

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PS: I Hate You

A
NOVEL

"Lauren's writing is
spellbinding, and
her books are
unputdownable!"
—*New York Times*
bestselling author
Penny Reid

**LAUREN
CONNOLLY**

Two exes. Eight destinations.
Love travels fast....

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

PS:

**I Hate
You**

LAUREN CONNOLLY

**BERKLEY RONCE
NEW YORK**

OceanofPDF.com

BERKLEY ROMANTİZM
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2024 yazar Lauren Connolly
Okuyucu Rehberi telif hakkı© 2024 yazar Lauren Connolly
Penguin Random House telif haklarına değer verir ve destekler. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bir kitap satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Bu kitabın yetkili baskısı ve çoğaltmayarak, taramayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için, veya herhangi bir parçasını izinsiz olarak herhangi bir biçimde dağıtmak. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz. Lütfen bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka eğitimi amacıyla kullanılmayacağını veya herhangi bir şekilde çoğaltılamayacağını unutmayın.
teknolojiler veya sistemler.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Kapak tasarımı ve illüstrasyon Vikki Chu'ya ait
Kitap tasarımı George Towne, e-kitap için uyarlayan Kelly Brennan

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data İsimler:

Connolly, Lauren, yazar.

Başlık: Not: Senden nefret ediyorum / Lauren Connolly.

Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley Romance, 2024.

Tanımlayıcılar: LCCN 2024006153 | ISBN 9780593815663 (ticari ciltli kitap) | ISBN 9780593815670 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Romantik kurgu. | Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3603.O547256 P7 2024 | DDC 813/.6-dc23/eng/20240223 LC

kaydı <https://lcn.loc.gov/2024006153> adresinde mevcuttur

Ebook ISBN 9780593815670

pid_prh_7.0a_149079443_c0_r0

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Adanmışlık

Yazarın Notu

Kış

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Bölüm Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Bölüm

Sekizinci

Bölüm Yedinci

Bahar

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm On İkinci

On Birinci

Bölüm Bölüm

Yaz

On Üçüncü Bölüm

On Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm

Sonbahar

Bölüm On Yedi
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Yirmi
İki BölümOn Sekiz
On Dokuz Yirmi
Yirmi Bir

Kış

Yirmi Üçüncü Bölüm

Bahar

Yirmi Dört Bölüm Yirmi
Beş Yirmi Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Dokuz Altı
Yirmi Yirmi Sekiz Yirmi
Yedi Otuz

Yaz

Bölüm Otuz Bir
Bölüm Otuz İki Otuz
Otuz BölümÜç
Bölüm Dört

Sonbahar

Bölüm Otuz Beş
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Otuz
DokuzOtuz Altı Otuz
Otuz Yedi Sekiz

Kış

Kırkıncı Bölüm

Yaz

Bölüm Kırk Bir

Bölüm Kırk Kırk

Kırk İki Bölüm Üç

Dört

Birkaç Yaz Sonra Sonsöz

Teşekkür Okuyucu

Rehberi

Maddie'nin Seyahat Çalma

Listesi Tartışma Soruları

Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

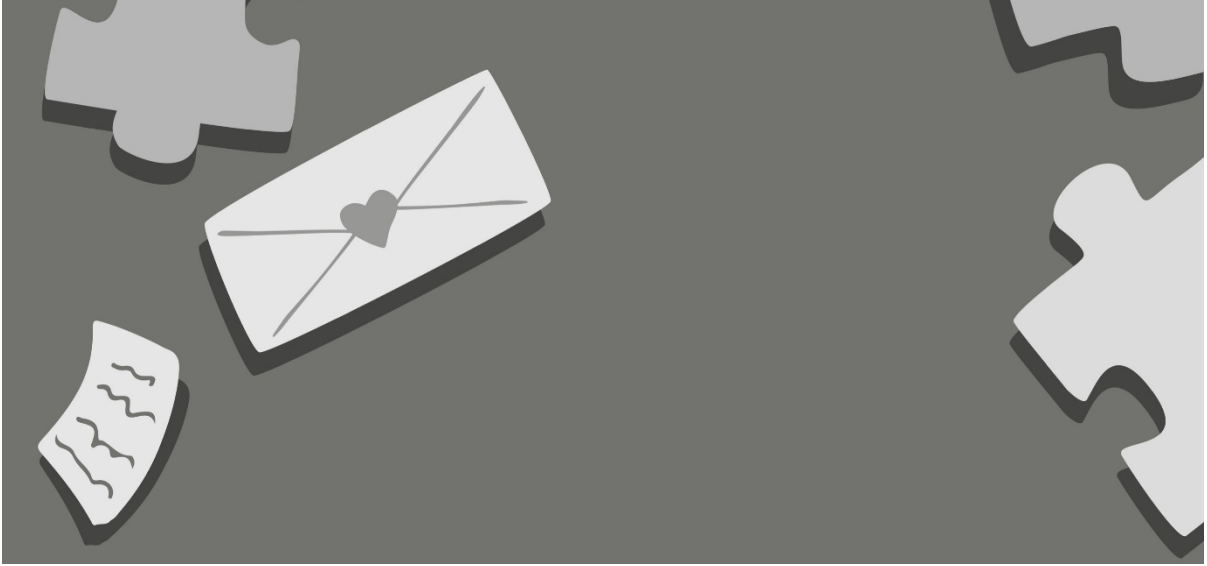
Cesur Joe ve Debra'ya

OceanofPDF.com

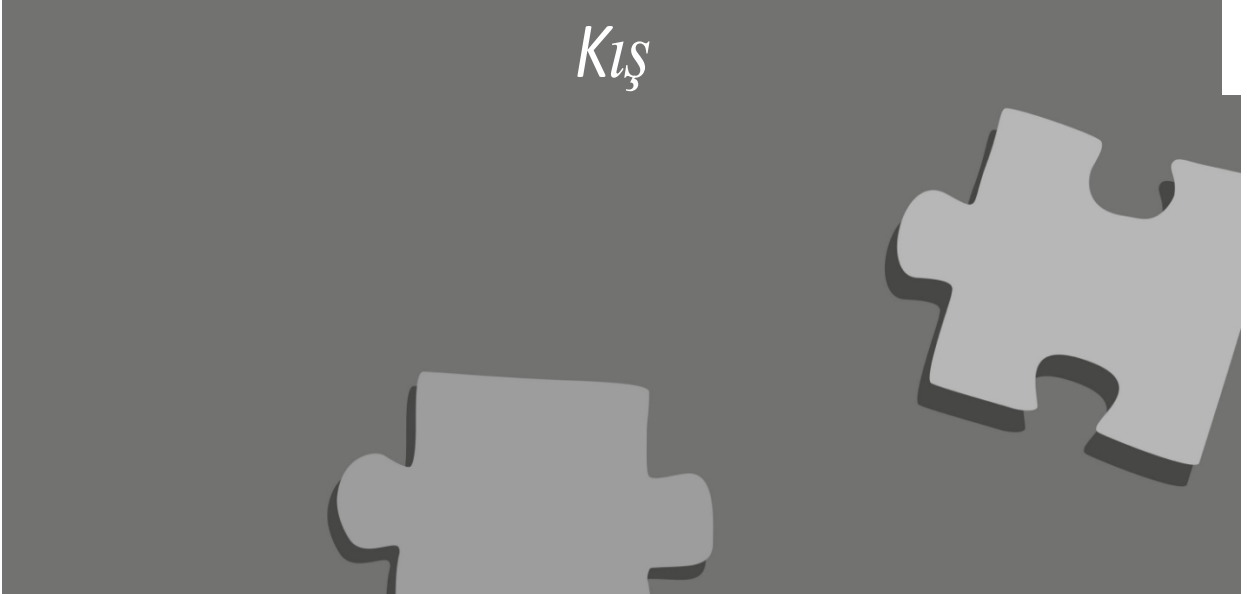
YAZARIN NOTU

Bu kitap, çocuk ihmalî, sözlü ve fiziksel taciz, bir araba kazası, intihar düşünceleri, düşük, sevilen birinin kaybı, anksiyete ve yiyeceklerle potansiyel olarak sağlıksız ilişkiler gibi duygusal açıdan zor konuları ele almaktadır. Bu tür içeriklerin kendilerini üzebileceğini veya travmatik anıları tetikleyebileceğini düşünen okuyucuların, bu kitabı okumaya devam edip etmeyeceklerine karar verirken duygusal sağlıklarını göz önünde bulundurmaları tavsiye edilir.

OceanofPDF.com

Kış

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Bir

Cenaze evinin berbat Wi-Fi ağına küfürler savururken, kardeşimin cenazesi sırasında çalışmak için bir malzeme dolabına saklanmanın beni berbat bir kız kardeş yapıp yapmayacağını düşünüyorum.

"Zaten cenaze töreni istemiyordun, değil mi?" Temizlik ürünleri raflarına doğru fısıldıyorum, sanki Josh bir hayaletmiş ve görünmez bir şekilde limon kokulu yer cilası şişelerinin yanında oturuyormuş gibi. "Bir içki gemisi kiralamamızı ve üzerinde yüzün olan pinyataları parçalamamızı istedin."

Kardeşim kasvete dayanamazdı. O komik biriydi. En karanlık anı alıp, etrafınızdaki dünya boktan bir gösteriyken sizi güldürecek bir şaka yapabilen doğal bir komedyen.

Şu anki gibi. Keşke burada olsaydı.

Ama Josh burada olsaydı, hiç istemediği abartılı bir yas törenine gerek kalmazdı.

Eğer etrafta dolaştığı bir öbür dünya varsa, Josh yeniden ölüyor, ama bu sefer kahkahadan, iş yerinde dijital bir yangını söndürmeye çalışırken yarısı boş bir tuvalet kağıdı rulosu kutusunun üzerine oturmamı izliyor, üstelik sol kış yanağında bir delik açacak kadar sert çizdiğim kaşıntılı bir tayt giyerken.

Güncellenmiş raporum nihayet gönderilirken dizüstü bilgisayarına "Rica ederim," diyorum, ülkenin diğer ucundaki patronumla mı yoksa kardeşimin hayaletiyle mi konuştuğumdan emin değilim. Muhtemelen ikisiyle de.

Ve tam sinsi işimi hallettiğime ve binayı dolduran yas tutan kalabalığa katılabileceğime emin olduğumda, dolabın kapısı açılıyor.

Ani saldırı karşısında şaşkınlıkla gıcırđıyorum ve arkama yaslanıyorum, ki bu bir hata çünkü popomu kutunun boş yarısına koyuyorum. Bu

Karton kapak içe doğru çöküyor ve beni de beraberinde götürüyor. Belimden katlanıyorum, dizüstü bilgisayar göğsüme çarpıyor, külotlu orapla kaplı bacaklarım havaya kalkıyor.

Bu gün daha da kötüleştii. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim.

"Kahretsin. Maddie." Derin bir ses adımı fazlasıyla tanıdık bir şekilde söylüyor. "İyi misin?"

Hayır. Hayır, iyi değilim.

İyi olmaktan mümkün olan en uzak kişi olmamın sonsuz bir nedeni var.

Listenin başında, dünyada en çok sevdiğim insan olan kardeşimin otuzuncu yaş gününe sadece üç ay kala aramızdan ayrılması var.

Ancak *şu* anda iyi olmamamın nedeni, benim iyiliğimi isteyen kişinin, kalbimi kırmak için etkileyici bir şekilde kusursuz bir iş çıkaran adam olması.

Dominic Perry.

Josh'un en iyi arkadaşı ve hayatımın geri kalanında uzak durmayı umduğum biri.

Ama adam yaklaşp ellerini uzatarak banyo mendili hapishanemden kurtulmama yardım ettiğinde bunu yapmak zor.

Ve tabii ki, yardımıma gelirken parlak zırhlı bir kalp yıldızı gibi görünüyor. Dom, yüzü burnunun uzun eğimini yakaladığından beri yıkıcı bir yakışıklılığa sahip. Keskin enesi, saf inek kızları ona güvenmeleri için kandıran sıcak kahverengi gözleri ve solgun alnının üzerinde çileden çıkaracak kadar mükemmel bir dalgayla dalgalanan siyah saçları ve çekici olmak için yeterince dışarı çıkan kulakları.

Bugün, vücudunu saran siyah bir takım elbise giymiş.

Cenaze kıyafetlerinin tam oturmaması gerekmez mi? Benim teorime göre yas, giysilerin sarkmasına ve yanlış yerlerde toplanmasına neden olur. Dolabımın arkasında bulduğum bloklu, garip bir şekilde yapışan elbise için kullandığım bahane bu.

"Çok sevimliyim. Ciddiyim. Burada rüya gibi yaşıyorum." Utancımın verdiği güçle kendimi kaldırmaya çalışıyorum.

İşe yaramıyor. Tek yapabildiğim saçımı yüzüme doğru savurmak oluyor; bu da bana kahverengi saç tellerimin Dom'unkilerin yarısı kadar doğal bir şekilde kıvrılmasını sağlamak için bütün sabah saçımı ısıttığımı ve sprey sıkıttığımı hatırlatıyor. Ama omuz hizasındaki kütleyi süper yapıştırıcıyla tarasam da günü yarım yamalak bir dalgayla tamamlayabiliyorum.

"İşte." Güçlü eller dirseklerimi kavıyor ve beni kolaylıkla ayağa kaldırıyor.

Ayaklarımı altına aldığım anda, saçlarımı gözlerimden uzaklaştırıyorum ve yana kayıyorum, geniş göğsünden ve bana pazen giyen adamların sırf cehennem için odun kesmeye gittiği soğuk sedir dolu ormanları düşündüren gizemli bir kolonyanın kokusundan uzaklaşıyorum.

Böyle bir yere bilet satabilirim. Yirmi altı yaşında emekli olurum.

Ağzımdan nefes alarak, yalnız kaldığım anda siyah topuklu ayakkabıları arıyorum, çünkü kederli ayakkabıların yapması gerektiği gibi ayak parmaklarımı sıkıştırıyorlar.

"Burada ne yapıyorsun?" Dom soruyor, sesi tüylerimi ürperten bir gümbürtüye dönüşüyor.

"Dünya hakimiyetini planlamak, tabii ki. Josh'un dış politikayla ilgilenmesi gerekiyordu ama şimdi bana iki kat iş yükü bıraktı. Çok kaba . Şikâyetle bulunmayı planlıyorum."

Uygunsuz zamanlamalı mizahın aileden geldiğini söylemiş miydim?

Muhtemelen kendimi bir dolaba saklamam herkesin yararına olacaktır. Bu yabancılar beni güzelce ağlarken izlemek istiyor. (Ama bu fiziksel olarak mümkün mü? Kim gözlerinden tuzlu su akarken kızarmış, sümüklü bir pislik gibi görünmez ki?) Kimse bu depresyon geçidine ölmüş kardeşim hakkındaki hastalıklı iğnelemelerimi duymak için gelmedi.

Tüm bu cenaze annemin isteği idi. Cecilia Sanderson'ın, hayattayken sevmek için fazla zaman harcamadığı oğlunun yasını tutmak için geleneğin şatafatına ihtiyacı vardı. Bu dolabın dışındaki kalabalığın bir kısmı Josh'un arkadaşları ama çoğu insan onun ve oğlunun kansere karşı yıllarca süren ilham verici mücadelesi hakkında yazdığı makaleler ve yaptığı paylaşımlar nedeniyle burada. Oğlunun ölümü takipçilerini üçe katladı.

Her nasılsa, selfie takıntılı annemden daha fazla kaçınmak istediğim tek kişiyle bir dolapta yalnız kaldım.

"Anlaşıldı," diyor Dom, saçma sapan ifademi ciddiye alarak. Üzerime geliyor. "Ben arıyordum-"

"Tuvalet kağıdı için mi?" Sözünü kestim. "Doğru yeri bulmuşsun. Utanmana gerek yok. Kederin sık sık ishale neden olduğunu duydum. Herkese rahatsız olduğunu söylerim." Onunla alay etmek, vücudumun onun yakınlığına nasıl tepki verdiğinden kendimi uzaklaştırmanın en iyi yoluydu. Önce ısınıyor, sonra soğuyor, sonra karıncalanıyor ve geriliyor.

Hastalık kapmak gibi. Dom bulaşıcıdır. Bana ve sözlü karşı da bağışıklığı var.

"Bunun için teşekkürler," diye kestirip atıyor, sonra sesi yumuşuyor. "Sen nasılsın?" Dom bana bakarken kollarını kavuşturuyor. Çenesinin eğildiğini görebiliyorum ve gözlerinin ağırlığını yüzümde hissedebiliyorum. Duruşunda bir talep havası var, sanki duygusal durumumun ayrıntılı bir taslağıyla cevap vermemi bekliyor.

Dominic Perry bir durumu kontrol altına almaya alışkındır.

O içeri girmeden önce çok küçük olan bu oda artık benim olmaktan çok onunmuş gibi geliyor. Alan, parmaklarımın inhalerime uzanmasına yetecek kadar klostrofobik. Etrafında dolanıyorum, dışarı çıkmak istiyorum. Onun özüyle aşılınmamış havayı solumaya ihtiyacım var.

"Muhteşem. Sanki bir slasher filminin sonunda hayatta kalan tek kişi benmişim gibi." Üzerime çöken adamı görmezden gelmeye çalışarak dizüstü bilgisayarımı kontrol ediyorum, tuvalet kâğıdı kutusuna yaptığım kısa yolculukta hiçbir şeyin zarar görmediğinden emin oluyorum. Her şey çalışır durumda görünüyor. Bilgisayarı kapatıyorum, çantamın yastıklı cebine koyuyorum ve kapıya ulaştığımda askısını omzuma atıyorum.

Bu sırada Dom benimle birlikte dönüyor, her hareketimi takip ediyordu.

"Biliyorum uzun zaman oldu ama senin için buradayım." Sesi sinirlerime dokunuyor ve kapı kolunu kavrayan parmaklarımın üşümesine neden oluyor. "Benimle konuşabilirsin."

Uzun zaman oldu.

Bu, birlikte geçirdiğimiz geceye ve ertesi gün onun...

Bunu düşünme.

Eğer yaparsam sonunda ağlamaya başlayabilirim. Ve eğer bugün gözlerimden yaş gelirse, Josh için gelse iyi olur, beni pişman eden bir pislik için değil.

"Çok tatlısın ama ben böyle iyiyim." Boğucu dolaptan dışarı itiyorum. "Derin ve duygusal sohbetler için aradığım birkaç tek gecelik ilişkim daha var. Sen listede alt sıralardasın."

Onu bırakarak koridorda, katılmak istemediğim bir toplantının seslerine doğru ilerliyorum. Ama yabancılarla rahatsız edici bir şekilde sohbet etmek, kapalı bir alanda kötü anıların kişileştiği bir dakika daha geçirmekten iyidir.

Günlük işimdeki herhangi biri Dom'la konuşma şeklimi duysaydı, şirret bir zombi tarafından ısırıldığımı düşünürdü. Ama umurumda değil. Ne cehennemde ne de başka bir boyutta bir daha asla o adam için savunmasız olmayacağım.

Küçük Maddie'nin farklı bir zihniyeti vardı.

Bir zamanlar Dominic Perry'nin ilgisinin en ufak bir parçasına sahip olmak için her şeyi yapardım. Tüm gençlik fantezilerimin yıldızıydı. Bir gün beni en iyi arkadaşının küçük kız kardeşinden daha fazlası olarak göreceğini hayal ettiğim adam.

On dokuz yaşımdayken hayallerim gerçek oldu.

Ama kısa sürede bir kâbusa dönüştü ve sırf onun yakışıklı, yürek parçalayan yüzünü bir daha görmemek için ülkenin diğer ucuna kaçtım.

Tanıdık olmayan katılımcılardan oluşan yoğun kalabalıktan kaçarak, kardeşimin çerçeveli fotoğraflarıyla kaplı bir masada yavaşça duruyorum. Çok fazla var. Birkaçı o ve benim. Ama çoğu Josh'un arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğrafları. Josh güzel yerlerde. Josh maceralarda. Josh seyahat ederken. Her zaman gülümseyen.

Hep gidiyorum.

Masa, onun çok uzaklara gittiği ve benim onu uzun süre göremediğim tüm zamanların bir lunapark aynası gibi.

Ben de ayrıldım. Devamsızlıkların hepsi onun suçu değildi.

Artık onu bir daha asla göremeyeceğim.

"Maddie."

Dom beni takip etti ve onun gürleyen sesinde adımın kulağa bu kadar hoş gelmesinden nefret ediyorum.

"Dominic." Sesimi alçaltıyorum, derin konuşmasıyla dalga geçiyorum. Bir dağın gölgesine girmişim gibi etrafıma ağır bir kasvet yayarken dönüp ona bakmaya gerek yok. "Sana söyledim, ben iyiyim. Git başkasını umursuyormuş gibi yap."

"Josh'ın vasiyetini ben yerine getiriyorum."

Kelimeleri algılamak biraz zaman alıyor. Çünkü icra memurunun ne olduğunu bilmiyorum.

"Ne?" Dürtülerime karşı koyamayarak, maalesef uzun boylu olan varlığımın baş belasına dik dik bakıyorum.

"Beni vasisi olarak atadı," diye tekrarlıyor Dom ve ben hâlâ bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, bu da beni çileden çıkarıyor. "Ailesine verilmesini istediği eşyalar var"- sanki Josh'un benim kanımdan olduğunu unutmuşum gibi bana el sallıyor-"ve yakın arkadaşlarına. Hepimiz burada olduğumuza göre, herkesin buluşması için küçük bir oda ayırdım. Her şeyi ben dağıtacağım."

"Bekle," diye bağırdım. "Bekle, bekle, bekle." Beni kızdıracak başka şeyler söylemeden önce onu susturmaya çalışırken ellerim havada sallanıyor. "Bunun bir avukatın işi olması gerekiyordu."

Dom beni izliyor, yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyor. "İnfaz memurlarının avukat olması gerekmiyor. Herhangi birini atayabilirsiniz."

Ses tonundan, sessiz ve yargılayıcı bir soru anlıyorum. *Öleceğin gün için tüm işlerini mükemmel bir şekilde düzenlemedin mi Maddie?*

Hayır, istemiyorum. Çünkü ben yirmi altı yaşında normal biriyim. "Ve Josh...seni seçti."

Kardeşim bu özel ölüm sonrası işi için *benim yerime* Bay Sorumlu Pislik Dominic Perry'yi seçti.

Kız kardeşi.

Dalga mı geçiyorsun, Josh?

Birbirini çok az tanıyan uzak kardeşler değildik. Yakındık. Her hafta telefonda konuşurduk.

Dünyanın öbür ucundan. Küçük bir kasaba halk kütüphanesini dolduracak kadar şakamız vardı.

Josh bana teşhisini söylediğinde o ağladı, ben ağladım, birbirimize sarıldık ve kanserin canına okuyacağına dair birbirimize yalan söyledik.

Ama resmi bir *vasiye* ihtiyacı olduğunda Josh Dom'u seçti.

Masanın üzerinde çerçevelemiş Joshes'lara bakıyorum ve ağabeyimin hayal kırıklığıma güldüğünü hayal ediyorum.

"Senin için bir şeyim var. Ondan." Dom kelimeleri söylerken geri çekiliyor, bana söylediği siren şarkısını biliyor.

Josh'tan bir şey. Kardeşim onu dünyada en nefret ettiğim adama emanet etmiş olsa bile, bu gizemli eşyaya sahip olmalıyım. *Ver şunu!* diye hırlamak ve ellerimi kapmak istiyorum ama biraz da gurur duyuyorum.

Sadece birazcık.

"Peki," dedim. "Özel yönetici odanıza geleceğim."

Adam başını sallıyor ve yolu gösteriyor. En azından bu beni tekrar yabancıların kalabalığından uzaklaştırıyor.

Yine de, eğer ailemle bir odaya gidiyorsam, bu şu anlama gelmeli-

"Madeline!" Kapıdan içeri adımımı attığım anda annemin sesi duyuldu. "Oh, Madeline. İşte buradasın." Siyah takım elbisesi ve topuklu ayakkabılarıyla kırmızı halıda yürümeye hazır bir şekilde yanıma geliyor. Zahmetsiz bir hareketle beni kucakladı. Sanki bunu hayatım boyunca yapıyormuş gibi.

Sarılmadı. Cecilia Sanderson'ın bana sarıldığı zamanları parmaklarımla sayabilirim ve hala birkaç tane kaldı.

"Anne." Sırtını garip bir şekilde sıvazladıktan sonra kollarımı indirdim.

Beni yere bırakıyor ve ellerini saçlarımla üzerinde gezdiriyor. "İşte, böyle anları hatırlamamız gerekiyor."

Ben daha ne yaptığını anlamadan annem telefonunu kaldırmış, başımı göğsüne yaslamış ve kamerayı tıkırdatıyor. Bu günün, bu gece cin içerek unutmayı umduğum bir gün olduğunu söyleyecek zaman yok.

Annem beni öyle aniden bırakıyor ki bir adım geriye sendeliyorum. Fark etmedi, ekranına odaklanmış, kederli anne ve çok sevdiği hayatta kalan kızı hakkında bir sosyal paylaşım üzerinde çalışıyordu.

Sırtımın alt kısmına sert bir baskı beni sabitliyor. Yan tarafa bakınca Dom'un beni desteklediğini fark ediyorum ama ben ona tıslayamadan o uzaklaşıyor ve tek kelime etmeden yanımdan geçip gidiyor.

"Siyah senin rengin değil," diye mırıldanıyor Cecilia, dağıtarak.

Hayatım boyunca yaptığı diğer yorumlarla karşılaştırıldığında bunun sadece hafif incitici olduğuna inanır mısınız?

"Teşekkürler anne. Geribildirim için minnettarım." "*Anne, ölen kardeşinin yasını tutmak için siyah giyen kızına hakaret etme*" demek için çaba harcayabilirdim.

Ama sonra gözlerini devirip dramatik davrandığımı iddia ediyor ve bu da benimle konuşma tarzında hiçbir şeyi değiştirmeyecek gereksiz bir ileri geri konuşmaya yol açıyor. Eğer Josh'un ölümü Cecilia'nın kalan çocuğuna nasıl davrandığını yeniden değerlendirmesi için yeterli değilse, benim ne umudum var?

Başka bir kadın martini bardağından bir yudum alarak yanıma geliyor. Onun gelişini memnuniyetle karşılıyorum çünkü artık bir yerlerde bir bar olduğunu biliyorum.

"Merhaba Florence Teyze," diye selamlıyorum onu. Aslında o benim teyzem değil. Florence, Cecilia'nın annesi, benim büyükannem ve teknik olarak beni büyüten kadın, gerçi o zamanlar pek çocuk yetiştirilmiyordu. Temelde kurallar koyardı ve Josh ya da beni kurallara uymazken yakalarsa, pencereden içeri girmeyi hak edecek kadar özür dileyene kadar evden dışarı atırdık.

"Madeline. Seattle nasıl?" Florence gözlerini kısarak yüzümü inceliyor. "Yağmurlu olduğunu biliyorum ama sen hiç güneşe çıkmıyor musun? Sen böyle bitkin görünürken asla bir erkek bulamazsın."

Günün iki numaralı atışı. Dom'un beni bir kutu kağıt ürününün içinde debelenirken bulmasını da sayarsak üç.

"Biliyor musun, sanırım biraz güneş alıyoruz. Bunu araştırmam gerekecek. İnsanların *benim ceset olduğumu* düşünmesini istemem." İkisinin de benim kadar solgun olduğunu ve bronzlaşmak yerine yanan bir tene sahip olduğumuzu tartışmanın bir anlamı yok - dışarı çıktığımda şapka takıyorum ve kalın bir güneş kremi sürüyorum.

Karşılaştırmam karşısında yüzünü buruşturuyor.

Neyse ki, iki kan bağımin yanından geçip baktığımda, bir dizi hoş yüzle karşılaşıyorum. Annemin etrafından dolanarak, beni doğurmuş olmasını dilediğim kadının kucağına atılıyorum.

"Maddie! Oh, Maddie. Özür dilerim." Emilia Perry, Dom'un annesi, beni sıkıca kucaklamak için kendine çekti. Bu kucaklamada annemde olmayan cömert şefkatin her zerresi vardı. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum." Beni kendine yakın tutuyor, kolları güçlü, vücudu yumuşak, mürekkep rengi saçları vanilya kokuyor.

"Sorun değil." Normalde sarılmayı sevmem ama Emilia'yı kendime yakın tutuyorum, gözlerimin arkasında bir baskı hissediyorum ama buna karşılık gelen bir ıslaklık yok.

Neyim var benim? Neden ağlamadım?

Doktorlar Josh'un öldüğünü açıklayalı bir hafta oldu ama tek damla gözyaşı dökmedim.

Belki ben de annem ve büyükannem kadar soğuk biriyimdir. Her zaman onlardan farklı olduğumu düşündüm. Onların kalıplarını kırdığımı.

Ama belki de kendimi kandırıyordum.

"Aman Tanrım. Şu halime bak." Emilia elini bırakır ve yanaklarını kurulamak için cebinden bir mendil çıkarır. "Bay Perry de burada olmak istiyordu ama acil bir ameliyat için çağrıldı. Sevgilerini yolladı."

Nathanial Perry yerel bir hastanede nörolog olarak çalışmakta, Emilia ise yeşil enerjiyle ilgili kâr amacı gütmeyen bir kuruluşun sosyal yardım direktörüdür. Ya da en azından eskiden yaptıkları iş buydu. Konuşmayalı uzun zaman oldu.

"İhtiyacınız olan her şey," diye devam ediyor. "Sadece söylemeniz yeterli. Josh ailedendi. Sen de ailedensin."

Öyle miyim?

Göğsümdeki bir ağrı göğüs kafesimi neden oluyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

"Aileden biri gibisin," diye açıklıyor neşeli bir ses ve nefret ettiğim adama benzeyen ama tam olarak aynı olmayan bir yüzdeki bir dizi şakacı kahverengi gözle tanışmak için bakıyorum. "Aslında akraba olmadığımızı unutma. Yani... biriyle çıkmak garip olmaz. Anlıyor musun?" Adam bana geniş, yıkıcı bir sırıtış attı.

Adam Perry. Aynı derecede yakışıklı ikiz kardeşi Carter'ın yanında duruyordu. Dom'un küçük kardeşleri -ki ben onları en son on üç yaşında iki sıska olarak hatırlıyorum-

Michael Phelps'in yanında olimpik yüzme takımına aitmiş gibi görünen bir yaşındaki çocuklar bana ve annelerine tepeden bakıyorlar.

"Seni son gördüğümde araba kullanamıyordun," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, ama artık büyüdüm. Seni gitmek istediğin her yere götürebilirim."

Kaşlarını sallıyor ve Carter homurdanıyor.

"Kardeşimin cenazesinde bana musun?"

Adam'ın flörtöz sırtışı kaybolur. "Oh kahretsin. Özür dilerim. Duyarsızca davrandım." "Hayır. Sorun değil." Uzanıp göğsünü okşadım. Adam çok fazla

son yedi yılda kas. "Harika gidiyordun. Devam et."

Yüzü, Cadılar Bayramı'nda topladığım bütün Kit Kat şekerlerini ona verdiğim zamanki gibi aydınlanıyor. "Gerçekten mi? Tamam. Giydiğin mor bikiniyi hatırlıyor musun-"

"Hayır." Derin ve acımasız bir sesle söylenen bu kelime Adam'ın pohpohlamasını keser.

Dom'un odada olduğunu neredeyse unutuyordum. Tamam... bu bir yalan. Ama o konuşmadığı zaman, rol yapmayı daha kolay buluyordum.

Adam suratını asıp omzumun üzerinden bakıyor. "Ne? Maddie'ye iltifat edecektim."

"Öyle değil," diye homurdanıyor Dom arkamdan ve varlığımdaki her hücrenin dönüp yüzündeki ifadeyi incelemek istemesinden nefret ederek bir ürperti bastırıyorum.

Dikkatimi Adam'a veriyorum.

"İltifat duymak istiyorum," diyorum. Anne ve büyükanne muamelesinden sonra bir özgüven desteği almak güzel olurdu.

Adam'ın gülümsemesi, fazla masum bir ifadeyle eşleşerek geri döner. "Teşekkür ederim Maddie. Çok saygılı bir şekilde mor bikiinin" diyecektim - duraksıyor, ağabeyinin tekrar sözünü kesmesini bekliyor. Dom sessiz kalınca Adam hızlı konuşarak devam etti: "Göğüslerin harika görünüyordu ve gençliğimin şaplak bankasında başrol oynuyordu."

"Adam!" Carter yumruğunun içine öksürürken Bayan Perry'nin nefesi kesiliyor ve Dom bir hırıltı çıkararak kardeşine saldırırken vücudu sol tarafımda beliriyor.

Ama oraya önce ben varırım.

Kollarımı Adam'ın boynuna doluyorum ve koca adam beni ezici bir kucaklamayla havaya kaldırıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım boynuna. "Buna ihtiyacım vardı."

"Ne zaman istersen." Sesini benimkine uydurmak için alçaltıyor. "Rahatlamak istersen, gel beni bul. Paylaşabileceğim biraz esrarım var. Yüksek kaliteli mal. Maddie Sanderson için sadece en iyisi."

Beni yere bıraktığında, kendimi bugün yapmayı beklemediğim bir şeyi yaparken buluyorum.

Gülüyorum.

Dom'un asi kardeşlerini kontrol etmek için elinden geleni yaptığı fikri - dokuz yaşından beri bu görevi yapıyor - ama de birinin cenazeye gizlice ot sokmayı başardığı fikri bana muazzam bir neşe veriyor. "Bir bayana nasıl kur yapılacağını gerçekten biliyorsun." Kıkırdıyorum. "Teşekkür ederim. cömert bir teklif."

Dom, küçük kardeşinin az önce kulağıma tam olarak ne fısıldadığından habersiz, ikimizin arasında kaşlarını çatıyor.

Kızacak yaşayan bir kardeşi olduğu için şanslı değil mi? Bu düşünce bana kendi öfkemi, kaybımı ve Dom'un beni bu odaya sürüklemesine neden izin verdiğimi hatırlatıyor.

"İdamla ilgili bir şey söylemiştin," diye soruyorum, rolüne duyduğum öfkenin sesime yansımaya izin vermemeye çalışarak.

Dom bir süre daha oyalandıktan sonra bir masaya doğru ilerliyor ve akordeon bir dosya alıyor. Kravatını çözüyor ve küçük topluluğa konuşurken kapağı kapalı tutuyor. "Josh'un vasiyetine göre burada bu odadaki herkes için mektuplar var."

Bir mektup. Avuçlarım terliyor, kalbim küt küt atıyor ve kardeşimin hayaletinin ölümden sonra benimle sohbet etmeye hazır olduğunu hayal ediyorum. Tek istediğim bu. Onunla daha fazla zaman geçirmek.

Dom zarfları teker teker çıkarıp isimleri okuyor. "Cecilia Sanderson. Florence Sanderson. Anne, bu senin ve baban için gibi görünüyor. Carter. Adam."

Ben, ben, ben. Adımı söyle. Mektubu bana ver!

"Rosaline."

İrkiliyorum ve kadının öne çıkıp kardeşimden bir parça aldığını görmek için tam zamanında çenemi yana sallıyorum. Bronz bukleleri yanaklarından uzakta yüksek bir topuzla tutturulmuş, kalın kirpikli gözlerinden akan yaşları net bir şekilde görebiliyorum. *İşte güzel ağlayan biri.* Rosaline kederin bile güzel görünmesini sağlıyor.

Odada olduğunu fark etmemiştim ama bilmeliydim. Tabii ki

Dom'un karısı burada olacaktı.

Dominic ve Rosaline Perry. Mükemmel bir çift ve Josh'un en iyi iki arkadaşı.

Başka bir zaman, Dom'un benim yerime seçtiği muhteşem kadınla kendimi kıyaslayarak acı verici bir sarmalın içine düşerdim. Ama bugün odaklanmam gereken daha önemli bir şey var.

Benim mektubum.

Mektubumu ver.

"Sadece bir tane daha var," diye mırıldanıyor Dom ve ben şeytani bir gülümsemeye engel olamıyorum.

Bay Sorumluluk Sahibi Pislik vasiyeti yerine getirdi ama ikramiyeyi hak etmedi.

Josh şimdi en çok kimi seviyor, ha? Alay etmeyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum, ruhumdaki şirret zombiyi sevdiğim Perry ailesi üyelerine göstermemek istiyorum.

Dom şimdiye kadarki en kalın zarfı, kapağını kapalı tutmak için ekstra bir metal tokaya ihtiyaç duyan legal boyuttaki zarflardan birini çıkarıyor.

"Ver onu bana." Pakete uzandım, içinde Josh'a dair ne varsa almak için kuduruyordum.

"Bu senin değil." Dom kalın kaşlarını çatarak son pakete bakıyor.

"Ne?" Tek kelimelik sorum, hançer gibi fırlatılan bir buz saçağı gibi keskin ve soğuk bir şekilde odaya yayılıyor. Herkes zarflarını yırtıp açma eylemine ara veriyor.

Onu doğru duymuş olamam.

Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Josh oyun oynamayı severdi ama asla acımasız oyunlar oynamazdı. Kardeşim son sözlerini benden başka kimseye bırakmazdı.

Dom'un gözleri benimkilerle buluşuyor, sert yüzünde nadiren izin bir şaşkınlıkla irileşiyor.

Bay Sorumlu Pislik'i ne korkutmuş olabilir?

"Bu bizim" diyor.

Dom, zarfı çevirerek yıkıcı bir şekilde tanıdık gelen el yazısını gösterir. Josh o mektupları kendi eliyle yazmış. Kalın Sharpie karalamasının ne dediğini anladığımda bir korku romanı yazıyor da olabilirdi.

Maddie & Dom

OceanofPDF.com

BÖLÜM

İki

Beni kombo anlaşmasına mı çevirdi? Neyim ben, Dominic'in hamburgerinin yanında patates kızartması mı?

Gözlerim yan yana duran, asla birbirine ait olmamış ve olmayacak iki isme takılmış bir şekilde odanın diğer ucuna doğru ilerliyorum.

Maddie & Dom

Ben ve Bay Sorumlu Pislik.

Annem ve büyükannem ayrı mesajlar aldı. İkizlerin kendi zarfları vardı. Dom'un karısının bile ayrı bir mektubu vardı. Josh'ın Rosaline ile arkadaş olduğunu da biliyorum ama hadi ama.

Onlar evli bir çift. Ben onun kız kardeşiyim.

Parmaklarım sert zarfa sürtünüyor, ben de rahatsız edici mektubu almaya gidiyorum. Ama ıskaladım.

Iskalıyorum çünkü Dom onu ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. Ayağı üzerimdeyken bunu yapmak onun için kolay.

"Eğer testislerini yumruğumla ezilmedikleri eski güzel günleri anmak dışında bir amaçla kullanmak istersen, *bana zarfımı vereceksin.*" Tehdidi tıslıyorum ve onursuzluğa rağmen zıplayıp nafîle bir hamle yapıyorum ve bir kez daha büyük bir farkla ıskalıyorum. Ayak parmaklarımı sıkkan kederli topuklu ayakkabılarım işe yaramıyor.

"O da benim." Dom onu başımın üstünde tutuyor. "Sen onu alıp kaçmadan önce ne yazdığını bilmek istiyorum."

"Onu alıp kaçımayacaktım."

Kesinlikle onunla kaçacaktım.

"Yalancı," diye mırıldandı ama kolunu indirdi.

"Birini tanımak için biri gerekir," diye karşılık veriyorum, o şirret zombi virüsü damarlarımda güçlü bir şekilde pompalanıyor. Mektubu elinden kapıyorum ama olduğum yerde kalıyorum. Çünkü Dom'un yoğun bakışlarındaki bir şey, kaçmaya çalışırsam *beni* yakalayacağını .

"Bu bir şaka!" Büyükkannemin bağırışı dikkatimi dağıtıyor ve yüzünün kızardığını, içkisini yan masada unuttuğunu görmek için ona bakıyorum. "Josh'un anlamadığım garip şakalarından biri." Florence'ın elinde katlanmış tek bir kâğıt parçası var. Sanki bir şey arıyormuş gibi ileri geri çeviriyor. "Tek yazdığı şey" -kağıdı havaya kaldırıyor, ağzı mağrur bir yüz ifadesiyle buruşmuş- "*Yıllarca süren terapi için teşekkürler.*"

Aman Tanrım. Kısa, parlak bir huşu anı için, kardeşimi her zamankinden daha çok sevmenin bir yolunu buldum. Tabii ki Josh Sanderson'ın mezara kadar kin tutacak hayalet gibi bir cesareti olacaktı.

"Ben terapi için hiç para ödemedim," diye homurdanıyor, umursamaz bir tavırla. "Ödediğim tek şey giysi, yemek ve o küstah çocuğun barınmasıydı. Bütün o resimlerden parası vardı. Çek nerede? Bana borçlu olunan para nerede?" Sanki Josh'un servetinin hazine sandığını koruyormuş gibi Dom'a dik dik bakıyor.

Sana borçlu olduğun şey tam olarak onun sana verdiği şey, diye yüzüne haykırmak istiyorum. Ama Florence'ın küçümsemesinin soğuk gölgesinde yaşadığım yıllar bana fikirlerimi kendime saklamayı öğretti.

Rosaline, yargılayıcı büyükkannemden asla korkmayan bir tavırla, "Sağlık faturaları vardı," diye çıkışıyor. "Buraya sadece ödeme için mi geldin? Eğer öyleyse, gidebilirsin." Dom'un karısı kapıyı işaret ederken diğer eliyle açılmamış mektubu göğsüne bastırarak yazışmanın kıymetli olduğunu kabul ediyor.

Florence homurdanıyor ve eğer bu kadar önemsiz biri olmasaydım Rosaline'i alkışlardım.

Ama ben alkışlamayı reddediyorum, neredeyse kardeşim kadar kin tutuyorum. Beni gençlik hayallerimden mahrum etmek istese de istemese de Rosaline her zaman Dom'un benim yerime seçtiği kız olacak. Ve ondan sadece nefret etsem bile

Şimdi -artık kaçırılmış bir adamın özlemini çekmiyorum- ona olan kızgınlığımı bir türlü üzerimden atamıyorum.

Rosaline'den nefret ettiğimden değil.

Nefret ettiğim şey, onun yanında olduğum ve hep olduğum kişi. Tüm gençlik yıllarım boyunca Rosaline'in Josh ve Dom ile sıkı bir arkadaşlık kurmasını izledim - ikincisiyle romantizm söz konusu bile olmadan önce. Ve yetenekli, çekici kız hayatımızda sürekli bir varlık olarak yer aldığında, annem -etrafta olduğu zamanlarda- sık sık ikimizi karşılaştırırdı. Rosaline, Cecilia'nın benim eksik olduğum birçok yönü vurgulamak için kullandığı bir ölçüm biçimi haline geldi. Çok geçmeden onun yorumlarını içselleştirdim ve kendimin daha da kötü bir versiyonuna dönüştüm. Rosaline'in güzelliği, duruşu ve büyükannemi tersleme becerisiyle asla boy ölçüşemeyecek açgözlü, kıskanç bir gremlin. Onun yanındayken, iki santim boyunda ve çocuksu güvensizliklerden inşa edilmiş biri de olabilirdim.

Ben de ondan uzak duruyorum.

"Ben asla-" diye başlar Florence.

"Belki de," diye büyükannemin yerine konuşuyor Bayan Perry, gelininden daha diplomatik bir ton kullanarak, "hepimiz Josh'tan notlarımızı alıp kendi zamanımızda açmalıyız. Ve sonra -yas için ayrılmış bu üzücü günden sonra-Dom'a Josh'un vasiyeti hakkında açıklayıcı sorular sorabilirsiniz." Sesi son cümlede sertleşiyor, büyükanneme bakıyor, sonra gözlerini anneme çeviriyor.

Uyarı açık.

Siz ikiniz çocuklarınızı koruyup kollamıyor olabilirsiniz ama Bayan Perry'nin koruyacağından emin olabilirsiniz.

Annem başıyla kısa bir selam veriyor ve muhtemelen içindekilerin Florence Teyze'ninki kadar küçümseyici olmasından endişe ederek mektubunu tasarımcı çantasına tıktırıyor. Kederli anne ifadesini takınmasını izliyorum - yıkımla birlikte güçlülüğü ifade etmek için küçük, titrek bir gülümseme - kapıdan çıkıp onu seven takipçilerinin kalabalığına doğru yürümeden hemen önce. Florence martini bardağını alıp kasıla kasıla yürüyor ve yüzündeki çatık kaşları temizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyor.

İyi kurtulduk.

"Beklemek ister misin?" Dom'un derin sesi dikkatimi yeniden topluyor ve sinir uçlarımda ürpertici bir yolculuk daha yapıyor. Tepkimi bastırmak için çenemi sıkıyorum.

"Yapamam."

Josh bu zarfın içinde.

Ayrıca, beklemek daha fazla Dom'a katlanmak demek.

"İkinize odayı versek nasıl olur?" Emilia yine imdadımıza yetişiyor, kollarını neredeyse kucaklayacakmış gibi açıyor ve bu hareketiyle ikizleri ve Rosaline'i kapıya doğru yönlendiriyor. Herkes isteyerek gidiyor ve ben istemesem de Rosaline'in gidişini izliyorum.

Omuzları bariz bir kederle çöküyor ama tuhaf olan bu değil. Garip bulduğum şey, gitmeden önce Dom'a tek bir teselli sözcüğü bile söylememesi. Omzunun üzerinden bir bakış bile atmıyor.

İkisi kavga mı ediyor?

Başımı sallıyorum ve kendimden iğrenerek homurdanıyorum. Bir haftalığına memleketime döndüm ve şimdiden eski alışkanlıklarıma dönmeye başladım. Yani, Dom ve Rosaline'in ilişkisini ürkütücü bir şekilde gözlemliyorum.

İkisi lisede çıkmaya başladılar ve kardeşimin en iyi arkadaşına duyduğum büyük aşk yüzünden Dom'un kalbini çalan kıza kendi kendimi yok edecek kadar hayran oldum. Sanki ilişkilerinin her nüansını bilmek bir şekilde beni istemesini sağlayacakmış gibi.

Üniversiteye gittiğimde bu alışkanlığımdan kurtulduğumu sanıyordum ama işte yine onların etkileşimlerinin ardındaki anlamı çözmeye çalışıyorum.

Kes şunu, seni ucube. Daha önemli şeyler var.

Elimdeki mektup gibi.

"Okumak ister misin?"

"Evet," diye Dom'un sözünü kestim. "Mektubumu okuyacağım." Josh bu sözleri bana, sadece bana bırakmış gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum.

Seğiren parmaklarımla mührün kenarını dikkatlice yırtıyorum, bu yasal zarfın daha sağlam kağıdını kırmak için gereken basınçta rahatlık buluyorum. Bu şey dayanıklı, büyük bir mektubu taşıyacak kadar donanımlı. Belki daha fazlasını.

Josh'tan daha fazlası.

Beyaz bir kâğıt parçası görüyorum ve önce onu çekip çıkarıyorum; güzel bir parşömen parçasının üzerinde, tepesinde minik bir pusula amblemi olan, ağabeyimin el yazısıyla yazılmış bir not buluyorum. Josh son sözleri için çok süslü *olurdu*. O her zaman güzel bir günlük alıp onu kullanan bir tipti, ben ise bir tane satın alır, rafıma dikkatlice yerleştirir ve sayfalarına yazacak özel bir şeyim olduğu günü beklerdim. Dış görünüşüne degecek bir şey.

O günler hiç gelmeyecek gibiydi.

Josh, zamanı varken güzel şeylerden nasıl yararlanacağını biliyordu.

"Ne yazıyor?" Dom soruyor, sesindeki gerginlik beni kardeşimle ilgili anılarımdan uzaklaştırıyor, kısa bir nefes için zihnim onun öldüğünü unutacak kadar rahatlıyor.

Ama şimdi gerçek, zifiri karanlık bir gecede karşıdan gelen farlar gibi parlıyor, beni kör ediyor ve şiddetli bir baş ağrısına yol açıyor.

Dişlerimi sıkarak, sinirim kontrol edilebilir bir seviyeye inene kadar burnumdan nefes alıyorum.

"Sevgili Maddie," diye okudum, "sevgili kız kardeşim ve Bay Sorumlu Pislik

."

"Öyle yazmıyor." Adam sanki beni tamamen atlayacakmış gibi omzumun üzerinden daha yakına eğiliyor.

"Okuyan benim." Mektubu göğsüme bastırarak ve arkasındaki sert adam için fazla yumuşak olan bir dizi kahverengi göze bakarak ona sırtımı dönüyorum.

"Eğer doğru okumazsan, onu senden alırım."

Ve bu tehdidi yerine getirebileceği için mektubu düzenlemeyi bırakıp kardeşimin yazdığı gibi okumaya karar veriyorum.

"Peki." Boğazımı temizliyorum ve tekrar başlıyorum.

Sevgili Maddie, sevgili kardeşim ve Dom, en iyi arkadaşım, veda

etmeye hazır değilim.

Sesim tutuklaşıyor, keder kelimelerim için bir tehlike oluşturuyor. Ama yutkunuyorum ve devam ediyorum.

Sanırım bundan yıl sonra ölmüş olsaydım, yine de dünyada benim için maceralar kaldığını hissederdim. Ama zaman . Size artık terk edemeyeceğim bir yataktan yazıyorum. Yine de içimde bir dürtü var. Kalkıp gitmek ve daha fazlasını görmek için. Her şeyi görmek için.

Bir kez daha durup nefes alıyorum ve dünyanın adaletsizliği karşısında nefrete boğulmamaya çalışıyorum. Kardeşim gibi yaşamayı çok isteyen bir adam, çoğu insanın sahip olduğu hayatın yarısına bile sahip olamadı. Devam ediyorum.

Veda etmeye hazır değilim ama zorunda olduğumu biliyorum. Bunu dünyaya ve size söylemek zorundayım. Ama henüz söylemek zorunda .

Gözlerim kapıya kayıyor, sanki Josh içeri girip gülümseyecek ve bana gitmediğini söyleyecekmiş gibi. Henüz değil. Bugün vedalaşmak zorunda değiliz.

Kapı kapalı kalıyor.

"Maddie..." Dom yaklaşıyor, geniş vücudu benimkinin üzerine geliyor ve mektubu elimden kapmak üzere olup olmadığını bilmiyorum, çok yavaş okuduğum için sinirleniyor.

Bu düşünce beni panikletti ama devam ettim.

Bu bir veda mektubu değil. Burada bir tane var. Üzgünüm, olmak zorunda. Ama bu değil. Bu başlangıç noktası. İkinizden benim için bir şey yapmanızı istiyorum. Neyse ki öldüğüm için itiraz edemezsiniz.

Josh'un tanıdık hastalıklı mizahı karşısında içimde bir sıcaklık hissederken kağıda ters ters bakıyorum.

*her şeyi göremedim, bu yüzden ikinizin benim için bazı maceralara atılmanız
gerekecek. Ama merak etmeyin, ben de sizinle geleceğim. Aslında, size eşlik
etmekte ısrar ediyorum. Eğer çok nazik olursan, Magpie.*

Bu lakap beni kırmakla tehdit ediyor ama devam ediyorum.

*Küllerimi toplayın ve bu mektubun sonunda listelediğim eyaletlere avuç
serpin. Hiç ziyaret etmediklerime. Beni kaçırdığım yerlere götürün. Her biri
için bir zarf var. Dom, Maddie'nin gitmesi gereken yere gittiğinden emin ol.
Bazı yerler en yakın kahve dükkanına yürümekten daha yorucu. Resimlerimden
iyi para kazandım ve çoğunu ikinize vasiyet ettim. Nasıl isterseniz öyle
kullanın, ama umarım birazını benim hiç gitmediğim yerlere seyahat etmek için
harcarsınız. Benim için eğlenin. Lütfen bunu yapın. Bu son...*

Bu kelimeye takıldım, şoku doğrudan kalbime bir yumruk gibi indi.

*Bu sizden isteyeceğim son şey. Ayrıca, çok önemli: zarfları açmak için varış
noktalarına ulaşana kadar bekleyin.*

Sevgiler, Josh

*Not: Birlikte geçireceğiniz bu kaliteli zamanın ikinize de iyi geleceğini düşünüyorum.
Benden nefret etme.*

İmzasının altında söz verdiği liste var. Gittikçe artan bir korkuyla
sayıyorum.

Bir...iki...üç...dört...beş...altı...yedi...sekiz. Sekiz.

Kardeşim küllerinin sekiz farklı eyalete dağılmasını istiyor.

Küllerini *Dominic Perry* ile sekiz farklı eyalete dağıtmamı istiyor.

"O-" diye başlıyor Dom ama sözünü bitirmesini beklemiyorum. Koşarak kapıdan çıktım.

"Maddie!" Siyahlar giymiş yabancıların arasından geçerken feryadı beni takip ediyor, gözlerim umutsuzca bir çıkış arıyor. Dışarı çıkmam lazım. Havaya ihtiyacım var.

Kardeşıme

ihtiyacım var.

Kardeşimden

nefret ediyorum.

Umutsuzca başka bir anlam ararken mektubundaki kelimeler zihnimde dönüp duruyor. Bu nasıl onun son isteği olabilir? Onu kaybetmenin yeterince zor olacağını fark etmedi mi? Şimdi de en çok kaçmak istediğim adamla ülkeyi turlayarak ne kadar zaman geçireceğimi mi soruyor?

Ve Josh'ın için burada olma nezaketi bile yok!

Parlak öğle güneşine doğru ilerlerken büyük zarf kavrayan parmaklarımda kırışıyor, ılıman kış havası zihnimdeki ve ruhumdaki kara bulutlarla uyuşmayı reddediyor.

Boğucu binadan kurtulmuş olsam bile, hareket etmeye devam etme dürtüsü duyuyorum. Okuduğum kelimeler kurguymuş gibi davranacak kadar uzaklaşana kadar kaçmak. Topuklu ayakkabılarımla koşarken dizüstü bilgisayar çantam bacaklarımdan arkasına çarpıyor.

Cenaze evinin kapısı pat diye açıldı. "Maddie!

Benden kaçma!"

Ama on dokuz yaşımdan beri yaptığım şey buydu ve şimdi durmak için bir neden göremiyorum. Gözlerim açık bir kapıya takılıyor ve ayaklarım, ayak parmaklarımdaki acıya rağmen beni daha hızlı ilerletiyor.

Git git git, diye bağırıyor beynim. Gidebildiğin kadar uzağa git ve asla arkana bakma!

"Beni takip etme!" Keşke Dom beni rahat bıraksa, belki o zaman tüm bu kalp ağrısını unutabilirim.

"Beni mezarlıkta peşinden koşturma." Sesinin emri ve ayak sesleri beni daha da hızlandırıyor.

"Sana asla bir şey yaptırılamam!"

Dom'dan koşarak uzaklaşıyorum, kardeşimle aynı âlemde var olabilecek insanların isimlerinin yazılı taş levhaların arasından kaçıyorum. Hepsi de

Arkalarında benim gibi insanlar bıraktılar. İçlerinde sevdiklerine imkansız görevler verenler oldu mu?

Ciğerlerimdeki nefes yanıyor, çıkmak için çabalıyor ve geri dönmek için çabalıyor. Hırıltı tizleşiyor, kendimi çok zorladığımı ve sonuçlarıyla yüzleşmek üzere olduğumu gösteren bir uyarı sireni. Özellikle büyük bir mezar taşının yanında tökezleyerek duruyorum ve nefesim boğazımdan çıkarken ellerimi dizlerimin üzerine koyuyorum.

Kaçmamalıydım.

Dom'un haklı olmasından nefret ediyorum.

"Maddie?" Adam bir kez daha üzerime çullandı. Bu konuda iyi. Tepemde. Umarım iri cüssesi ve yargılayan gözleri bayılmadan önce gördüğüm son şeyler olmaz. "Lanet olsun. İnhalerin nerede?"

Çantamı yokluyorum, küçük ilaç kabını bulmaya çalışıyorum. Güçlü bir el benimkini kenara itiyor ve sanki cihazı tam olarak nerede sakladığımı biliyormuş gibi yan cebe gizlice giriyor. Dom çekip çıkarıyor, ağızlıkta tıkanıklık olup olmadığını kontrol ediyor, sonra inhaleleri avucuma bastırıyor.

Zihnim oksijen kaybı karşısında çaresizce hayatta kalma moduna geçerken, cihazı sallıyorum, ardından ilaçlarımın ciğerlerime girmesi için nefesimi ilacımın üflenmesiyle aynı zamana denk getirmeye çalışıyorum. En iyi uygulama, inhaler ile birlikte tüp benzeri bir eklenti olan bir spacer kullanmayı içeriyor, ancak bu şey o kadar hantal ki asla yanımda taşımaya zahmet etmiyorum. Genellikle aylarca alevlenme yaşamadığım zamanlarda. Sızıntı yapan bir iç lastik gibi ses çıkararak birkaç nefes daha alıyorum, kabaca bir dakika daha geçtiğini tahmin ediyorum, sonra lanet şeyleri sakinleştirmek ve uymak istemeyen geçitleri açmak için ciğerlerime giden yolun geri kalanına ulaşacağını umduğum ikinci bir tur püskürtüyorum.

Ben çocukken astım krizlerim sürekli ortaya çıkardı. Sanırım Florence'ın beni reçetelerimi doldurtmaya götürmesinin tek nedeni, okul hemşiresinden hastaneye gittiğime dair telefonlar almayı kesmekti.

Büyüdükçe işler daha da iyiye gitti ve uzun süreler boyunca hiçbir olay yaşamadım.

Ancak keder, öfke ve koşmanın birleşimi hassas solunum yollarımın kaldıramayacağı kadar fazlaydı.

Dakikalar yavaş yavaş geçerken, nefes almak daha az zorlayıcı hale geliyor. Bir noktada bir bankta oturduğumu fark ediyorum ve bu hareketi ben mi yaptım yoksa önümde duran, geniş omuzlarıyla güneşi engelleyen adam mı beni buraya yönlendirdi diye merak ediyorum.

Bu çok Dom bir şey olurdu.

"Ambulans çağırdın mı?" -boğazımdaki sıkışma nedeniyle yüzümü buruşturup hırıltıyla nefes alıyorum- "Ambulans çağırdın mı?"

"Hayır." Önümde diz çöküp yüzüme bakıyor. "Seni ne zaman hastaneye götüreceğimi bilecek kadar ataklarını gördüm."

"Maviye döndüğümde," diye teklif ettim. Josh'un şaka buydu.

Şirin gibi görüldüğünde, işlerin kötü gittiğini anlarız.

Dom'un dudakları geriliyor ve kendime gözlerimi onun ağzından uzak tutmam gerektiğini hatırlatıyorum.

"Hastaneye gitmek istiyor musun?" diye soruyor. Başımı sallıyorum.

Hayır. Kesinlikle hayır.

Hastaneye en son gittiğimde Josh'un elini tutuyordum, vücudu hayatta kalmak için enerjisini korumaya çalışırken cildi soğuk ve çatlamıştı.

Dom başını sallıyor ama önümde kamburunun üzerinde çömelmiş duruyor.

Kaşlarımı çattım. "Bana bakmayı kes. Bir dakika içinde iyi olacağım." Muhtemelen. En azından artık konuşabiliyorum, her cümlenin sonunda sadece birkaç nefes nefese kalıyorum.

Dom'un gözleri kısılıyor ama doğrulup adımlarını benden uzaklaştırıyor. Beni mutsuzluğumla baş başa bırakıp gideceğine dair kısa süreli umudum, çimenlerden bir şey almak için eğildiğini gördüğümde buharlaşıyor.

Zarf.

Çılgınca nefes almaya çalışırken düşürmüş olmalıyım. Zarfın ağzını açtı, sonra da ters çevirdi. Bir dizi küçük zarf geniş avucunun içine kayıyor. Dom onları karıştırıyor ve parmaklarım sert eteğime doğru kıvrılıyor, onları kapmak istiyorum.

"Sekiz," diyor.

"Her eyalet için bir tane." Tıpkı Josh'ın mektubunda söylediği gibi.

Şu lanet mektup.

Dom onları tekrar büyük zarfın içine koyuyor, sonra bana dönüyor.

"Nasılsın?"

Bugün bunu ikinci kez soruyor. En azından şimdi fiziksel sağlığımla ilgili. "Nefes alabiliyorum. Birkaç dakika öncesine göre daha iyi." Hâlâ başım dönüyor ve içim dışım her yerim sızlıyor.

Ama hayattayım, bu da var.

"Bak," diyor, "bunu yapmak istemediğini biliyorum-"

"Haklısın. İstemiyorum."

"Bu Josh'un son dileği idi."

Ayağa kalkıp onu itecek gücüm olsaydı, iterdim. "Bunu bana söylemene gerek yok. Onun adına tartışmana da ihtiyacım yok. Onu senin sevebileceğinden çok daha fazla sevdim. Tabii ki bu saçma görevi yapacağım. O öldü. Ondan bana kalan tek şey bu, değil mi?"

Azarlanmak bana pahalıya mal oluyor ve bir dizi sonra inhalerimden bir nefes daha çekiyorum.

Dom bana doğru adım atıyor, bakışları benimkileri yakalıyor, gözlerinde duygular canlanıyor, sonra denemek istesem bile yorumlayamayacağım kadar hızlı kayboluyor.

"Bunu yapıyor muyuz?" diye soruyor nefesim tekrar düzene girdiğinde. "Evet." "Bunu yapıyoruz" demeden önce dişlerimi gıcırdatıyorum.

Dom zarfı bana uzatıyor ve ben de kardeşimin parçasını göğsüme bastırıyorum çünkü kabul edebileceğim tek teselli bu. Elini geri çekerken bileğinde bir parıltı görüyorum.

Bir saat. Josh'un saati.

Kardeşim de mi ona bunu vasiyet etti? Yoksa sondan önce bir hediye miydi?

Hastanedeki son birkaç gün boyunca kardeşimin yanında neredeyse her an birileri vardı. Aylarca sadece o ve ben olacak şekilde ziyaret etmeye çalıştım ama öyle bir zaman geldi ki kardeşimi çoğunlukla en iyi iki arkadaşıyla paylaşmak zorunda kaldım.

Rosaline'de Josh'un başka önemli bir parçası daha mı var?

Belki de onu ve Dom'u görmezden gelmek için bu kadar çaba harcamamış olsaydım, bilirdim.

Dom'un gözleri gökyüzüne kalkıyor ve sanki gündüz olduğunu yeni fark etmiş gibi gözlerini kısarak güneşe bakıyor.

"Pekâlâ. Bir plan yapmalıyız."

Dom ile planlama. Dom'la seyahat etmek. Kardeşime tekrar, tekrar ve veda etmek, hepsi de bana hayatımın erken beni duygusal olarak harap etmekte gayet iyi olduğunu gösteren bu adamın önünde.

Bir kez daha inhalerime uzandım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Üç

Cenaze evinin kardeşimin cesedini yakmakla ilgili bir sorunu yoktu, ancak cesedi sekiz eşit parçaya bölme konusunda sınırı çizdiler.

Görünüşe göre, bu onların "Sevgili Sevgiliniz Öldü" paketinin bir parçası değil.

Bu da bana un için kullanılan bu küçük kepçeyi, yemek artıkları için kullanılan bu cam kabı ve kibirli şeflerin malzemelerini onda birine kadar ölçüp Josh'tan geriye kalanları Dom'un çocukluk evinin mutfağındaki ceset torbacıları gibi eşit parçalara ayırmaları için kullanılan bu tartıyı bırakıyor.

Bir sonraki küreğim biraz daha agresif. "Dikkatli ol,"

diye mırıldanıyor derin bir ses.

Vücudum kilitleniyor, her eklemim suçla donuyor.

"Bana mikro yönetim uygulamanın zamanı değil." Mutfak masasının karşısındaki inatçı kahverengi gözlere dik dik bakıyorum.

Mezarlık tartışmamızdan sonra iğnelemeyi bile beceremiyorum. İçimde çok fazla öfke var.

Dominic Perry yanımdayken sekiz eyalet.

Lanet olsun sana, Josh Sanderson. Neden bana öbür dünyadan bile işkence ediyorsun?

Dom, kırmızı kapağın üzerine bir eyalet ismi yazmadan önce bakışlarını dikkatle kapağını kapattığı kaba çeviriyor. Buraya gelirken yüksek kaliteli Rubbermaid aldık. Kardeşim için sadece en iyi yeniden kullanılabilir saklama kapları.

Cenaze ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını sıvamış olan Dom, şu anda Josh'un Kansas'a gidecek olan kısmını idare ediyor.

Kansas. Kansas'ta ne halt edeceğiz?

Sanırım zarfın üzerindeki şifreli koordinatlara ulaştığımızda öğreneceğiz. Eyalet sınırını geçip kardeşimi rüzgârın önüne atmak bizim için yeterli değil. Özel talimatlar bırakmış.

Bu tam Josh'a göre: son arzularından bir oyun çıkarmak. Başka bir durum ve eşim başka biri olsaydı, ipuçlarını takip etme ve bulmacalarının cevaplarını keşfetme süreci ilgimi çekerdi. Josh rastgele tatillerde benim için çöpçü avları yaratırdı.

Sevgililer Günü... Aziz Patrick Günü... Ulusal Hot Dog Günü...

"Seni evden çıkarmak için," dedi. İtiraf etmek gerekirse, çocukluğumda evcimen biriydim ve her zaman çok fazla polenin astım yol açacağından endişelenirdim. Risk almak yerine, Florence'ın varlığını kolayca unutabileceği yatak odama çekilirdim. Orada pencere kenarındaki koltuğuma kıvrılıp bir kitap okur, başkalarının maceralarını dinlerdim. Josh benim de ait birkaç maceram olmasını istiyordu, bu sadece yerel Wawa'ya gitmem anlamına gelse bile, orada bir paket ekşi krema ve soğan cipsi ve bir Dr Pepper ile bekliyor olacaktı.

Kardeşimin tüm bunları çizdiğini, içine kapanık kız kardeşi için bir başka görevler dizisi olarak gördüğünü hayal edebiliyorum.

Josh kendi başıma gideceğim konusunda bana güvenmiyor muydu? Bu son görevi bitirmek için Dom'un beni teşvik etmesine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyordu?

Seyahat etmekten *o kadar da* korkmuyorum. Josh yıllar içinde beni birkaç seyahate götürdü. Ve benim de ziyaret etmek istediğim yerlerin bir listesi var. Bir gün. Gelecekte, zamanlama mantıklı olduğunda.

Kardeşimin aksine benim zaman lüksüm var. Suçluluk duygusu, güneş yanığı üzerindeki zımpara kağıdı gibi tenime sürtünüyor.

Josh, New York, Kaliforniya ve Louisiana gibi büyük turistik eyaletlerin çoğunu zaten ziyaret etmişti. Ancak seyahatlerinin çoğunu uluslararası alanda yoğunlaştırdı, bu yüzden hala hiç ziyaret etmediği bir eyalet koleksiyonu var.

dokundu. Listede ilginç birkaç tane var, ancak diğerlerini dört gözle beklemiyorum.

Oh, bekle. Bu doğru. dört gözle beklemiyorum.

Çünkü gittiğim her yerde yanımda Bay Sorumluluk Sahibi Pislik olacak.

"Maddie-"

"Neden adım söylemen gerekiyor?" Dom'un sözünü kestim. "Bu odadaki tek kişi benim. Başka kiminle konuşuyor olabilirsin ki? Ne söylemek istiyorsan onu söyle." Küçük ve tartışmacı davranıyorum, biliyorum. Ama onun yüzü beni kendime getiriyor.

Bu günü daha da kötüleştirmek gibi olağanüstü bir başarıya imza attıktan sonra Dom bana Josh'un küllerinin ailesinin evinde olduğunu söyledi. Görünüşe göre kardeşim annem yerine kendisinin Perry ailesine gönderilmesini ayarlamıştı.

İyi seçim.

Cecilia muhtemelen Josh'a elmas ya da fotoğraflarda takabileceği tuhaf bir şey yapardı.

Dom, annemin bunları hiç istemediğini, bu yüzden Josh'u ona verme ihtiyacı hissetmediğini söyledi.

Ayrıca, vasiyette kalıntıları yaymam gerektiği belirtilmişti. Ben ve Dom.

Bırakın fiziksel olarak onunla aynı yerde oturmayı, birlikte olduğumuzu düşünmekten bile nefret ediyorum.

Ama sonraki adımları belirlemek için konuşmamız gerek. Seyahat planları. Birlikte seyahat etmek.

Bu işin bitmesini istiyorum. Seattle'a geri uçmaya ve Doğu Yakası'na ve geçmişime sonsuza dek veda etmeye hazırdım. Ülkenin bu tarafında çok fazla insan beni terk etti. Şimdi terk etmeye kararlı olan benim.

Ama burada işim henüz bitmedi, bu yüzden yarınki uçuşuma kadar bir şişe cinle otel odamda saklanmak yerine, Dom'un beni buraya, annesinin ve büyükannemin hala evlerinin olduğu eski mahallemize gelmeye ikna etmesine izin verdim. İlkindeyiz çünkü ikincisinden sonsuza dek kaçınmak istiyorum.

Bu mutfak çoğunlukla güzel anılar barındırıyor. Her pazar sabahı Bayan Perry'nin kreplerini mideye indirmek. Yağmurlu günlerde ikizlerle LEGO setlerini bir araya getirmek. Florence Teyze'nin bizi evden kovduğu günlerde Dom bana ödevlerimde yardım ederken Josh'un bize okul sonrası atıştırmalık olarak ızgara peynirli sandviç yapması.

Bu son hatırayı bir kenara ittim. Elbette, Dom hayatımın bir noktasında bana iyi davranmıştı, bana çocukmuşum gibi davranmanın iyi olduğu zamanlarda.

Ama ben büyüdüm ve sanırım bu onun soğuk robot beynini karıştırdı.

Çenesi gerilir, sonra gevşer. "Peki. Sanırım Delaware ile başlamalıyız."

"Delaware mi? Eyaletlerden biri mi? Ama sanki... yan komşumuz." Bütün çocukluğumuz Pennsylvania'da geçti. Josh nasıl oldu da Delaware'e hiç uğramadı? Oraya bile gittim.

Dom zarflardan birini aramıza koyuyor.

Delaware

38°42'55.868" N

75°4'54.433" W

Kardeşimin el yazısı çok açık. Kendisinden bir parçanın Birinci Eyalet'e bırakılmasını istiyor.

"Burası Rehoboth." Dom enlem ve boylama dokunuyor. "Sahilde."

"Koordinatlara bakmak hile yapmak değil mi?"

Gözlerini kısıyor. "Yolumuzu başka nasıl bulabiliriz ki?" "Pusula ve harita mı kullanacağız?" Omuz silkiyorum, 13,25 ons daha kül ölçerken gözlerim tartıda. Önceden orta boylu bir adam olan Josh, şimdi sadece 6 pound, 10 ons ağırlığında. Sekize , bu bize kabaca 13.25.

Mektubunda küllerinin her eyalete eşit olarak serpilmesini şart koşan bir şey yok, ancak bu kardeşim için tamamlayacağım son görevse, yarım yamalak yapmayacağım.

"Bu şekilde hayatımızın geri kalanında Alaska'da dolaşıyor olurduk." Dom başka bir zarf uzatıyor.

Alaska 62°44'9.406"

N

151°16'42.517" W

Kremalı parşömende diğerlerinde olmayan ekstra bir nota var.

Beni sona sakla.

"Ama pusula kullanmak istiyorsan," diye konuşmaya devam ediyor Dom, "benimle bir eyalette haftalarca dolaş-"

"Google çalışıyor." Sözüünü kesiyorum ve Josh'un yedinci bölümünü geçiyorum. "Rehoboth buradan sadece birkaç saat uzaklıkta." Pencereye doğru bir bakış öğleden sonrasının ılık ışıltısını gösteriyor. Hâlâ gün ışığı var ve cenaze barına hiç gitmedim, bu da tamamen ayık olduğum anlamına geliyor. "Katılıyorum. Önce bunu yapalım. Şimdi yapalım."

Eli yazının ortasında duraklıyor ve kapakta *Kuzey Dak-* yazıyor.

"Şimdi gitmek istiyorsun." Dom şu sinir bozucu şeyi yapıyor, soru olması gereken bir şey söylüyor ama ses tonu cümleyi bir ifade gibi gösteriyor. Bir talep gibi. Sanki fikri ilk o bulmuş gibi.

Ya da az önce söylediğiniz şey o kadar saçmaydı ki, kendi sözlerinizin saçmalığını duyabilmeniz için sizin için tekrar etmesi gerekiyor.

Hangisi olduğunu bilmiyorum. Her anımı Dom'un sesindeki ince dalgalanmaları izleyerek, sert bakışlarının ardında saklanan düşünceleri seçerek geçireli neredeyse on yıl oldu.

Artık denemeye zahmet etmiyorum.

"Evet," diye kestirip attım. "Şimdi gitmek istiyorum." O koordinatlara ne kadar çabuk ulaşırsak, kardeşimden o kadar çabuk haber alırım. Josh'ın oyununu oynamayı kabul ettim.

ama parmaklarım, onun sesinin -sadece yazılı olsa bile- zarf koleksiyonunda benden birkaç santim uzakta olduğunu bilerek seğiriyor.

Ve bu şekilde Dom'u sadece yedi kez daha görmem gerekecek.

Birkaç eyaleti bir araya getirebilirsek daha az, ki ben planlıyorum.

Adam beni izliyor ve ben onun sessiz incelemesi altında kıpırdanmamaya çalışıyorum. Kıpırdandığımda da, vücudumun aynı anda hem ona doğru hem de ondan uzaklaşmak istiyor gibi görünmesini değil, cızırtılı tayıtı suçluyorum.

Dom hemen cevap vermiyor, sessizce kardeşimi porsiyonlama işlemini bitiriyor. Ancak Rubbermaid kapları bir kutuya istiflediğimizde, masayı temizlediğimizde ve ben onun varlığından kaçmaya hazır bir şekilde çantamın yanında durduğumda nihayet konuşuyor.

"Tamam. Gidelim artık." Dom anahtarlarını alır, Josh'tan geriye kalan her şeyin bulunduğu kutuyu alır ve ön kapıya doğru yönelir.

Bunu gerçekten yapıyoruz. Josh'ın ölüm sonrası oyununu gerçekten oynayacağız.

Zihnim görevin vahşiliğini tam olarak kavradıktan sonra, sorumluluk sahibi, saçma sapan muhasebecinin bunu harfiyen yerine getirmek için hiçbir neden olmadığını söylemesini bekledim. Bu tuhaf talep aşırıya kaçıyordu ve pratik bir çözüm bulabilirdik.

Biz gençken, Dom her zaman Josh'un çirkin davranışları karşısında mantıklı bir ses olurdu. Kardeşimi her zaman sakinleştiremezdi ama bazen bunu başarırdı.

Bir de Josh'un daha ikna edici olduğu ve Dom'un asla kendisinin seçmeyeceği anlamsız bir faaliyette yardımcı rolünü oynadığı zamanlar vardı.

Bu da o zamanlardan biri.

Kardeşimin ölümü nihai tartışmanın galibi olmuş olmalı çünkü Dom, Josh'un istekleri çok mantıklıymış gibi davranıyor. İşte burada, kardeşimin kalıntılarının sadece bir kısmını ondan nefret eden bir kadınla paylaşmak için bir eyalet öteye gitmeye hazır.

Belki o da benden nefret ediyordur.

Büyük olasılıkla onu sadece kızdırıyorum ve aynı zamanda suçlu hissetmesine neden oluyorum ki bu da bir şekilde daha çok canını yakıyor.

Bir yanım Josh'un bu görevi ben söylemeden bana yüklemesine öfkeli. Kederimi kullanarak beni kendi oyunlarından birine alet ediyor.

Ama sonra kalbimde açık, kanayan bir yara daha var ve kardeşimle tekrar bağlantı kurmak için mümkün olan her şeyi yapmak istiyor, bu onun aptal oyununu oynamak anlamına gelse bile.

Sahile gittiğimizde zarfı açabiliriz. Yazdığı başka bir şeyi okuyabilirim.

Mesaj benim için mi olacak? Dom için mi? İkimiz için mi?

Ama Dom ve ben bir *biz* değiliz.

Belki birkaç hafta -yıllar önce- öyleydik.

Benim için çok şey ifade eden ama onun için hiçbir şey ifade etmeyen aptal, naif bir gün demeti.

Dom'un kirli sırrı olma fikrinden her zaman nefret etmiş olsam da, Josh'un en iyi arkadaşıyla benim aramda olanları asla bilmemesine ve taraf seçmek zorunda kalmamasına sevindim. Josh benim yerime başkasını seçseydi nasıl hayatta kalırdım emin değilim. Dom çoktan seçtikten sonra olmazdı.

Bu da bana şunu hatırlattı.

Kelimeler boğazımda düğümlenip kalsa da, Dom'un cenaze otoparkında benimle aynı anda arabasına bindiği andan beri içimi kemiren soruyu sormayı başarıyorum. Cenaze töreninden tek başına uzaklaştığında.

"Rosaline'i kontrol etmen gerekmiyor mu?" İkisi kavga ediyor olsalar bile, adam en azından ona bir mesaj göndermeliydi. "Geç döneceğiz. Hanım endişelenebilir."

Ama eğer karının da bizimle geleceğini söylersen, ben yokum, sessizce yemin ederim.

Josh'un ölümünden önceki haftalarda ikisinden de uzak durmaya çalıştım, hastane koridorlarında onlardan kaçtım ve ne zaman biri ziyarete gelse işe gitmek için kardeşimin odasından çıktım. Bunu nöbet değişimi olarak düşündüm, böylece Josh asla yalnız kalmıyordu. Ama aslında bir korkak gibi davranıyor, yeterince iyi olmadığımı hatırlatan şeylerden saklanıyordum.

Josh artık yok ve son isteği sadece Dom'la vakit geçirmemdi. Mutlu çiftin yanında bu acıyı çekmeyi reddediyorum.

Dom mutfak kapısında duraksıyor, sonra yavaşça dönüyor ve ben onun kalın kaşlarının aşağıya inişini, yüzündeki şaşkın ifadeyi izliyorum.

"Kimse sana söylemedi mi?" Ses tonunda biraz kuşku var.

Büyük bir şey var. Bilmem gereken ama bir şey. Herkesin bildiği bir şey.

Kollarımı göğsümde kavuşturup ters ters bakıyorum, Josh'la konuşurken Dom hakkında hiçbir şey duymak istemeyerek kendimi bu duruma sokmuş olsam da karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum.

Bakışları kardeşimin küllerine kayıyor ve ağzından çıkacaklara hazırlıklı oluyorum.

"Rosaline ve ben boşandık."

OceanofPDF.com

BÖLÜM DÖRT

Arabada iki saat yalnız kalmak Dom'un boşanmış olduğu gerçeğini kabullenmek için yeterli bir zaman değildi. Arabayla gelmeyi teklif ettiğinde hemen reddettim çünkü o adamla kapalı bir alanda olmayı asla istemiyordum. Ama aynı zamanda, kafamdaki yeni bilgileri bir denklem gibi çözmek için tüm yolculuğa ihtiyacım vardı.

Nasıl oluyor da mükemmel çift artık birlikte değil?

Dom ve Rosaline örnek bir lise çiftiydi: beyzbol takımının yakışıklı kaptanı ile muhteşem münazara kaptanı ve okul birincisi. Mezuniyet Balosu Kral ve Kraliçesi. Eğer Josh en iyi arkadaşına şaka yapmak için son sınıfın yarısını kendisine oy vermeye ikna etmeseydi balo kral ve kraliçesi de olacaktı. Kardeşim Dom'la aynı takım elbiseyi giyip siyah bir peruk taktı ve Rosaline'i kızgın ama eğlendiği her halinden belli olan erkek arkadaşına geri vermeden önce kraliçesinin onunla vals yapması için ısrar etti. Dom ve Rosaline'in ayrıldığı yaz, yani Dom'un beni öpüp dokunduğu ve benim umut dolu kalbimi Dominic Perry ile bir şansım olduğuna ikna ettiğim yaz, onların lekesiz sicilinde sadece bir hatadan ibaretti.

Tekrar bir araya geldiklerinde, her iki ailenin de katıldığı güzel bir törenle evlendiler. Dom bir muhasebe firmasında işe girdi ve Rosaline sonunda hukuk fakültesine kaydoldu.

Tüm bu bilgiler bana, arkadaşlarının hayatlarını bir sıcak hava balonu yolculuğundaymış gibi mükemmel bir şekilde aktaran Josh aracılığıyla aktarıldı. Tümsekler ya da dengesiz esintiler yoktu. Sadece sürekli yukarı doğru bir yörünge.

Ve şimdi boşandılar.

"Ne oluyor lan?" Kendi kendime mırıldanıyorum, bu ne ilk ne de onuncu kez oluyor.

Buna bir anlam veremiyorum. Neler olduğunu anlamak istiyorsam Dom'a sormam gerekecek.

Öyle bir şey olmayacak.

Josh burada olsaydı, detayları ondan öğrenebilirdim. Belki de alamazdım.

Arabamı Rehoboth tahta kaldırımına çıkan caddede açık bir noktaya çektikten sonra zaman çizelgesini değerlendiriyorum. Dom boşandıklarını söyledi. Bu bir haftada olmaz. Bu iş bir süredir devam ediyordu ve bu haberi en yakın arkadaşlarından saklamalarına imkân yoktu.

Bu da demek oluyor ki Josh ölmeden önce biliyordu ve bana bundan hiç bahsetmedi.

Neden bir şey söylemedi? Çocukluğumdaki insanlarla olan bitenden gerçekten bu kadar kopuk muyum?

İstediğim bu değil miydi?

Pencerem çalındı ve şok içinde irkildim.

Dom arabamın dışında, kapının yanında okunamayan bir ifadeyle bekliyor. Düşüncelerimi düzene sokana kadar burada kalıp onu bir sürüngen gibi orada bekletmek geliyor içimden.

Ama sonra bir zarf uzattı.

Delaware

Kardeşimin ne yazdığını bilme ihtiyacı diğer her şeyi bastırıyor.

Henüz gitmedi. O zarfta ve yolcu koltuğumdan aldığım cam kapta ondan bir parça var.

Evet, Josh ön .

Evet, buraya gelirken ölü kardeşimle tek taraflı birkaç konuşma yapmış olabilirim.

Kapıyı açıyorum, neredeyse Dom'un bacağına ama göt herif çok hızlı bir şekilde yoldan çekiliyor.

"Hadi gidelim." O önümde yürüyor, ben de arkasından, topuklarımın yeniden sıkışmasına yüzümü buruşturmamaya çalışarak takip ediyorum. Buraya gelmeden önce üstümü değiştirebilmek için otelime uğramamız konusunda ısrar etmeliydim ama beynimin içinde zıplayan o kelime dikkatimi dağıtmıştı.

Boşanmış.

Sonunda, Dom'la ilgili yeni bilgileri şu anda *kabullenemeyeceğim* gerçeğiyle yüzleşerek onu bir kenara itiyorum. Bugün üzerime çok fazla şey atıldı. Zihinsel kapasitemin tek yettiği şey bu kül saçan saçmalık.

Sahile giden patikaya ulaştığımızda hemen topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum ve soğuk kum ağrıyan ayaklarımı sararken inliyorum.

Çıkardığım ses üzerine Dom arkasını döndü ve her tarafımı inceledi. "Neyin var?"

Zevk sesimin acı çekiyormuşum gibi çıktığını bilmek güzel. "Yüzün."

Bum. Zinger. Dürüst olmak gerekirse, açım ve saatler önce sarhoş olmalıydım, bu yüzden komedi becerilerim tam kapasitede değil.

Dom sinirli bir şekilde oflayıp pufluyor ve yüzünü ileriye dönüyor, bir şekilde kumların üzerinde elbise ayakkabılarıyla yürümeyi ve buz pateni yapan bir leylek gibi görünmemeyi başarıyor. Çok sikeyim onu.

Güneş gökyüzünde arkamıza doğru alçalıyor. Batı Yakası'nda bu güzel bir plaj günbatımı olurdu. Ama ben pitoresk bir ortam istemiyorum. Öyle olsaydı, muhtemelen burada daha fazla insan toplanırdı. Bu haliyle, az ötede bir balıkçı, battaniyeye sarınmış ve kitap okuyan biri ve Dom potansiyel seyircilerden uzakta, ters yönde ilerlerken yanımızdan geçen bir koşucu var. O durduğunda yanına sokuluyorum ama çok yaklaşıyorum.

"Hazır mısın?" Mektubu havaya kaldırıyor, tuz kokulu rüzgâr ince zarfı parmaklarının arasından çekip almaya çalışıyor.

Ancak bir sahil esintisi kadar aptalca bir şey Dominic Perry'nin gücünün üstesinden gelemez.

"Aç şunu." Josh'u göğsüme yaslıyorum, camdan ona bakıyorum ve son sözlerini okuyan adamın sesini gözümde canlandırmaya çalışıyorum.

Sevgili Maddie & Dom,

Delaware'e hoş geldiniz!

Dom ünlem işaretlerini okumakta berbattır ama bir tane olduğundan şüpheleniyorum. Josh mesajlarına enerji katmayı severdi.

Çok yakındım ama eyalet sınırını hiç geçmedim. Beni buraya getirdiğiniz için ikinize de teşekkür ederim. Okyanusu seviyorum. Suyun uzayıp , sonsuz gibi görünmesini. Ziyaret ettiğim her sahil bana dünyada ne kadar küçük olduğumu hatırlatıyor ama aynı zamanda her zaman hayranlık uyandıran bir manzaraya sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu da.

Fazla duygusallaştıysam özür dilerim, ama bu mektupların biraz hüzünlenmek için en iyi yer olduğunu düşünüyorum.

Beni yüzmeye götürmeni istiyorum. Evet, ikinizin de havuz insanı olduğunuzu biliyorum, ama vahşi doğaya girmenizi istiyorum. Bırakın dalgalar sizi çeksin. Bırakın dalgalar küllerimin bir kısmını alıp götürsün.

Sonra, ben gittikten sonra, Dogfish Head biralarından herhangi birinin bulunduğu en yakın barı bulun ve kadeh kaldırın. Bana tabii ki!

Bir fotoğraf çek ve benim için gülümsemeye çalış.

*Sevgi
ler,
Josh*

Dom kâğıdı yavaşça katlıyor, sonra zarfına geri koyuyor ve mektubu dikkatlice takım elbisesinin yakasına sıkıştırıyor. Bu sırada gözlerini suyun üzerinden ayırmıyor.

Kıyafetime bir göz attım. Yün ceketimin altında hâlâ üzerime tam oturmayan siyah bir elbise ve şimdi fark ettiğim üzere ayak ucunda da bir delik olan berbat bir tayt var.

Gitmelerini istiyorum. Kışın soğuk havasında bile bu kıyafetleri çıkarıp okyanusa atmak ve bir daha asla görmemek istiyorum.

Ama diğer tüm kıyafetlerim Pennsylvania'daki otelde ve üzerimde yeşil sütyen ve iç çamaşırı takımından başka bir şey olmadan saatlerce araba süreceğim değilim. Burası ile otelim arasında işçilere şov yapabileceğim en az iki gişe var.

Yine de bu iç karartıcı üniformadan bir süreliğine kurtulabilirim. Kendimi kaşıntıdan, sert cenaze kıyafetlerinden arındırabilirim.

"Tamam, Josh. Yüzmeye gitme zamanı." Küllerinin bulunduğu kabı ayaklarımın dibine, topuklu ayakkabılarımın yanına koydum, ceketimi çıkardım ve elbisemin eteklerine uzandım.

"Ne yapıyorsun?" Dom'un gözlerini üzerimde hissedebiliyorum ama elbisemi hızlı bir hareketle başımın üzerine çekerken bakışlarının ağırlığını görmezden geliyorum.

"İyi bir kız kardeş oluyorum tabii ki." Taytımı bacaklarımdan aşağı sürüklüyorum, çıplak tenime değen kış esintisi diken diken ederken titriyorum. Sıcaklık henüz sıfırın altına düşmedi ama hava da ılık değil.

"Mektupta çıplak yüzün demiyor." Dom'un sözlerinde bir şey var, ses tellerinde bir gerginlik. Kızgın gibi, belki de.

Kimin umurunda? Bunların hepsini daha önce gördü.

Ve benim onun zamanına değmeyeceğime karar verdi.

Saçımı omzuma atarak umursamaz bir hareket yapıyorum, sonra Josh'u yerden kaldırıyorum. "Soyunmayacağım, sapık. Ama bir barda ıslak bir elbiseyle de oturmayacağım. O yüzden geçici mayo olsun. Gel ya da gelme. Tercihen gelme."

"Yazın tekrar gelebiliriz."

Dom'la mecbur olduğumdan daha fazla mı ? Pek mümkün değil.

"Ne istiyorsan onu yap." Ona bir kez daha bakmadan, nazik dalgalara doğru kararlı adımlarla yürüyorum.

Suya doğru koşmak istiyorum. Geri adım atamayacağım hızlı ve cüretkâr bir dalma. Ama bunu yaparsam muhtemelen ciğerlerim iflas edecek, günün ikinci krizini geçireceğim ve bu süreçte kendimi boğacağım.

O zaman Dom bana kalp masajı yapmak zorunda kalacaktı.

Bu düşüncenin meme uçlarımı nasıl sıkılaştırdığı ve tenimi nasıl aşırı ısıttığı üzerinde durmuyorum. Bunlar açıkça iğrenme tepkileri.

Ciğerlerimin hassasiyetini göz önünde bulundurarak kendimi soğuk sualtına bırakıyorum. Ayak parmakları, ayaklar, bilekler, baldırlar. Her biri buz gibi suyla buluşuyor, neredeyse acı verecek derecede karıncalanıyor ama yine de bir şekilde kıkırdamama neden oluyor.

Suyun temizleyici bir hissi var. Günün rahatsızlığını uyuşturuyor. Yarım yamalak sempatinin yapışkan kalıntılarını temizlemek.

Okyanus önümde uzanıyor, batan güneşle birlikte kararıyor. Kendimi içine kayarken hayal ettiğim uçsuz bucaksız bir mavilik.

Ölüm böyle mi hissettiriyor?

Umarım öyledir. Umarım Josh sonunda incinmemiştir.

Korkmamıştır. Umarım bunu bir sonraki macerası olarak görmüştür.

"Çok derine inme." Emredici ses beni huzurlu düşüncemden koparıyor ve arkamdan su sıçırıyor, henüz daldırılmamış olan uyluklarımın çıplak derisi boyunca keskin soğuk iğneler saçılıyor. Dom'un yaklaşımının bir sonucu.

gibi rahat davranmıyor. Saldırıyor. Bana ne yapacağımı söylediği için ona çıkışmak için döndüğümde kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Unutmuşum. Yıllar geçtikçe, ara sıra Dom'un kollarına geri döndüğüm, vücudunun benimkine yaslandığı, gözlerinde aşk olduğunu düşündüğüm bir rüya beni rahatsız etti. Hepsi birlikte olduğumuz gecenin anısından doğdu.

Ondan ne kadar nefret etsem de asla unutamayacağımı düşündüm.

Ama ben hatırladım. Şimdi anlıyorum ki, onun şekli sadece duygu karmaşasıyla eşleştirilmiş puslu bir hatıraymış.

Şimdi solan alacakaranlıkta duruyor, katı ve kaçınılmaz. Ve sadece külot giymiş.

Ama siyah değil. Ya da gri. Ya da yeşil. Ya da sorulsa tahmin edeceğim gibi başka bir düz, sorumlu, sıkıcı renk.

"Nedir o?" Kardeşimden geriye kalanları göğsüme bastırmak için kullanmadığım elimle kasıklarını işaret ediyorum.

Dom ellerini çok güzel sivrilen kalçalarının üzerine koyarak sırtıyor. Gözlerim bel kemerinin hemen üstündeki sıkı tene takılıyor. kadar da

Yedi yıl önceki kaslı karın kaslarına sahip ama karnı sağlam ve belirgin...

Odaklanmam gereken şey bu değil.

"Erkek anatomisi dersine ihtiyacın var mı?" diye sorar.

"Renkli külot giymişsin!" diye ciyaklıyor sesim, inanamamaktan ve buz gibi sudan dolayı tizleşiyor.

Kaşları çatıldı. "Mağazanın erkek reyonundan alınmış, erkekler için üretilmiş boxer külot giyiyorum. Sanırım."

"Sanıyor musun?"

"Onları bana Josh verdi."

Tabii ki öyle yapardı. Kardeşim sürekli siyah giyen arkadaşına ananaslarla kaplı bir çift pembe külot hediye ederdi.

Dom iç çamaşırlarını saklamakla kalmadı, kardeşimin cenazesinde de giydi.

Bu gerçeğin ortaya çıkardığı duyguları irdelemek istemiyorum. Bunun yerine, bu ikilide sorumlu kişi olmaya çalışıyorum.

"Buradaki prosedür nedir? Başka talimat var mı?"

Dom hemen cevap vermiyor. Diz boyu okyanusta duruyor, dalgalar kaval kemiğine vururken hareketsiz ve bana bakıyor, elleri hala sıkı ama yumuşak görünen ve şimdi okyanus havası ona yapıştığı için tuz gibi tadı olabilecek o küçük deri parçasının üzerinde duruyor...

Okyanus suyunun verdiği o uyuşuk, arındırıcı hissi daha fazla yaşamak isteyerek daha da açılıyorum. Dalgalar itiyor ve çekiyor, sanki devam etmemi istiyorlarmış gibi. Sanki bu okyanus benim de onun bir parçası olmamı istiyor.

Burası Josh'un dinleneceği yerlerden biri olacak.

Sürekli hareket eden bir kütle olması mantıklı. Kardeşim yaşarken dinlenmedi, öldükten sonra neden bir an bile duraklasın ki?

Elimi kalçalarımın etrafında dönen suya daldırıyorum ve bir parmağımı dudaklarıma götürerek tuzlu sıvıyı ağzımın kenarına yayıyorum. Dilimi gizlice dışarı çıkarıyorum, bunun hijyenik olmadığını biliyorum ama bu okyanustan biraz içime çekmeye ihtiyacım var. Sanki güvenliğini değerlendiriyormuşum gibi test ediyorum, oysa aslında sadece bu yerle ilgili her şeyi hatırlamaya çalışıyorum. Her şeyi kullanarak

Josh'un nerede olduğunu asla unutmayayım diye bu anıyı zihnime kazımak için tüm duyularımı kullanıyorum.

"Ne zaman hazır olursan," diyor Dom, sesi yine yakın geliyor.

Onun sesinin bu anının bir parçası olmasını istemiyorum. Bu vedaların her biri için burada, yanımda olacak. Kardeşimle geçirdiğim her son an Dom'un gölgesinde geçecek.

Neden bu sadece benim görevim olamadı? Takip edeceğime güvenmedin mi?

Yapabilirdim. Josh için yapardım.

"Burada dur." Sağ tarafımı gösteriyorum. "Ben sadece... gitmesine izin vereceğim."

Bırak gitsin. Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Dom yanıma gelirken itiraz etmiyor, vücudundan yayılan sıcaklık alt uzuvlarımın uyuşuk hissiyle tam bir tezat oluşturuyor. Rubbermaid'in kapağını kaldırıyorum ve okyanusun rüzgârı Josh'un kalıntılarını karıştırmaya başlıyor.

"Seni özleyeceğim." Ellerim titrerken Dom'un sesi sabit.

Rüzgârın estiği yöne dikkat ediyorum ve Josh'un bize sırtını dönmek yerine esintiyle birlikte uçması için dönüyorum. Kabı suyun hemen üzerinde tutuyorum ve kardeşimin parçacıklarının görkemli okyanusla bütünleşmesini izlemeye hazır bir şekilde yumuşak dalgalara karışmasına izin veriyorum.

Ama ahmak yüzüyor.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye mırıldandım.

Pırıl pırıl toz zerreciklerinin tuzlu su dalgalarıyla güzel bir dokuması olacağını hayal ettiğim şey, bunun yerine yüzeyde asılı duran bir kanalizasyon pisliği gibi görünüyor.

"Bunun çok güzel olması gerekiyordu Josh," diye bağırdım kardeşime. "Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamam gerekiyordu. İstedğin gibi okyanusa katılamaz mısın?"

"Zamanla uyum sağlayacaktır," diye mırıldanıyor Dom.

"Ya da kıyıya vuracak ve bir martı için çöp kutusu olacak. Bat, seni pislik!" Ellerimle kardeşimden geriye kalanları etrafımızda dönen suyun içine bastırıyorum. Bunun iğrenmem gereken şey olup olmadığını bilmiyorum ama bugün zaten yeterince tuhaf bir gün.

artık ölçemiyorum. Normal pusulam bozuldu. Tabii bir tane varsa. Olsaydı bile tamir edebileceğimden şüpheliyim.

"Bunun bir grup etkinliği olduğunu sanıyordum," diye çıkışıyorum yanımdaki metanetli adama. "Onu okyanusa karıştırmama yardım edecek misin? Yoksa gökkuşağı donunla orada durup tüm zor işi benim yapmamı mı izleyeceksin?"

Dom bir süre daha tereddüt ediyor. Sonra iri elleri benimkilere katılarak külleri yüzeyin altına bastırıyor.

"Teşekkür ederim." Ses tonum tamamen alaycı.

Eğer Josh dengeli ve sevgi dolu bir hüznün havasını korumamı istiyorsa, zaman beni bir pislikle eşleştirmemeli ve kül rengi kışımı yüzdürecekken kalıntılarını okyanusa atmamı istememeliydi.

Josh'tan geriye kalanların etrafımızdaki buz gibi suyla tamamen birleşmesine yetecek kadar döndükten ve itildikten sonra ellerim uyuştı, sinirlerim yandı ve bir içkiye ihtiyacım var.

İyi ki bu da isteğinin bir parçasıydı. Sanki ilk faaliyetin ikincisini gerektireceğini biliyordu. Doğrulup kıyıya doğru ilerliyorum, hareket ederken bacaklarımı zar zor hissediyorum.

"Hadi gidip bir bar bulalım."

BÖLÜM

Beş

Rehoboth'ta çok sayıda bar var, ancak birçoğu kış için kapanıyor. Sonunda bir otel kümesinin yakınında bir restoran/bar kombinasyonu bulduk.

"Dogfish Head var mı?" Suni deri kaplı bir tabureye otururken barmene soruyorum. Kendimi yerleştirirken malzeme gıcırıyor, elbisemin poposu asla mayo olarak tasarlanmamış iç çamaşırından nemlenmiş. Bu, ıslanmış külotun seksi olmayan versiyonu.

"Elbette." İçkileri dolduran orta yaşlı beyaz adam gelişimle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyor ama gözlerindeki sıkıntıyı fark edebiliyorum. "Hangisini istersiniz?" Arkasındaki kara tahtayı işaret ediyor ve Delaware bira fabrikasından seçebileceğim üç bira olduğunu fark ediyorum.

Dom uzun bacaklı bedenini benimkinin yanındaki tabureye yerleştiriyor ve otururken yüzünü buruşturuyor. Koyu renk bir pantolon giymiş, ama pantolona bulaşan suyu hâlâ görebiliyorum.

Malzemenin belirli bölgelere nasıl yapıştığı...

Bu düşünceden kurtulmak için başımı sallıyorum ve onu içki vitrinine doğru yönlendiriyorum.

"Önce sen."

Dom tahtayı düşünüyor ve ben de fazla nemi emmek için kokteyl peçetelerini elbisemin boynuna sokmaya başlarsam barmenin bizi dışarı atıp atmayacağını düşünüyorum.

"Ninety Minute IPA," diyor Dom.

"Onu da alacağım." Ve başka bir müşteri garsonumuzun dikkatini dağıtana kadar peçete planını ertelemeye karar verdim. Bize iki bardak koyu şarap doldurdu,

küçük köpekbalığı logolu Dogfish Head bardak altlıklarına koyarak içebilirsiniz.

İçkiler önümüze konduktan sonra barmen çekip gidiyor ve bizi ilk yudum için tereddütte bırakıyor.

Kadeh kaldırma zamanı.

Josh'ın mektubunda talep ettiği de buydu.

Sorun şu ki, hiç kelimem yok. Hepsi göğsümün derinliklerine gömülmüş durumda, bırakın konuşmayı, düşünemiyorum bile.

Dom parmaklarını kendi bardağına doluyor, sonra benimkini bana doğru itiyor. Sertçe soğuk birayı elime alıyorum, keşke onun yerine bir fincan sıcak çayı tutuyor olsaydım diyorum.

Ya da bir bardak cin.

Dom boğazını temizliyor, sonra IPA'sını kaldırıyor. "Josh'a. İyi bir arkadaşa.

Ve iyi bir kardeş."

"Bu kadar mı?" Alay ettim. Tostun bu kadar basit olabileceğini bilseydim, kendim yapardım. "Bundan daha iyisini yapabilirim." Dom'un kara gözlerinin içine bakarak, sonunda parçalara ayrılmadan sevgi dolu sözcükler söylemeye zorluyorum. "Josh'a. *En iyi* arkadaşa. *En iyi* kardeşe."

Yanılmıyorsam Dom'un ağzının kenarında gülümsemeye benzer bir şey beliriyor. Ama sonra bir bakıyorum, elindeki bardağı benimkine vuruyor ve bir yudum alıyor. Ben de onu takip ediyorum, birayı geri deviriyorum ve acı tadı dilime vururken öğürmemeye çalışarak büyük bir yudum alıyorum.

Tamamlandı. Mektup gerekliliği yerine getirildi.

Bardağı barın üstüne sertçe bıraktım ve Dom'a doğru kaydırdım. "Bu artık senin." Barmene el sallayıp cin tonik sipariş ediyorum. İçkimi doldurmak için arkasını döndüğünde, Dom'un beni izlediğini görmek için tam zamanında yana bakıyorum. "Ne?"

Kaşları birbirine yaklaştı. "Madem istemiyordun neden bira sipariş ettin?"

"Çünkü notta öyle yazıyordu. Ve teknik bir ayrıntı yüzünden kaybedecek değilim." "Kaybetmek mi?"

"Evet, kaybet. Kuralları çiğne. Her neyse." Parmaklarımı yanındaki taburenin üzerine örttüğü cekete doğru hareket ettiriyorum. Ceketin üzerinde Josh'ın

Delaware mektubu. "Sana görevleri yapacağımı söyledim, o yüzden yapıyorum. Bu da bana şunu hatırlatıyor..."

Barmen önüme bir bardak berrak, fokurdayan alkol koyuyor ve o tekrar uzaklaşmadan önce elimi uzatıyorum.

"Hızlıca bir fotoğrafımızı çekebilir misiniz?" Adama telefonumu uzattım. Omuz silkiyor ve kabul ediyor.

Sahte bir mutluluk ifadesi takınmadan ve flaş patlamadan bir saniye önce Dom'a "Gülümse, göt herif," diye mırıldanıyorum. Telefonumu geri verirken barmene teşekkür ediyorum ve neden fotoğrafta mutluymuş gibi davranma ihtiyacı hissettiğimi düşünüyorum. Kimse görecektir değil ya. Teslim etmem gereken bir fotoğraf kompozisyonu yok.

Josh öbür dünyadan kafasını uzatıp performansımızı değerlendirmeyecek.

Zihnimi kardeşimin ölümünü daha fazla hatırlatmaktan uzaklaştırmaya çalışarak, kokteyli zevkle içiyorum, dilimin üzerindeki iğnemi tadın tadını çıkarıyorum.

Dom daha önceki yorumuma yanıt olarak "Ben olsam seni çağırma," diyor. "Bunu bir rekabet olarak görmüyorum."

Ona sadece "Hmm" diye karşılık veriyorum. Tabii ki vermiyor.

Bunu bir sorumluluk olarak görüyor. Dom hayattaki her şeye böyle bakıyor. Hiç bitmeyen yapılacaklar listesini başarıyla kontrol etmesi gereken bir dizi görev.

Boşanma nasıl oldu da oraya düştü?

Bütün araba yolculuğu boyunca bunu düşündüm ve hala bir cevap bulamadım. Beynim "Dom" ve "boşanma" kelimelerini aynı cümle içinde kullanıp mantıklı bir hale getiremiyordu. İlişkisi gibi muazzam bir şeyin bozulmasına izin vermeyecek kadar iş bitirici. Benim tanıdığım Dom, evlilikte ortaya çıkan her türlü soruna çözüm bulmak için elinden gelen her şeyi yapardı.

Belki de artık tanıdığım Dom değildir.

Mümkün değil. Bugün bana hala her zaman olduğu gibi zorba bir kural takipçisi olduğunu gösterdi.

O zaman neden boşandı?

Bu düşünce beni rahat bırakmıyor ve cin dilimi gevşetiyor.

"Demek Rosaline'le ayrılacaksınız."

Konu değişikliği pek iyi olmadı ama Dom'un benden fazla bir şey beklediğini sanmıyorum.

"Evet." Tek kelimelik bir cevap veriyor, bunun yerine ilk bira bardağını yudumlamayı ve barmenin arkasına dizilmiş renkli şişelere bakmayı tercih ediyor.

"Zaten kışında bir sopa olduğu için seni becermesine izin vermemenden bıktı mı?"

Dom birayı yutarken boğuluyor ve sıvıyı ciğerleri yerine boğazına indirmeye çalışırken barın tepesine bir yumruk indiriyor. "Maddie!" Sonunda nefesi kesilir.

"Ne?" Cin toniğimin kenarının arkasına şeytani bir sırıtış gizliyorum. "Sadece bir soru soruyordum."

Nefesinin altından küfür gibi bir şeyler homurdanıyor ve Dom'un sorumsuz bir dil kullanmasını sağlama yeteneğimle gurur duyuyorum.

böyle derdi. *Sorumsuzca bir dil.*

Dom ne zaman ikizlerin önünde küfür etsek Josh ve bana çıkışır, sorumsuzca konuşmayı öğrenmelerini istemediğini söylerdi. Josh gülerdi, ben özür dilerdim ve Dom arkasını döndüğünde, Adam ve Carter izleyip kıkırdarken sessizce birbirimize küfürler savururduk.

Rosaline hiç azar işitmedi, çünkü hiç küfür kullanmadı.

Dom'un yanaklarında IPA içerken neredeyse boğulacak olmanın verdiği kızarıklık geçince taburesinde dönüp bana bakıyor. Bacakları o kadar uzun ki dizleri koltuğuma çarpıyor, yalpalamama ve elime cin dökülmesine neden oluyor.

"Üzgünüm." Sesi gelmiyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum ve alkolü cildimden yalıyorum, gece boyunca acımı uyuşturacak maddeyi ziyan etmek istemiyorum.

Gözleri dilimin hareketlerini takip ediyor, muhtemelen dirseğimin dibinde bir peçete varken mağara kadını davranışlarımdan dolayı beni yargılıyor. Ama bu içkiyi bitirir bitirmez o kötü çocuk sütyenime girecek.

"Anlat o zaman." Öne doğru eğilerek spot ışıklarını tekrar Dom'un ve onun üzerine tutuyorum. "Mükemmel Perry'ler neden yollarını ayırıyor?" Kızdırmak için

ona, aliterasyonda *p*'lerimi patlattığımdan emin oluyorum.

Dom içkisinden dikkatli bir yudum daha alırken beni inceliyor. Yuttuktan sonra adam nihayet cevap veriyor.

"Bazen büyük bir şey olur. Ve hayatınıza bakmanızı sağlar. Ve yanlış yaşadığını fark edersin," diyor gözlerimi tutarak. "Bir şeyin olması gerekenden daha uzun sürmesine izin verdiğini."

"Bekle. Bekle, bekle, bekle." Elimi sinir bozucu yüzünün önünde sallayarak yoğun bakışlarının başka bir yere odaklanmasını sağlamaya çalışıyorum. "Bana Josh *öldüğünde* boşandığınızı mı söylüyorsun? Geçen hafta kağıtları imzaladınız mı?"

Dom yavaşça başını sallıyor. "Onlarla aylar önce anlaştık. Büyük olay onun teşhisiydi. Bunun olması gerektiğini fark etmemizi sağlayan şey buydu."

Zihnim bu bilgiyi iç çamaşırlarımın deniz suyunu emdiği kadar iyi emiyor. İçime alıyorum ama kavramakta zorlanıyorum.

Adam telefonunu cebine atıp boş bardağımı işaret ettiğimi ve iki parmağımı havaya kaldırdığımı fark edene kadar barmene el sallıyorum. Daha fazla cinin yolda olduğunu öğrendiğimde, Dom'un itirafına yeniden odaklanmama izin veriyorum.

"Bana bunun büyük bir ihanet olmadığını mı söylüyorsun? İkiniz birden 'Eh, artık bizim için çalışmayacağına' mı karar verdiniz?" Soruyu sorarken sesimi dikkatli kullanıyorum, herhangi bir duyguyu önceden göstermediğimden emin oluyorum. Daha ne hissettiğimi bile bilmeden.

"Onun gibi bir şey." Dom tek bir iri omuzunu kaldırıyor, sonra birasını alıp derin bir nefes çekmeden önce bırakıyor.

Çok rahat. Çok kolay, yıllar süren bir ilişkiden sıyrılma şekli. On dokuz yaşındaki beni harap eden ve bugüne kadar süren bir kendinden tikslenme gölgesi bırakan bir ilişki.

"Bir dönemin sonu," diye mırıldanıyorum, hiç de kederli değilim. O dönemin üzerindeki en büyük leke bendim, nasıl olabilirdim ki?

Dominic Perry'nin küçük, çaresiz Maddie Sanderson'a minnettar olduğu - ya da belki de çok kötü hissettiği- ve ona akıl eriten bir orgazm yaşattığı tek bir gece. Benim ilk orgazmım. Evrenimi değiştiren ve Dom'un ertesi gün başka bir kadına evlenme teklif etme ihtiyacı hissetmesine neden olacak kadar çekici olmayan bir cinsel deneyim.

Nihai acıma parmak patlaması.

Onu sevgisiz bir evliliğe sürükleyecek kadar kötü müydüm?

Barmen iki G&T'mi önüme koyuyor ve hemen ilkini içip diğerine uzanıyorum.

Dom'un tek tepkisi daha fazla bira içmek oldu. Aslında sonuncusunu.

Benim ona dayattığımı bir kenara itmesini ve su istemesini bekliyorum. Sorumluluk sahibi bir insanın yapacağı şey budur, bundan sonra kaç saat sonra Pennsylvania'ya dönmemiz gerektiğini biliyoruz.

Onun yerine Dom, zar zor dokunduğum IPA'yı alıp bir yudum içiyor. İçimden gelen şeytani bir dürtü barmenin dönmesi için elimi kaldırmama neden oldu.

Görünüşe göre Dominic Perry ile sarhoş oluyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Altı

Araba kullanamayacak kadar çok içtik. Barmen bize fazla hizmet etme konusunda umursamaz görünüyordu ve ben de Bay Sorumluluk Sahibi Pislik'in sonunda beni keseceğine çok fazla güveniyordum. Dom'un onun için sipariş ettiğim ilk içkiyi geri çevireceğinden emindim.

Birinciye değilse bile, ikinciye kesinlikle.

Üçüncüyü geri atmasına imkan yok.

Bira, cin ve tekilanın düzenli akışını durduran tek şey kapanış saatidir.

Kışın cenaze törenine katılanlardan ziyade yazın plajda konaklayanlara hizmet vermek üzere tasarlandığı belli olan bir motele doğru tökezleyerek ilerliyoruz. Her şey su mavisine boyanmış, deniz kabuklarıyla kaplanmış ve balık ağlarıyla örtülmüş.

Kısa bir an için alkolden sıırıslıkam olmuş beynim Dom'la aynı odayı paylaşma düşüncesiyle paniğe kapılıyor. Sonra resepsiyon görevlisine iki oda soruyor ve tarihi bir aşk romanındaki yol kenarındaki bir handa olmadığımızı fark ediyorum, yani elbette birden fazla oda mevcut olacak.

Genç adam anahtar kartlarımızı verirken şüpheli bir ifadeyle ikimizin arasına baktığında, aklından neler geçtiğini anlayabiliyorum.

Bu iki zavallı insan, birlikte olacakları apaçık ortadayken neden fazladan bir oda tutuyorlar?

Böyle yanlış bir düşünceyi düşünmeye devam etmesine izin veremeyecek kadar çok cin var içimde.

Bir dirseğimi masaya dayayarak vücudumu yüzeyin üzerine uzatıyorum ve aklını başından almaya hazırlanıyorum.

"O boşanmış." Dom'a doğru bir parmak salladım. "Ben bekâırım." Göğsümü işaret ediyorum. "Ama birlikte yatmayacağız ya da seks yapmayacağız. Çünkü ondan, yüzünden ve ananaslı boxer'ından nefret ediyorum. *Kardeşimin* ona verdiği boxer'lardan. Ama tamamen platonik bir şekilde. Sanırım. Vay anasını." Dom'un kocaman göğsüne avuç içimle vuruyorum. "Josh'la mı takıldın?"

Dom'un eli benimkini kavırıyor, tavana bakıp derin bir nefes verirken onu tutsak ediyor.

Ha! Sorumsuz bir dil. Benim için bir puan.

"Hayır, Maddie. Josh ve ben hiç . Sadece arkadaştık."

Adamın sesi dört bira, üç shot içmiş ve hiç yemek yememiş biri için fazla ayık geliyor.

"İyi, güzel. Adında sadece bir Sanderson lekesi var." Elimi onunkinden çekip kurtarıyorum, bu manevra şaşırtıcı derecede zor, sonra oda anahtar kartımı kapıyorum.

"Maddie." Dom'un sesi gür çıkıyor. Muhtemelen bu rastgele motel çalışanının önünde onun kirli çamaşırlarını -tek hatasını- ortaya döktüğüm için kızgındır.

"Dominic," diye alay ediyorum derin bir ses tonuyla ofisten çıkarken. En azından yürümeye çalışıyorum, ama yer ayaklarımın altında sallanmaya devam ediyor, bu yüzden daha çok sallanarak yürüyorum ve arada bir dans hareketleri yapıyorum, böylece kimse aslında ne kadar dengesiz olduğumu bilmiyor.

Dışarıda, soğuk bir esinti nemli, tuzlu havayı nemli elbiseme doğru itiyor ve üzerimdeki her giysiyi çıkarıp bir saat boyunca sıcak bir duşta durmayı dört gözle bekliyorum.

"Odanı kaçırdın." Huysuz ses beni arkamı dönmeye ikna ediyor ve Dom'u çok da arkamda olmayan bir otomata odaklanmış halde buluyorum.

"Nereden biliyorsun? Bana bakmıyorsun bile." Ki bu iyi bir şey. Bana bakmasını istemiyorum.

"Çünkü odalarımız bu tarafta." Ofisin diğer tarafındaki bir dizi kapıyı işaret ediyor.

"Bana daha önce söyleyebilirdin," diye mırıldanıyorum, pek de düzgün olmayan adımlarımı geri çekerek. "Otellerden nefret ediyorum. Ve motellerden. Her oda aynı. Birbirinden ayırt edemeyeceğin bir kopya. Hepsi cansız."

Kapıma doğru giderken rotamdan sapıyorum ve Dom'a bilerek çarpıyorum, omuz omuza, böylece camın arkasından atıştırmalıklara da bakabiliyorum. Renkli ambalajlar bana aç olduğumu haber veriyor ama hayatım boyunca biriktirdiğim parayı jelibonlara yatırmak için kredi kartımı çıkardığımda makinede kart okuyucu olmadığını fark ediyorum.

"Bu saçmalık." Dolarlık banknot yuvasını işaret ederek Dom'u da üzüntüme ortak etmek ve belki de hayal kırıklığına uğramış kaşlarından birinin tadını çıkarmak için yukarı bakıyorum. Onun yerine deri cüzdanını açıp içinden birkaç dolar çıkarmasını izliyorum.

"Nakit mi taşıyorsun? Dalga mı geçiyorsun? Artık kim nakit taşıyor? Doksan yaşında mısın? Market alışverişlerini çekle mi ödüyorsun? Gişelerde tam bozuk paran vardı, değil mi?"

Dom eski parasını makineye yerleştirirken benim söylenmeme izin veriyor. Bir dizi düğmeye basıyor ve neyin düştüğünü gördüğümde bir inilti çıkarıyorum.

"Fıstık mı? Şaka yapıyor olmalısın!" İki metre boyundaki bu adama karşı sahip olduğum avantajlardan biri, ondan daha hızlı alçalabilmem. Dizlerimin üzerine çöküyorum, elimi yiyecek dağıtıcısına daldırıyorum ve onun bakliyatlarını çalıyorum.

"Maddie." Sesinde dikkate almayı reddettiğim bir uyarı var.

"Dominic Dickbag Perry. Sıra sıra lezzetli şekerlerin, cipslerin ve hepsini alacak paran var ama sen *fıstık* seçiyorsun. Seri katil gibi."

"Yer fıstığında protein vardır."

"Tekrar dene," diyorum, agresif bir parmakla cama vurarak.

"Fıstıklarımı ver." Fıstıkları almak için hamle yapıyor ama ben hızlıca geri çekiliyorum.

"Hayır!"

Tekrar denemeye niyetli olduğunu görünce, muzaffer bir "*Hah!*" ile çantayı elbisemin yakasından aşağı itiyorum.

Bay Sorumlu Pislik, iznim olmadan asla kıyafetlerimin kutsallığını ihlal etmez.

Ne yazık ki alkolün etkisindeki beynim geçici olarak elbiselerin tam olarak nasıl çalıştığını unuttu, bu yüzden neredeyse anında fıstıklar sanki kaldırıma yumurta bırakan dev bir kuşmuşum gibi eteğimin altından döküldü.

Bir süre tereddüt ettikten sonra yere çöküp yeni serdiğim fıstık torbamın üzerine bağdaş kurarak oturuyorum.

"Yemeğimin üzerine oturuyorsun," diyor Dom.

"Makineden uygun bir atıştırma seçtiğinde onları geri alırsın." İlk seferinde bariz bir şekilde görmezden geldiği lezzet koleksiyonunu işaret ediyorum. "Bu bir bilişsel yetenek testi."

Dom bana çok uzun gelen bir süre boyunca beni izliyor. Muhtemelen kırım sert, soğuk beton ve topaklı bir fıstık torbasının şekline uymaktan hoşlanmadığı içindir.

Sonunda dönüp başını tekrar otomatın camına yaslıyor ve seçenekler dizisini düşünüyor.

"Eğer bir granola bar seçersen," diye uyarıyorum onu, "polisi arar ve o otomatı zerre kadar pişmanlık duymadan defalarca ihlal ettiğini söylerim."

Dom bana yan gözle bir bakış fırlatıyor, sonra daha fazla para koyuyor ve bir dizi numaraya basıyor. Seçtikleri düşerken ağır bir *gümbürtü* duyuyorum. Adam yiyecekleri almak için çömeldiğinde, gözlerim yanlışlıkla o biçimli elbise pantolonunun içindeki kırımın mükemmel şekline takılıyor. Kusurlu bir keder kırışıklığı bile görünmüyor.

Kesinlikle uygun bir cenaze kıyafeti değil.

"İşte. Bu geçer mi?" Dom doğruldu ve neon yeşili bir çantayı kucağıma attı.

Bu tanıdık atıştırma kalbimde nostaljik bir alev tutuşturuyor ve içimi ısıtıyor.

"Sour Patch Kids! Bunlar benim favorim."

Çantayı bir oyuncak ayı gibi göğsüme bastırıyorum.

"Biliyorum," diyor Dom ve kendine güveni sarsılıyor. "Siktir git. Yapmadın."

Ellerini ceplerine sokuyor ve okunamayan bir ifadeyle bana bakıyor. "Onlar korsanmış, sen de krakenmişsin ve gemilerini yıkıp onları canlı canlı yiyormuşsun gibi davranmayı seviyorsun."

"O kadın -her kimden bahsediyorsan- inanılmaz yaratıcı birine benziyor." Çantayı yırtıp açtım, küçük kırmızı bir adam çıkardım ve onu havaya kaldırdım

Aramızda. "Arg! Lütfen beni bağışla, dostum! Bütün gömülü hazinemi sana vereceğim!"

Sonra onu bütün olarak çiğniyorum, dilimin ucundaki ekşi tattan zevk alarak titriyorum.

Dom beni izliyor, dudakları gergin bir çizgi halinde.

"Dene bakalım." Değerli ikramlarımdan birini uzattım. Ama sadece turuncu olanlardan birini. Dom kırmızı, yeşil ya da sarıyı hak etmiyor.

İç çekmesini, beni azarlamasını ya da fıstıklarını tekrar istemesini bekliyorum. Bunun yerine Dom, yüzlerimiz rahatsız edici bir şekilde birbirine yaklaşıp kadar önümde çömeliyor. Sonra davet edercesine ağzını açıyor.

Parmağımı kaybetmekten korkarak şekeri dikkatlice geniş dilinin üzerine yerleştiriyorum, sonra elimi çekiyorum. Dom yavaşça çiğneyip yutkunurken gözlerimi tutuyor. Sonra -sesinde en ufak bir tonlama olmadan- konuşuyor.

"Arg, matey."

Lanet olsun ona.

İçimden bir kahkaha patlıyor, her zaman ciddi olan Dom Perry'nin korkunç korsan taklidi karşısında sarhoş kıkırdamaları vücudumu titretiyor.

Ben komikliğimin altında ezilirken, adamın yüzü yavaşça değişiyor. Önce ağzının köşesinde küçük bir tik. Sonra her iki köşesinde.

Birdenbire gülümsüyor.

Dominic Perry bana geniş ve yıkıcı bir şekilde sırıtıyor. Ve o kadar beklenmedik ki ne yaptığımı anlayamadan vücudum hareket ediyor.

Gülümsemesini öpüyorum, anısına açgözlülükle. Gülümsemelerinin benim olduğu zamanlar için acı çekiyorum.

Beni öptüğü ve bunu kastettiğine inandığım zamanları özlüyorum. Mutlu olduğum bir ana dönmek için çaresizdim.

Dom'un ağzı benimkinin üzerindeyken, kırımın soğuk zeminden donması, beynimin çok fazla cin yüzünden dönmesi ve göğsümün kardeşim gittiği için paramparça olması umurunda değil.

Dom'un sıcak ağzını tattığımda, saçlarının ipeksi yumağını parmaklarımın arasında hissettiğimde, sesi boğazımdan aşağıya ve vücuduma titreşirken derin iniltisini duyduğumda, yeniden on dokuz yaşındayım ve umutluyum. Dünya şekilde sadece biraz boktan. Ve güzel bir parlak nokta var ki o da şu

Kollarını bana dolamış, bedenimi geniş göğsüne doğru çekmiş bir adam.

O an dilimin üzerindeki şeker kadar çabuk kayboluyor, Dom bizi ayırıyor, inatçı elleri beni uzak tutmak için omuzlarımda.

"Maddie," diye . "Yapamayız."

Ama bu bir yalan.

Yapabiliriz. Kolayca.

O boşanmış. Ben bekarım. Ve en yakın arkadaşının kız kardeşiyle birlikte olmasına karşı çıkan ya da çıkmayan erkek kardeşim de artık yok.

Yapabiliriz.

Dom dürüst olmalı ve gerçekten kastettiği kelimeleri söylemeliydi.

Maddie. Seni istemiyorum. Hiç istemedim.

Ne aptalım, unutmuşum. Alkol koruyucu kalkanlarımı gevşetti ama reddedilmenin getirdiği ayıklık dalgası onları tekrar yerine oturtuyor.

"Belli ki. Hiçbir şey yapmayacağız." Dom'un ellerini savuşturuyorum, dudak kilidi sırasında beni ayağa kaldırdığını fark ediyorum.

Güzel. Bu kaçmamı kolaylaştıracak. Etrafından dolanıyorum ve odama doğru güçle yürüyorum - numarayı artık net bir şekilde okuyabiliyorum.

"Maddie, bekle." Ağır ayak sesleri beni takip ediyor ama arkama bakmıyorum.

Bunun yerine, ağzım savunmaya geçerken anahtar kartımı düzgün bir şekilde okutmaya odaklanıyorum. "Bunun bir anlamı olduğunu mu sandın?" Çok keskin çıkan bir kahkaha atmaya zorluyorum kendimi. "Hayır. Daha önce hiç kimsenin salatasını fırlatmadığımı fark ettim. Bir pisliği öpmenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istedim." Kapı açılıyor ve başımı omzumun üzerinden eğip onun koyu renk gözleriyle buluştuğumda sırtımayı başarıyorum. "Dersimi aldım. Bektan bir şey."

Sonra kapıyı Dom'un suratına çarpacağım. Kilitledim. Sürgüyü fırlattım.

Banyoya koşarken kapının çalınmasını ve onun adımı seslenmesini duymazdan geliyorum. Dizlerim fayanslara sertçe çarpıyor ve gecenin tüm izlerini kusmadan önce koltuk örtüsünü zar zor kaldırmayı başarıyorum.

Yuttuğum tüm cinler. Kardeşime kadeh kaldırırken içtiğim IPA. Bir parça şekerim. Dudaklarıma götürdüğüm bir damla deniz suyu. Dom bana gülümsediğinde canlanmaya çalışan küçük kelebekler.

Tüm bunlar, bugünün gerçeğini ortaya çıkaran hastalıklı sarı bir safra halinde boğazımdan dökülüyor.

Bu son birkaç saatle ilgili hiçbir şey güzel ya da hayat değiştirici değildi. Bu sadece aynı eski hayal kırıklığının yeni bir versiyonuydu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Yedi

Sabahın üçünde, ben ayıkken ve Dom uyurken motelden ayrılıyorum, o uyandığında çoktan gitmiş olacağımdan emin oluyorum. Güneş doğmadan Pennsylvania'ya dönmüş olacağım ve dün gecedен sonra ondan en az bu kadar uzaklaşmam gerekiyor.

Eşyalarımı toplamayı, kiralık arabamı havaalanına götürmeyi ve hayatımı daha fazla mahvetmeden Washington'a giden bir uçağa binmeyi başardım ve bence bu gurur duyulacak bir şey.

Seattle'a döndüğümde, bir sonraki kül serpmе gezimize kadar Dominic Perry'yi düşünmemeye yemin ediyorum. Ne yazık ki, telefonumda parmaklarımın günde birkaç kez açmakta ısrar ettiği bir fotoğrafımız var.

Belki Josh ellerime musallat olmuştur, canı sıkılmıştır ve bana işkence etmeye karar vermiştir. Mesela şu anda, cenazeden ve plaj felaketinden iki gün sonra, bir hayvan barınağı web sitesinde kardeşimin kalbimde bıraktığı boşluğu doldurmak için kaç tane terk edilmiş kedi sahiplenmem gerektiğini düşünüyor olabilirdim. Bunun yerine, dairemin zemininde uzanmış, Dom ve benim Delaware'deki garip fotoğrafımıza bakıyorum.

Gülümsemem berbat. Dişlek, gergin ve sahte. Her şeyden çok yüzümü buruşturuyorum.

Dom numara yapmaya bile çalışmıyor. Kameraya bile bakmıyor. Hayır, adam bana bakıyor, muhtemelen neden fotoğraf çektilme zahmetine girdiğimi merak ediyor.

Silmeliyim. Ona ihtiyacım yok.

İşimiz bittiğinde, kendime söyleyeceğim. Tüm seyahatler bittiğinde, fotoğraflara göz atacağım ve sonra onlardan kurtulacağım. Veda etmenin başka bir yolu.

Dairemin ön kapısına vurulması melankolik düşüncelerimi böldü.

Tanıdık vuruşları duymazdan geliyorum ve telefonumu kapatıyorum. Sonra dairemin tavanına bakıyorum ve Florence'ın kaç yaşında olduğunu hatırlamaya çalışıyorum.

Hem büyükannem hem de annem yaşlanmaktan korkar ve düzenli olarak doğdukları yıllar hakkında yalan söylerler. Yine de Cecilia'nın beni doğurduğunda yirmi iki yaşında olduğunu biliyorum ve sanırım Florence bir keresinde lisede erkek arkadaş bulamamamdan yakınırken yirmi yaşında hamile kaldığından bahsetmişti.

Florence benden kırk iki yaş büyük.

Eğer onun kadar uzun yaşarsam, bu kırk iki yıl Josh olmadan yaşayacağım anlamına geliyor.

Muhtemelen daha fazla.

Bunların sağlıklı düşünceler olmadığını biliyorum. Kesinlikle rahatlatıcı da değiller. Ancak beynim, kardeşim olmadan önümde uzanan zamanı tanımlamak için farklı yollar arasında gidip gelmeye devam ediyor.

Kırk iki yıl.

Tabii hayatım erken bitmezse. gibi.

Kapı tekrar çalınıyor, bu sefer talepkâr bir bağırış onu takip ediyor.

"Maddie, beni içeri al!"

Yüzüstü dönüp yüzümü pelüş halıya çarpıyorum ve gözyaşlarımı kanallarımdan dışarı akıtmak için yerçekimine mi ihtiyacım olduğunu merak ediyorum. Bir parçam, kederimin daha kötü olup olmadığını merak ediyor çünkü onu fiziksel olarak vücudumdan yürek burkan hıçkırıklar ve su dolu gözlerle .

Motel Hatası'ndan sonra bile, beynimde adlandırdığım gibi, hala ağlamadım.

Elbette, hafif kumlu küvetin dibinde sefil bir topun içinde kıvrıldım ve Josh'a perdenin arkasından bir el uzatıp beni kendisiyle birlikte öbür dünyaya sürüklemesi için yalvardım.

Ama ağlamadım.

İşin içki girdiğinde en iyi arkadaşının yanında daha fazla zaman geçirmem için ısrar eden kardeşimi lanetlemek için yaratıcı yeni yollar buldum. Dönüyor

Sarhoş Maddie, Dom'un beni sıcak patates gibi nasıl düşürdüğünü kolayca affediyor ve unutuyor.

"Maddie!" Boğuk seste azarlayıcı bir not var. "Evde yokmuşsun gibi davranmaya çalışma. Tarçınlı mumunun kokusunu kapıdan alabiliyorum!"

Bir iniltiyle kendimi dizlerimin üzerine itiyorum ve dairemin girişine kadar olan mesafeyi geçmeyi düşünüyorum. Çok uzağa gitmeme gerek yok. Evim küçük ve normalde bu kompakt dairenin rahat olduğunu düşünürüm. Yaşam alanımı rahat yeşil bir kanepa, büyük bir sehpa ve çok sayıda meditasyon yastığı ile doldurdum. Meditasyon yaptığımdan değil. Kendi zihnimde çok fazla zaman geçirmek kötü bir fikir gibi görünüyor, özellikle de son zamanlarda. Yastıklar yerde otururken ekstra rahatlık sağlamak için.

Hayır, uzuvlarımla ilerlemesini engelleyen şey metrekafe değil.

Sadece o kapının diğer tarafıyla yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değilim. Onları içeri almaya hazır olduğumdan emin değilim.

Bir oflama sesi duyulur ve parmak eklemlerine bir kez daha sertçe vurulur. "Yedek anahtarımı kullanmaktan çekinmem! Sırf sen münzevi tembellik modundasın diye onu almak için beni evime kadar geri götürmek zorunda bırakmasan iyi edersin."

O .

Homurdanarak ayağa kalkıyorum ve hem mutfağımın hem de girişin başladığı yeri belirleyen kasap bloklu adanın etrafında manevra yapıyorum. Gözetleme deliğinden bakmanın bir anlamı yok. Diğer tarafta kimin olduğunu biliyorum.

Kapıyı eski erkek arkadaşım ile yüz yüze geldim.

-Ve şu anki en iyi arkadaşım Jeremy Hassan.

Jeremy hayatımda karşılaştığım en yakışıklı adam. Ve bu tanımlamaya her bir ünlünün her bir resmini dahil ediyorum. Jeremy daha seksi. Bu inkar edilemez bir gerçek. Uzun boylu, altın sarısı tenli ve sanki onun kurtuluşuymuşsunuz gibi ruhunuzun derinliklerine bakan koyu renk gözleri var. Dünyaya gelen bu tanrının *benimle* çıkmak istemesi *benim* için akıl almaz bir şeydi.

Bir köprünün altında tek başına yaşamaya mahkum korkunç bir trol olduğumu düşündüğümü söylemiyorum. Çoğu gün -artık Cecilia ve Florence'ın iğnelemelerinden uzak bir ülkede yaşadığım için- yüzümü seviyorum. Bazen saçım istediğimi yapıyor. Ve bir süveterin içinde çok sevimli görünüyorum.

Bu iyi bir şey çünkü dolabımdaki eşyaların çoğu kazak.

Yine de Jeremy'nin seviyesinde değilim.

Ama başardık. İki yıl önce dışarı çıktık. Sonra dışarı çıkmaya devam ettik. Çünkü

aylar. Emin olmak için kanıt olarak fotoğraf çektim.

Ama durumun en akıl almaz kısmı neydi? Ondan o şekilde hoşlanmadığımı fark ettiğim an.

Bu nasıl oluyor?

Jeremy çok sıcaktır, onunla takılmadan önce güneş kremi sürerdim. Eğer bir insandan güneş yanığı alacak olsaydım, bu o olurdu. Ve bundan daha kötüsü? Harika bir kişiliği var. Komik, zeki ve nazik.

Gerçekten, onun gibi bir adamın dünyada var olması adil değil.

Ama bir gün kanepemde oturuyorduk ve ben onun mükemmel yüzüne baktım ve *bu adamla yapmak istediğim tek şeyin Charmed maratonumuzu izlemeye devam etmek ve onunla bir daha asla yatmamak olduğunu* düşündüm.

Birlikte yatmıştık, birçok kez, ve bu iyiydi.

Sadece iyi olması benim hatam olmalıydı. Jeremy seksin sadece iyi olması için fazla güzel ve verici. Yatakta denemeyecek kadar yakışıklı insanlar vardır. Ama Jeremy ondan önce benim orgazm olmamı sağladı. Her seferinde.

Ama o orgazmlar sadece... iyiydi. Tüm vücudu saran bir zevk dalgasından ziyade hoş bir sıkışma.

Yine de ilişkimizi bitirmedim. Çünkü Jeremy'ye aşık *olmasam* da onu seviyordum ve bir ayrılığın onun hayatımdan çıkıp gitmesi anlamına gelmesinden korkuyordum. Benden önce bir ilişkisi olduğundan bahsetmişti ama eski sevgilisinin bir erkek olduğunu söylemek dışında ondan hiç bahsetmemişti. Jeremy o adamı hayatından tamamen çıkarmıştı ve duygularımın romantik değil platonik olduğunu itiraf edersem onun da bana aynısını yapacağından emindim.

Ona karşı dürüst olma fikri çok derin düşündüğümde bana astım krizi geçirtmeye başladı.

Sonra bir gün Jeremy elinde en sevdiğim lavantalı latte ve kruvasanla kapıma geldi.

"Bir aydır seks yapmıyoruz," dedi. Ona bön bön baktım.

"Ve 2F birimine taşınan adama aşık oldum." Gülümsemesi özür diler gibiydi, gözleri ise geniş ve umut doluydu. "Erkek arkadaşın yerine en iyi arkadaşın olmayı teklif edersem benden nefret eder misin? İstemekten kastım ısrar etmek, çünkü senden vazgeçmek istemiyorum Maddie Sanderson."

Bu şimdiye kadar aldığım en tatlı arkadaşlık teklifiydi. Ve aylardır ilk kez nefes alabildiğimi hissettim.

"Ben senden ayrılmadan senin benden ayrıldığına inanamıyorum." Abartılı bir surat ifadesi takınırken, ilişkimizi bitirecek cesarete sahipmişim gibi davranmıştım. Sonra o bana 2F'den bahsederken ben de en sevdiğim atıştırmalıklardan oluşan bir şarküteri tabağı hazırladım ve hayatına giren yeni bir insanın beni hayatından çıkarma ihtimaline karşı gergin olmamaya çalıştım. Ama Jeremy tanıştığımız gün ruh ikizi olduğumuzu anladığını iddia etti; lobisine girdiğinde, market poşetlerimden birinin askısı koptuğunda "Peynirlerim olmaz!" diye bağırdığımı duymuştu. Süt ürünlerine olan bağlılığım onu çok etkilemiş ve hemen saygısını kazanmıştı.

Bazen, ruh eşlerinin arkadaş olması gerektiği ortaya çıkıyor.

Artık ondan kaçamıyorum. Bu bir sorun çünkü Jeremy kederimin boğucu ağırlığı altında kaynayan öfkemle başa çıkamayacak kadar nazik.

Jeremy Hassan sessiz, şakacı, içine kapanık biriyle arkadaş oldu.

Ruhumda iyileşmeyi reddeden bir yaradan sızan bu zehirli, savunmacı versiyonum değil.

Ama belki şakalaşmayı başarabilirim. Dom'a attığım gibi bir şey, ama keskin kenarlar olmadan. Sonra Jeremy'yi iyi olduğuma ikna edebilirim, o da aşağıya iner ve ben de yere uzanıp birkaç hafta daha ölümlülüğü düşünebilirim.

Jeremy'nin gözleri benimkileri bulunca yumuşuyor. "Maddie," diye iç geçiriyor.

"Brie için buradasın, değil mi?" Sesimdeki paniği duyuyorum. Bu tepki onun her zamanki yerime gel-ve-yemek-için-scrounge gülümsemesi değil.

"Hayır." Jeremy uzun kollarını iki yana açıyor. "Üzerimde en kalın sweatshirt'üm ve Carlisle'ın parfümü var. Sana sarılmak için buradayım Maddie Sanderson." Ben sevmem. bir zamanı hatırlamıyorum. Yıllık kontrolüm sırasında bir doktorun duygusuz dokunuşunu bir arkadaşımın anlık kucaklaşmasına tercih ederim. Garip olduğunu biliyorum. Başka birinin dokunuşundan iğrendiğimden değil. Bayan Perry'ye sarıldım çünkü onun sarılmayı sevdiğini ve bunu merhaba demek için kullandığını biliyordum. Adam'ı korumak için ona sarıldım.

kardeşinin gazabından.

Ama beni rahatlatmıyorlar. Bedenimi bir başkasının kine bastırmak için içgüdüsel bir dürtü duymuyorum. İstendiğimde de bu bir hareket gibi geliyor.

İstisna: sweatshirtler.

Eşofmanla kaplı kollarla sarmalanırken yanağıma bastırmayı sevdiğim yumuşak bir malzeme var.

Ama yine de mesele sweatshirt'ün içindeki *kişi* değil. Rahatlatıcı bulduğum şey giysinin kendisi.

Ben bir sweatshirt .

Kapüşonlu fahişeyim.

Ve Jeremy bunu biliyor. Bana sarılanın o olmadığını biliyor. Bu onun nefis kokan şezlong giysisi. Belki de sadece hareketli bir battaniye fikri beni gerçekten rahatlatabilir.

"Hadi ama. Gerçekten güzel kokuyorum." Evime girip kapıyı arkasından tekmeleyerek kapatırken kollarını iki yana açarak beni ikna ediyor.

Temkinli bir şekilde onun kucağına doğru ilerliyorum ve kendimi içine çekmesine izin veriyorum.

Ve lanet olsun, Carlisle nasıl parfüm seçeceğini biliyor. Başımı Jeremy'nin göğsünün üzerindeki yumuşak kumaşa gömüyorum, derin bir nefes çekiyorum ve ısıtılmış bir yorganın kendini benim kişisel sarılma makineme dönüştürdüğünü hayal ediyorum.

"Biz de gelirdik. Bunu biliyorsun, değil mi?" Jeremy kelimeleri saçlarıma doğru mırıldanarak yanılsamayı bozuyor.

İç çekip geri adım atarken suçluluk duygusu içimde yoğunlaşıyor. Bana karşı koymuyor, kollarını iki yanına bırakıyor.

"Gerek yoktu." Jeremy ve diğer en iyi arkadaşım Tula ortaya çıkıp beni şımartmaya çalışsalar ne yapardım bilmiyorum. Belki kırılır ve sonunda biraz gözyaşı dökerdim. Ya da belki de ben saklanırken, söylenirken ve hiç ağlamazken onların yüzlerinin endişeyle buruşmasını izlerdim.

O zamanlar Josh'un ölümünün bana ne yaptığını anlamıyordum. Hâlâ da anlamıyorum.

Ve normal yas tutan kız kardeşlerin yapması şeylerin hiçbirini yapmıyorum. Aslında, kısa da olsa rahatladığımı hissettiğim tek anlar Dom'u azarladığım anlardı.

O taşınmaz adamı parçalamak çok iyi hissettiriyordu. Uygunsuz esprilerimi üzerine kusmak ve karşılığında sadece onun soğukkanlı tepkilerini almak.

Jeremy ve Tula'ya asla kum torbası gibi davranmam. Bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadılar ve benim berbat kederimin onları uzaklaştırmasından korkuyorum.

Jeremy uzanıp dağınık topuzumdan düşen bir tutam saçımı nazikçe çekerek, "Buna ihtiyacım olmadığını biliyorum," diyor. "Ama gelirdim. Senin için. Böylece yalnız kalmak zorunda kalmazdın. Özellikle de cenazede."

"Orada bir sürü insan vardı... Bekle. Sen nasıl..." Yüzüm utançla kızarıırken sözümü kesiyorum.

Josh'un vefatından bir gün sonra Jeremy ve Tula'ya mesaj atarak haberi verdim ve birkaç günlüğüne evde olmayacağımı söyledim. Ama onlara cenazeden bahsetmedim. Söyleseydim, ikisinin de geleceğini *biliyordum*.

"Annenin bloguna baktım," diyor yakışıklı yüzünü buruşturarak. "Seni influencer saçmalığına sürüklediğinden emin olmak istedim."

Mutfağıma doğru yürürken kaşlarını çatışını kürek kemiklerime bastırır gibi hissediyorum. "Mesafemi korudum. Cenazede de fazla kalmadım. Sadece eski arkadaşlarıma merhaba demeye gittim." Adam ve Carter aklıma geliyor ve ikizleri düşününce gülümsüyorum. Onları Instagram'da buldum, telefon numaraları için ikisine de DM attım ve şimdi bir grup sohbetimiz var

kurduk. Adam bu konuda en aktif olan kişi, çoğunlukla GIF'ler ve rastgele videolar göndererek bizi hayatından haberdar ediyor.

"Cenazeden sonra ne yaptın?"

Bir kavanoz reçeli karıştırıyorum, neredeyse cam kabı düşürüyordum ama son anda yakalamayı başardım. "Pek bir şey yok. Bir bara gittim. Josh'a kadeh kaldırdım. Geceyi otel odamda geçirdim."

Barda benimle birlikte kimin olduğunu ve geçmiş hataları tekrarladıktan sonra nasıl rastgele bir otele gittiğimi anlatmaya gerek yok.

Jeremy kanepeme yerleşti. "Bu arada muhteşem görünüyorsun."

Makyajsızım, saçımı dağınık bir şekilde topuz yapmışım, üzerimde her zamanki ev kıyafetim olan tayt ve Chris Evans'ın kişisel dolabından bana verdiğini sandığım balıkçı kazağı var. Kırmızı halıya çıkmaya hazır değilim, hatta şehirde bir gece geçirmek için bile hazır değilim.

Ama Jeremy kazaklarımı ne kadar sevdiğimi bilir. Onları asla küçümsemez. Bu onun beni daha iyi hissettirme çabası.

"Sadece Brie pişiriyorum. Bütün peynirimi sana vermiyorum," diye uyarıyorum onu iltifatına karşılık vermek yerine. Ne diyebilirim ki zaten?

Görünüşe göre keder utançla birleşince gözeneklerimde harikalar yaratıyor.

"Dünyada herkesin ihtiyacı olan tek şey fırında Brie'dir." Jeremy sehpanın üzerine eğilmiş, devam etmekte olan son yapbozumu inceliyor. Rastgele bir parçayı alıp yerine çentik atmaya çalışıyor ama başaramıyor.

"Bu oraya gitmeli," diye mırıldanıyor.

Gülümsememi engellemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Jeremy maraton koşmakta, karaoke yapmakta ve şehrin en büyük üniversitesinin medya ilişkilerini yönetmekte harikadır. Ama bulmacalarda berbat.

Ve benimle romantik bir ilişki içinde olmak. Ama ben de onunla ilişkide kötüydüm, yani adil olan adil olandır.

Onun en iyi arkadaşlarımdan biri olması daha iyi, özellikle de 2F'deki seksi dişçiye aşık olması, Carlisle'ın onun için yapmayı reddettiğı ayrıntılı şarküteri panolarını istemek için daireme gelmesini engellemediğinden beri. Her zaman bir dizi peynire sahip olduğuma güvenilebilir.

Tezgâhın üzerine bir fırın tepsisi koydum ve üzerine parşömen kâğıdı serdim.

"Tam tekerlek mi, yarım mı?"

diye sordum. "Tam. Tula yakında burada olur."

Elim buzdolabının kolunda duraksıyor.

Tula, birkaç blok ötede oturmasına rağmen neredeyse Jeremy kadar sık geliyor. Ama Jeremy'nin onun geldiğini bilmesi bir ipucu. Endişelenmek için bir neden. Ziyaretlerini planlamıyorlar. Sadece ortaya çıkıyorlar.

Sanki onun adıyla çağrılmış gibi, kapı açılmadan önce kapım hızla çalınıyor.

"Margarita getirdim." Tula mutfağıma giriyor, kocaman bir seyahat tezgâhıma bırakıyor, sonra çantasından limon ve tuz çıkarıyor. renk saçları ve bronz teni, pencereden izlediğim hafif yağmur nedeniyle nemli. Neredeyse sürekli yağış alan bir şehirde yaşamasına rağmen Tula, kendisini yavaşlattığını iddia ederek şemsiye kullanmayı pek tercih etmiyor. Onu sadece kitapçı gezilerimizde şemsiye kullanırken gördüm, o da kuru kalmaktan çok değerli sayfaları korumak içindi.

Tula tanıdık olmanın rahatlığıyla dairemde dolaşüyor, doğum günümde bana hediye ettiği margarita bardaklarını ortaya çıkarıyor - esas olarak, doğaçlama bir happy hour için geldiğinde el altında olsunlar diye, şirketinde ondan daha iyi mühendis olduklarını düşünen ve düzeltmesi gereken işleri berbat eden erkekler hakkında atıp tutmasını dinlemem için bana narenciye kokulu alkolle ödeme yapıyor. Benimle hiçbir ilgisi olmayan dedikodu ve dramadan hoşlanıyorum, bu yüzden mutlu bir şekilde içkimi yudumluyorum ve onun öfkesini paylaşıyorum.

Tüm yiyecekler masaya geldiğinde arkadaşım durup bana bakıyor, sevgi ve hüznle yumuşayan gözlerimi kendi gözleriyle yakalıyor. "Nasılsın?"

İşte o an geldi. Hıçkırıklara boğulmam, göğsümdeki çukurun üzerine çökmem gereken an. En iyi iki arkadaşım burada, beni desteklemeye hazırlar.

Bunun yerine, öfke gibi bir şey hissediyorum.

Onlara değil. Onlara minnettarım. Benim için buradalar ve bunun anlamı ifade edebileceğimden çok daha fazla.

Ama öfkenin yavaş, düşük kaynaması, kazağımın yumuşak pamuğu ucuz yün gibi kaşınana kadar tenimi ısıtmaya devam ediyor. Açıklanamayan öfkemi dizginliyorum.

onun araştıran bakışlarından uzaklaştı.

"Brie pişiriyorum ve sen de içecek getirdin, yani on dakika öncesine göre daha iyiyim." Buzdolabımdaki çok sayıda süt ürünü seçeneğini araştırmak, onunla göz göze gelmemek için iyi bir bahane.

"Cenaze nasıldı?" Tula girişimde bulunur.

"Bakın," diye bağırıyorum, sonra nefes alıp sesimi sakınleştiriyorum. "Hepinizin gelmesini istemedim çünkü bu *onun* cenazesi değildi. Pek sayılmaz." Peyniri tezgâha çarpmak yerine, Brie'yi nazikçe yerleştirmeye zen gösteriyorum. "Annemin takipçileri ve tanımadığım insanlarla dolu bir odaydı."

Perry'ler hariç. Dom hariç.

Onu düşünme.

Onun yargılayıcı gözlerini düşünme.

Ananaslı i çamaşırının bel bandının altında kaybolan kalçalarının gergin tenini düşünmeyin.

Korsan taklidi yaparak nasıl hırladığını düşünmeyin, o kadar ciddiymi ki sert ağzındaki ekşi şekeri tatmanız gerekiyordu.

Seni nasıl uzaklaştırdığını düşünme. Tekrar.

Belki de Jeremy ve Tula'yı davet etmeliydim. Kendimi böyle aptal durumuna düşürmeme asla izin vermezlerdi.

"İşte tam da bu yüzden orada olmalıydık." Tula, açmaya çalışırken bir dizi küfür mırıldandığımı dinledikten sonra incir reçeli kavanozunu benden alıyor. Kapağı bir turda açıyor. "*Bizi tanırdın. Elini tutabilir, sana içki getirebilir ve seninle yabancılarla alay edebilirdik.*"

Ve Dom beni tuvalet kağıdının içinde debelenirken bulmasın diye kapıcının dolabını korurdu.

Belki de orada olmaları iyi olurdu.

"lkenin diğer ucundaydı." Omuz silkiyorum ve Brie'yi fırın tepsisinin tam ortasına yerleştirmeye odaklanıyorum.

Jeremy, "Senin için dünyanın öbür ucuna bile giderdik," diyor. Gördünüz m? Ağlamak için mükemmel bir zaman.

Ama gözyaşı kanallarım kuru.

Benden daha iyi bir arkadaşı hak ediyorlar. Sundukları sevgi seviyesini tam olarak takdir eden birini.

"Peki," diye mırıldandım. "Bir sonraki cenaze törenini sana haber veririm." Tula huffs. "Sadece bizi dışarıda bırakma. Biz senin için buradayız."

"Ve sadece atıştırmalıkların yüzünden değil," diye ekliyor Jeremy. "Gerçi sana ilk kez bu yüzden aşık oldum."

"O da ne?" Tula sehpayı ve yapboz parçalarının bulunmadığı tek köşeyi işaret ediyor.

"Dizüstü bilgisayarım mı?"

"Evet, belli ki bu senin laptopun. Ama açık olan şey ne? Ve düşündüğüm şey olmasa iyi olur."

"Ne olduğunu sandığını bilmiyorum." Kapağı açıp tepsiyi içeri kaydırırken fırının sıcaklığı yanaklarımı okşuyor.

"Maddie." Tula gözümü yakalamaya çalışıyor. "Lütfen bana yas iznindeyken iş e-postanı açık tuttuğunu söyleme."

Bunu ona söyleyemem. Çünkü ben biliyorum.

"*Aktif olarak çalışmıyorum.*" Doğrulurken sesim savunmacı bir tavırla asık suratlı çıkıyor. "Sadece bazı raporlar hazırlıyorum. Ve herhangi bir yangın çıkması ihtimaline karşı kendimi hazır tutuyorum. Boş zamanlarımda başka bir şey yapmıyorum."

"*Yas tutuyorsun.*" Tula omuzlarımı kavırıyor ve beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Bu önemli bir şey. Çok büyük bir şey. E-postalarını kapatmalı ve kendine biraz zaman ayırmalısın. Redford sensiz de hayatta kalabilir."

Bu çoğu iş için doğru olabilir ama benimki için pek değil. Yıllar içinde, ülke çapında müşterilere hizmet veren ve çoğu iş gününde tek lojistik ortağına ihtiyaç duyan bir muhasebe firması olan The Redford Team'in yapısının ayrılmaz bir parçası haline geldim. Patronum ne yaptığım ve bunu nasıl başardığım konusunda genel bir fikre sahip, ancak ayrıntılardan uzak duruyor. Ben olmasam sistemler bir hafta içinde çökmeye başladılar. Belki de daha erken.

Tula'ya bunu söylersem, iş-yaşam dengesi konusunda başımın etini yemeye başlar.

Mesele şu ki, şirket için ne kadar zorunlu olduğumu *seviyorum*. Bana nasıl güvendiıklarını ve tüm iş arkadaşlarımdan gemiyi ayakta tutmak için bana güvenebileceklerini bilmelerini

yüzüyor.

"Evet, belki de yas tutmak için kesin olarak belirlenmiş ve zaman alan görevler olsaydı, çalışmayı bıraktırdım. Ama sadece okuyorum, bulmacaları bir araya getiriyorum ve Nam Do San'a aşık oluyorum. İş yapmak için bolca vaktim var."

"Oh! *Start-Up* mı izliyorsun?" Jeremy benim K-Drama takıntımı paylaşıyor. "Sana katılıyorum. Do San rüya gibi. Elimde olsa ona çok kötü şeyler yapardım."

"Güzel. Evet. Duygusal televizyon seyret. Bulmaca çözün. Bir terapistten randevu alın" diyor Tula. "Ama hayatınızda hiçbir şey değişmemiş gibi davranmayın. Her şeyi içinize atarsanız patlarsınız. Bunu görmezden gelemezsiniz."

"Görmezden gelmiyorum. Josh bunu imkânsız hale getirdi." Fırın zamanlayıcımın düğmelerine bastığımda, onları çok sert itiyorum ve ekran bana bir uyarı bip sesi çıkarıyor.

Arkadaşlarına kızma, kendimi azarlıyorum. Onlar seni önemsiyor.

Öfkemle bu kadar çok savaşmak zorunda kalacağımı tahmin etmemiştim. Geçtiğimiz yıl birkaç kez Josh sonrası dünyayı düşündüm ve bunun çok fazla ağlamayı içereceğini düşündüm.

Ama bunu özel olarak bile yapmıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Tula adada arkasına yaslanarak bana yer açıyor ama beni incelemeye devam ediyor. "Josh neyi imkânsız hale getirdi?"

"Sana bir şey bıraktı mı?" Jeremy bulmacayı bırakıp tüm dikkatini bana veriyor. "Annene bıraktığı mektup gibi mi?"

Sanırım bunu takipçileriyle paylaştı. Acaba gerçek yazışmaları gördüler mi yoksa Cecilia oğlunun ona yazdığını iddia ettiği şeyi uydurdu mu?

Derin bir nefes çekiyorum, yavaşça bırakıyorum. "Josh küllerini dağıtmamı istiyor. Sekiz farklı eyalete. Hiç ziyaret etmediği eyaletlere."

İşte burada duruyorum. Gerçeğin yarısı ile. Çünkü ben kötü bir arkadaşım.

Bu ikisiyle neredeyse her parçamı paylaştım. Boktan ailemi ve ihmalkâr büyükannemi biliyorlar. Ailelerin birbirlerini nasıl sevmeleri gerektiğini bana gösterenin Josh olduğunu biliyorlar. Biliyorlar.

Bir keresinde bir çocuk kalbimi kırmıştı, ben de yeni bir yerden başlamaya karar verdim. Tula, üniversitenin ilk yılında bir fantastik aşk dizisi için çevrimiçi bir fandom grubunda tanıştığım internet arkadaşıydı. Washington'daki üniversitesi hakkında şiirsel sözler söyleyen oydu. Kaçtığımda buraya gelmemin sebebi oydu.

Ama Dominic Perry'nin adını de hiç konuşmadım. Ve şimdi başlamayı da düşünmüyorum.

Bunu yapamam. Beni tekrar tekrar savunmasız bırakan garip, bitmeyen ilişkiyi parçalara ayıramam. On dokuz yaşımdayken beni inciten bir çocuk yüzünden hâlâ içimin parçalandığını onlara itiraf edemem. Beni hala bu şekilde etkilememesi gerektiğini söylemelerine ihtiyacım yok. Bunu zaten biliyorum. Ve Dom'a üzerimde daha fazla güç vermeyi reddediyorum. Bana kalırsa bu yolculukları yapan benim, o ise sadece peşime takılıyor.

Jeremy ve Tula'ya gelince, külleri tek başıma serptiğimi düşünmelerini tercih ederim.

"Kahretsin," diye mırıldandı Jeremy. "Çok fazla yer var. Bu konuda ne hissediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Emin değilim. Yapacak bir şeyim olması, onun için bir şey, sanırım bu kısmı seviyorum. Ama çok fazla. Bir sürü veda. Ve ilki yeterince zordu."

Tula endişeyle kaşlarını çatıyor. "İnsanlar vasiyetlerinde istekte bulunabilirler, ancak yasal olarak bunu yerine getirmek zorunda değilsiniz."

"Bunu biliyorum. Ama... bu Josh."

O benim kardeşim. Benden yapmamı istediği son şey. Ondan kalan son parça.

Şey, parçalar. Kalan yedi Rubbermaid kabını normalde kullanmadığım yüksek dolaba sıkıştırdım çünkü ona ulaşmak için bir tabureye ihtiyacım var. Kısa bir süre için TSA'nın ona el koyacağından korktum, ama sorun çıkarmadan geçmeme izin verdiler.

"Arkadaş istersen gelebilirim. Gelebiliriz." Jeremy başını Tula'ya doğru eğiyor ve o da tereddüt etmeden başını sallıyor.

Onlar hak ettiğimden daha iyi arkadaşlar. Onlara Dom'dan bahsetmeliyim, ama içimdeki kelimeleri bulamıyorum. Onun hakkında konuşmak için kendime güvenmiyorum.

Josh öldüğüne göre dünyada herkesten çok sevdiğim bu iki insanı kendimden uzaklaştırmayacağıma da güvenmiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Gerçekten. Teşekkür ederim. Ama sanırım bunu tek yapmalıyım." Konuyu değiştirerek yalanımı gizlemenin bir yolunu ararken, Tula'nın koyduğu dördüncü bardağı işaret ediyorum. "Carlisle geliyor mu?"

"Hayır," diyor ve içkilerimizi doldurmak için termosunu açıyor. Her birimize birer bardak veriyor, sonra kendi bardağını diğerinin kenarına vuruyor. "Josh için bir içki. Onu özleyeceğiz."

Kardeşimin beni en son ziyarete geldiği zamanı hatırlıyorum. Josh ve Jeremy bir araya gelerek bizi bar alışverişi yapmaya ve geceyi bir karaoke mekanında bitirmeye ikna etmişlerdi. Şarkı söyleyip gülmüştük, hayat ve dostluk sarhoşuyduk.

Ertesi sabah, sadece ikimiz varken, Josh bana teşhisinden bahsetti.

Sanırım o gece son kez mutlu olduğum geceydi.

"Josh'a." Jeremy margaritasını kaldırıyor. "Bir erkeğin isteyebileceği en iyi sarhoş düet partneri." Sesini hafif tutmaya çalışıyor ama ses tellerinin gerildiğini duyabiliyorum.

Kardeşimi tanıyorlardı. Onu önemsiyorlardı. Muhtemelen mesajımı aldıklarında onun için ağlamışlardır bile.

Ve onları cenazesine davet etmedim çünkü şu anki hayatımın geçmiş hayatımla çarpışmasını kaldıramadım. Göğsümdeki zehirli karmaşanın ikisine de sıçramasına asla izin vermeyeceğime yemin ederek suçluluk duygumu bastırıyorum.

"Josh'a." İçkimi kaldırıyorum ve onun için yaptığım son kadeh kaldırmayı ve kiminle kadeh kaldırdığımı düşünmemeye çalışıyorum. "Ve onunla birkaç yolculuğa daha." *Henüz gitmemiş.* Kasvetli havayı hafifletmeye çalışarak arkadaşlarıma sırtımayı deniyorum. "Size birkaç hatıra getireceğim."

BÖLÜM

Sekiz

Şehir merkezindeki yüksek bir binanın lobisine adımımı atarken ceketimden yağmur damlıyor. Neyse ki burası Seattle, yani birilerinin buraya ıslak girme olasılığını biliyorlar. Pürüzsüz karo zeminlerde ilk on metre kadar emici paspaslar var ve fazla nemi dağıtmak için kendimi biraz sallamaktan çekinmiyorum.

Güvenlik istasyonundan geçerken, görevli güvenlik görevlisi Simon gülümsüyor ve bana el sallıyor.

"Son zamanlarda seni buralarda göremedim." Sadece kibarca sohbet ediyor ve ben de kardeşimin son iki haftasında ülkenin diğer ucunda nasıl çalıştığımı, sonra geri dönüp evde nasıl yarım yamalak bir yas izni yaptığımı derinlemesine anlatacak değilim, özellikle de sadece birkaç kez sohbet ettiğim bir adamla.

Göğsümdeki acı, öfke ve hüznün boşluğuna rağmen, hayatımın erken dönemlerinde geliştirdiğim bir rahatlıkla ağzımı bir gülümsemenin kaplamasına izin verdim. "Uzun bir ziyaret için eve gittim. Pamela da benim daha uzak saatlerde çalışmamı sorun etmiyor. Gerekmedikçe beni eşofman altımı değiştirmeye ikna etmek zor."

Simon kıkırdar. "Sana katılıyorum. İyi günler dilerim."

"Sen de!" El sallayıp asansörlere yönelirken sesime ve yüzüme neşe katıyorum.

Pamela, normalde haftada sadece bir ya da iki kez ofise geldiğim halde, önümüzdeki üç gün üst üste gelmemi istedi. Asansörden indiğimde, şirketimin tercih ettiği açık çalışma alanına doğru ilerliyorum ve arka köşede bir nebze mahremiyet sağlayabileceğim bir bölmeyi hedefliyorum.

Bu yüzden çalışmak için yeterince odaklanıyorum. Lojistik müdürü Pamela dirseğime dayanmadan önce çantamı zar zor yere koyuyorum, hem muhteşem hem de telaşlı görünüyor.

"Maddie. Gelmişsin. Tanrı'ya şükür. Konuşlandırma karışıklığı tam bir kabus, rakamlar raporla uyuşmuyor ve on dakika içinde Kuzeybatı ekibinin liderleriyle buluşacağız."

Çılgın patronuma, onun fırtınalı kişiliğiyle çalıştığım yıllar boyunca geliştirdiğim anlayışlı bir gülümseme sunuyorum. Her şey onun ağzından çıktığında ölüm kalım meselesi gibi görünüyor, ofisteki bitkiyi bir hafta boyunca sulamayı unutmak kadar basit bir şey olsa bile.

"Bir göz atmama izin verin. Dün gece her şeyi gözden geçirdim ve eminim bunu düzeltebiliriz."

"Sen bir cankurtaransın. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum. Tüm şirket çökerdi." Bu ifade kulağa ne kadar korkunç gelse de, tamamen abartılı değil. Tek lojistik ortağı olarak, operasyonların sorunsuz bir şekilde devam etmesini sağlayan dağıtımlar ve proje işlemlerinin yanı sıra veri odaklı diğer görevleri de yerine getiriyorum.

Eğer yeryüzünden kaybolursam, Redford Ekibi benim yokluğumda oluşan boşluğu doldurmakta zorlanır. Bu yüzden kardeşimin cenazesinde çalışıyordum. Pamela'nın kişisel zamanımı önemsemediğinden değil. Sadece acil bir durum vardı ve başka hiç kimse bununla başa çıkabilecek donanıma sahip değildi.

Ayrıca, kardeşimin anma töreninde olduğumu kendime saklayabilirdim. Pamela Josh'un hasta olduğunu biliyordu. Bir yıldır biliyordu ve onu kontrol etmek için Doğu Yakası'na yaptığım seyahatler konusunda gözünü bile kırpmadı. İşimi yaptığım sürece endişelenmesi için bir neden yoktu. İşimi yaptığım sürece Pamela'dan izin istemem için de bir neden yoktu. İşim büyük ölçüde taşınabilir.

Ve bir kez daha, şirketin sorunsuz bir şekilde işlemeye devam etmesi için zorunludur.

Kabinime yerleşirken, mideme batan suçluluk duygusunu, kafamın arkasında iyi bir çalışanın bir yedeği eğitime konusunda proaktif olacağını söyleyen küçük sesi görmezden geliyorum. Bir gün boşaldığında yerimi dolduracak bir başkasının hazırda beklemesi için baskı yapmakla ilgili.

Ama ne zaman bu konuyu Pamela'ya açmaya karar versem, daha acil bir şey çıkıyor.

Ayrıca, Redford makinesinde gerekli bir dişli olmak umurumda değil. Pamela'nın bana güvendiğini ve itimat ettiğini bilmek hoşuma gidiyor. Onun sorun çözücüsü olduğumu. Büyük paralar kazandıran yıldız muhasebecilerden biri olmasam bile şirketteki herkesin benim kim olduğumu ve başarımız için ne kadar önemli olduğumu bilmesi.

Lisede matematik inekleriyle alay eden insanlara tuhaf gelse de, Redford'da muhasebeciler alkışlanan ünlülerdir. Yakışıklı kötü çocuklar. "Sıkı çalış, sıkı oyna" ekibi.

Aklım Redford Ekibi'nden tanıdığım başka bir muhasebeciye gidiyor.

Dominic Perry.

"Çok çalış, sonra daha çok çalış" zihniyetine sahip. Bizim şirkete iyi uyum sağlayacağından şüpheliyim.

Yine de, insanların nedense suskun pislikleri sevme eğiliminde olduklarını gördüm. Sanki seksi yüzü otoriter kişiliğini telafi ediyor.

Onu öpmeye çalıştığında anlamış gibiydin.

Başımı sallıyorum, ne zaman gardımı düşürsem beynimin geçmişteki hatalarını tekrarlamaktan hoşlanan kısmını susturmaya çalışıyorum.

İşe odaklanmak beni ülkenin diğer ucunda bıraktığım şeylerle ilgili tüm istenmeyen düşünceleri uzaklaştıracak kadar meşgul ediyor. Gün, birden fazla sabah toplantısı ile normal bir hızda geçiyor ve zamanımın geri kalanı veri kümelerini incelemek, muhasebeci dağıtımlarını işlemek ve diğer yüzlerce küçük görevi yapmakla geçiyor.

Öğle yemeği vakti geldiğinde pencereleri kontrol ediyorum ve yağmurun durduğunu görüp gülümsüyorum. Bütün gün içeride kalıp damlacıkların camlardan aşağı nasıl döküldüğünü izleyebildiğim gri bulutları ve gök gürültülü fırtınaları seviyorum. Ama en sevdiğim falafel dükkanına gitmek için bir blok yürümek istediğimde, bu gezintide kuru kalmayı tercih ederim. Seattle'ın kış soğuğuyla mücadele etmek için boynuma kalın bir atkı sarmayı bitirdiğimde, telefonumdan kişisel e-postalarımı hızlıca kontrol ediyorum.

Tanıdık bir isim görünce donup kaldım.

Gönderen: Dominic Perry
Konu: Seyahat Planları

Maddie,

Bana telefon numaranızı vermediniz. Lütfen verin.

Josh'un küllerini Alabama, Alaska, Arizona, Idaho, Kansas, Kuzey Dakota ve Güney Dakota'da serpmemiz gerekiyor. Müsait olduğunuz tarihleri bana bildirin, ben de seyahat ayarlamalarını yapmaya başlayayım. Josh'un mal varlığı serbest bırakılana kadar ilk masrafları karşılayabilirim.

Telefon numaram (215) 555-6055.

Dom

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye mırıldanıyorum, telefonumun ekranına bakarak.

Bunu yazması için bir robot mu tuttu?

Hayır, kendime hatırlatıyorum. Bu Dom'un ta kendisi. İlgili detayları talep et ve duygular gibi aptalca şeylerle uğraşma.

Ona karşı beslediğim ya da beslemediğim duyguları gündeme getirmesini istediğimden değil. Ama motelden sonra, bir şeyler olacağını düşündüm.

Kendime, Dom'a ve evrene kızgın bir şekilde gelen çıkıyorum, telefonumu cebime atıyorum ve bu gece eve gidene kadar mesaja bakmayacağıma, hatta düşünmeyeceğime yemin ediyorum. Belki o zaman bile.

Dom bekleyebilir.

Neyse ki öğleden sonra toplantım yok, bu yüzden baharatlı falafel durumumla döndükten sonra kendimi odama kapatıp huysuz ruh halimle boğuşabiliyorum. Dom'un soğuk mesajı beynimde dolaşırken yardımsever iş gülümsememi takınmakta zorlanırdım.

İş günü bittiğinde hâlâ sinirliydim. Dizüstü bilgisayarımı çantama yerleştirdim, yağmurluklarımı giydim ve üç blok boyunca yürüyerek daireme geri döndüm. Evime döndüğümde yağmurluğumu çıkarıp volta atmaya başlıyorum. Dikkatimi dağıtacak bir iş olmadığı için zihnimin odaklanabildiği tek şey e-postalar. Tedirgin ayaklarım ileri geri sabit bir ritim tuttururken, zihnimde Bay Sorumlu Pislik'e vereceğim cevabı tasarlıyorum.

Siktir git.

Hayır, bu çok basit ve sanki Josh'ın isteklerinden vazgeçiyormuşum gibi bir izlenim yaratıyor. Her ne kadar Dominic Perry'nin yüzünü bir daha görmek istemesem de öyle değil. Eğer Dom'un müdahalesi olmasaydı, yarın uçakta Josh'un gideceği yeni bir yere gidiyor olurum. Kardeşimin sözlerinden daha fazlasını istiyorum.

Ama çok erken buluşursak Delaware'de yaptığım aynı hatayı yapmaktan korkuyorum. Kederim kötü seçimlerle kendini gösterecek.

Bir de benim işim var. Pamela geçtiğimiz yıl Josh'un hastalığı nedeniyle uzaktan çalışmam konusunda esnek davrandı. Ama bu kül saçan gezilerin aynı anlayışla karşılanacağından emin değilim.

Aklımda bu iki endişe varken, Dom'a yarına kadar bavulunu hazırlamasını söylemek için içimdeki muhtaç dürtüyü bastırıyorum. Sonunda onunki kadar duygudan yoksun bir mesaj buldum.

Gönderen: Maddie Sanderson
Konu: RE: Seyahat Planları

Nisan ayında herhangi bir hafta sonu Alabama'da buluşabiliriz. Bana koordinatları ver. Kendi seyahat ayarlamalarımı yaparım.

-M

İşte. Telefon numaramı istemesini tamamen görmezden geliyorum, çünkü numaramın onda olması için bir neden göremiyorum ve Dominic savunmamı yeniden inşa etmek için haftaları değerlendirmek üzere iki aydan biraz daha uzun bir süre öneriyorum. Josh'un ölümüne hâlâ çok yakınız.

Ne diyeyim ben
buna? Ölüm günü
mü?

Her neyse. Tek bildiğim henüz iyi olmadığım ve Dom'un etrafında olmak bana korkunç şeyler yaptırıyor.

Onu öpmek gibi.

Onu bir daha öpmemem gerekiyor, bu da onun yanında duygusal olarak savunmasız olmamam gerektiği anlamına geliyor.

Bilgisayarım çalıyor ve e-postama zaten bir yanıt geldiğini fark ediyorum. Adam gelen kutusunun üzerinde bir şahin gibi geziniyor muydu? Üzerine çullanıp benden daha fazla talepte bulunmaya hazır mıydı?

Gönderen: Dominic Perry
Konu: RE: RE: Seyahat Planları

İlk hafta sonu. Her iki rezervasyonu da aynı anda yapmak benim için daha uygun. Bana mesaj attığınızda koordinatları size mesaj atacağım.

-Dom

"Seni saldırgan pislik," diye mırıldanıyorum yazarken.

Gönderen: Maddie Sanderson
Konu: RE: : RE: Seyahat Planları

Koordinatları halihazırda kullandığımız iletişim araçlarına yazmanız sizin için daha verimli olacaktır.

.....

Gönderen: Dominic Perry
Konu: RE: : RE: RE: Seyahat planları

Mesajlaşma ve telefon görüşmeleri daha hızlı bir iletişim aracıdır.

.....

Gönderen: Maddie Sanderson
Konu: Kontrol manyağı

Sevgili göt,

Koordinatları rehin tutmayı bırak. Josh'ın külleriyle Alabama'ya gitmemin tek yolu bana nereye gideceğimi söylemen. Oraya kendim giderim.

Saygılarımla,

Don't Fuck With Me

Artık nazik davranmayan e-postama yanıt vermesi daha uzun sürüyor, şüphesiz seçeneklerini tarttığı için.

Sadece o zarfları açmak ve kardeşimin sözlerini daha fazla okumak için bile olsa Josh'un görevlerini yapmak istiyorum. Ama ilk ulaşan Dom oldu. Ondan daha uzun süre dayanabilirim, bunu biliyorum. Josh'un kurallarına uymayı kabul etmiş olabilirim ama bu Dom'un bana sürekli patronluk taslamasına izin vereceğim anlamına gelmiyor.

E-postam çalışıyor.

Gönderen: Dominic Perry
Konu: RE: Kontrol Manyağı

Sevgili Don't Fuck With Me,

34°19'38.00" N
87°46'57.00" W

Uçuş planlarınızı hazırladığınızda bana gönderin. Lütfen. Ve en azından konaklama yerimizi ayırtmama izin vererseniz çok memnun olurum.

-Dom

Bu mesajda Dom'un yaptığı hatayı aktif bir şekilde öğrendiğini okuyabiliyorum. Otoriter tonu biraz azalmış. Yakında sadece patronumdan emir aldığımı ve bunun Pamela'nın bana iyi para ödediği ve işimi takdir ettiği için olduğunu kabul edecek.

Hayatım üzerinde hiç kontrolümün olmadığı bir çocukluk geçirmiş olmam, şimdi bir başkasının seçimlerimi belirlemesine izin vermemi neredeyse imkânsız kılıyor. Bana yaptırdığı bu ölüm sonrası dansı yüzünden Josh'a kızgın olmak için bir neden daha.

Ama adımları takip edeceğim çünkü onu seviyorum ve her biri bana artık sahip olmadığım kardeşimin bir parçasını veriyor.

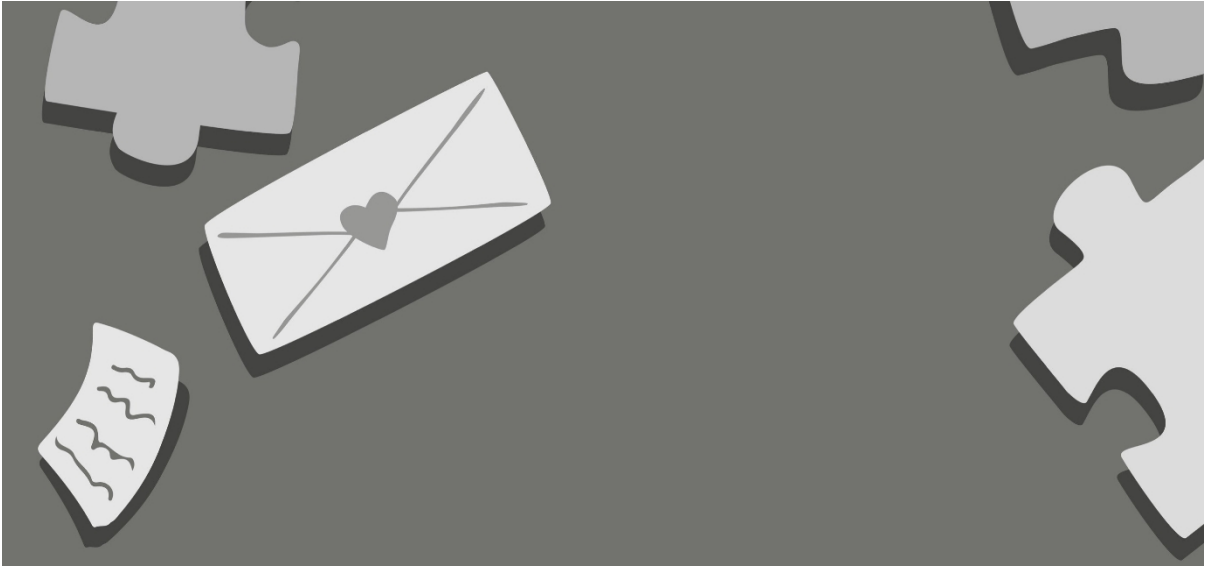
Gönderen: Maddie Sanderson
Konu: RE: RE: Kontrol manyağı

Güzel

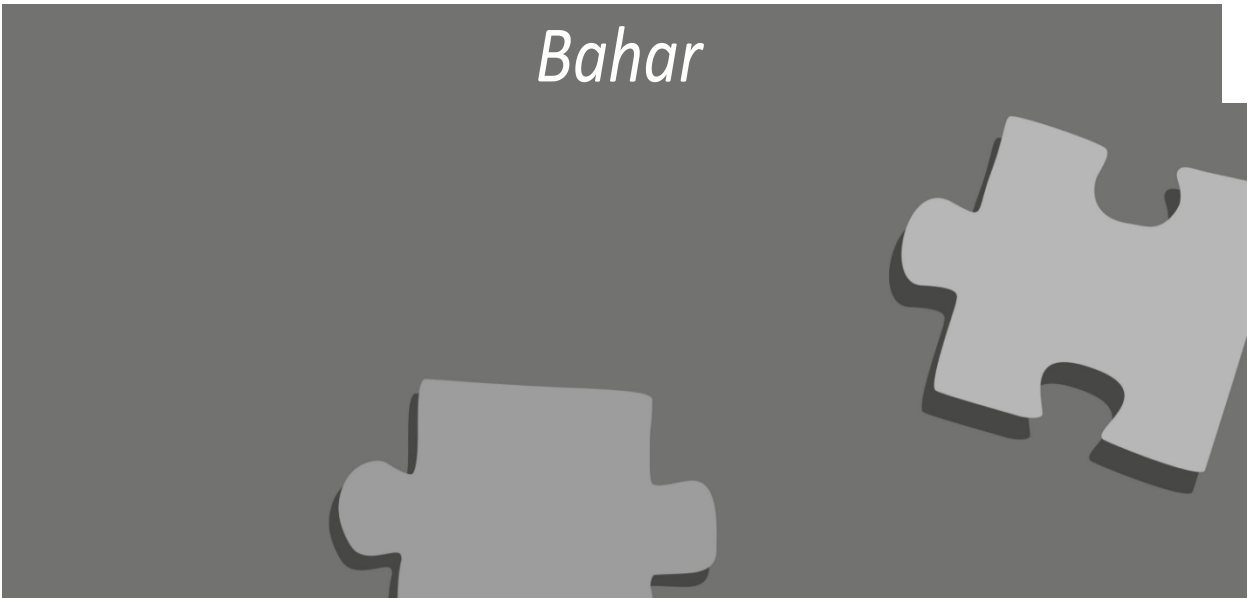
Ben kazandım. Sayılır.

Şimdi başka bir Dom karşılaşmasına zihinsel olarak hazırlanmak için Nisan ayına kadar vaktim var.

OceanofPDF.com

Bahar

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Dokuz

Alabama'ya gelmeyi hiç düşünmedim. Gerçekten de güney eyaletlerinin hiçbiri benim için cazip değil. Ben soğuk hava insanıyım. Kazaklar, sıcak içecekler ve evimden çıkmamak için bana sonsuz bahaneler sunan sağanak yağışları rastgele püskürten fırtınalı gökyüzü istiyorum.

Ama Josh'un zarfında Alabama yazıyordu, işte Birmingham'da bir havaalanındayım.

Birinci adım: Kiralık arabamı alacağım.

İkinci adım: Gözüme kestirdiğim ilk eczanede durmak ve yanıma alamayacağım kadar büyük bir şişe güneş kremi almak.

Üçüncü adım: Dom'un geçen hafta bana e-posta ile gönderdiği otel adresini bul.

Evet, hala ona numaramı vermeyi reddediyorum.

Kısmen, canı istediğinde adının telefon ekranımda belirebileceği fikrinden hoşlanmadığım için.

Ama en çok da ona sahip olmamanın Bay Her Zaman Kontrolü Elinde Tutmalı'nın midesini ekşittiğini bildiğim için.

İkinci adımı tamamlayıp vücudumun üst kısmını SPF 75 ile kapladıktan sonra -arabanın camından yanabilirsiniz, bilginize- e-postamı açıyorum ve beni bekleyen bir mesaj buluyorum.

Gönderen: Dominic Perry
Konu: Alabama Gezisi

Maddie,

İndiğinde ve yola çıktığında bana haber ver. Sana verdiğim numarayı kullanarak bana mesaj at.

Saygıları

mla, Dom

Benimle başa çıkmak için antiasit patlattığını hayal ederek sırtıyorum.

Gönderen: Maddie Sanderson

Konu: RE: Alabama Gezisi

Sevgili kontrol

manyağı, yoldayım.

Saygılarımla,

Telefon Kullanmıyorum Çünkü Uzaylılar Sizi Böyle Buluyor

Dünyanın bir yerlerinde öfkeyle adımı haykırıyor ve bu bana muazzam bir tatmin duygusu veriyor.

E-posta alışverişimizi gözden geçirirken bana gönderdiği adresi buldum. Ruhumda yaşayan kindar cin bu gezilerin tüm kontrolünü Dom'dan almak istiyordu. Ama kendimi, bu ilk gezi için konaklama rezervasyonumuzu onun yapmasına izin verirken buldum. Bu gezilerin her birinin lojistiği hakkında düşünmeye çalıştığım da beynime baskıcı bir ağırlık çöküyordu.

Kardeşime bir veda daha planlıyorum.

Bu yüzden Dom kalacağımız odaların rezervasyonunu ona bırakmam için baskı yaptığında geri çekildim. Ama hareketlerim üzerinde bu kadar kontrol sahibi olmasına izin vermeyi reddederek kendi uçağımı kendim ayırttım.

Kontrolü ele almamanın bir hata olduğu ortaya çıktı. GPS'im varış noktama ulaştığımı bildirdiği anda bunu keşfediyorum.

Bir otel olması gerekiyordu. Onun yerine, bir kulübeye yanaştım.

Ormandaki gibi. Medeniyetin dışında.

"Ne oluyor lan?" Mırıldanıyorum, çakıllı yola park ediyorum.

Telefonumu çıkarıp her şeyi iki kez kontrol ettiğimde doğru yerde olduğumu anladım. Hatta adresi Google'da arattım ve bu kulübe bir kiralama sitesinde karşıma çıktı.

E-postamı kaydırıyorum ve Dom'un mesajını okurken bir cümleyi gözden kaçırdığımı fark ediyorum.

Kod, numaramın son dört hanesidir.

Otellerin şifreye ihtiyacı yoktur. Otomatik kilitli evlerde var.

Talimatı kaçırmış olmam çok da tuhaf değil. Gözlerim adresi aldı ve Dom'dan olabildiğince kaçınarak yazdığı diğer tüm kelimeleri göz ardı etti.

Sinirli bir hışımla arabamdan inip ön kapıya doğru ilerliyorum. Söylendiği gibi, başka hiçbir bağlamda kullanmayı reddettiğim telefon numarasındaki dört haneli kodu giriyorum.

Kilit tıkırdadı ve ben de hışımla kulübeye girdim. Boştu.

Ve lanet olsun ona.

Burası inanılmaz bir yer.

Her şey ahşap, koyu metal armatürler, sıcak aydınlatma ve yumuşak mobilyalardan oluşuyor. Kanepelerin arkasına tüylü battaniyeler serilmiş ve büyük bir taş şömine yakılmak için yalvarıyor. Açık kat planında rahat oturma alanının yanı sıra bir mutfak ve küçük bir yemek masası da bulunuyor.

Oduncu ıslak rüyasını görmezden gelmeye çalışarak, kalın, dokuma halının üzerinden, evrene şükürler olsun ki iki yatak odası ve bir banyoya açılan kapıları olan bir koridora doğru somurtuyorum.

"Bu saçmalık da ne?" Güzel, boş sığınağa doğru tıslıyorum.

"Neyin var?"

Sanırım o kadar da boş değilmiş.

Dom girişte beliriyor, geniş omuzlarıyla tüm kapı aralığını kaplıyor.

Gözlerim yumuşak pazen kumaşla kaplı omuzlarında geziniyor, sanki kaldığımız yere uygun giyinmiş gibi. Hain bakışlarım onun geri kalanını da içine alıyor, bir kusur arıyor. Ama hiçbir şey yok - adamın bütününden başka.

Çünkü beni incitti ve bedenim hala onu istiyor.

"Yanlış olan," diye homurdandım, kendime öfkemi hatırlatarak, "bize kalmamız için ufacık bir ev ayırtmış olman. Birlikte. Bu da ne demek oluyor?"

Dom gözlerini kapatıyor, *bu nankör veledi boğmanın eşiğindeymişim* gibi gelen derin bir nefes .

"Reytingleri iyi," diye yanıtlıyor meditatif nefes alışından sonra. "Ve koordinatlara yakın."

"Eminim buralarda oteller de vardır. Bilirsiniz, banyoyu paylaşmadığımız yerler." Burada gördüğüm tek tuvalete doğru bir başparmak atıyorum.

Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca kaka yapamayacağım. Bu mantıksız düşünce kafamın içinde çınlıyor. Herkesin kaka yapması önemli değil, ben de çocukken Dom'un ailesinin evinde defalarca kaka yapmıştım.

Birdenbire, sanki bağırsaklarım normal sindirim uygulamalarından vazgeçme yeminimi duymuş gibi, tesisleri kullanmam gerekiyor.

Acilen.

Zihnimdeki ve karnımdaki kargaşadan habersiz Dom kabine tamamen giriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Otelleri sevmiyorsun," diyor.

Sessiz de olsa bu yorum havada yankılanıyor.

O gecedен bahsediyorum.

Asla ama *asla* gece.

İkimiz de zil zurna sarhoştuk. Hiçbir şey hatırlamaması gerekiyordu. Otellerden hoşlanmadığımdan yakınmamı değil. Ve kesinlikle onun şeker kaplı dudaklarını öpmemi de.

Karnım yine çalıyor ve sessiz yeminimi bir dakika içinde bozacağımı fark ediyorum. Dom'a tek kelime etmeden banyoya giriyorum, kapıyı arkamdan çarpıp sıkıca kilitliyorum ve rafta bir şişe oda spreyi ve kolayca açılan küçük bir pencere gördüğümde rahatlayarak inliyorum.

Birkaç dakika sonra, duşu açmış olmama rağmen saçlarımın tamamen kurumuş olması garip değilmiş gibi davranarak banyodan çıkıyorum.

"Peki, gel o zaman." Dom'un fazla uzun bedenini mutfak tezgâhına yasladığı yerin yanından geçiyorum. "Hadi gidelim."

"Henüz değil. Rezervasyonumuz var."

Ayaklarım yavaşlıyor. "Ne demek istiyorsun? Nasıl rezervasyonumuz olabilir?"

Josh ne zaman bir yerlere gideceğimizi

bilmiyordu." "Başardım."

Öfke damarlarımdaki kanı dondurmakla tehdit ediyor. Ya da lav haline getirmekle. "Mektubu bensiz mi açtın?"

Dom bana sanki onunla yabancı bir dilde konuşmuşum gibi baktı.

"Tabii ki hayır. Koordinatları araştırdım. Varış noktasını bulduğumda web sitesine baktım ve rezervasyon yaptırmanız gerektiğini gördüm. Dismals Kanyonu. Gece gitmeniz gerekiyor. Yemek yeriz, sonra gideriz diye düşündüm."

Öfkemi yutuyorum ve Dom'un çoraplarını tıraş kremiyle doldurma planımı durduruyorum.

"Tamam. Akşam yemeği yiyeceğiz. Ama sadece ben açken etrafımda olman tamamen dayanılmaz olduğu için. Özellikle de *sen açken*."

Dom kaşlarını çatıyor. "Bu da ne demek şimdi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Bilmiyormuş gibi davranma. Akşamdan kalma olmanla ünlüsün." Muhtemelen kötü bir ruh halinde olduğu için Dom'a bok atmak ikiyüzlüce, çünkü şu anda onun yanında sürekli bir kaltak olduğumu görüyorum. Ama içimde derinlerde bir yerde onu kızdırma arzusu var. Onun sakın tavrını, sadece benim yanımda bulunarak benimkine yaptığı gibi sarsmak.

"Ben acıkmam."

"Evet, biliyorsun. Sence neden Josh ve ikizler,"-ve Rosaline
-"Ve ben senin için her zaman atıştırma hazırladım."

Şimdi gözlerini deviren o. "Kafama Cheez-Its poşetleri fırlatmanın ve bana 'Dom the Dick' olmayı bırakmamı söylemenin *benim için atıştırma bulundurma* olarak nitelendirileceğini sanmıyorum."

Omuz silkiyorum. "Gizliden gizliye Cheez-Its seviyorsun. Ve onları hep yedin."

Duyamadığım bir şeyler homurdanıyor. Muhtemelen sorumsuzca bir şeyler söylüyor ki ben bunu başarı sayıyorum.

"Şuna bak," diye alay ediyorum. "Şimdiden sinirlenmişsin. Yemek yeme zamanı." Yanından geçip kapıdan çıkıyorum, öğleden sonra havasında onun sedir kolonyası kokusunu hissetmeden daha rahat nefes alıyorum.

Birlikte araba kullanma fikri bana çok ağır geliyor, bu yüzden ayrı ayrı yakındaki bir lokantaya gidiyoruz. Bir masaya oturduğumuzda Josh'u çantamdan çıkarıp yanıma, masanın üzerine yerleştiriyorum.

"Bizimle mi yemek yiyor?" Dom'un gözleri Rubbermaid kül kutusundan bana kayıyor.

"Bununla ilgili bir sorunuz mu var?"

Dom cevap vermek için ağzını açıyor ama parmağımı kaldırarak sözünü kesiyorum. "O ne Josh?" Başımı kalıntılara doğru eğiyorum. "Sence Dominic Perry fikirlerini kabinin kendi tarafında mı tutmalı? Çok iyi bir noktaya değindin. Katılıyorum."

Dom kaşlarını çattı.

"Ah, pardon." Kulağım hava geçirmez kapağa dayanana kadar daha da yaklaşıyorum. "Tekrar söyleyebilir misiniz? Dominic'in alnındaki nabız gibi atan damardan seni duymakta zorlanıyorum." Adam parmaklarını şakağında gezdirirken bir gülümsemeyi zar zor bastırıyorum. "Ah, Dom'un ona sürekli o sıkışmış ifadeyi vermek için bir beden küçük iç çamaşırı almaya devam etmesi gerektiğini mi söylüyordun? Bilemiyorum ama iyi bir teori."

Dom alnına masaj yapmayı bırakıyor, elini masaya bırakıyor ve sinir bozucu bir ritim tutturuyor.

"Bu düzenli bir şey mi olacak?" diye soruyor, sesi kuru.

Kardeşimle konuşup cevap veriyormuş gibi mi yapıyorum? Muhtemelen. Son birkaç aydır dairemde yalnızken kendimi Josh ile konuşurken buluyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Florence, Josh'a ve bana herhangi bir dini telkin etmedi ve ben de öbür dünyaya hiçbir zaman fazla inanmadım. Hayalet fikri biraz ilgimi çekiyor ama var olduklarına inandığımı kesin olarak söyleyemem.

Yine de kardeşimle konuşmanın -ya da ona atıp tutmanın, ki bunu yapma olasılığım daha yüksek- bana iyi gelen bir yanı var. Bu hareket beni tam olarak mutlu etmiyor.

Ama bu beni kısa süreliğine onun öldüğü gerçeğinden uzaklaştırıyor. Bir yanıt gerekmeden önceki o an, bir yanıt geleceğini hayal edebiliyorum.

Belki de bu yaratıcı ve sağlıklı bir başa çıkma mekanizmasıdır.

Belki de ağlayamadığım için aklımı kaybediyorum ve doğru düzgün yas tutamıyorum.

Dom'a cevap vermemek için menümü açıyorum, yemek listesinin onun yüzünü kapatacak kadar uzun olmasına seviniyorum.

Yemeği daha fazla hakaret etmeden atlatıyoruz, çünkü konuşmuyoruz. Dom birkaç kez sanki bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor ve ben de ilk kül saçma maceramızdan sonra onu sarhoşken nasıl hırpaladığımı anlatması için geriliyorum. Ama sonra dudaklarını kapatıyor ve yemeğine yeniden odaklanıyor.

Hesap ödendikten sonra -bölünmüş hesapta ısrar ediyorum- sessizliği bozuyorum. "Rezervasyon ne zaman? Şimdi gidebilir miyiz?"

"Evet," diyor Dom iç çekerek. "Gidebiliriz."

Yolculuk bizi kırsal alanlardaki virajlı yollara götürüyor, ancak sonunda kendimizi Dismals Kanyonu'nda bulduğumuzu ilan eden büyük bir taş destekli tabelaya rastlıyoruz. Dom'un arka lambalarını takip ederek kısa bir yoldan küçük bir park yerine ulaşıyorum. Yerle ilgili hiçbir şey neden rezervasyona ihtiyacımız olduğunu göstermiyor.

"Şimdi ne olacak?" Dom'la arabasının dışında buluştuğumuzda soruyorum.

Kayıt için yolu gösteren bir tabelaya doğru başını sallıyor. Dişlerimi sıkarak onu takip etmeye devam ediyorum ve bir açık hava oturma alanı ile bir hediyelik eşya dükkânına geliyoruz.

Dom tezgâhın arkasındaki kadına "Gece turu için buradayız," diyor. "Dominic Perry ve Madeline Sanderson."

Onun sesinde tam ismimi duyunca omuzlarım kulaklarıma kadar yükseliyor. Annem, Florence ve DMV'deki çalışanlar bana Madeline diyen tek kişiler. Dom da benim kötü tarafımda olsa da, onun bana Madeline demesini istemiyorum.

Kadın isimlerimizi bir listede kontrol ediyor, ardından bizi tur -her ne ise-başlayana kadar dükkânda ya da dışarıdaki oturma alanında beklemeye yönlendiriyor.

Tartışmaya gerek kalmadan, mahremiyetin olduğu dışarıya çıkıyoruz.

Akşam serin ve Josh'un kalıntılarını göğsüme yakın bir şekilde kucaklarken korkulukların üzerinden düşen suyun sesine doğru bakıyorum. Sesi kullanmak zorundayım çünkü azalan ışıktaki bulunduğumuz güverteden ötesini görmek imkânsız.

"Gece yürüyüşü için neden rezervasyon yaptırmamız gerektiğini anlamıyorum. Hem neden gece yürüyüşü yapalım ki? Hiçbir şey göremezsin."

Dom cevap vermiyor, bu da beni daha çok çileden çıkarıyor. Belki onu patikadan itebilirim ve ormanda kaybolur ve ben de onun sinir bozucu, yakışıklı yüzünü bir daha görmek zorunda kalmam.

Ama sonra bir zarf çıkarıp el yazısını okuyabilmem için havaya kaldırarak beni agresif düşüncelerden uzaklaştırıyor.

Alabama

34°19'38.00" N

87°46'57.00" W

Josh. O zarfın içinde. Aynı zamanda kollarımda. Tıpkı Delaware sahilinde olduğu gibi, şu anda da kardeşimi yanımda *hissedebiliyorum*. Bir süre daha hayattaymış gibi davranabilirim.

"Bunu okumak ister misin?" Dom sorar.

"Evet." Elimi uzattım. Ama Dom mektubu hemen uzatmıyor. Onun yerine boş avucunu uzatıyor.

Bir .

Bir an için Josh'a daha sıkı sarılıyorum, bu küçük parçayı bile bırakmak istemiyorum.

"Onu geri vereceğim." Dom'un sesi şaşırtıcı derecede yumuşak ve yüzünde okunamayan bir duygunun titrediğini yakalamak için bakışlarımı tam zamanında yukarı kaldırıyorum. "Mektubu açmak için iki eline ihtiyacın var."

Mantığına lanet olsun.

Dişlerimi gıcırdatarak Rubbermaid konteynırını sıkıca kavrayıp kardeşimin sekizde birini bırakıyorum. Sonra sert zarfı kavıyorum ve onun sözlerine olan açgözlülüğüme rağmen, kapağı yırtarken dikkatli oluyorum.

O anda aklıma daha önce sormayı akıl edemediğime inanamadığım bir düşünce geldi. "Delaware mektubunu ne yaptın?" Panik içimi sıkıştırıyor. "Onu atmadın, değil mi?"

Dom kaşlarını çatar. "Hayır. Bunu asla yapmam. Diğerlerinin yanına geri koydum. Hepsi de şehirdeki evimde yanmaz bir kasada."

"Oh." Hala tereddüt ediyorum. "Şifre nedir?"

Dom bana ters ters baktı. "Neden? Gizlice girip onları almayı mı planlıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Onları benden rehin almayı mı planlıyorsun?"

"Maddie-"

"Dominic," diye karşılık veriyorum. "Ya sana bir şey olursa? Sahip olduğum tek şey onlar-" Nefesim kesiliyor, öfkem kabarıyor ve savunmasızlığıma defalarca tanık olduğu için bu adama çok kızıyorum. Ve tüm bunların arkasındaki kukla ustası olduğu için kardeşime de kızgınım. "Ondan bana kalan tek şey bunlar," diye söylениyorum. Mektuplar ve küller.

Dom önümde kıpırdamadan duruyor, kardeşimi tutmayan elini kalçasına dayamış, başını yüz ifadesini göremeyeceğim kadar eğmiş. Yorumlayabildiğimden değil. Dominic Perry'nin gizli düşüncelerini deşifre etme yeteneğimi resmen kaybettim.

Ama kaybın yasını tutmayı reddediyorum. Belki de hiç yeteneğim olmadı. Dom'u anladığıma inanmak beni sadece kalp acısına sürükledi.

"Eve gidince değiştiririm," diyor. "Ve sana yeni kombinasyonu mesaj atarım."

Bu ne saçma bir teklif böyle? "Hayır. Bana şu *anki* kombinasyonu söyleyeceksin. Ve bugünden itibaren ne zaman değiştirirsen, yeni kombinasyonu bana e-posta ile göndereceksin," diye karşı çıkıyorum, neden bunu olması gerekenden daha zor hale getirdiğine şaşıyorum.

Gerçi telefon numaramı saklamamın bu zorluğa katkıda bulunduğu söylenebilir ama bu düşünceyle oyalanmayı reddediyorum.

Dom'un çenesindeki kaslar o kadar sert kenetleniyor ki mükemmel bir şekilde belirginleşiyor. Sonunda, "Peki" dedi. Sonra düşen suyun sesine doğru bakar. "Kombinasyon-"

"Bana yalan söylemeyi aklından bile geçirme," diye sözünü kestim, göz temasından kaçınmasının onun aldatma numarası olduğundan şüpheleniyordum. "Adam'ı arayıp benim için kontrol etmesini isteyeceğim. Eminim eşyalarını karıştırmak hoşuna gidecektir."

Dom bana ters ters baktı. "Sen bana kendi numaranı bile vermemişken ben sana onun numarasını vermeyeceğim."

"Sana ihtiyacım yok," diye alay ediyorum. "Bende var. Mesajlaşıyoruz. İyi bir GIF oyunu var. Beni moda dilinden haberdar ediyor." Yirmi altının yaşlı olduğunu hiç düşünmemiştim ama konu sosyal medya jargonuna gelince neredeyse yaşlandım.

"Adam'da numaran var mı?" Dom'un sesi o kadar soğuk ki yakındaki dere donma tehlikesi geçiriyor.

"Evet. Carter'ın da var." Ve Dom'a verecekleri konusunda en ufak bir endişem yok. İkizlerle dostluğum kardeşlerinden daha üstün. Yine de, ölüm acısı altında rakamlarımı paylaşmamaları için onlara bir uyarı mesajı göndermeyi aklıma not ediyorum. "Biz kankayız. Ve dostum olarak Adam yalan söylediğinde bana haber . O yüzden bana kombinasyonu ver. Gerçek olanı."

Dom ensesini kaşımak için uzanıyor, dikkati ayaklarımızın dibindeki tahtalara odaklanmış durumda. Sonra bir küfür mırıldanıyor ve gözlerimle buluşuyor.

"Sıfır, yedi, bir, sekiz."

"Bu..." Beynim tanıdık numaralara takılıyor. *Bu* . "Benimle taşak geçiyorsun."

Omuz silkiyor ve elimdeki zarfa doğru el sallıyor. "Okumak istersin diye düşünmüştüm. Ya da ben okuyabilirim." Dom mektuba uzandı.

Çabucak dönüp omzumla onu engelliyorum.

"Okuyacağım." Sonra Adam'a mesaj atıp Dom'un yalancı olduğunu kanıtlamasını isteyeceğim. Kağıdı çıkardım ve okumak için asılı fenere yaklaştım,

Işğın etrafında toplanan küçük böcekleri de uzaklaştırıyor.

Sevgili Maddie & Dom,

Alabama'ya hoş geldiniz!

Güneyi keşfedeceğini hiç , değil mi Maddie? Ama her yerde güzellik var ve ben onu bulman için kararlıyım. En karanlık yerlerde bile.

*Şu anda Dismals Kanyonu'nda olmalısın. Kendine bir gece turu ayarla-
Dom "Sana söylemiştim" yorumladığım bir ses çıkardı.*

-Ve harika bir şeye hazır olun. Benzer bir manzarayı Yeni Zelanda'da görmüştüm ve her zaman eve daha yakın bir yerde onlara hayran olma şansım olacağını . Şimdi sıra sizde.

*Hoşuma gidecek bir hediyelik eşya alın ve benim hatırım için -
karanlıkta değilken- bir fotoğraf çekin.*

O zaman ışıltının içinde benden bir parça bırak.

*Sevgi
ler,
Josh*

Dom'a Josh'un ne demek istediğini sormadan dükkânın kapısı açılıyor ve etkileyici gri bıyıkları ve sıcak sırtışıyla beyaz bir adam güverteye çıkıyor, bizi görünce gözleri heyecanla parlıyor.

"Kim parlayan solucan görmek ister?"

OceanofPDF.com

BÖLÜM

On

Dismalitler kanyon duvarlarında gece gökyüzündeki yıldızlar gibi parlıyor. Her biri titriyor gibi görünüyor ama rehberimiz bize sabit bir ışık yaydıklarını söylüyor. Minicik hareketleri gözlerimizi kandırıyor.

"Bundan sonraki bölümde patikada çok sayıda kök ve taş var, bu yüzden en iyisi ışıklarınızı kullanmak. Kırmızı, eğer varsa," diye sesleniyor rehberimiz kalın güney aksanıyla. Çok bilgili ve Alabama'daki bu gizli harikaya tutkuyla bağlı olduğu belli. Kanyon duvarının parlayan tek bir cismin bile görülemediği karanlık bir bölümünü işaret ettiğinde sesindeki öfke ve üzüntüyü duyabiliyordum. Gün ışığında bu alanın nasıl grafitilerle kaplı olduğunu görebileceğimizi söyledi.

Siktiğimin ergenleri.

Birbirine bağlı bir dizi mağarada dolambaçlı bir tempoda ilerlerken, yürüyüşün ne kadar yorucu olmadığını görünce rahatlıyorum. Kardeşimi tanıdığım için, mektuplarından birinin ya da birkaçının koordinatları bizi nefesimi tutmakta zorlanacağım bir yürüyüşe gönderirse şaşırmam.

Josh astımımın ciddiyetini biliyor ve saygı duyuyordu, ama aynı zamanda fiziksel aktiviteden tamamen kaçınmanın akciğerlerime nasıl yardımcı olmayacağına da işaret ediyordu. Bu konuda pek çok tartışmaya girdik. Sonunda Josh beni konfor alanımdan çıkarmanın en iyi yolunun rüşvet vermek olduğunu anladı.

Ve son sözlerinden daha iyi bir rüşvet ne olabilir?

O zarflardan biri için bir dağa tırmanırım.

Kendime not: Bir nefes uzmanıyla temasa geçin. Ne olur ne olmaz.

Seattle'a ilk taşındığımda düzenli olarak bir tane görüyordum. Ortam değişikliği solunum yollarımı günde birkaç kez inhaler kullanana kadar kötüleştirmiş gibi görünüyordu. Ama bana yeni bir ilaç yazdı ve yardımcı olan bazı nefes egzersizlerinden bahsetti. Üniversiteden sonra randevularımı ve egzersizlerimi aksattım. Şimdi, daha fazla açık hava macerası olasılığı ile, onlar boyunca nefes almaya nasıl devam edeceğimi düşünmeye başlamalıyım.

Ama bu eve döndüğümde halletmem gereken bir sorun. Şimdilik, sadece arada bir takılma tehlikesi hakkında endişelenerek kolay temponun avantajını kullanabilirim.

Mağaranın karanlığında Dom'un omuzlarının geniş silüetini hâlâ görebiliyorum. Bu, sıcak bir çift el benimkini kapladığında irkilmemi ve neredeyse Josh'u beceremememi engellemiyor.

"İşte." Dom'un parmakları benimkileri tura başlamadan önce bana verdiği el fenerindeki bir düğmeye yönlendiriyor. "Bu kırmızı ışığı yakacak."

Dom'un sadece ikimiz için el fenerleriyle hazırlıklı gelmeyeceğini, aynı zamanda gece görüşümüzü etkilemeyen ve solucanları çok fazla rahatsız etmeyen kırmızı ışıklarla donatılmış olacağını bilmeliydim.

Larva, kendimi düzeltiyorum. Rehberimiz bu duvarları kaplayan küçük parlayan yaratıkların aslında sinek larvası olduğunu açıkladı. Gerçek parlayan solucanlar Yeni Zelanda ve Avustralya'da bulunur. Ancak adamın neşeli açıklaması bana, insanlar hala onların güzelliğini görmekle ilgilendiği sürece yanlış etiketi önemsemediği hissini verdi.

Kırmızı ışığı yakıyorum ve ellerimi Dom'unkilerden ayırıyorum. Gitmeme izin veriyor, kendi ışığını yakıyor ve önünden yürümem için el sallıyor.

Gürültü dismalitleri rahatsız etmiyor ve hepimiz ilerlerken etrafımızdaki diğer sesler gevezelik ediyor. Tur grubunda beş kişilik bir aile ve bir çift var. Ailenin yanında genç bir kız var ve hepimiz ilk toplandığımızda Dom'a sanki Taylor Swift biletlerinin kişileştirilmiş haliymiş gibi baktı. Bu görüntü bana gençliğimi o kadar çok hatırlattı ki gülmek istedim. Ama adamın geçmişte huşu içinde bana nasıl davrandığını hatırlayınca bu mizah çabucak sinire dönüştü.

Aşık olduğu kızla takılan ve ertesi gün terk edilen bazı kızlar kullanılmış hissedebilir. Ama bunu onun günahlarına ekleme seçeneğim bile yok.

Hayır, o gece, günün neredeyse her dakikasını birlikte geçirdiğimiz haftalardan sonra, Dom beni kullanmadı. Sadece verdi. Öpücükler verdi. Sıcak dokunuşlar yaptı. Adam bana ilk orgazmımı bile yaşattı.

Dom acele etmedi, bana neyin iyi hissettirdiğini sordu, beni vücuduna yasladı ve beni nasıl parçalayacağını bulana kadar klitorisimi okşadı. *Bana* vücudumun ne istediğini öğretti. Bu arada karşılığında hiçbir şey istemedi.

İlk başta, bunun onu iyi bir adam yaptığını düşünmüştüm. Güvenebileceğim, kalbimi verebileceğim ve zavallı umutlarımı bağlayabileceğim biri.

Ama on dokuz yaşında bile daha iyi bilmeliydim. Beni bir kenara atmayacağına güvenebileceğim tek kişinin kardeşim olduğunu çoktan öğrenmiştim.

Dom'un bana verdiği tüm o güzel şeyler? Hiçbir anlamı yoktu. Çünkü o gece sadece bir iyilikti.

Ailesine yardım ettiğin için bir *teşekkür*.

A Hayatın boyunca bana aşık olduğunu biliyorum, bu yüzden burada, gerçekten birlikte olmak istediğim kadını kilitlemeden önce sana bir kez dokunacağım.

Ona göre ben bir sorumluluktum. Bir sadaka vakası. Yapılacaklar listesinde işaretlenmesi gereken bir kutu.

Bana *yaptı* ve yüzden ondan nefret ediyorum.

Ve bedenimin beynimle birlikte nefret trenine binememesinden nefret ediyorum. Bedenim onun yapılacaklar listesine, görevin yanına fazladan birkaç onay kutusuyla birlikte yeniden eklenmeyi istiyor.

Ellerimin derisi biraz önce avuçlarının bastığı yerde vızıldıyor ve karıncalanıyor. Bu hissi dağıtmak için parmaklarımı esneterek kırmızı renkli el fenerimi ayaklarımın önündeki zemine doğrultuyorum ve ilerliyorum.

Rehberimizi dinlerken ve grubu kıvrımlar ve dönüşler boyunca takip ederken Dom'un arkamda olduğunu unutmaya çalışıyorum. Kanyonun bir kısmı üstümüzde uzanıyor, diğer kısımları ise klostrofobik boşluklardan geçmek zorunda kalana kadar yakınımızda kalıyor.

Vücudumu bunlardan birinin içinden geçirdikten hemen sonra durmak zorunda kalıyorum. Önümdeki çocuk darboğazda bir mantar gibi davranıyor.

eğiliyor ve yolumu kapatıyor. Genç, bir larvanın ince ısıltısını yakalayamayan cep telefonu kamerasıyla fotoğraf çekmeye çalışıyor. Josh'un bunu yapabilecek bir kamerası olurdu. Kardeşim en muhteşem vahşi yaşam fotoğraflarını çekerti ve bunu sadece kız kardeşi olduğu için . Josh ödülleri kazandı. Onu dünyanın dört bir yanına uçuran büyük yayınlar ve şirketler tarafından işe alındı. Onun başarısı, bu külleri finanse etmek için vasiyetinde Dom ve bana bıraktığı büyük rakamdan .

yayılan geziler.

Ama kardeşimin fotoğraflarıyla ilgili en sevdiğim şey onları bana gönderme şekliydi. Josh özellikle gurur duyduğu bir fotoğraf çektiğinde, bu fotoğraftan bir yapboz yaptırır ve parçaları bir çanta içinde bana postalardı. Her şeyi bir araya getirene kadar fotoğrafın ne olduğunu bilemezdim.

Evimin duvarları onun çalışmalarının çerçevenilmiş bitmiş yapbozlarıyla kaplı.

"Hadi ama," diye mırıldanıyor genç kendi kendine, sanki yakınlaştırmının bir faydası olacakmış gibi parmaklarını ekrana sıkıştırıyor.

bir homurtu geliyor ve ne görmek için ışığını arkaya çeviriyorum.

Arkamdan gelen Dom, iri gövdesini kanyon duvarlarındaki ince açıklıktan geçirebilmek için garip bir açıyla eğildi. Şimdi orada sıkışıp kaldı çünkü amatör fotoğrafçı sırayı beklerken ilerleyemiyoruz.

Dom yüzündeki buruşukluğu gizlemeye çalışıyor ama loş ışıktaki bile dudaklarını büken rahatsızlığı görabiliyorum.

Çocuğa geri dönüyorum. "Bunlar daha parlak," diye yalan söylüyorum, daha ileride parlayan küçük larvalarla dolu bir duvarı göstererek. "Orada daha şanslı olacaksın."

Bana baktı, hızla doğruldu ve telefonunu cebine koydu. "Oh. Güzel. Teşekkürler." Sonra koşarak uzaklaşıyor ve yolu açıyor. Peşinden gidiyorum ama Dom'un rahatsız edici ayak seslerini duymayınca duraklıyorum. Döndüğümde adamın onu bıraktığım yerde olduğunu fark ediyorum.

"Hadi, seni başımın belası." Bir köpeği yola getirir gibi bacağımı okşuyorum.

Dom yine homurdanıyor. "Sıkıştım."

"Dalga mı geiyorun benimle?" Işığımı vücudunun taşā değdiği her yerde gezdiriyorum. "Seni yağlamak için elimde hiç tereyağı yok." İçine girdiğimde alan *o kadar* da küçük görünmüyordu. Ama onun benden bir avuç santim ve çok daha fazla cüssesi var. "O gösterişli kaslarını kullan ve kendini serbest bırak."

Dom'un kaşları fenerimin kırmızı ışığında daha da çatılıyor. "Onlar gösteriş değil. İki beyzbol liginde oynuyorum."

"Ooo. *İki*. Çok etkileyici. Bayılıyorum." Lisedeyken, kesinlikle öyleydim. Dom'u o dar pantolonla oynarken, o sopayı sallarken izlemek hormonlu beynimi eritmişti. Ama artık bunları aştım. Onun saha etrafında koşturması ve terli tenine yapışan toprakta kayması fikri bana hiçbir şey ifade etmiyor.

Hiçbir şey.

Dom'la alay ederken, içinde bulunduğu durumu daha iyi görebilmek için ona yaklaşıyorum. "Size letterman ceket mi verdiler?"

Cevap vermiyor ve sessizliği çok anlamlı.

"Aman Tanrım. Yaptılar, değil mi?" Lise günlerini yeniden yaşamaya çalışan yetişkin adamların zihnindeki görüntüsüne kıkırdıyorum. "Üzerinde ne yazıyor ki?"

"Bu bir şirket hediyesiydi. Üzerinde şirketin adı var. Şimdi *lütfe*" - kelimeyi ezerek söylüyor- "bana yardım eder misiniz? Sanırım kemerimin halkası, ama bu açıyla uzanamıyorum." Uzun kolu dokunmaya çalışıyor ama taş çıkıntı engel oluyor.

Başımı eğerek, son yedi yıldır kızdığım bu adamı düşünüyorum. "Seni burada bırakmalıyım."

"Maddie," diye hırlıyor. Ve meme uçlarımın dikleşmesine neden olduğu için ona lanet olsun. Meme uçlarım o kadar mutlu ki, eminim larva gibi parlamaya başlamışlardır. Lanet olası biyoluminesan meme uçları!

"Tamam." Kurtarmaya gelmek beklediğimden daha kolay bir karardı. Belki de rol değişimi bu yüzdendir. Çünkü bu durumda kahraman benim. Dom'a yardım eden kişi. Bu dinamiğin tam tersi beni duygusal olarak harap etti ama gücü kendi köşemde tutabilirsem belki önümüzdeki altı yolculuk boyunca Dom'un yanında onu boğmak istemeden durabilirim.

uykusunda. "Al. Josh'ı tut." Bu sefer kardeşimi teslim ettiğimde, bunu şaşırtıcı derecede kolay buluyorum. Muhtemelen Dom kapana kısıldığı ve benim merhametime kaldığı içindir.

Ama Dom'un elinin küçük Rubbermaid kabını tamamen içine almasıyla ilgili bir şey de var ki, kardeşimin güvende olduğunu hissettiriyor.

El fenerimi kullanma zahmetine girmiyorum, onun yerine hislerime güveniyorum. Dom'un kot pantolonu bu mağaranın nemli havasından daha sıcak, ama bu gerçeği görmezden gelip, yaramazlık yapan kemer köprüsünü aramak için dokunuşumu bel kemeri boyunca sürüklüyorum. Bu kadar yakından, Dom'un nefes alış veriş aşıırı gürültülü ve biraz da düzensiz geliyor. Başparmağım sırtının alt kısmındaki deriye değdiğinde, nefesinin kesildiğini duyuyorum.

Bir yanım acele etmeyerek ona işkence etmek istiyor ama diğer yanım, Dom'un kafasını alçak çıkıntılara vurduğu, kendini çok küçük masa sandalyelerine sıkıştırdığı ve tuvalet kabinlerinde dirseklerini morarttığı sayısız olayı hatırlayan yanım, onun daha fazla acı çekmesi fikrine dayanamıyor. Ayrıca, sedir ağacı kokusu çok güçlü, duyularımı bastırıyor ve bedenimi daha yakına eğilip daha derin nefes almaya teşvik ediyor.

Kendimi görevime odaklanmaya zorlarken, parmak uçlarım bir köke benzeyen sert bir çıkıntıyla karşılaşılıyor - Dom kemer halkasının sıkışması konusunda haklıydı. Çekiştiriyorum, bastırıyorum ve kök tutunmaktan vazgeçene kadar kaydırıyorum.

Geri çekildiğimde Dom geri çekilişimi izliyor. "İyi olmalısın," diyorum ona.

Kayayı itiyor ve vücudu kayıyor. "Teşekkür ederim, Maddie."

İşte yine başladı, gereksiz yere adımı söylüyor.

"Başka ağaçların seni okşamasına izin vermemeye çalış." Josh'a elimi uzatıyorum.

Dom bir süre avucuma bakıyor, sonra elini uzatıp uzun parmaklarını benimkilerle birleştiriyor.

Elimi tutuyorsun.

Birbirimize nasıl bağlandığımıza bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşkınım. *Dokunma* şeklimiz.

Sonunda sesimi buldum.

"Ne yapıyorsun?" Ses tonum neden bu kadar hafif? Keskin ve azarlayıcı olması gerekiyordu.

Kalın kaşları eğildi. "Elini uzatmıştın." "Josh için."

Kaşları tekrar yukarı kalkıyor ve gözlerini kardeşimin kalıntılarını tutan diğer eline dikeyyor. "Doğru."

"Evet." Kendimi hatırlayarak Dom'un elinden .

Artık serbest olan eli yanına düşüp yumruk olurken boğazını temizliyor. Josh'u bana uzatıyor, ben de Dom'un bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan dönerek onu alıyorum.

Neyse ki Dom'un kaya geçidinden kurtulmasına yardım ederken grup bizden fazla uzaklaşmamıştı. Gruba tekrar katıldığında rehberimiz dismalitler hakkında bir ders veriyordu.

"Şimdi bu larva durumunda, yemeye odaklanıyorlar. Mümkün olduğunca çok besin depoluyorlar. Çünkü sinek olduklarında sadece bir gün yaşarlar. Ve o gün tek bir şeye odaklanırlar."

"Evet. Kahretsin," diye mırıldandığını duyuyorum daha önce fotoğraf çekmeye çalışan gencin, sonra kendi şakasına kıs kıs gülüyor.

Ama yanılmıyor. Rehberimiz bu tek günlük yaşamın nasıl daha fazla kasvetli hale geldiğini açıklıyor, *göz kırpıyor*.

Aklım bu gerçeğe takılı kaldı.

Bir gün.

Ben de Josh'ın hayatının kısa olduğunu sanıyordum.

Sadece bir günüm olsaydı ne yapardım?

Gözlerim Dom'a kayıyor. Gruba yetişmiş, gölgeli şekli arkamda belirliyor. Başını yukarı kaldırmış, kanyonun duvarlarındaki ışık noktalarına bakıyor, boynunun güçlü sütunu tavandaki bir çatlaktan sızan ayın hafif parıltısıyla aydınlanıyor.

Başımı kaldırıp salladım.

Tek bir günde ne yapacağımın bir önemi yok. Benim bir sürü günüm var. O kadar çok ki, onları bölüp kardeşime birkaç gün vermekten mutlu olurdum. Birkaç taneden fazlasını.

Josh'a kalan ömrümün yarısını verebilseydim, verirdim.

Grubumuz ilerliyor ve ben bir uçurumun kenarından düşen suyun sesini duyuyorum.

"Hepiniz harika bir grup oldunuz! Umarım kanyonun farklı bir versiyonunu görmek için bir günlük yürüyüş için geri gelirsiniz" diye sesleniyor rehber bize.

Bekle, sonuna mı geldik?

Aniden duruyorum ve büyük bir güç sırtıma çarpıyor, sonra beni sabitlemek için omuzlarımı tutuyor.

"Maddie?"

Dönüyorum, zamanın ve fırsatın elimden kayıp gittiğini hissediyorum. "Tur bitti. Külleri dağıtmamız gerekiyor."

El fenerimin ışığında Dom'un çenesinin sertleştiğini ve başını hızlıca salladığını görüyorum.

Bedenlerimizin arasında kabın kapağını açıyorum. Sonra ışığı kapatıyorum ve Dom da aynısını yapıyor. Karanlık bizi boğuyor, ama sadece ilk başta.

Gözlerimiz alıştıkça küçük ışık kırıntıları daha da parlaklaşıyor. Sanki yıldızlar bir kol mesafesindeymiş gibi geliyor.

"Onu parıltının içinde bırakmamı söyledi," diye fısıldıyorum, başka ne söyleyeceğimi bilemeden.

Dom küçük bir onay homurtusu çıkarıyor. "Burayı sevecektir. O bir gece kuşu."

"Doğru." Ellerim titremeye başladığında karanlık için şükrediyorum. Ona ne kadar kızsam da, şu anda Dom için de minnettarım. Josh'ın şimdiki zamanda var olduğundan bahsetmesi. Gelecekte.

Sanki kardeşimin gerçekten ölmediğine inanıyor.

"Güle güle Josh." Kabı eğiyorum ve kardeşimin parçacıklarının kanyonun zeminine dökülmesine izin veriyorum.

Dom sessiz kalıyor, vedalarımın biri daha sırasında nöbet tutuyor.

BÖLÜM

On bir

ADAM: Açıldı! 0718. Bir şeyler çalmamı ister misin?

ADAM: Jk

ADAM: Yoksa

ben...? ADAM:

Bekle

Senin doğum günün 18 Temmuz değil mi?

Arabamda oturmuş Adam'ın son mesajına
bakıyordum. İyi bir hafızası var.

Dom neden benim doğum günümü kasasının şifresi olarak kullansın ki?

Kanyondaki yolculuk sırasında bunu aklımın bir köşesine itmiştim. Ama
şimdi, Adam'dan gelen kanıtlarla, artık bunu görmezden gelemem.

Ama bu ne anlama geliyor?

Hiç mantıklı değil.

*Belki de... belki de kombinasyonu istememle aynı nedenden dolayı. Ona bir
şey olursa diye.*

Ama Dom ortadan kaybolsaydı ve kasayı onun rehberliği olmadan açmak
zorunda kalsaydım, kombinasyonun *benim* doğum günüm olduğunu asla
tahmin edemezdim. Dom'unkini denerdim. Sonra ikizlerin. Rosaline'in, çünkü
boşanmalarından önce ayarlamış olabilir. Ailesininkini.

Josh'un ki mantıklı olabilirdi.

Benimki değil.

Camıma vurulan bir tıkırtı beni zıplatıyor ve camdan baktığımda kafa
karıştırıcı, sinir bozucu adamın bana kaşlarını çatıldığını görüyorum.

"Ne?" Bağırıyorum, kapımı açmaya hazır değilim ve camı açmak için
arabamı çalıştırmak istemiyorum.

Dom geri adım atıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve başını eve doğru eğiyor. Benimkine uysun ve Josh'un mektup isteğini yerine getirsin diye aldığı Dismals Canyon beyzbol şapkasını taktığı için aptal gibi görünüyor olmalı. Ama yine de çok seksi görünüyor, onu çok sikeyim.

İçeri gel, diyor vücudu.

Sessiz komut, küçük kaltağımı ortaya çıkarıyor. Onu elimle kovalıyorum, sonra telefonuma dönüp Redford e-postamı açıyorum. O bana bakarken güvenli kombinasyon gizemi üzerine düşünmeye devam edemem. O beni rahat bırakana kadar biraz çalışsam iyi olur.

Bir an sonra arabam hafifçe sarsıldı. Kafamı kaldırıp göz ucuyla gövdesinin yan tarafını izliyorum. Dom geniş gövdesini arabamın yolcu kapısına yaslıyor.

Beni bekliyor.

Bir dizi küfür mırıldanarak telefonumu kapattım, emniyet kemerimi çözdüm ve kapıyı açtım.

"Ne yapıyorsun?" . "Hava karanlık."

"Gözlem yeteneğiniz beni hayrete düşürüyor. Gerçekten. Güneşli bir öğleden sonra olduğunu sanıyordum."

Dom okunamayan bir yüz ifadesiyle beni izliyor. "İçeri gelmelisin."

"İçerisi arabamdan tam otuz metre uzakta." Çantamı -Josh gittiğine göre artık daha hafif- ve Jeremy ile Tula için hediyelik eşya dolu plastik çantayı yolcu koltuğundan alıp dışarı çıkıyorum ve kapıyı çarparak kapatıyorum. "Bu yürüyüşün hangi kısmında karanlıkta bile zorlanacağımı düşündün?"

Dom cevap vermiyor, sadece arabamdan inip kapıya doğru ilerliyor.

Tehlikede olan o. Gecenin bir yarısı odasına gizlice girip onu boğmazsam şanslı olacak.

Kulübeye girdikten sonra Dom artık hareketlerimi dikte etmeye çalışmıyor. Belki de biraz koruma duygusu vardır.

Biraz bile yorgun olsaydım, kendimi yatak odama kilitler ve uyumaya çalışırdım. Ama sanki solucanların parıltısı saf elektrik gibiydi ve şimdi süper güçlüyüm. Kendimi odama kapatırsam, sadece volta atar ve aşırı analiz yaparım.

doğum günü kombinasyonu gizemi. Konfor alanımla yeniden bağlantı kurmalıyım.

Neyse ki, rahat bir kulübe bunu yapmak için mükemmel bir yer. Yatak odama girip kapıyı kapatarak kısa bir mahremiyet kazandım ve yürüyüş kıyafetlerimi çıkarıp yıpranmış pazen pantolonumu ve Josh'un birkaç yıl önce önündeki timsah ve timsahın çakışmasını komik bulduğu için Florida'dan bana gönderdiği kocaman kapüşonluyu giydim. Kapüşon o kadar bol, malzemesi o kadar kalın ve göğüslerim o kadar küçük ki sütyen takmaya gerek görmüyorum. Çantamı karıştırdıktan sonra gürültü önleyici kulaklıklarımı buluyorum. Odamdan çıkmadan önce onları takıyorum.

Dom'u bu şekilde görmezden gelmek daha kolay.

Son sesli kitabım çalarken, zihnimi fantastik bir krallıktaki bir prensesin düşmanlarından kanlı bir şekilde intikam almasını ve komşu krallığı yöneten acımasız vampir savaş lorduna aşık olmamaya çalışmasını anlatan rahatlatıcı hikayeye bırakıyorum ve bir yandan da yaşam alanında dolaşarak bu kulübede var *olması gerektiğini* iliklerime kadar hissettiğim şeyi arıyorum. Hazinemi televizyonun altındaki dolapta buluyorum.

Bir bulmaca.

Çoğu kiralık evde bir tane bulunur. Ve ben onları aramayı seviyorum.

Büyük ölçüde münzevi yaşam tarzıma rağmen, yıllar içinde birkaç seyahate çıktım. Josh genellikle beni kendisiyle bir yerde buluşmaya ikna ederdi, çoğu zaman da bana havalı bir kahve dükkânının ya da tuhaf bir cazibe merkezinin tarifini gönderirdi. Ancak kardeşim bu kadar yüksek enerjili eğlenceyi kaldıramayacağımı biliyordu, bu yüzden bir gezi sırasında bir noktada o keşfetmek için kendi başına giderdi, ben ise geride kalır, içe dönük pillerimi şarj eder ve kiralamadaki rastgele bulmaca üzerinde çalışırdım.

Bu umut verici. Klasik milli park posterlerinden bir kolaj. Kutunun üst kısmına bir kez bakıyorum, sonra bir daha bakmamak üzere ters çeviriyorum. Resmi hak etmek istiyorsam bulmacayı tamamlayacağım.

Yıpranmış ahşaptan yapılmış büyük bir sehpa, üzerinde çalışmak için mükemmel bir yüzey sağlıyor. Boyutların yapbozu için yeterince büyük olduğunu bir bakışta anlayabiliyorum. Kanepedeki yastıklardan biriyle çapraz bir şekilde yerleşiyorum.

yere oturup yumuşak karton parçalarını karıştırıyor, kenarlarını arıyor ve teker teker yerleştiriyor.

Tüm bu süre boyunca, bu alanda benimle birlikte var olan adamı görmezden geliyorum. Şanslıysam birazdan yatacak ve ben de huzur içinde yapbozumu yapabileceğim.

Görünüşe göre şansım hâlâ sıfır çünkü Dom oyalanmaya karar verdi.

Hayır. "Oyalanmak" doğru kelime değil. Eğer sadece oyalansaydı, onu görmezden gelebilirdim.

Ancak Dom, her zaman bir amaca ihtiyaç duyuyor ve odayı dolaşarak görüş alanımın çevresini dolduruyor. Ben sesli hikayeme ve renkli parçalarım odaklanmaya çalışırken, o her birkaç adımda bir durup nesneleri alıyor, onlarla oynuyor ve tekrar yerine koyuyor.

Etrafını saran kararlılık havası, polenlerin solunum yollarımı tahriş etmesi gibi beynimi rahatsız ediyor.

Duvardan büyük bir saati tamamen çekip aldığında, artık onun kendini önemseyen kıpırdanmalarına dayanamıyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Kulaklığımın kenarına dokunarak kitabımı duraklatıyorum, sonra da istenmeyen oda arkadaşımı azarlarken kendimi duyabilmek için kulaklığımı çıkarıyorum. "Kayıt cihazı mı arıyorsun? Evi mi gözetliyorsun? Her şeye dokunmayı kes!"

Dom saatin arkasındaki düğmeyi çevirirken bana .

"Burada ondan fazla saat var," diyor. "Ve hepsi de yanlış saate ayarlı."

Homurdanıyorum, sonra odayı tarıyorum ve karıştırdığı her eşyanın bir tür zaman ölçme cihazı olduğunu fark ediyorum. Tabii ki bu Bay On Dakika Erken Gelmeyi Hedeflersem Asla Geç Kalmam'ı hayal kırıklığına uğratacaktır.

"Onlar sadece dekorasyon." Eski moda görünümlü cihazların çoğu kulübenin yaşanmış havasına uyuyordu. Dom'un umurunda değil tabii. Onun evi muhtemelen krom ve düz kenarlı ve bir robot için uygun. *Eminim minimalisttir.* "Biblolar estetik açıdan hoş olabilir."

"Saatler bir amaca hizmet eder," diye mırıldanıyor. "Yanlış saatler estetik açıdan can sıkıcıdır."

Tedirgin hareketleri bulmacama odaklanmamı imkânsız hale getiriyor.

"Normal bir insan gibi saati kontrol etmek için telefonunu kullanamaz mısın? Ya da ne bileyim, kardeşimin saatini?"

Lanet olsun. Soğuk davranmaya çalışıyordum ama son kısımda ses tonuma kızgınlık karıştı.

Dom'un saati taktığını her gördüğümde, Josh'un hatırlıyorum. Çünkü o gitti.

Dom saati duvara asarken duraksıyor ve bana doğru bakıyor. Gözlerimi sehpanın üzerindeki karmakarışık parçalara dikiyorum, ona izin verdiğim bir anlık savunmasızlığı görmezden geliyorum.

Sonra bir bakıyorum, yanıma çömelmiş, parmakları bileğindeki deri kayışla oynarken saati bırakmış. Dom saati çıkarıp bana uzattığında nefesim kesiliyor.

"Eğer istiyorsan, senindir."

Tanıdık aksesuara bakıyorum. Josh saati sadece geceleri uyumak için çıkarırdı. olmadığı bir zamanı hatırlamıyorum. Bir gün saat bileğinde belirdi ve parmaklarındaki nasırlar ve Perry'lerin arka bahçesindeki elma ağacından düştüğü zaman alnında oluşan yara izi gibi onun bir parçası haline geldi.

Bir an için teklifi kabul ettiğimi, kardeşimin bu parçasını taktığımı ve onu sonsuza dek yanımda taşıdığımı hayal ediyorum.

Ama ben kendimi tanıyorum. Bileklerimde bileziklere, hatta saç bantlarına bile tahammül edemediğimi biliyorum. Cihazı ne kadar sevsem ve değer versem de, sonunda saati çıkarırdım. Sonra bir yere koyardım ve bir gün dağınıklığının arasına karışıp kaybolurdu.

Josh'ın bir parçası daha yok olacaktı.

Dişlerimi sıkıyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Dom asla bu kadar dikkatsiz olmazdı. Muhtemelen başucunda özel yapım bir saat standı ve cam yüzün lekelenmediğinden emin olmak için temizlik malzemeleri vardır.

"Sende kalsın," . "Sana bıraktı." "Maddie-"

"Beni yalnız bırakın. Kafam karışıyor." Kulaklığımı tekrar taktım, kitabımı yeniden başlattım ve gözlerime sadece önümdeki parçalara bakmalarını emrettim.

Yine de Dom'un ayağa kalkıp uzaklaştığını hissedebiliyorum. Bir süre ana alanda kalıyor, mutfakta dolaşiyor. Muhtemelen mikrodalga ve fırın saatlerini düzeltiyor. Sonunda yatak odalarına giden kısa koridorda gözden kayboluyor.

Sanırım sesinin kulaklığımın gürültü engelleme özelliğini aşmaya çalıştığını duyuyorum ama emin olamıyorum ve kontrol etme zahmetine girmiyorum.

Yapboz beni meditatif bir duruma sokuyor. Son parçayı yerine yerleştirdiğimde, epey zaman geçmiş olması gerektiğini fark ediyorum, çünkü omuzlarım ve sırtım ağrıyor ve kulaklıklarım derime kaynaklanmış gibi hissediyorum. Kulaklıkları çıkardığımda sessiz kabin gürültülü görünüyor ama bu sadece kulaklarımın temiz hava akımına yeniden alışmasından kaynaklanıyor. Duvar saatine baktığımda saatin gece yarısını çoktan geçtiğini görüyorum. Dom'un Zaman Baba çabaları sayesinde güvенеbileceğim bir gerçek.

Ayağa kalkıyorum, eklemlerim hareketle gıcırıyor ve kollarımı başımın üzerine uzatırken bir iniltiyi ısııyorum. Vücudumda birden fazla çatlak sesi duyuluyor ve rahatlayarak iç çekiyorum.

Sonra odanın içinde dolaşıyorum, bulduğum her saati elime alıyorum, kadrانlarıyla rastgele oynuyorum ve yatağa gitmeden önce onları tekrar yerlerine yerleştiriyorum.

Dom'un hayatta kontrol edemeyeceğin şeyler olduğunu öğrenmesi gerek. Ve ben de onlardan biriyim.

BÖLÜM

On ilki

Alabama'dan eve döndüğümünden beri, ne zaman oturup kitap okumaya çalışsam, markette sıra beklesem ya da gece uykuya dalmaya çalışsam, zihnim bu rahatlama anını sonsuza dek geride bıraktığımı düşündüğüm bir zamanın anılarını ortaya çıkarmak için kullanıyor.

O yazın anıları. Üniversitedeki ilk yılımdan sonraki yaz. O yaz her türlü mükemmeldi.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Geçmişe sık sık yaptığım bu yolculukları, ikizlerle yeniden kurduğum sıradan iletişimle birlikte çok fazla Dom'a maruz kalmaya bağlıyorum.

O Haziran ayının başında, sıcak ayları dört gözle beklemiyordum. Josh'un New York'ta bir stajı vardı, Dom tam zamanlı çalışmaya başlamıştı ve boş zamanlarını Rosaline ile geçirmesini bekliyordum. Annem aurasını canlandıracağını iddia ettiği bir geziye çıkmıştı. Okula geri dönmek, beni sürekli geride bırakan kadından ziyade kızının yokluğu için beni suçlayan Florence'dan uzak olmak istiyordum.

Dom'un annesinin geçirdiği kaza her şeyi değiştirdi: Bayan Perry'yi hastanelik eden bir araba kazası ve ardından aylarca süren sınırlı hareket kabiliyeti ve fizik tedavi.

Onun incinmesini hiç istemedim ama aileleri muhtaç durumdayken, nihayet Perry'lere yıllardır gösterdikleri ilginin karşılığını ödemeye başlayabilirdim. Artık nefes almakta zorlanan ve ortadan kaybolmama aldırmayan bir anne ve büyükanneyle yaşayan sessiz komşu kızı değildim. O yaz ikizlere göz kulak olan ve onları toplayan sorumluluk sahibi genç bir kadın oldum.

Dom her akşam yemeğinden sonra bulaşıkları yıkarken ben de market alışverişi yapıyor ve bulaşıkları kurutuyordum. Ailenin her üyesi tarafından hevesle kalmaya davet edildiğim bir akşam yemeği.

Sabah Adam ve Carter'ı yüzme antrenmanına götürmek için geldiğim rahat bir rutine girdik. Onlar kulaç atarken ben de kütüphaneye uğrayıp o gün için bir kitap buluyordum. Sonra da halka açılması için tam zamanında havuza geri dönüyordum. Bir şemsiyenin altına yerleşip kalın bir güneş kremi sürdükten sonra günün büyük bir kısmını şezlongda kitap okuyarak geçirirdim; Adam genç arkadaş grubundan ayrılıp benden gülle atma becerilerini değerlendirmemi istediğinde parmağımı kitap ayracı olarak kullanırdım. Öğle yemeğinde çocuklar eski Honda Civic'imın arka koltuğuna yığılır, sıcak arabayı klor ve güneş kremi kokusuyla doldururlardı - ki benimki gibi vampir ciltleri olmamasına rağmen ikisine de düzenli olarak sürmeleri için ısrar ederdim - ve gün boyunca hangi fast-food restoranına gideceğimizi tartışırdık. Bay Perry sabahları onları aldığım da bana hep nakit para verirdi. Sanırım bunu bebek bakıcılığı için ödeme olarak görüyordu. Ama ben onların parasını istemiyordum.

Ailelerini istedim.

Özellikle de Josh bütün yaz uzakta olduğu için.

Perry'ler olmasaydı, sömestr yeniden başlayana kadar sadece Florence ve ben olacaktık. Annemin Kaliforniya'daki arınma inzivası aylar sürecekti. Rastgele bir seyahate çıkmak onun için tüm çocukluğumun MO'suydu. Kendiyle ilgilenen annemi özlediğimden değil. Sadece, o gittiğinde Florence bana annemin mutsuz olduğu için sık sık hayatından kaçmak zorunda kaldığını hatırlatırdı. Kocasını gittiği için mutsuzdu. Oğlu annesine ya da Florence'a gereken saygıyı göstermediği için mutsuzdu. Mutsuzdu çünkü ben onun kızıydim ve bunu kim isterdi ki?

On dokuz yaşındaki pek çok kişi yaz aylarını on üç yaşındaki iki çocuğa bakmaya adamaktan nefret ederken, ben bunu sevdim. Adam'ın her gün tutkulu bir şekilde Taco Bell'i savunmasını ve Carter'ın ne zaman pes edip tatlı dilli adamın istediğini yapmasına izin versek benimle gözlerini devirmesini sevdim. Her sabah eski arabamı garajlarının önüne çektiğim de ikizlerin aynı şekilde sırtmasını seviyordum. Adam'ın bayat espriler yapmasını ve Carter'ın benimle birlikte şov şarkılarına eşlik etmesini seviyordum.

Havuz kapandıktan sonra onları eve getirdiğimde, Bayan Perry'nin koltuğundan ikizleri kucaklamak için kollarını açmasını ve "İşte benim küçük canavarlarım ve canavar terbiyecim" demesini çok severdim.

Ama en çok Dom'un dizüstü bilgisayarını bir kenara bırakıp omurgasını kırarak ve inleyerek oturduğu yerden kalkmasını, sonra da odanın öbür ucuna gidip bana sarılmasını seviyordum.

Dudakları kulağıma yaklaşana kadar beni ayağa kaldırmasını ve sadece benim duyabileceğim kadar alçak bir sesle, "Maddie Sanderson için şükürler olsun," diye mırıldanmasını seviyordum.

Sevginin ve sorumsuzca kullanılan kelimelerin etkisinden kurtulduğumda, Adam abisine kaşlarını çatar ve Carter hiç de ince olmayan öpücük sesleri çıkarırken Dom'un beni ikiye bölmeden önce yere bırakmasını isterdi.

Çoğu gün yaptığımız küçük bir oyundu ve ben bunun için yaşadım. Çünkü hiç rol yapıyormuş gibi hissetmedim.

Bağımlısı oldum. Yazın bitmesinden korkuyordum. Özellikle de sonun planladığımdan daha erken geleceğini fark ettiğimde.

İkizlerin Ağustos'ta yaz kampı vardı. İki hafta gittiler. Artık onları almam ve günümü onlarla geçirmem gerekmiyordu. Artık fast-food randevuları, aptalca şarkılar ve kötü şakalar yok.

Dom'dan artık teşekkür kucaklaması yok.

O zamanlar ağlamakla ilgili hiçbir sorunum yoktu ve havuzdaki o son günün çoğunu büyük güneş gözlüklerimi takarak, yüzümün önünde bir kitap tutarak ve kimse gözlerimden nasıl sürekli yaş aktığını fark etmesin diye yanaklarıma bir havlu bastırarak geçirdim. Adam ve Carter son öğle yemeği koşumuzda normalden daha sessizdi ve Taco Bell arabaya servis bölümüne girmeden önce sormadım bile. Acı sosa batırdıktan sonra bile tavuk quesadilla'nın tadına bakmadım.

Havuzun kenarındaydık, ben yine yüzümü saklıyordum ki şezlongum devrildi. Kitabımı bıraktığımda Adam'ın yüzünde asık bir ifadeyle ayaklarımın dibine yerleşmiş olduğunu gördüm.

"Kampa gitmek istemiyorum," dedi çocuk, birkaç hafta önce tüm macera dolu kamplar hakkında nasıl çenesini kapamadığını rahatlıkla unutarak.

bekleyemeyeceği aktiviteler.

Kampçılık! Yürüyüş! Ateş yakmak! Cankurtaranları etkilemek için gölde yüzmek ve geri dönmek!

Yazımızın bitmesini istemememe ve bir macera kampına katılmak zorunda kalsaydım, bu deneyimin her dakikasından korkacağımı bilmeme rağmen, toplayabildiğim kadar inançla "Eğlenceli olacak," dedim.

Maddie Sanderson ve onun hassas ciğerleri dışarıya ait değildi ve hâlâ da değil.

Adam cevap vermedi, sadece ayaklarının altındaki betona sertçe kaşlarını çattı ve kemikli omuzlarını asık suratla silkti.

O anda, mutsuzluğumu bir kenara bırakıp sorumlu davranmam gerektiğini biliyordum. Adam'ın son dakikada kampa gitmeyi reddetmesi Perry ailesi üzerinde büyük bir stres yaratacaktı ve benim amacım onların hayatını kolaylaştırmaktı.

"Hey." Bacağımı uzattım ve parmağımla onu dürttüm. "Kampta pek bir şey yapamadığımı biliyorsun, değil mi? Astımım yüzünden." Yapabilsem bile yine de bir kamp kızı değildim ama Adam'ın bunu duymasına gerek yoktu.

Başıyla küçük bir selam verdi, saçındaki havuz suyu havluma damlıyordu.

"Şey," diye devam ettim, "gidip bana anlatmanı dört gözle bekliyordum."

Adam, tüm Perry'lerin sahip olduğu koyu kirpiklerle çevrili o büyük kahverengi gözlerle bana baktı. Genç adam o anda sevimli, umut dolu bir köpek yavrusu gibi görünüyordu.

"Öyle mi?"

"Evet." Ayak parmağımla onu tekrar dürterek isteksiz bir gülümseme kazandım. "Senin aracılığınla yaşayacağım, Adam Perry. Git maceralar yaşa. Yapabildiğin kadar çok. Sonra eve gel ve bana onları anlat."

Sırtışı, yavaşça yayılması çok güzel bir şeydi. "Tamam. Bunu yapabilirim."

Sonra ayağa kalktı, üzerime eğildi ve başını bir köpek gibi sallayarak beni havuz suyuna boğdu. Adam neredeyse ağabeyi kadar derin bir kakhaha attı.

ciyakladı ve elimdeki güneş kremi şişesini ona fırlattı. Sonra koşarak arkadaşlarının yanına gitti, neşesi yerine gelmişti.

Carter havuzun karşısındaki güverteden bizim değişik tokuşumuzu izledi, üzgün bir şekilde gülümsedi. Bu her şeyi anlatıyordu.

Güneş gözlüklerimi, sessiz ikizin gözlerimi devirdiğimi görebileceği kadar düşürdüm. Kıkırdadı ve arkadaşlarına döndü.

Ertesi gün Dom ve Bayan Perry ile birlikte - nihayet kendi başına yürüeyebilen - ikizleri kampa gidecekleri otobüse bırakmaya gittik. Çocuklar annelerine ve ağabeylerine sarıldılar. Sonra her biri bana sarıldı, saçlarındaki klor kokusunu hala alabiliyordum ve yaz boyunca ikisinin de benim boyuma geldiğini fark edince şok oldum.

Bu, onlar inliyormuş gibi yaparken çantalarına fazladan güneş kremi şişeleri koyarak onlara bebek gibi davranmamı engellemedi. Ama ikisi de on yaşındayken yazın en sıcak günlerinde büyükanneleri tarafından dışarıya kilitlenmemiş, kolları ve omuzları o kadar güneş yanığı olmuştu ki ciltleri haftalarca su toplamış ve irin akıtmıştı.

Hayır, onları seven ve önemseyen insanlar vardı. Ve ben de o insanlardan biriydim.

Josh'un cenazesinden önce onları son görüşümdü.

İkizleri kampa gönderdikten sonra artık havuza gitmem için bir neden kalmamıştı. İlk planıma göre yazın geri kalanını kütüphanede geçireceğimi düşünmüştüm. Ama Perry'lerin garaj yoluna girdiğimizde Dom beni içeri davet etti. Emilia bana sarıldı, sonra da yaz boyunca evrak işlerini halletmek için kullandığı ofisine gitti - hayati tehlike arz eden bir kaza bile onu işinden uzun süre uzak tutmamıştı.

Hâlâ ikizleri özlemenin hüznü sersemliği içindeyken Dom'un beni evlerinin arka tarafındaki perdeli verandaya götürdüğünü ilk başta fark etmemiştim. Kalın minderli koltuklarıyla, güneşin doğrudan parıltısından gölgelenen ve tembel tavan vantilatörleriyle serin tutulan oturma alanına her zaman bayılmışımdır.

"Sanırım artık daha fazla boş vaktin olduğu için mutlusun," dedi Dom, ellerini ceplerine sokmuş arka bahçeye bakarken.

Gülümsemeye çalıştım ama yüzümü buruşturmaktan fazlasını yapamadım. "Ben az önce iki kaliteli kaybeden şeytani bir beynim. "Sevindim" doğru kelime değil.

kelime."

Stoacı maskesi ağzının kenarındaki bir seğirmeyle kırıldı. "Ah. Demek kardeşlerimi yoldan çıkararak sensin."

"Elbette." Gülümsemem kolay oldu. "Benimle tanışmadan önce iki mükemmel küçük melektir."

Bu bana bir homurtu kazandı ve gülümsemem için dudaklarımı ısırđım. Hayatımın büyük bir bölümünde Dom'la ilgili kelimeler bulmakta zorlanmıştım. Düşünceli bir korkutma gücüydu ve benden hoşlanmasını çok istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Bunu başarabilmemin tek yolunun onu gevezelikle rahatsız etmemek ve en iyi arkadaşının küçük kız kardeşi olmaya devam etmek olduğunu düşündüm. Belki o zaman Josh'a duyduğu sevginin bir kısmı bana da geçirdi.

Ama o verandada dururken, aramızdaki dinamiğin anlaşılmaz bir şekilde değiştiğini fark ettim. Adamın yanında hissettiklerim değişmişti. Belki de evden ayrılıp bir yıl üniversiteye devam ederek geliştirdiğim olgunluktu. Belki de Perry'lerin geçinmek yerine yaz boyunca onun ailesine yardım etmiş olmamdı.

Ya da belki de Adam'ın öfkeli olduğu zamanlarda Dom hakkında anlatmaktan hoşlandığı utanç verici hikâyelerdi.

Nedeni ne olursa olsun, Dom'u artık efsanevi bir tanrı olarak görmüyordum.

Tabii ki hâlâ ona karşı büyük bir aşk besliyordum ve benden hoşlanmasını istiyordum. Ama onun huzurunda eğilme dürtüsü yok olmuştu.

"Kölelerin olmadan ne yapacaksın?" Sorarken sesi hafif ve alaycıydı ama gerçek bir kez daha yüzüme çarptı. Başımı başka yöne çevirdim ve onları özlemekten oluşan gözyaşlarımdan kurtulmak için hızla gözlerimi kırdım.

"Emin değilim. Dönemin başlamasına daha birkaç hafta var. Sanırım sadece takılacağım." Florence'ın değiştiremeyeceğim şeyler için beni azarladığı evimde değil.

Dom boğazını temizledi.

"Adam bütün gün kitap okuduğunu söylüyor." Verandanın uzak ucuna doğru el salladı. "Burada okuyabilirsin. Eğer istersen. Sallanan bankı seviyorsun, değil mi?"

Dünyadaki çoğu yerden daha fazla. Ama gözlerim omzunun üzerinden açık hava prizinin yanına yerleştirilmiş bir kart masasına kaydı. Üzerinde bir dizüstü bilgisayar oturuyordu.

klasörler ve bir kağıt ağırlığıyla tutulan kağıt yığınlarıyla birlikte yüzeyde.

Dom'un derme çatma ofisi.

"Burada çalışıyorsun." Düzeni işaret ettim. Dom düzeneğe bakmaya zahmet etmedi. "Ne olmuş yani?"

"Yani, dikkatini dağıtmaz mıyım?"

Bakışlarımı tutmaya devam etti. "Sadece okuyacaksın. Yüksek sesle okumuyorsun, değil mi?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Yapabilirim. Karakterler için farklı sesler yapabilirim. Bütün bir performans sergilerim."

Dişleri alt dudağını çekiştirdi ve gözlerinde mizah parladı. "Belki öğle tatilinde."

Öğle yemeği. Aklım Adam ve Carter'a döndü. "Bize yemek getirebilirim. Burada okursam tabii. Dışarıdan bir şeyler al."

Burnunu kırıştırdı ve yüzündeki ifade yakışıklı adam için şaşırtıcı derecede sevimliydi. "Taco Bell değil."

Bunun üzerine kahkahayı patlattım. Ya bu olacaktı ya da ağlayacaktım.

"Tamam." Gözümün kenarındaki bir damla yaş sildim, hâlâ kıkırdıyordum. "Zaten Adam'a bu şekilde ihanet edebileceğimi sanmıyorum."

Dom'un dudakları gerildi ve ben sallanan banka doğru yürüyüp çantamdan son çıkan ciltsiz kitabımı çıkarırken kıkırdamaya devam ettim. Sararmış sayfalar parmaklarıma yumuşak bir fırça darbesi gibi dokunuyor ve omurga rahatlatıcı bir gıcırta çıkararak sundurmanın tavanından sarkan yastıklı bankı tutan sağlam zincirlerin gıcırtısına karışıyordu. Neredeyse yurt odamdaki şilte büyüklüğünde, geniş sallanan banklardan biriydi ve üzeri yastıklarla kaplıydı.

Hayatım boyunca yüzlerce kez üzerine oturmuştum ama o gün farklı hissettim.

Çünkü sadece Dom ve ben vardık.

Artık o banka bakmaya dayanabileceğimi sanmıyorum. İki hafta sonra olanlardan sonra olmaz.

Dom yanımda yatarken, beni vücuduna sımsıkı sararken, nefes almanın önemi yokmuş gibi beni öperken ve bana değerliymişim gibi dokunurken değil.

Ertesi sabah Rosaline'in yanında aynı bankta otururken ona rastladığımda ve beni mahveden sözleri duyduğumda değil.

"Hadi evlenelim," demişti ona.

Buna inanmamıştım. Hareket edememiştim. Gözyaşlarıyla lekelenmiş güzel yüzünü kaldırıp Dom'un gözlerinin içine baktığını gördüm.

"Gerçekten mi?" diye fısıldamıştı ama ben yine de duymuştum.

"Evet." Güçlü elleri -bir gece önce bana dokunan aynı eller- saçlarını okşadı. "Seninle evlenmek istiyorum."

Sonra onu alnından öptü.

Bu nazik hareketin vücudumda bu kadar şiddetli bir tepki yaratması gerçekten şaşırtıcıydı.

Nefes alamayana kadar sevgi dolu sözleri kalbimi nasıl parçaladı.

Tam anlamıyla. Evin yan tarafına doğru tökezledim, hırıltılı bir şekilde acil durum inhalerimi aradım ve kimsenin beni fark etmemesi için sessizce yalvardım.

Yeni bir e-postanın zil sesi gözlerimi kırıştırdı beni gerçekliğe geri çekiyor.

On dokuz yaşındayken Perry'lerin Pennsylvania'daki evinin dışında astımım alevlenmemiştir. Seattle'daki dairemde kanepemde uzanıyorum. Benim güvenli yerim.

İş gününün ortasındayım ve muhasebecilerin dağıtım işlemlerini yapıyorum.

Kendimi oturur pozisyona getirerek dizüstü bilgisayarımı sehpadan alıp kucağıma yerleştiriyorum. İşte o zaman gelen e-postanın işime değil, özelime ait olduğunu fark ediyorum.

Tanıdık bir isim, o yazın acısı zihnimde tazeyken dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

Yine de açıyorum.

Gönderen: Dominic Perry

Konu: Bir sonraki gezi

Bir dahaki sefere ne zaman işten izin alabilirsin? Kansas hakkında ne düşünüyorsun?

Saygılarımla,

Dom

Bakışlarım ikinci el eşya satan bir dükkânda bulduğum ve bir korsanın hazinesini içine gömeceği bir şeye benzediği için satın aldığım ahşap sandığa kayıyor. Daha önce battaniyeleri saklamak için kullanmıştım.

Şimdi içinde ölmüş kardeşimin külleriyle dolu altı Rubbermaid konteyneri var.

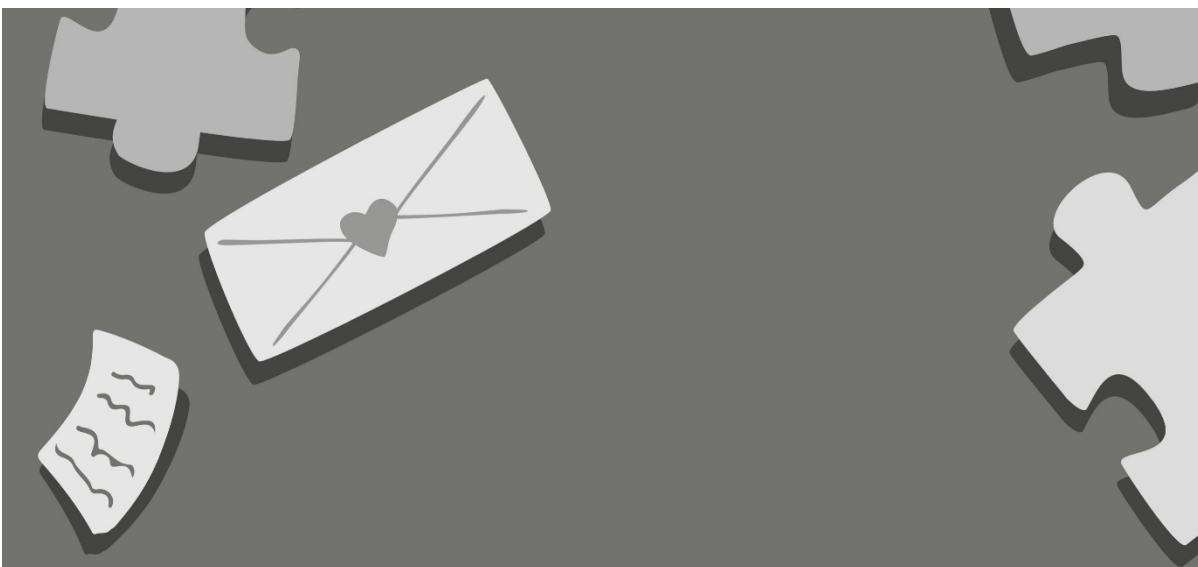
Josh her zaman ganimetinin paha biçilemez olduğunu düşünürdü.

Kalbim onun gülünç, inlemeye değer şakalarından birini daha duyma şansı için ağrıyor. Çoğu zaman aptal bir baba gibiydi ve gülüşünü o kadar özlüyorum ki karnım ağrıyor. Bir kolumu ortama dolayarak -sanki acıyı dindirecekmiş gibi- tek elimle cevap yazıyorum.

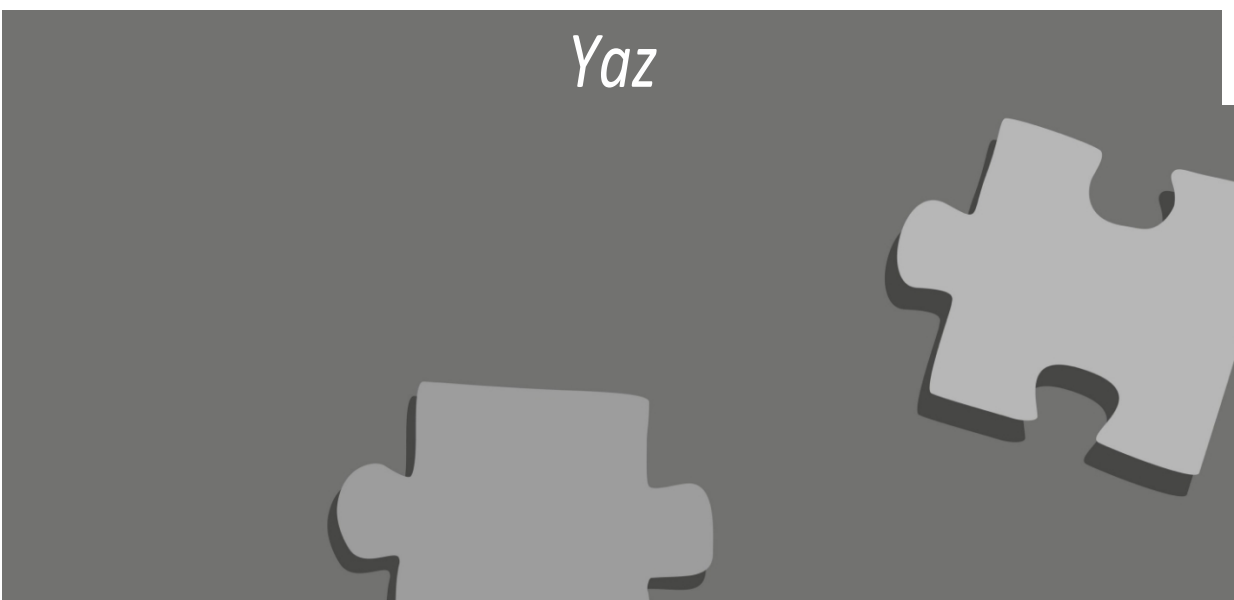
Gönderen: Maddie Sanderson
Konu: RE: Bir sonraki
yolculuk

Haziran'a. Kansas'a evet.

OceanofPDF.com

Yaz

OceanofPDF.com

BÖLÜM

On üç

"Bunu başka bir eyaletle birleştirmeliydik."

Dom'u Topeka, Kansas'ta bir kaldırımında beklerken bulduğumda onunla ilk konuştuğum sözler bunlar oluyor. Beyaz tişörtü ve uyluk kaslarını zapt etmekte zorlanan güvercin grisi şortuyla orada dururken ne kadar iyi görüldüğünü görmemek için bir şeyler söylemem gerekiyor. Hafif esinti saçlarını hışırdatıyor ve Dom alnındaki koyu, ipeksi dalgaları parmaklarıyla tarama cüretini gösteriyor.

Alabama gezimizin üzerinden iki ay geçti ve Dom'un çekiciliğinde en ufak bir azalma olmadı.

Lanet olsun ona.

Onun yakışıklılığını fark etmeye devam etmem, bu yolculukları daha hızlı atlatmanın önemini ortaya koyuyor. Onun yanında ne kadar az zaman geçirirsem o kadar iyi.

Neden? Sevgi dolu kötü kardeşime sessizce bağıyorum. Neden beni bu iğrenç, külot eriten adamla baş başa bıraktın?

Ama Josh işlediği suçların hesabını vermek için burada değil. Yine de, sanki yanımda duruyormuş gibi alaycı sesini duyabiliyorum.

Seni rahat bölgeden çıkarmanın zamanı geldi, Magpie.

Başarmıştı. Dom'un etrafında olmak, içinde bulunabileceğim en rahatsız edici bölge.

Dom kaşlarını çatarak bana baktı. "Onları birleştirdin mi?"

Zihnimde bir harita canlandırıyorum. "Güney Dakota ve Kuzey Dakota buranın hemen kuzeyinde değil mi? Tek seferde üçünü birden halledebilirdik."

Dom'un dudakları geriliyor ama karşı çıkmıyor.

Benimle tartışmasını istiyorum. Ne zaman kanyondaki o kısa an için elimi tuttuğunu, doğum günümü bir kasa şifresi olarak kullandığını ve otellerden nefret ettiğim için kalacak rahat bir kulübe bulduğunu düşünsem, düşüncelerim içinden çıkamadığım bir karmaşa içinde çarpışıp duruyor. Düşmanlığın sadeliğine ihtiyacım var.

"Mektup için hazır mısın?" Dom omuz çantasından bir zarf çıkararak konuyu değiştiriyor.

Krem rengi kâğıdın üzerinde *Kansas* yazıyor ve ardından bizi buraya, bu eski sinemanın önündeki sokağa götüren bir dizi koordinat. Tom Cruise'un son aksiyon filminin vizyona girdiğini ama aynı zamanda bir klasiğin de oynadığını görmek için tabelaya bakıyorum.

Jurassic Park.

İyi seçim, diyorum Josh'a sessizce, neredeyse gülümseyerek. Acaba sinemada en sevdiğimiz filmlerden birinin oynayacağını bir şekilde biliyor muydu, yoksa bu kaderin şanslı bir cilvesi miydi? Dom bana gideceğimiz yeri söylediğinde, bu görevin sadece birbirimizle konuşmak zorunda olmadığımız karanlık bir sinemada oturmayı içerdiğine şükrettim. Umarım Josh küllerini patlamış mısır makinesine serpmemizi falan beklemiyordur.

"Ben hazırım," diyorum.

Dom mektubu bana uzatıyor ve parmaklarımız birbirine değdiğinde sinirlerimi diken diken eden farkındalığı görmezden geliyorum. Yavaşça kapağı yırtarak açıyorum ve kardeşimden gelen sözcükleri çıkarıyorum.

Ondan bir parça daha.

Sevgili Maddie & Dom,

Kansas'a hoş geldiniz!

Bu kaçırdığıma gerçekten pişman olduğum bir gezi, özellikle de şimdi sizi tanıdığım için

benim yerime alıyorlar.

Seyahatlerimde her türden insanla tanıştım ve bazen bu tesadüfi karşılaşmalar beklenmedik sonuçlar doğurdu. Bir keresinde bir fotoğraf çektim ve bu

Tek atış bana asla nakde çeviremeyeceğim bir iyilik kazandırdı. Ama aradım, durumumu anlattım ve borcun size devredilmesini istedim.

Reggie ve Carmen seve seve ettiler.

Koordinatlarımı doğru takip ettiyseniz, Ink Ever After adında bir mağaza görmelisiniz.

Tiyatrodan başka bir yerin adını vermesine şaşırarak okumaya ara veriyorum.

Koordinatları yanlış mı aldık?

"Lanet olsun, Josh," diye mırıldanıyor Dom.

Bakışlarını caddenin karşısına kadar takip ediyorum ve hemen gözüne çarpan şeyi görüyorum. Orada, bir kuru temizlemeci ile bir çiçekçinin arasına sıkışmış, vitrininde renkli desenler olan ve kapısının üzerinde şöyle yazan bir tabela bulunan bir dükkan var:

SONSUZA DEK MÜREKKEP.

Ve ismin altında... ÖZEL DÖVMELER.

"Bu bir şaka!" Tiz ünlemim bana cenazedeki Florence Teyze'yi hatırlatınca yüzüm buruşuyor ama hemen üstesinden gelip devam ediyorum. "Josh bizden dövme beklemiyor, değil mi? Yani, ben de dövme yaptırmak istiyorum.

Eninde sonunda. Doğru şeye karar verdiğimde. Ve sanatçıyı iyice incelediğimde." Ben kaldırımda adımlarken ve adaletsizlik hakkında söylenirken Dom sessiz. Birkaç derin nefes almak için duruyorum, bu mektubun ne istediğini düşünmek bile astım krizine yol açacak diye endişeleniyorum. Dom mektubu almak için uzandı. gevşek parmaklarımdan kağıt.

Sonra etkilenmeyen pislik okumaya devam eder.

bakınca dövme dükkanı olduğunu anlayamazsınız.

Sakin ol, Maddie. Mezarın ötesinde paniklediğini duyabiliyorum.

Boğuk bir çığlık attım. Dom gözlerini kaldırıp vücudumu hızlıca taradıktan sonra okumaya devam etti.

On altı yaşından beri dövme yaptırmak istiyorsun. Kendini adamanın zamanı geldi, Magpie. Hayatın sadece çok uzun.

Dom boğazını temizliyor ve yüzündeki duygu ifadesi paniğe yavaşlatıyor.
Devam ediyor.

Dom, dövmelemin kalıcı ve genellikle çirkin bir hata olduğunu düşündüğünü biliyorum...

Şaşkın bir kahkaha atıyorum çünkü lanet olsun, adamın tam olarak bunu söylediğini duymuştum.

Josh ikimizi de tanıyor. Hem de çok iyi.

...ama bir tane alacaksın. Çünkü senden bunu istiyorum. Duydun mu Maddie?

Dom bir tane alacak.

Sana göstermesine izin mi vereceksin?

"Siktir , Josh!" Dom'un elindeki kâğıda bağıyorum.

Ve yemin ederim ki arkadaşımın ağzının kenarında bir seğirme görüyorum.
Sanki piç kurusu bana sırtıtmak istiyormuş gibi.

Benim de geri çekileceğimi mi düşünüyor?

Mürekkebini aldıktan sonra benim için bir fotoğraf çek. Sonra Reggie'ye küllerimi nereye serpeceğini sor.

Oh, evet. Bu da diğer şey. İğnesi tenine değene kadar yerini söylememeye yemin etti.

Siz çocuklar eğlenin! Bol bol fotoğraf çekin!

Sevgiler,

Josh

"Açıkçası beni daha fazla kızdıramayacağını düşünüyordum," diye homurdandım. "Ama bu?" Caddenin karşısında, öğle ışığında bile yeşil neon OPEN tabelası parlayan, bekleyen dövme dükkanına doğru çılgınca bir el sallıyorum.

Dom mektubu dikkatlice katlar, arka cebine koyar ve karşıdan karşıya geçmeye hazır bir şekilde kaldırıma çıkar.

"Bunu yapıyorsun. Dövme yaptırıyorsun." Bunlar soru değil, sadece ona yönelttiğim hırılıtlı suçlamalar.

Omzunun üzerinden bakıyor, siyah kaşlarından biri yukarı doğru kıvrılıyor. "Sana yolu göstermeme izin verecek misin?"

Sonra şeytan gülümseyerek iki tarafa da bakar ve boş caddeyi koşarak geçer.

Onu takip ederken göğsümde öfke kaynıyor.

Tabii ki takip ediyorum.

Josh beni tanıyor.

Aceleyle ilerlememe rağmen Dom beni dükkânın dışında bekliyor ve yanına vardığımda kapıyı açık tutuyor. Bir bakış daha fırlatarak içeri giriyorum ve nefesimi tutuyorum.

Bu çok havalı.

Zemin, karmaşık desenli halılarla kaplı koyu cilalı bir ahşaptır. Duvarlar, çerçevelenmiş ve çekici bir düzensizlik içinde asılmış renkli sanat eserlerinden oluşan bir kolajdır. Sol tarafta, yıpranmış kitaplarla dolu tavandan tabana iki rafın yanında, berjer sandalyelerle dolu bir bekleme alanı yer alıyor.

Boynunda mürekkep desenleri olan ince beyaz bir adam yüksek bir tezgâhın arkasında oturuyor ve omzunun üzerinden, derisinde bir o kadar da illüstrasyon olan Siyah bir kadının devetüyü sakallı bir adamın omzuna eğildiğini görüyorum. Adamın bronz tenine alevli bir kafatası çizerken ellerinde vızıldayan bir dövme tabancası tutuyor.

"Ink Ever After'a hoş geldiniz," diyor masadaki adam rahat bir gülümsemeyle. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Tüm haklı öfkem gerçeklik karşısında sönüyor ve yol göstermesi için Dom'a bakıyorum. Sonra da ona herhangi bir şekilde güvendiğim için kendimi azarlıyorum.

Yine de Dom öne geçiyor. "Josh Sanderson ismi sana bir şey ifade ediyor mu?"

Dövme tabancasının vızıltısı kesiliyor ve dükkânı sessizlik kaplıyor. Bizi karşılayan adam gülümsemesini kaybediyor ve gözlerini üzerimizde gezdiriyor, Dom

Sanki ikimiz de büyüleyici ve ilgiliymişiz gibi.

Kardeşimin bu adam için tam olarak ne iyilik yaptığını merak ederek ayaklarımın üzerinde kayıyorum.

"Siz Maddie ve Dom musunuz?" diye soruyor uzun bir aradan sonra. Başımı sallıyorum, sonra sırtımda bir elin sıcaklığını hissediyorum.

"Öyleyiz," diyor Dom.

Ona dirsek atıp uzaklaşmak üzereydim ki dövmececinin bir sonraki sözleri dikkatimi dağıttı.

"Josh gitti o zaman."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

On dört

Gitti.

Kelime içimde yankılanıyor, içimi parçalamakla tehdit eden keskin bir takırtı.

Henüz gitmedi. Çantamda ondan bir parça var. Ve Dom'un kasasında daha fazla not.

Josh hala burada.

Sadece onun gibi değil.

"Ocak ayında vefat etti." Dom konuştuğunda, karşı koymaya çalıştığım keder ve öfkeden eser yok. Her zamanki sabit sesli hali. "Onu tanıyor muydun?"

Adam taburesinden doğrulur ve kadın yanına gelir, bir kolunu omuzlarına sararken vücudunu adamınkine yaslar. İkisi bizimle konuşurken bir araya geliyorlar.

"Onunla Oregon'da tanıştık. Ben Reggie, bu da Carmen. Multnomah Şelaleleri'ndeydik, ben evlenme teklif ettim ve Josh da oradaydı. Bunu o aldı." Reggie, ışıltılı bir sisle çevrili öpüşen bir çiftin çerçeveli fotoğrafının asılı olduğu duvarı işaret ediyor. "Mükemmeldi. Ücretsiz olarak bize göndermeyi teklif etti. Bir ara kasabaya gelmesini ve ona dövme yapacağımı söyledim. Ev konusunda. Görüşmeye devam ettik ama..." Reggie gözleri bulutlanarak konuşmayı bıraktığında, hepimiz onun neyi dile getirmekte zorlandığını biliyoruz.

Josh buraya gelip dövmesine sahip çıkamayacak kadar hastaydı.

Reggie sallantılı bir gülümsemeyi aramızda paylaşıyor. "Geçen sene aradı. Bize durumu anlattı. Bedavasını verip veremeyeceğini sordu. Kız kardeşine ve en iyi arkadaşına."

"Evet dedik. Tabii ki evet dedik." Carmen'in gözleri şimdi parlıyor, kirpiklerinin dibinde gözyaşları birikiyor.

Kardeşim için ağlayabilir. Onu çok az tanıyan bu kadın. Ben neden ağlayamıyorum?

"Teşekkür ederim," diyor Dom. "Josh ne tür bir dövme yaptıracağımızı da söyledi mi?"

Carmen kıkırdar ve Reggie daha da geniş sırtır.

"Hayır." Bize bakarken adamın yanağında bir gamze beliriyor. "Josh o kadar üstelerse bunu asla yapmayacağını söyledi. Ne alacağın sana kalmış."

Carmen ortağının kolunun altından sıyrılır ve müşterisine geri döner. Bu sırada Reggie birkaç klasör çıkarır ve onları tezgâhın üzerine yerleştirir.

"Bir göz atın. Zaman ayırın. Herhangi bir fikriniz varsa özel bir parça hazırlamaktan mutluluk duyarım. Ne isterseniz."

Ya dövme istemiyorsam? Neredeyse huysuzca mırıldanacaktım. Ama nankör sözlerimi kendime saklıyorum.

Çünkü onlar yalan.

Josh mektubunda doğruyu söylüyordu. Sonsuza dek dövme yaptırmayı hayal ettim. Bir sanatçının derime güzel ve anlamlı bir tasarım çizmesini. Ama tıpkı kendim için aldığım o güzel günlüklerin tüm sayfaları gibi, tenim de boş kaldı.

Hayatımda önemli bir şeyin olmasını bekliyordum. Kalıcı bir sembolle ölümsüzleştirilecek bir şey.

Ama kardeşimin ölümünü ölümsüzleştirmek istiyor muyum?

Bu düşünceler aklımdan geçerken Dom hâlâ belimde olan elini kullanarak beni tezgâha doğru yönlendiriyor. İlk klasörü açıyor ve sayfaları yavaşça çeviriyor.

Resimlerin hiçbiri kaydedilmedi. Eminim muhteşemdirler ve ustalıkla yapılmışlardır.

Ama onlar için yapıldı. Benim için değil. Josh için değil.

Keşke ne alacağıma dair özel talimatlar bıraksaydı, çünkü önemli bir şeyi nasıl seçeceğimi bilmiyorum.

Daha da iyisi, keşke burada olsaydı da tartışıp karşı çıksaydık. Beni önce ikna etmeye çalışır, sonra azarlar, sonra da dövme yaptırmaya ikna ederdi.

O kazanır mıydı? Kazanır ?

Ama şimdi sadece ben ve bir kağıt parçası üzerindeki kelimeler var.

"Ne düşünüyorsun?" Dom sadece benim duyabileceğim şekilde sessizce soruyor. Sıcak nefesi kulağımı okşuyor, ürpermeme neden oluyor, bu da kaşlarımı çatmama yol açıyor.

"Josh'la tartışmanın artık çok daha zor olduğunu düşünüyorum."

Zengin bir ses var. Dom'un kıkırdaması olduğunu geç fark ettiğim yatıştırıcı bir nota dizisi.

"Yaptırmak istediğin dövmeyle kastetmişim. Bunu yapacağını varsayıyorum."

Ona dik dik bakıyorum ve gözlerini çoktan üzerimde buluyorum. Bakışlarımız kilitlendi ve tutuştu.

"Ben de bir tane alacağım." Sesim, onu donatmaya çalıştığım yoksun. Onun yerine sesim neredeyse nefes nefese çıkıyor. "Ama önemli olmalı."

Dom ağzını kapatıyor ve başıyla küçük bir selam veriyor, bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Kıçındaki bir kavanoz fıstık ezmesi gibi mi?"

Beni etkileyen onun taş gibi soğuk ciddiyeti. Bu ve akşamdan kalma Josh'un on dört yaşındaki yatak odama girip hata yaptığını mırıldanmasının anısı.

Homurdanırken tüm öfkeli keder bedenimden akıp gidiyor. Sonra kıkırdıyorum. Sonra mide bulandırıcı bir kahkahaya dönüşüyor.

Ağabeyim on sekizinci yaş gününü kutlamak için ucuz votkayla sarhoş olmuş ve sarhoş bir gencin kışına saçma sapan bir fikirle dövme yapmak isteyen daha az itibarlı bir dövme stüdyosu bulmuştu. Josh şortunu çekiştirerek indirmiş ve bandajı, güzelce detaylandırılmış açık bir fıstık ezmesi kavanozu ve kahverengi yapışkanla kaplanmış gerçekçi bir dilim ekmek görebileceğim kadar geriye çekmişti.

"Peanut BUTTER," diye açıklamıştı bana.

"Bunu almayacağım," diye kendimi , sonra burnumdan birkaç sakinleştirici nefes çekmeye çalışıyorum ki inhalerimi kullanmak zorunda kalmayayım.

Çabalarım rağmen kıkırdamalar gizlice çıkmaya devam ediyor. "Ama sadece yarısını bitirebilmiş olmasının ekstra utanç verici olduğunu düşündüm."

Dom, kendi gülümsemesini takınarak tek kaşını kaldırıyor. "Yarısı mı bitti?"

"Evet. Sandviçin yarısı." Ellerimi ekmek dilimleriymiş gibi uzatıyorum. "PB ve J. Diğer yanağına da bir kavanoz jöle istedi." Tanrım, bu mükemmel olurdu. PB ve J kıçı.

Sonra inanılmaz bir şey olur. Dom'un yanaklarına hafif bir kızarıklık gelir. Göz ard edilmesi imkansız bir kırmızıya hızla derinleşen hafif bir pembe.

Utaniyor mu? Ne için?

İçime gülünç bir şüphe düşüyor ve bir adım geri çekilip yanımdaki kurallara uyan adamı inceleyerek, dünyada mucizelerin var olduğunu öğrenmek üzere olup olmadığını merak ediyorum.

"Dominic Perry." Sesim inançsızlık ve tutkulu bir umutla gergin. "Sen... kıkında bir kavanoz jöle dövmesi mi var?"

Boyu 1.80'e ulaştığında doğrulur, kollarını göğsünde kavuşturur, çenesini sıkılaştırır...

Sonra başını salladı.

Dünyam patladı.

Zamanın bir anlamı yok.

Sanırım bayılıyorum ama bir şekilde ayakta kalıyorum.

Dom'un başını hafifçe eğmesinin hayatımda astım krizini tetikleyen en basit şey olması çok muhtemel. Ama tek bir soru mırıldanırken nefes almaya devam etmeyi başarıyorum.

"Nasıl?"

Dom gözlerini kısıyor ama gülümsememeye çalıştığına dair en sevdiğim yapbozum üzerine bahse girerim.

"Votka." Bir omzunu kaldırıyor ve tekrar yerine bırakıyor. "Ve onun doğum günüydü."

"Sanırım ağlayabilirim." Ya da gözyaşı kanallarım düzgün çalışıyor olsaydı ağlardım. Ama Bay Sorumlu Pislik'in kıkına sonsuza dek kazınmış aptalca bir resmi olduğunu keşfettiğimde işte bu kadar sevindim.

İnanılmayacak kadar güzel bir düşünce.

"Görmem gerek."

Dom'un kafası geriye atıyor, gözleri açılıyor. "Ne?"

Neden bilmiyorum ama şu anda dünyada o dövmeği görmekten daha çok istediğim bir şey yok. "Ay beni. Hemen şimdi. Kanıt istiyorum."

Bu sefer Dom'un iki kaşı da kalkıyor. "Ciddi olamazsın."

Şeytani bir sırıtışla ellerimi birbirine sürüp ağzımın etrafında birleştiriyorum. "Bize malları göster!"

Sağ tarafımdan bir kıkırdama geliyor ve o zaman dükkânda Dom ve benden başkalarının da olduğunu hatırlıyorum. Şöyle bir bakınca Reggie'nin bir dizi dövme aletinin yanındaki alçak bir taburede oturduğunu ve yüzünde bir sırıtışla bizim ileri geri gidişimizi izlediğini fark ediyorum.

"Biraz mahremiyet istersen koridorun sonunda bir tuvaletimiz var." Başparmağını omzunun üzerinden atıyor.

Dom'a reddetme fırsatı vermedim. Ellerimi sırtının alt kısmına bastırıyorum ve onu tuvalete doğru zorlamak için çok fazla olmayan gücümün her zerresini kullanıyorum. Ayakları ileri doğru kaydığında kazandığımı anlıyorum çünkü Dom onu hareket ettirmemi istemeseydi hareket etmezdi.

İkimizin de sığabileceği kadar büyük olan banyoya ulaşıyoruz ve kapıyı arkamızdan kapatıyorum. Bizi içeri kapatıyor.

"Göster bana." Kollarımı kavuşturup Dom'a talepkâr bir bakış fırlatıyorum, bir yandan da hevesli kıkırdamalarımı bastırıyorum.

Bu gerçek olamaz. Dominic Perry'nin dövme olamaz.

Adam benimle göz göze geliyor. Sonra parmakları fermuarına gidiyor ve tam olarak ne olmak üzere olduğunu anladığımda yanaklarımda sıcaklık patlıyor.

Dom benim için soyunacak.

Buz gibi okyanusa daldığımızda iç çamaşırını çıkarmadı. O talihsiz parmak sevişmesi gecesinde bile Dom asla tamamen soyunmadı. Şu anda da soyunmuyor. Ama gözlerimi onun yeni bir parçasına dikeceğim.

Fermuarının sesi, aniden fazla sessizleşen banyoda yüksek sesle duyuluyor.

Bana sırtını dönüyor ve ben nefesimi tutuyorum. Gömleğini yukarı kaldırıyor ve nabzım hızla atıyor. Başparmağını bel kemerine sokuyor ve ben alt dudağımı ısırıyorum.

Sonra Dom sağ kık yanağını bana gösterdi.

Kısa bir süre için tek fark edebildiğim, kısmi kürenin ne kadar sıkı ve mükemmel bir şekilde biçimlendirilmiş olduğu. Ama bir sonraki saniyede tek görebildiğim, derisine gömülü olan görüntü oluyor.

Aynı tarz, kalın çizgiler ve cesur renkler. Açık bir kavanoz ve yapışkan maddeyle kaplı bir dilim ekmek aynı şekilde düzenlenmiş. Sadece Dom'un ki etiketi üzümlü ve mor renkli bir jöle kavanozu.

PB ve J'nin diğer yarısı.

Muhteşem bir an için, aşinalığın sevincini yaşıyorum. Bu dövmenin kardeşini tanıyorum.

Ama sonra gerçeklik göğsüme sertçe çarpıyor. O kadar sert ki sendeleyerek geri çekiliyorum ve nefes almak için soluk soluğa kalıyorum. Korkunç farkındalıkla yüzümün aldığı şekli gizlemek için yüzümü ellerimin arasına gömüyorum.

Josh'un saçma dövmesini bir daha asla görmeyeceğim.

Çok gördüğümünden değil. Sadece ağabeyim kendini daha aptal hissettiğinde ve tam takım mayo yerine Speedo yüzdüğünde. Ufacık kıyafetinin içinde, on sekiz yaşındaki hatasıyla birlikte solgun poposu da tam olarak sergileniyordu.

Ama göğüs kafesine bir bıçak saplanmış gibi hissettiren şey, Josh'un dövmesinin artık var olmadığının farkına varılmasıdır.

Kardeşimin o parçası, geri kalanıyla birlikte kül oldu. Dom'un jölesi tek başına.

"Maddie?"

Ellerimi yüzümden çekmiyorum. Gözlerimin arkasındaki büyük bir baskı, bu anın yıkıcı ağırlığı altında ağlamamı talep ediyor. Ama gözyaşlarım yüzüme akmak yerine, sadece şakağımda keskin bir ağrının başladığını hissediyorum. Kederim bir matkap gibi hassas beyin maddemi kazıyor.

Sonra sert bir çift kol beni sarıyor, yumuşak pamuk giymiş sert bir göğse doğru çekiyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor Dom, nefesi saçlarıma değiyor, kafatasımdan içeri sızıyor ve ağrıyı dindiriyor. "Bunun seni güldüreceğini düşünmüştüm."

Bir sonraki nefes alışımda dökülmemiş gözyaşlarımla ürperiyorum ama ellerimi yüzümden çekmeyi başarıyorum. Sonra, mücadele beni geçici olarak terk ettiği için, alnımın Dom'un omzuna yaslanmasına izin veriyorum.

Belirsiz bir süre öyle duruyoruz - o beni tutuyor, ben ona yaslanıyorum ve hain zihnim bu sarılmanın o kadar da anlamsız olmadığına işaret ediyor. Bu bir rol gibi hissettirmiyor.

Bu rahatlama gibi geliyor.

Bu da çok fazla anlam ifade etmeye başlamadan önce o anı bozmam gerektiği anlamına geliyor.

"Çok utanç verici," diye mırıldanıyorum sedir kokulu gömleğinin içine. Kısa bir kahkaha atıyor ama bir şey söylemiyor.

"Pişman mısın?"

Dom'un parmaklarının sırtımı daha fazla örtmeye çalışır gibi genişçe açıldığı bir duraklamadan sonra bana bir cevap veriyor. "Eskiden yapardım. Ama artık değil. Şimdi bunun en iyi yanım olabileceğini düşünüyorum."

Kalbim sıkışıyor ve yeni bir duygu seli karşısında derin bir nefes çekiyorum.

Kararlılık bir an öncesinin acı veren kafa karışıklığını bastırıyor ve Dom'la birlikte bu banyoda kendimi ne kadar savunmasız bıraktığımı fark ediyorum.

Neden o etraftayken duvarlarımın yıkılmasına izin veriyorum?

Bu yolun sadece daha fazla acıya yol açacağını bildiğimden, onun kucağından çıkıyorum ve gözlerimi kaçırıyorum. Aramıza olabildiğince mesafe koyuyorum.

"Pantolonunu yukarı çek." Sesim artık sabit. "Pişman olmayacağımız bir şey yapmanın zamanı geldi."

Onu beklemeden banyodan çıkıp dükkânın önüne dönüyorum ve müşterisinin cildine turuncu alevler çizen Carmen'in yanından geçiyorum. Dom hiç vakit kaybetmeden yanımda belirliyor ve tezgâhtaki yerimizi alıyoruz. Karar verme zamanı.

Gözlerim klasörlere kayıyor ama hemen uzaklaşıyor. O sayfalarda benim için hiçbir şey yok. Birden dikkatim Dom'un kışına yöneliyor ama bir kavanoz jöle istediğim için değil. Arka cebinden bir kâğıt parçası çıkıyor ve bunun Josh'un mektubu olduğunu fark ediyorum.

Elimi uzatıp onu kurtarıyorum ve çarşafı açıyorum. Dom beni izliyor, yüzü okunmuyor.

Parmaklarımın ucuyla kardeşimin elinde yazılı olan mesajın izini sürüyorum ve son iki kelimeye ulaştığımda, vücudumda ölümsüzleştirmek istediğim şeyi hiç şüphesiz biliyorum. Mürekkeple derimin derinliklerine kazınmasını istediğim şeyi.

"Bunu üzerime dövme yapabilir misin? Aynen onun yazdığı gibi?" Değerli mektubu Reggie'ye uzattım ve imzayı gösterdim.

Sevgil
er,
Josh

Sanatçı bana gülümsüyor, ifadesi yumuşak. Anlayışla.

"Elbette Maddie. Onur duyarım." Belirgin bir dikkatle, yazıyı yakından incelemek için kâğıdı kabul etti. "Nerede olmasını istersiniz?"

"Bileğim," diyorum tereddüt etmeden. "Her zaman görebileceğim bir yerde."

beliren bir varlık var ve Dom'un yaklaştığını fark ediyorum. Gerekirse örtbas edilebilecek bir yere koymamı önermesi için kendimi hazırlıyorum. Sorumlu bir yere.

"Ben de aynı şeyi istiyorum."

Omzumun üzerinden kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Fikrimi mi çalıyorsun?"

Bakışlarımı tutuyor, kahverengi gözlerinde okunamayan bir duygu var. "Bu iyi bir fikir."

Dom'un benimle aynı dövmeyi yaptırma tercihi konusunda onunla daha fazla tartışmak isteyip istemediğime karar vermeden Reggie beni bir sandalyeye oturtuyor ve Josh'un imzasını özel bir aydınır kağıdına kopyalıyor. Üzerimdeki geçici mor mürekkeple yazılmış yazıyı görünce bile doğru kararı verdiğimi anlıyorum.

Hayatımın geri kalanında kardeşimin bir parçası bileğimde olacak. Nereye gidersem gideyim, bu küçük şekilde orada olacak.

İğne şiddetli bir şekilde batıyor, keskin, yakıcı bir acı. Dişlerimi sıkıp duvardaki desenlere bakıyorum, diğer eserlerin çizgilerini görsel olarak takip ederek dikkatimi dağıtıyorum.

Reggie "Bitti," diye beklediğimden daha erken anons ediyor, ama acının bittiğine seviniyorum.

Aşağıya baktığımda kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ama yeniden konuşmaya başlasaydım bileğimdeki *Love, Josh yazısının* benim için ne kadar önemli olduğunu ifade edebilir miydim emin değilim.

"Harika görünüyor," diye mırıldanıyor derin bir ses ve Dom'un gözleriyle karşılaşmak için dönüyorum.

"Aynısından sen de aldığına göre beğensen iyi olur." Alaycı bir ton takınmak istiyorum ama kelimelerim neredeyse nefes nefese çıkıyor. Bu duruma alışık olmadığımından değil.

Nefesim çok kesiliyor. Dom'un etrafında daha sık oluyor gibi.

Ağzının kenarında bir gülümseme belirliyor ve Reggie'nin dövmeyle temizlemesini, sonra da şeffaf bir koruyucu sargıyla örtmesini izliyorum.

"Senin sıran, koca adam."

Koltuğumdan kalkıp Dom'la yer değiştiriyorum.

Reggie istasyonunu temizler, iğnelerini değiştirir ve tasarımın yeni bir izini basar.

"Hangi bilek?"

Dom ellerine bakıyor, sonra Josh'un saatinin kemerini çözmek için uzanıyor. "Bunu benim için tutar mısın?" Almam için saati uzatıyor.

Kabinin aksine, aksesuarı nazıkçe kucaklayarak kabul ediyorum. Reggie Dom'u dövme için hazırlarken ben de cihazla oynuyorum. Saati tutarken başparmağım Dom'un teniyle temas ettiği için sıcak olan bilekliğin üzerinde geziniyor. Saatin metal arkılığı da vücudunun ısını tutuyor ve normalde pürüzsüz olan yüzeyde bir girinti hissettiğimde duraklıyorum.

Gözlerimi sandalyedeki adamdan ayırıp saatin alt tarafını inceliyorum ve bir yazı olduğunu fark ediyorum. Basit bir mesaj.

Kardeşler, her zaman. -D

"Dom "un D'si.

Dom bu saati Josh'a verdi.

Sonunda kardeşim geri verdi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

On beş

Reggie bizi Topeka lavanta tarlalarına gönderiyor.

Mor alırlarla dolu dönümler her yöne uzanıyor, neredeyse gün batımının gökyüzündeki bulutları boyaması kadar renkli. Görünüşe göre tam zamanında gelmişiz. Hasat yakında geliyor. orak tarlalara da gidebilirdik.

Bu ironik olmaz mıydı? Ölü kardeşimin kalıntılarını hayattayken özlediği lavantaya getirmek, ancak kendimizi bunun için de biraz geç bulmak.

Çiçekli alırların arasında dolaşıyorum ve zamanlamayı ve kardeşim olan hilebazı düşünürken ellerimin kokulu saplara sürtünmesine izin veriyorum.

"Sence geri dönmemizi mi istedi?" Bu soruyu dile getirmenin iyi bir fikir olup olmadığını düşünmeden önce soru ağzımdan çıkmıştı.

Dom arkamdan geliyor, o kadar uzun ki aramızda birkaç metre olsa bile varlığını hissedebiliyorum.

"Ne demek istiyorsun?"

Amaçsızca dolaşmayı bırakıp yüzümü ona dönüyorum ve günün sönmekte olan ışığının siyah saçlarında rastgele altın teller varmış gibi göstermesine hayran kalmamaya çalışıyorum. "Yani, kışın ortasında kumsal. Parlayan solucanlar. Larva. Her neyse işte. Onları yıl boyunca göremezsin. Ve burada." Elimi mor genişlikte gezdiriyorum, diğer seyircilerin uzakta olmasına seviniyorum, böylece bu konuşmayı duyabilen tek kişi bana anlaşılmaz bir ifadeyle bakan adam oluyor. "Lavanta sadece belirli aylarda çiçek açar. Yılın tam zamanında burayı bulduk. Tamamen şans." Kolumu indirdim. "Ama ya şanslı değilseniz? Ya

gittiğimizde tarlalar hasat edilmiş olsaydı? Ya Ink Ever After'a gittiğimizde o gün için kapalı olsalardı? Ya da bir haftalığına?"

"Josh'un bu yolculukları birden fazla kez yapmamızı istediğini düşünüyorsun." Dom'un çenesi sıkışıyor ve gözlemimi içine sindirirken rahatlıyor.

Bir kahkaha attım. "Bence mecbur kalsaydık bunun komik olduğunu düşünürdük. Josh'tan bahsediyoruz. Seyahat eden adamdan. Bana asla tam olarak nerede olduğunu söylemeyen, sadece genel bir zaman dilimi ve bir iki ipucu veren adam." Bazen o kadar sinir bozucu olabiliyordu ki oynamayı reddediyordum. Diğer zamanlarda ise sırf kardeşimin dünyanın neresinde olduğunu anlayabilmek için yarım saatimi yeleli kurdun ne olduğunu ve hangi şelaleden su içebileceğini araştırmaya harcardım. "Eminim mektupların dışına daha fazla bilgi koymayı düşünmüştür ama yapmamıştır. İki kez geri dönmeyi bir güçlük olarak görmezdi. Bize bu yolculukları iki kez karşılamaya yetecek kadar para bıraktı."

İki hafta önce, vasiyet edilen paranın dağıtımı için her türlü ölüm sonrası süreç tamamlandı ve kardeşimin bu seyahatler için kullanmamı istediği fonları aldım. İkinci bir çek hesabı açtım, tüm parayı oraya yatırdım ve hesaba "Şeytani Dünya Hakimiyeti Fonu" adını verdim. Umarım bu isim online bankamdaki birilerini beni FBI'a şikayet etmek yerine güldürür.

Sence sürekli uçağa binip ülkenin bir ucundan diğerine uçacak vaktim var mı? Josh'a sessizce çıkışıyorum. Bu bencilce düşünceyi hemen suçluluk duygusu takip ediyor. Buraya bir kez bile gelememişken bunu Josh'a karşı kullanabilir miyim?

Bu lezzetli lavantayı hayatım boyunca defalarca koklamak zorunda kalabileceğim için şikayet ediyor muyum?

Ne eziyetli bir varoluş.

"Söylediklerimi unut," diye mırıldandım, hayal kırıklığı ve utançla kızarak.

Dom cevap vermiyor, buna minnettarım. Bu gün çok tuhaf ve çiğ geçti, bileğim zonkluyor ve bu sahne o kadar güzel ki kalbimi sızlatıyor. Kaçmak mı yoksa sonsuza kadar burada kalmak mı istediğimi bilmiyorum. Ama ışık gökyüzünden kaybolurken, buraya gelme sebebimiz olan görevi yerine getirme zamanının geldiğini biliyorum.

Çantama uzandığımda bileğim hareketi protesto ediyor, içine çizilmiş kelimeleri hatırlatıyor.

Sevgiler, Josh

Ne mükemmel bir metafor, çünkü lanet olsun, bu aşk şu anda da acıtıyor.

"Sanırım burası dinlenmek için fena bir yer değil," diye düşünüyorum, Josh'un güneşin batışını ve gökyüzünün etrafımızdaki bitkilerden daha koyu bir gölgeye dönüşmesini izleyebilmesi için Rubbermaid'i yukarı kaldırıyorum.

"Güzel kokan bir yerde olacaksın."

Dom kulağıma anlaşılmazlık gibi gelen bir ses çıkarıyor.

Göğsümde bir öfke kıvılcımı çakıyor. Melankolim hafifliyor, yerini kızgınlık alıyor.

"Lavanta ile bir sorunun mu var?"

Bitkilerin üzerinden bakıyor, yüzü o tanıdık, sinir bozucu, metanetli maske içinde. "Sorun yok."

"İyi misin?" Josh'a göğsümde sarılıyorum, onun adına ve etrafımızı saran bu güzel kokulu bitkiler adına güceniyorum. "Lavanta harika bir koku. Hafif, taze ve topraksı bir çiçek kokusu. Sakinleştirici ve aşırı güçlü değil. Lavanta ilahidir. Hiç lavantalı latte içtiniz mi? Çok lezzetlidir. Doğru, bu koku o kadar güzel ki *içebilirsiniz*. Eğer güzel rüyaların bir kokusu varsa, o da lavantadır. Eğer melekler varsa, lavanta suyuyla duş aldıklarına ve kışıklarını lavanta sabunuyla ovduklarına inansanız iyi edersiniz."

Ben lavantanın ihtişamı hakkında atıp tutarken Dom bana odaklanıyor, her hararetli ve tamamen gerçeklere dayanan argümanımda kaşları kalkıyor.

"Lavanta seven insanların fiziksel, zihinsel ve duygusal olarak üstün olduklarını iyi biliyorum. Lavanta sevmeyenler ise dünyanın tüm mutluluğunu emmek isteyen ruhsuz robotlardır. Öyle değil mi Josh?" Kül dolu kabı kaldırarak kulağımı kapağa dayıyorum. "Haklı olduğumu ve Dom'un burnunu lavanta kokmayan kışından çıkarması gerektiğini söylüyor."

Dom kollarını göğsünde kavuşturur ve tarlalara bakmaya devam eder. "Rosaline lavanta parfümü kullanırdı." Omuz silkiyor. "Her zaman iyi olduğunu düşünmüşümdür. Sadece iyi. Sanırım içimdeki robot bu."

Geri kalan iğneleyici argümanlarım onun sözleri kurudu.

Harika. Son beş dakikamı istemeden de olsa eski sevgilisinin ne kadar harika koktuğunu anlatarak geçirdim. Ve lanet olsun, muhtemelen lavanta gibi kokuyordur.

doğal olarak ve o sadece bir parfüm olduğunu düşündü. Rosaline her zaman böyle muhteşemdi.

Ve şimdi lavanta sevgimi sorguluyorum. Bu tercihi kendim mi yaptım, yoksa gençken Rosaline'i her konuda taklit etmek istediğim için kendime sevdiğimi *söylediğim* bir koku muydu?

Dişlerimi sıkarak Dom'a sırtımı dönüyorum, böylece birkaç sakinleştirici nefes alabiliyorum ve kendime onu her gördüğümde kafasını ısırılmaya çalışacağımı hatırlatıyorum.

Aramızda yaşananlar yıllar önceydi ve bir daha asla ona üzerimde bu gücü vermeyi planlamıyorum. Bu birkaç kısa yolculuk için olgun bir kadın gibi davranabilirim. Muhtemelen.

Öfkemi kontrol altına aldığımda, Rubbermaid'in kapağını açıyorum ve yüzümü batıya, güneşin ufukta kaybolduğu ama ışığının bir kısmının hala kaldığı yere çeviriyorum.

"Umarım kokuyu beğenirsin," diyorum kardeşime, sonra Dom'a bakarak ona da bir şeyler söyleme şansı veriyorum.

Kabı kucaklarken gözleri ellerimde. "Sanırım yaptı," diye mırıldanıyor Dom. "Ve artık hep öyle kalacak."

Josh'un külleri dökülüyor ve lavanta esintisine karışıyor.

BÖLÜM

On altı

Cecilia Sanderson ile iletişimi minimumda tutmaya çalışıyorum. Tüm çocukluğum boyunca benimle aynı politikayı izledi, bu yüzden bunu ondan öğrendiğimi söyleyebilirsiniz. Bu uygulamayı yakın zamana kadar sürdürdü. Ancak geçtiğimiz hafta annemden beş cevapsız arama aldım. İş günümün sonunda telefonum çalmaya başladığında, yine görmezden gelmem gerektiğini biliyorum.

Dersimi uzun zaman önce aldım.

Ama beni tek kullanımlık tuvaletlerden birine sokan ve parmaklarımı telefonumun ekranını kaydırmaya zorlayan bir şey var.

Kendime cevap verdiğimi söylemeye çalışıyorum çünkü yarın benim doğum günüm ve belki de bu sadece bunu kutlamak için bir çağrıdır. Ama Cecilia'nın orada olmasına rağmen doğduğum tarihi hatırladığından şüpheliyim. Ve geçmişte doğum günümü kutlama zahmetine hiç girmemişti, neden şimdi başlasın ki?

Hayır, telefonu açıyorum çünkü korkuyorum.

Kaçırdığıma pişman olacağım önemli bir bilgiye sahip olduğuna dair içimi kemiren bir korku var. Bu endişe, Josh'un beni arayıp ziyarete gelip gelemeyeceğini sorduğu günden kalan bir iç hasar. Normalde aramazdı. Seyahat planlarını mesaj atardı ve ben de heyecanla kapıma gelmesini beklerdim. Telefonda konuştuğumuzda, bu asla sadece sesli bir arama olmazdı. Görüntülü sohbet ederdik.

Bu yüzden beni aradığı o zaman garipti, ama Josh gözlerinde çılgın bir bakışla gelene kadar alışkanlığımdaki bu kırılmanın ne kadar garip olduğunu düşünmemiştim. Ertesi sabah dışarı çıkıp birkaç saat boyunca arkadaşlarıma normalmişim gibi davrandıktan sonra Josh kanepeme oturdu ve ağlamaya başladı. Benim

Kardeşim duygularından asla utanmazdı. Ancak bunlar heyecan ve coşku, hayal kırıklığı ve mizah olma eğilimindeydi. Onu filmlerde ya da internetteki sevimli hayvan videolarında gözyaşı dökerken gördüm. Ama yüzünde umutsuz bir ifadeyle hıçkıra hıçkıra ağladığını hiç görmemiştim.

O gün bana teşhisini söylediğı gündü. Çok garipti, yüzünden yaşlar akıyordu ve gözlerinde korku vardı ama yine de şaka yapmaya ve beni güldürmeye çalışıyordu. Sanırım *ben* komik olduğunu düşünüyorsam, doktorların ona söylediklerinin ciddi olamayacağını düşündü.

Ben de ona şaka yaptım. Ve
şimdi telefon görüşmelerinden
nefret ediyorum.

Ama onları da *gerekiyor*.

"Cecilia."

Cenazede ona "Anne" diye hitap etmiş olabilirim ama bu lakap dudaklarımdan çıkarken kulağı yanlış geliyordu. Bu unvanı hak edecek pek bir şey yapmamıştı. Josh benimle ilgilenen kişiydi. Bayan Perry bana bir annenin sevgisinin nasıl olması gerektiğini gösteren kişiydi, sadece küçük dozlarda almış olsam bile. Beni ayakta tutmaya yetecek kadar.

"Sevgilim," diye selamladı Cecilia beni. "Görüşmeyeli çok uzun zaman oldu. Seni arkadaşlarımla tanıştıramadan cenazeden kaçtın."

İğrenç. Cenazeden erken ayrılmama neden olan koşullara rağmen, şimdi bunu yaptığım için memnunum. Annemle ilişkili oldukları için cenazeye katılan insanlardan herhangi biriyle doğrudan konuşmak zorunda kalma fikri, derimi hücre hücre soymak istememe neden oluyor.

"Lanet olsun. Onları çocuğunuzun bir sonraki cenazesinde yakalayacağım."

"Elbette," diye kabul ediyor ve ben gülsem mi yoksa telefonu mu kapatsam bilemiyorum. Ben karar verirken o konuşmaya devam ediyor. "Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum."

"Acil bir durum mu var?" Çünkü bu telefonu açmamın tek nedeni buydu. Ancak şimdi, annem tarafından bana iletilecek hangi acil durumu önemseyeceğimi düşünmekte zorlanıyorum.

"Bu çok endişe verici, canım." Annemin karşısında duruyor olsaydım, dudaklarında alıştırılmış bir somurtma göreceğimi tahmin ediyorum. "Emilia, kardeşiniz için çok etkileyici bir şey yaptığınızdan bahsetti. Neden söylemedin

Ben mi? Kulağa filminden bir şeymiş gibi geliyor. Bence dünyanın bunu bilmesi gerekiyor. Ailesinin onun huzur içinde yattığından emin olmak için ne kadar ileri gidebileceğini bilmeleri gerekiyor."

Lanet olsun. Annemin Josh'ın küllerini ve mektupları bilmemesini tercih ederdim. Ve konuşmayı nereye yönlendirdiğini sevmiyorum.

Josh'un isteğinde dünyanın bilmesiyle ilgili bir şey yoktu. Elbette Josh dünyaca tanınan fotoğraflar çekti. Ancak fotoğraf çekip parasını alabilseydi ve bunları arkadaşları ve ailesi dışında kimse görmeseydi, sanırım bunu sorun etmezdi.

Josh ve ben annemiz gibi değiliz. Biz şöhret avcısı değiliz.

Bu durumu kavgaya dönüştürecek bir şey söylemekten kaçınmak için sessiz kalıyorum. Bugün ofiste kafamı verilere gömdüğüm ve iş arkadaşlarımla sürekli dikkatimi dağıttığı uzun bir gündü. Annemle kavga edemeyecek kadar yorgun ve bitkinim.

Ben hiçbir şey söylememeye devam edince "Ee?" diye üsteliyor. "Bana söyleyecek misin?"

"Sana ne diyeceğim?" Aynada gözlerimin altında eve gidip uyumam için bana bağırarak iki koyu halka görüyorum. "Anlatacak bir şey yok. Josh'un yapmamı istediği bir şeyi yapıyorum. Senden bir şey yapmanı isteseydi, eminim sana yazdığı o mektupta yazardı."

Ofluyor ve merakımın beni ona ne yazdığını sormaya itmesine izin vermemeye çalışıyorum. Annemize yazdığı notta her şey olabilirdi. Bağışlama. Kınama.

Josh'un sevgi dolu kişiliğine rağmen, ikincisinden şüpheleniyorum.

En azından düzgün olmaya *çalışmayan* insanlar için çok az zamanı vardı. Örneğin babamızı ele alalım. Adam ben doğduktan kısa bir süre sonra ayrılmış ve bir daha hiç görüşmemişiz. Görünüşe göre, çocuk bakım ödemeleri göndermiş - Cecilia veya Florence'a sorarsanız, hiçbiri yeterli değil - ve hepsi bu. Ama on üç yaşına geldiğimde, kendimi bir şeyin onu uzak tuttuğuna ikna ettim. Florence, gitmesinin sebebinin ben olduğum konusunda yanılıyordu. Babam başından beri benim babam olmak istemişti ama bir sebepten dolayı olamamıştı. Belki de annemizin umursamaz kişiliği onu uzaklaştırmıştı ya da bizi

ondan. Belki de en başta gittiği için o kadar utanmıştı ki onu affedebileceğimizi hiç düşünmemişti. Ama ben affedebilirdim. On üç yaşındaki Maddie, kendisini önemseyen bir ebeveyne sahip olmak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Josh'a onu bulmama yardım etmesi için yalvardım. Sadece bir telefon numarası. Sadece onu arayıp hayatıma geri dönmek isterse onu memnuniyetle karşılayacağımı söylemesi için.

İlk başta Josh beni rahatsız etmemem için ikna etmeye çalıştı. Doğrudan reddetmedi - bu kadar sert bir reddetme Josh'un tarzı değildi. Ama beni nazıkçe yönlendirmek için elinden geleni yaptı. Bir babadan ne istediğimi sordu ve eğer DNA'mın yarısını sağlayan adam fikrinden vazgeçersem, bir babanın yapacağı her şeyi yapacağına söz verdi.

Ama ben acımasızdım ve sonunda Josh pes etti.

İnternette biraz hafiyelik yaptıktan sonra bir telefon numarası ve bir adres buldu. On dördüncü doğum günümde, neredeyse tam on üç yıl önce, onu aradım. Josh'un arabasının ön koltuğuna oturduk, kardeşim direksiyonun başındaydı, parmaklarım tedirgin bir ritimle tıkliyordu ve ben de cep telefonum olmadığı için onun telefonunu tutuyordum. Araba garaj yolunda park halinde duruyordu çünkü bir yere gitmeye niyetimiz yoktu, sadece Florence ve Cecilia'nın araya girmesini engellemek istiyordum.

Yine de, babamız bizi ziyarete davet etse, Josh'un yaşadığını söylediği New Jersey'e gitmemiz için yalvarmaya hazırdım.

Arama bağlandığında, bana kardeşimin sesini hatırlatan bir ses duydum, sadece bir nota daha derinden.

Ve neredeyse Josh olan sesin beni görmek istemediğini söylediğini duymak çok garipti. Cecilia ile bizi terk etmesinin bir sebebi vardı. Her şeye yeniden başladığını ve artık farklı bir hayatı olduğunu. Birbirimizi hiç tanımadığımızı.

Daha da sarsıcı olan şey, şapşal, sevgi dolu ağabeyimin telefonu elimden çekip alması ve hoparlöre doğru hırslayarak adamın beni tanımayı hak etmeyen ve kaçırdığı muhteşem insanı asla anlayamayacak olan bir pislik olduğunu söylemesiydi.

Josh telefonu kapattı, arabayı çalıştırdı ve bizi en sevdiğim İtalyan buz standına götürdü, orada kendimi bir fincan çilek aromalı buz cipsi yemeye zorladım, böylece kardeşim kalbimin parçalanmış bir karmaşa olduğunu anlayamayacaktı.

Ama o biliyordu. Josh her zaman biliyordu.

Süpermarkette durdu, yirmi dört paket ucuz marka tuvalet kağıdı aldı, sonra bizi New Jersey'e götürdü ve doğum günümün geri kalanını babamın evini temizleyerek geçirdik. Geri çekilip yaptığımız işi hayranlıkla seyrettiğimizde Josh kolunu omuzlarıma doladı ve beni göğsüne bastırdı.

"Dünyanın bize bir anne ve babaya ihtiyacımız olduğunu söylediğini biliyorum. Ama ihtiyacımız yok, Magpie. Birbirimize ihtiyacımız var. Sen bana sahipsin. Her zaman."

Bu sözler beni uzun süre bir arada tuttu.

Ama doğru değillerdi. Çünkü *her zaman* öyle değildi, değil mi?

"Bence kardeşin bunu birlikte yapma fikrini çok sevecektir." Annemin sesi beni anıların acı verici karmaşasından çıkarıp, *bu* kadının gittiği ve Josh'un da kaldığı acı verici gerçeğine geri götürüyor. "Bir sonraki gezi nerede? Ne zaman gidiyorsun? Seninle her zaman, her yerde buluşabilirim."

Siktir, hayır.

Bu telefon görüşmesini bekliyor olmalıydım. Geleceğini bilmeli ve kendimi hazırlamalıydım. Tabii ki annem yeni bir bakış açısı arıyor. Bloguna ve sosyal paylaşım sitelerine yazacak bir şeyler.

Onun yemek bileti artık ölü.

Ama bu? Oğlunun küllerini Birleşik Devletler'in dört bir yanına dağıtmak mı? Bu süt için mükemmel bir hikaye. Güzel yerlerde çekebileceği bir sürü yas görüntüsü var. Her eyalet için sadece bir makale yazsa bile, sekiz makale eder. Ayda bir tane yayınlarsa, bir yılın büyük bir kısmını kapsar. Ve eminim bunu daha da uzatabilir. Fırsatlar sınırsız. Sırf dramatik olsun diye birkaç eyalet daha eklemeye çalışırsa hiç şaşırırmam. Josh'ın ne istediği kimin umurunda?

Gözlerim bileğime kilitlendi.

Sevgiler, Josh

. *Yaptım.* Bu yüzden bu benim işim. Yalnız benim değil.

"Bu görevi birlikte yapacağım biri var zaten." Çenem bu kadar sıkılıyken bu sözler ağzımdan nasıl çıktı bilmiyorum. Ama başardım. Tek yapmak istediğim bir ölüm perisi gibi çılgılık atmak ve anneme güneşe doğru siktir olup gitmesini söylemekken, nispeten olgun bir şey söyledim.

"Biliyorum canım. Bunu Dom'la yapıyorsun. Annesi söyledi. Bunun beni nasıl hissettirdiğini hayal edebiliyor musun? Emilia'dan oğluma ne yapıldığını öğrenmek?" Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmesini beklediğim dramatik bir iç çekti. "Dom'un çekici bir adam olduğunu biliyorum. Josh'la arkadaş olduklarını da. Ama ben onun *kanındanım* Madeline. Bu *benim* yapmam gereken bir şey." Bir duraksama oluyor ve sonra sanki sonradan aklına gelmiş gibi ekliyor: "Seninle tabii ki."

Bir şey bıçaklamak istiyorum ama bu banyoda bıçaklanabilecek hiçbir şey yok. Tek yapabildiğim dağıtıcıdan bir kağıt havlu alıp elimde ezmek.

Şiddet dürtülerimi hiç tatmin etmiyor.

"Bu gezilere gelmiyorsun. Josh senden bunu istemedi ve bu yüzden gelmiyorsun."

Robot sesiyle konuşuyorum, Dom'u cinayet işleyecek kadar sinirlendirdiğim zamanlardaki ses tonunu taklit etmeye çalışıyorum. Bazen annemle konuşabilmemin tek yolunun Dominic Perry gibi davranmak olduğunu düşünüyorum. Ona bir şey anlatabildiğimden değil. Ama beni kavga etmekten, çılgılık atmaktan ve kan dökmekten alıkoyuyor.

"Sanırım Josh da böyle olmasını isterdi," diye tekrarlıyor.

Bence sokaktaki rastgele bir insan Josh'un ne isteyeceği konusunda annemden daha iyi bir fikre sahip olurdu.

Cecilia'nın Josh'un son istekleri üzerinde Dom'dan daha fazla hakkı olduğuna inanması beni şaşırtıyor. Her gün Josh'ın hayatındaydı. Bahse girerim kardeşimin tüm kirli sırlarını Dom biliyordur. Adam benden daha çok şey biliyor olabilir. İtiraf etmek ne kadar berbat olsa da, Dom muhtemelen Josh'u en az benim kadar seven kişidir. Josh'u ne zaman hastanede ziyaret etsem, Dom'la karşılaşma olasılığım çok yüksekti ya da Rosaline ortaya çıkıyordu ve kocasının çok uzakta olmadığını biliyordum.

Eski kocam, kendime hatırlatıyorum.

Josh için gelen kişi Dom'du. Bu yolculuklarda benimle birlikte olması ne kadar sinir bozucu olsa da, yasımı için bana tek yol bırakıyor: yoğun sessizliklere ve ağır, kesik kesik nefeslere gömülmeden önce hakaretler, iğnelemeler ve gerçeklerin garip bir karışımını kusarak.

Annem, kardeşimin küllerini dağıtmanın karmaşık duygularıyla başa çıkmama asla izin vermezdi. Cecilia'nın bu gezilerden birine bile katılması içimdeki bir şeyi yok ederdi.

Dom'la böyle hissetmiyorum.

Öyle olacağını düşünmüştüm. Onun huzurunda bir an daha geçirmenin beni mahvedeceğini düşündüm.

Ama -ve bunu yüksek sesle itiraf edebileceğimi hiç sanmıyorum- bu yolculukların her birinde Dom'un olması... yardımcı oluyor.

Burnumdan derin bir nefes çekiyorum, bu telefon görüşmesinin stresi solunum yollarımı daraltıyor.

Sonra Josh'un bileğimdeki el yazısına bakıyorum. Dom ve benim için bıraktığı sevgiye.

Ve sadece biz.

"Hayır, Cecilia. Bunu Dom'la yapacağım. Yanımda olmasını istediğim tek kişi o."

Az önce ona ihtiyacım olduğunu mu söyledim?

"Şimdi, Madeline, bunu bir düşün." Sesi gergin, bastırmaya çalıştığı öfkeyle titreşiyor. Sanırım son zamanlarda sinirlenen tek kişi ben değilim. "Bu hikâyeden kaç kişinin faydalanabileceğini düşün. Yazdıklarım insanlara yardımcı oluyor. İnsanların Josh'ı tanımaya ihtiyacı var."

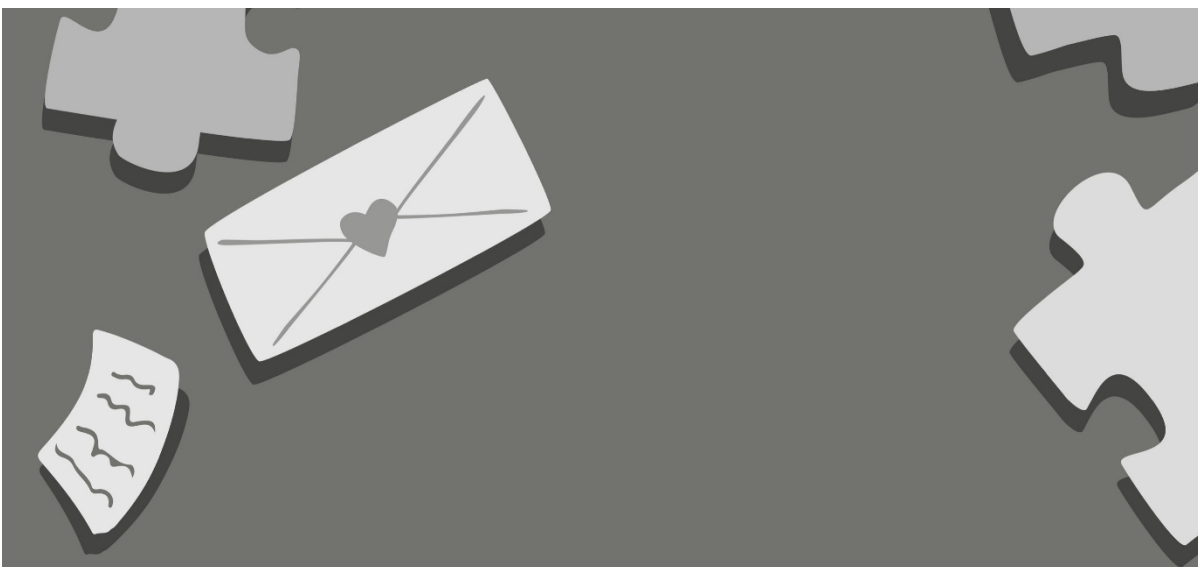
"Önemli olan insanlar onu biliyor," diye çıkışıyorum, Dom taklidimi bitirmiştım. "Ve senin onlardan biri olmadığın çok açık. Numaranı engelliyorum. Bunu daha fazla yapamam. Kızın yokmuş gibi davranmaya devam et. Çünkü bana kalırsa yok."

Aramayı sonlandırıp telefonumu çantama atıyorum, ardından umumi tuvalette kollarımı dizlerime dolayıp alnımı dizlerime dayayarak çömeliyorum ve gözyaşlarımın akmasını bekliyorum.

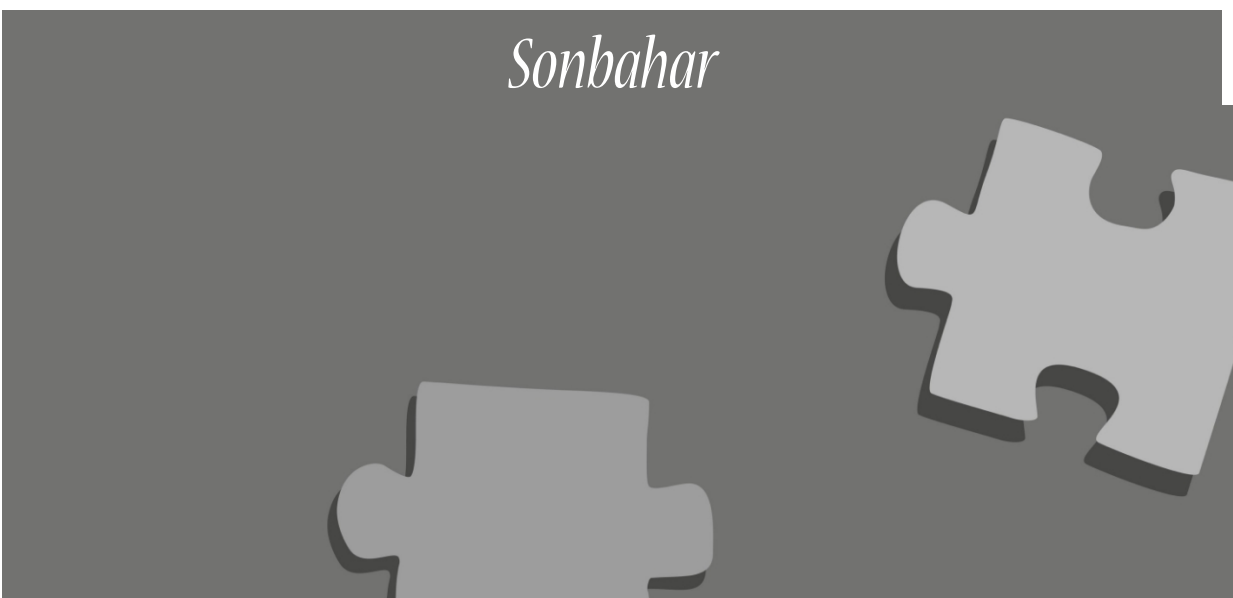
Ama yapmazlar.

Doğum günün kutlu olsun.

OceanofPDF.com

Sonbahar

OceanofPDF.com

BÖLÜM

On yedi

"O hastalıklı orospu çocuğu."

Josh muhtemelen buranın ölüm sonrası seyahat programındaki en komik yer olduğunu düşünmüştür.

Dom ve ben Akbaba Şehri, Arizona'ya girmek için on beşer dolar ödedik. İkimiz de Phoenix'e birkaç saat önce vardık ve uçuş saatlerimiz birbirine çok yakın olduğu için isteksizce kiralık bir arabayı onunla paylaşmayı kabul ettim. Kiralık arabalarımızı kontrol ettik, üstümüzü değiştirdik ve koordinatlara doğru yola çıktık.

Bu da bizi buraya
getirdi. Hayalet bir
kasabaya.

Dom kuru bir kahkaha atıyor ve Akbaba Şehri'nin başlangıcını simgeleyen ahşap çit direklerine doğru ilerliyor.

İronik bir şekilde, bu ölü uygarlık oldukça canlı. İnsanlar toprak yollarda dolaşıyor, bazıları Dom ve benim gibi kendi başlarına, ancak diğerleri Eski Batı kıyafetleri giymiş rehberler tarafından yönlendiriliyor. Josh burada olsaydı, muhtemelen bir kovboy şapkası ve şerif rozeti için yalvarırdı.

Burada her şey -sadece Dom'un mizahı değil- kuru. Seattle'dan çöle geçerken, cildim çatlayıp parçalanmanın eşiğindeki kırılğan bir kâğıt gibi hissediyor. Su şişemi sırt çantamın yan cebinden çıkarmak için arkama uzanıyorum. Kap ince, hafif ve bu iklim için yetersiz. Yarısını tek seferde içtiğime göre bana yirmi dakika daha yeteceğinden şüpheliyim.

Yeterince hazırlıklı değildim. Ekim ayının serin geçmesi gerekiyordu, ancak burada sıcaklıklar şimdiden seksenlerin üzerine çıktı ve

Gidiyorum. SPF 60 güneş kremim bile bu güçlü güneş altında yetersiz kalıyor. Şapkamın kenarını yüzüme doğru çekiyorum ve Dom'a yetişmek için acele ediyorum.

Üzerinde BROTHEL yazan elle boyanmış bir tabelanın bulunduğu bir binanın önünde durdu.

"Vay canına. Arkadaşlık uygulamalarıyla başın dertte mi?" Ben soruyorum. "Orada biraz mahremiyete ihtiyacın var mı?"

Dom bana ters ters bakmaya çalışıyor ama sert ağzının kenarındaki seğirmeyi fark ediyorum. "Mektubunu okumak için biraz gölge arıyorum, böylece mektubun yarısında alev almazsın."

"Bana vampir demenin yolu bu muydu? Canavarların en seksisi mi? Eğer öyleyse, bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum."

Dom'un dudakları daha da kıvrılıyor. "Sende o var. Ve ısırik."

Alay ettim. Sonra da bana söylediği gibi güneş ışığından korkan bir yaratık gibi ahşap merdivenlerden koşarak binaya giriyorum. Güneş ışığından *nefret ettiğimden* değil. Sadece aşırı maruz kalmanın ne kadar acı verici olabileceğini biliyorum. Güneşli günlerde, koltuğuma kıvrılmış ya da yerde otururken dairemin serin gölgesinden gelen doğal ışığın tadını çıkarmayı seviyorum.

Sıfır bulut örtüsü ya da uygun şekilde yerleştirilmiş tentelerle bir çölün ortasında değil.

Dom'un kıkırdaması beni kapıya takip ediyor ve çok geçmeden onun ayakları da takip ediyor. Sonra irkildi ve "Cehennem" diye mırıldandı ve göğsünü sıktı.

Dönüp yaklaşan bir figür görüyorum ve bir hayalet değil, dönem kıyafetleri giymiş bir manken bulduğumuzu fark edince homurdanmadan önce geri sığıyorum. Sahte insan odadaki en modern şey. Zaman, eski sakinlerin geride bıraktıklarının kalıntılarını aşındırmış. Eskimiş bir piyano duvara yaslanmış duruyor ve karşısında eğri büğrü bir ayna asılı. Köşedeki sağlam siyah sobanın sade bir güzelliği var. Bu bunaltıcı sıcakta yandığını görmek isteyeceğimden değil. Genelevin içine doğru ilerlerken, zemin ayaklarımın altında hafifçe esniyor. Tahtaların benden çok daha uzun süre yaşadığını ve hala ayakta olduğunu hatırlatıyor.

Tozlar havada uçuşuyor ve dilimin üzerine yerleşiyor. Bir yudum daha almak için suyumı çıkarıyorum.

"Büyüleyici," diyorum içkimi içtikten sonra, başımı yan odadan bizi izleyen ürkütücü bir oyuncak bebeğe doğru eğerek. "Ölümünden sonraki hayatı geçirmek için ne güzel bir yer."

Dom'un varlığı yanımda beliriyor. "Buranın perili olduğunu mu düşünüyorsun?"

Gözlerimi yüzüne dikip ifadesinde bir alay olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ama Dom hiçbir şey göstermiyor.

"Eğer burada hayaletler varsa, yok deyip onları kızdıracak değilim. Ama eski zamanlardan kalma bir fahişenin hayalet gazabını başınıza indirmek istiyorsanız, buyurun." Kırık aynalı bir makyaj masasına doğru el sallıyorum.

Dom ağzını açıyor ama ellerimi göğsüne bastırıp onu yan odaya doğru içten bir şekilde ittiğimde duraksıyor. "*İşte orada*. Ben sıçrama bölgesinde olmadığım zaman ölülere hakaret edebilirsin."

Dom gözlerini deviriyor ama "Korkak" diye mırıldanırken gülümsemesini gizleme zahmetine girmiyor.

Ben ona esprili bir karşılık veremedim sırt çantasını çıkardı ve küçük bir cebin fermuarını açtı. İçinden Josh'un mektuplarından birini çıkardı.

"Okumak ister misin?" diye sorarak zarfı bana uzattı.

Teklifi kabul ediyorum ve parmaklarım mektubu kavrarken gözlerim bileklerimiz arasında gidip geliyor.

Sevgiler, Josh

Dövmem görünür durumda, sadece biraz kaşıntı ve acıyla güzelce iyileşti. Şimdi siyah çizgiler derime pürüzsüzce gömülmüş durumda. Gözlerimi kapatıp başparmağımı bileğimin üzerinde gezdirdiğimde onları hissedemiyorum bile.

Ama kendimi her zaman harflerin izini sürerken buluyorum.

On ay oldu ve ben hala her gün onu düşünüyorum. Josh'ı düşünmeden bir saatin geçtiğinden emin değilim. Hafızamda onun gülümsemesinin bir parıltısı. Hayatımdaki rastgele şeyler hakkında ona mesaj atma dürtüsü.

Zarf Dom'un elinden kurtulunca bileğine bakıyorum. Orada, saatinin bilekliğinin altından aynı harflerin kenarları görünüyor.

Birdenbire utanarak Josh'un mektubunu açmaya odaklanıyorum, başka bir hayalet kasaba ziyaretçisi geneleve uğramadan önce okumak istiyorum. Kardeşimden bir parça daha alma beklentisiyle heyecanım damarlarımda dolaşıyor. Kâğıdı çekip Josh'un tanıdık karalamasını gördüğümde, neredeyse kafamın içinde mektubu yüksek sesle okuyan sesini duyabiliyorum.

Sevgili Maddie & Dom,

Arizona'ya hoş geldiniz!

Seyahatlerimde pek çok harabe keşfettim, ancak hiç bu terk edilmiş maden kasabalarından herhangi biri. Ürkütücü mü? Hiç hayalet görüyor musunuz?

Eğer hayalet olursam, umarım bu hastaneye değil de havalı bir yere musallat olurum. Belki de her ihtimale karşı burada şeytan çıkarma ayini yapmalısınız ki sonsuza kadar bu sırtı açık önlükle dolaşmak zorunda kalmayayım.

Güzel ve esintili olsalar da...

Üzgünüm. Konuya giriyorum.

Şimdi, eğer kabul etmeyi seçerseniz (ve kabul etmeniz iyi olur çünkü ben öldüm ve öyle söyledim) göreviniz bir Josh hikayesi paylaşım şenliği yapmaktır.

Akbaba Şehri'ni keşfederken, birbirinize benim hakkımda sadece sizin bildiğiniz hikayeleri anlatmanızı istiyorum. Evet, o kadar kibirliyim. Ve size acımasızca dürüst olmanız için izin veriyorum. Komik olanları anlatın, ama nasıl da anlatın.

Çünkü ben yaptım. Yaptığımı biliyorum.

Birbirinize benimle yapmadığınız için pişman olduğunuz şeyleri söyleyin. İşte, ilk ben gideceğim.

Maddie, Galler'de kitapçılarla dolu bir kasaba var. Seni oraya götürüp istediğin her hikayeyi almadığım için pişmanım. Dom, seninle daha fazla Phillies maçına gitmediğim için pişmanım. Her zaman yeni deneyimler aramaya o kadar odaklandım ki, bir klasiğin ne kadar iyi unuttum.

Belki Citizen Bank Park'a uğrarım ve bir dahaki sefere gittiğinizde benim için fazladan bir bira alırsınız.

Benim kadar çok pişmanlık çalış.

Üzerime çöl kumu serpin ve bir kaktüsle fotoğraf çektin.

Ben.

Sevgiler,

Josh

"Cehennem," diye mırıldanıyor Dom ve ben de aynı fikirdeyim.

Bu gezilerin tamamen Josh'la ilgili olduğunu biliyorum ama kardeşim hakkında pek konuşmadık. Biraz önce Dom'a sorduğum soru benim için büyük bir adımdı.

Şimdi de önümüzdeki bilmem kaç saati hikayeler paylaşarak mı geçirmem gerekiyor? Dom'un zaten bilmediği hikayeler mi?

Josh'ın sadece bana ait olan parçaları.

Ama bana da bir şeyler söylemek zorunda.

Bu bir değiş tokuş. Ve sonunda, bu gün başladığında sahip olduğumdan daha fazla kardeşime sahip olacağım. Josh biraz daha uzun yaşamış gibi olacak.

"Yürüyelim. Keşfedelim." Dom emredici tonunu kullanmıyor. Bunun yerine, başını açık kapıya doğru eğip sorgulayarak dikkatlice konuşuyor.

"Evet. Tamam."

Eşikten adımımızı attığımızda, birden annemle yaptığım telefon görüşmesini hatırlıyorum. Nasıl da gelmek istemişti. Eğer kabul , ikimizin de bundan sonra söyleyeceği her şey için burada olacağını.

Josh sırlarımı Cecilia Sanderson'a asla veremezdim. Onları yabancıları eğlendirmek için kullanacak bir kadına değil.

Dom'la yüzleşmek için aniden dönüyorum ve göğüs göğüse geldiğimde bir adım geriye sendeliyorum. Verandadan yuvarlanmamı önlemek için omuzlarımdan tutuyor.

"Özür dilerim. Çok yakın yürüyordum," diyor. "Annem seni aradı mı?" Ağzımdan kaçırıldım.

Dom'un dudakları geriliyor ve o daha başını kısa bir süre sallamadan ben cevabı biliyorum.

"Bu gezilere gelmeyi o mu istedi?" Açıklığa kavuşturuyorum. "Cecilia hiçbir şey yapmak istemez."

Doğru olsa da, cevabını ifade ediş şeklini beğenmedim. Bakışlarım park ettiğimiz yere doğru kayıyor, onun tasarımcı bohem kıyafetleriyle bize doğru yürüdüğünü ve bunun ona Burning Man'i hatırlattığından bahsettiğini görmeyi bekliyorum.

"Ona hayır dedim." Dom'un alçak sesi dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. "Söyledin mi?"

O anda Dom'un ellerinin hâlâ üzerimde olduğunu fark ediyorum ve başparmakları atletimin ortaya çıkardığı çıplak tenimde rahatlatıcı daireler çiziyor. Dom da aynı şeyi fark etmiş gibi ellerini indiriyor ve şortunun ceplerine sokuyor.

"Josh sana hiç annenin arabasını bilerek çektiğimiz zamandan bahsetti mi?"

Her zaman Bay Sorumlu olarak gördüğüm adama bakakaldım. "Hayır." Kelimede ve inançsızlığımda boğuluyorum.

Dom'un dudakları alaycı bir sırıtışla eğiliyor. "Josh okula geldi ve kızgın olduğu belliydi. Ve biliyorsun, kızmadı. Kötü olduğunu biliyordum. Bana Cecilia'nın sen evde yokken kitaplarını attığını söyledi. Senin için çok şey ifade eden kitapları."

Bunu hatırlıyorum. Bir tanesi, Josh beni şehirdeki bir kitapçıya götürdüğü ve onunla tanışabilmem için bir saat boyunca benimle birlikte sırada beklediği için sahip olduğum, en sevdiğim yazarın imzalı bir kopyasıydı.

Cecilia görünüşe göre rafı şifa kristalleri koleksiyonunu sergilemek için istemişti ve zaten okumuş olduğum kitapları saklamamda bir anlam görmüyordu.

"Okuldan sonra evinize gittik ve arabasının yedek anahtarını aldık. Josh onun yoga dersinde falan olduğunu biliyordu, biz de arabasını bulduk, bir yangın şeridine park ettik, sonra da polisi arayıp ihbar ettik."

"Aman Tanrım." Ona bakakaldım. "."

"Ben yaptım." Dom alnımız neredeyse birbirine değecek kadar yakınma eğiliyor ve gözlerimi kendi gözleriyle birleştiriyor. "Pişman değilim. Hiç pişman olmadım. Asla da olmayacak. İkiniz de ondan daha iyisini hak ediyordunuz. Florence'den de daha iyisini."

Sertçe yutkunuyorum ve arkamı dönüyorum, Josh ve Dom'un benim için yaptıkları çocukça ama aynı zamanda garip bir şekilde tatlı davranışı düşündükçe aklım karışıyor.

"Bu..." Boğazımı temizliyorum, konuşmamı zorlaştıran şeyin kuru hava olduğundan eminim. "Bu iyiydi. Sanırım bir hikaye düşünme sırası bende."

Dom homurdanıyor ve etrafımda dolanıp parlak güneş ışığına doğru yürüyor.

Gün ortasının ısıltısı tenini okşuyor, bir sevgiliden gelen öpücükler gibi kollarına ve boynuna işliyor. Güneş benden nefret ettiği kadar Perry ailesine de bayılıyor. Yine de ben yanarken Dom'un bronzlaşması, onun aşırı UV ışınlarına karşı bağışıklığı olduğu anlamına gelmiyor.

"Güneş kremi!" Arkasından sesleniyorum.

Dar toprak yolun yarısında duraklıyor ve bana dönüyor. Gözünde güneş gözlüğü olduğu için yüz ifadesini okuyamıyorum. Ama bıkkınlıkla gözlerini deviriyor olsa bile, bu işin peşini bırakmayacağım.

"Hiç güneş kremi sürdün mü?" Ona doğru koşarken sırt çantamı çıkarıp havaalanındaki hediyelik eşya dükkanından aldığım şişeyi bulmak için karıştırırken soruyorum.

"Hayır. değil."

"değil," diye mırıldanıyorum derin bir sesle, onunla alay ederek. "Kollar dışarı."

Dom tereddüt etti, sonra kilometrelerce uzunluğundaki kollarını uzattı. Neyse ki spreyci olanını almaya karar verdim. Açıkta kalan her santim derime losyon sürdüğümü hayal ettiğimde ciğerlerim garip bir şekilde çırpınıyor.

Sprey mesafemi korumamı sağlıyor.

Önce kollarına, sonra dizlerinden aşağı bacaklarına bir koruma tabakası uyguluyorum. Sırtının etrafında döndüğümde bir sorunla karşılaşıyorum.

"hiç çok uzun olduğunu söyleyen oldu mu?" Homurdanıyor.

Böbreğini dürtüyorum.

"Çömel. Boynunu almam lazım."

Dizlerini bükerken bile "Bu aşırıya kaçmak , " .

"Yirmi yıl sonra cildin olmadığında bana teşekkür edeceksin-" Çok küstahça söylemek üzere olduğum son kelimedede boğuluyorum.

Kanser.

Bu Şimdiye kadar var olmuş en kötü kelime.

Dom dönüyor ve ben de acı veren yanlış
adımımı  rt yorum.

"KırıŐıklıklar. KırıŐık olmadıŐın zaman." Sonra Şişeyi çantama
yerleŐtirmekle meşgul oluyorum.

"Haklısın," diye yumuşak bir sesle konuşuyor Dom. "KırıŐıklık
istemiyorum. Teşekkür ."

Mırıldanıyorum ve sırt çantamı takıyorum. "Tamam. Tamam." Gözlerim
terk edilmiş kasabanın etrafını tarıyor ve bir dizi salon kapısına takılıyor.
Onları işaret ediyorum. "Hadi barda hayalet arayalım. Josh sana hiç balo
elbisesi bulmama yardım ettiŐi zamanı anlattı mı?"

Dom'un aŐzının etrafındaki endişeli kırıŐıklıklar gülümserken hafifliyor.
"Hayır."

O günün anısı zihnimde parlak bir sevinç kelebeŐi gibi parlıyor ve benim
de isteksiz bir sırtışa neden oluyor. "Oh, gerçekten mi? Nasıl dahil olmaya
karar verdiŐini hiç paylaŐmadı mı? Birkaçını kendi üzerinde denemeye nasıl
karar verdiŐini?"

Dom'un kahkahası, güneşin ıslattıŐı havada yankılanarak gürlüyor. Bir
zamanlar boş olan bir yere hayat getiriyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

On sekiz

Böylesine suskun bir adam için Dom yetenekli bir hikâye anlatıcısı. Josh'la ilgili paylaştığı her anı ayrıntılar ve duygularla dolu, öyle ki neredeyse kendimi onunla birlikte yaşarken hayal edebiliyorum.

Ama yapmadım. Çünkü ülkenin diğer tarafına taşındım.

İlk defa Dominic Perry'yi bu kadar çok sevmemiş olmayı diliyorum. Hayatımın o ilk yıllarında ona karşı beslediğim sevgi, onun beni terk etmesinin başka birinin aynı şeyi yapmasından çok daha fazla acı vermesine neden oldu.

Ama artık onu sevmiyorum, bu yüzden geçmişi geride bırakabilirim.

Değil mi?

Gülümseyerek bana Josh'un Phillies'in maskotuyla dans yarışına girdiği zamanı anlattığında buna inanmaya başlıyorum. Hayatıma devam edebileceğime. Dom aşık olduğum genç adamdan farklı bir insan. Ve ben de farklı bir kadını.

Onun yanındayken temkinli olabilirim ama belki de kızgınlığımın bir kısmının geçmesine izin verebilirim?

Birkaç anekdot daha paylaştıktan sonra, hayalet kasabayı keşfetmeye devam ederken hikayelerimiz doğal olarak dağılıyor. Birbirimizden uzaklaşıyoruz, sonra geri dönüş yolunu buluyoruz. Güneş sıcak ve ağır bir şekilde vuruyor ve ben fırsat buldukça eski bir binanın gölgesine sığıyorum.

Ne yazık ki, cildimi güneşten korumayı planlarken, su şişemin ne kadar çabuk tükeneceğini düşünmemiştim. Şişeyi ağzıma götürdüm ve zımpara dilime son damlasını aradım.

"İşte." Dom yanımda beliriyor, elinde bir tüpe bağlanan küçük mavi bir musluk var. Diğer ucu sırt çantasının içinde kayboluyor. "Bu bir CamelBak. Bol miktarda suyum var. Al biraz."

Tereddüt ettikten sonra ağızlığı almak için yaklaşıyorum ve dudaklarımı etrafına sarıyorum. Emdiğimde ağzıma ılık su doluyor ve buz dolu uzun bir bardağı tercih etsem de bu yine de güzel.

Ama aynı zamanda samimi. Suyu yudumlamak için Dom'a yakın durmam gerekiyor ve sedir kokusuna karışan ter kokusunu alabiliyor ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Bana bir süre yeteceğini umduğum uzun bir nefes daha çektikten sonra musluğu geri veriyorum.

Gözlerim karanlık bir setle buluşmak için yukarı kayıyor ve ikimiz de güneş gözlüğü takmamıza rağmen, Dom'un bir içki için ağızlığı kendi dudaklarına koyarken beni izlediğini *hissedebiliyorum*. Muhtemelen tadı bana benzeyen bir içki.

Hızla arkamı dönüp kasabanın derinliklerine doğru ilerliyorum, Dom da peşimden geliyor.

Kısa bir süre sonra Dom'un karnının guruldama sesi o kadar yüksek ki, hızlı bir kahkaha hıçkırığına engel olamıyorum. Adam bana kaşlarını çatmaya çalışıyor. Dudakları bir gülümsemeye dönüştüğünde işe yaramıyor.

Açlığı artarken sık kafalılığını bastırabildiğini bilmek güzel. Bir zamanlar olduğu çocuk olmadığının bir işareti daha.

Dom'a sırt çantamdaki atıştırılmalıklardan birini ikram etmek üzereyim - susuz kalmamı sağlıyorsa bu adil olur- ama o kendi malzemelerini aramakla meşgul. Adam çantasını sırtından indiriyor, küçük bir fermuarlı cebe uzanıyor ve bir granola bar çıkarıyor. Yansıtıcı ambalajı sıyrırken ağzının farklı bir yöne doğru kıvrıldığını fark ediyorum. Artık bir gülümsemeyi bastırmıyor.

Dom istemsiz bir şekilde yüzünü buruşturur.

Birdenbire zamanda geri gittim. Zihnim Dominic Perry'yi izlediğim gençlik yıllarımdan kesitlerle dolup taşıyor. Birçok kez adamın cips yerine havucu, çörek yerine granolayı, Sour Patch Kids yerine fıstığı seçtiğini gördüm. Ve Dom gözlemlerim sırasında, bir seçeneği çiğnerken diğerine özele bakarken ağzının teslimiyet içinde gerilmesini izlerdim.

Nedenini hiç anlamadım, sadece bir nedenden dolayı kendini inkar etmesi gerektiğini düşünüyordu.

Onun şu anki hoşnutsuzluğunu görmek mantıksız bir öfkeye yol açıyor ve tüm kızgınlığımı bir kenara bırakma kararımı yakıp kül ediyor.

Dom tam atıştırmalığı ağzına atmak üzereyken eline bir tokat atıyorum ve granola bar uçuyor. Yiyecek havaya fırlıyor ve sonunda uzakta, tekerlekleri olmayan bir arabanın yanındaki toprağa düşüyor. Kir ve tozun artık yenemez hale gelen çubuğu kaplamasını izliyoruz.

Dom şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatı. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü yapılması gerekiyordu," diye . "Ve sen bunu yapmayacaktın. o."

Dom'un çenesindeki bir kas esniyor ve normalde Dom'un çenesindeki siniri görebiliyorum. açlığının yüzeye çıkmasıyla birlikte gelir.

Çok kötü oldu. Önce ben kızdım. Benim var. "Seninle ilgili *bir şey* var, Dom."

"Benimle ilgili *olan şey ne?*" Sesi etrafındaki çölden daha kuru Biz.

Bunu o istedi. Ben de ona vereceğim.

"Seninle ilgili olan şey, çok yediğini biliyor olman. Biliyorsun ki Acıktım. Bu yüzden kendinize atıştırmalıklar hazırlayın." *Akıllıca görünüyor, değil mi? Yanlış.* "Sağlıklı atıştırmalıklar. İğrenç atıştırmalıklar. Yemek istemeyeceğin atıştırmalıklar." Onun alanına girdim, onu sıkıştırdım. O kadar yaklaştım ki boynundan aşağı süzülen bir ter damlasını görebildim. Ama bunun dikkatimi dağıtmasına izin vermiyorum. "Ve bu yüzden onları yemiyorsun. Karnın guruldayacak kadar acıkana ve Dick Dom'un eşiğine gelene ya da çoktan gelene kadar yemeyeceksin." Parmağımla kaslı göğsüne vuruyorum. "Bunu biz gençken de yaptın, *şimdi* de yapıyorsun. Yulaf bazlı bir atıştırmalığı zorla mideye indirirken neredeyse öğürdüğünü gördüğüm her sefer için bir dolarım olsaydı, bu kasabayı satın alıp bir tatil köyüne dönüştürecek kadar sermayem olurdu! Bunu kendine neden yapıyorsun?" Bu konunun hak ettiğinden çok daha fazla öfkeleniyorum ama kendimi durduramıyorum. "Eğer lezzetli ve sağlıklı bir şey paketlemiş olsaydın, en ufak bir açlık hissi başladığın anda onu yerdin." Onu tekrar dürtüyorum. "Ve o zaman mutlu olurdu. Ya da en azından zavallı bir mutsuz çuval değil." Onun gözlerinin içine bakıyorum.

Şaşkın bakışlar ve saklamadığı o ham duyguyu içime çekerek haklı atıp tutmalarımı körüklemesine izin veriyorum. "Ama defalarca kendine lezzetli ve öğütölmüş ağaç kabuğu ve kuru meyvelerden yapılmamış bir şeyler paketlemeyi reddediyorsun." Kollarımı havaya kaldırıyorum, sanki ilahi bir varlığın gelip beni onun sinir bozucu saçmalıklarından kurtarması için yalvarıyormuşum gibi. "Sadece sağlıklı yiyeceklerden hoşlanmadığını kabul et! Tuzla kaplı ve peynirden yapılmış lezzetli şeyleri arzuladığını kabul et. Ve sonra onları ye. Kendini acıktırmayı bırak ve sadece ye!"

Şimdi zor nefes alıyorum, böğürerek nefes alıyorum. Ama bir astım krizinin yaklaştığını hissetmiyorum. Nefes verişlerim sıcak ve güçlü.

"Senin olayın bu Dom. Senin olayın bu. Seni neyin mutlu edeceğine göre seçim yapmıyorsun. Sorumlu olanı seçiyorsun. Sonra da bunu yaparken mutsuz oluyorsun. Ama getirdiğin yemeği beğenmediğin için kendini aç bırakmak sorumluluk değildir. karşı dürüst olmak ve iyi beslenmek sorumluluktur." Sırt çantamı çekip çıkarıyorum, bir elimi yan cebe daldırıyorum ve tanıdık kırmızı bir çanta çıkarıyorum. "O yüzden şu lanet olası Cheez-Its'leri ye ve sorumluluk sahibi lanet olası hayatında bir kez olsun mutlu ol!"

Refleks olarak ona fırlattığım poşeti yakalıyor ve ben acınası bir şekilde terk edilmiş granola barı almaya giderken onu kendisi için getirmiş olması gereken yiyeceklerle orada bırakıyorum. Çünkü bu kasabada artık kimse yaşamıyor olsa da bu, buraya çöp atmaya başlayacağım anlamına gelmiyor. Çantama koyduktan sonra, sonuna geldiğimizi fark ederek kasabanın kenarına doğru yürüyorum. Ve tekrar susadığımı görmezden gelmeye çalışıyorum, çünkü Dom'dan küçük sırt çantası hortumundan bir yudum isteyecek değilim.

Bir hayalet kasabanın kenarında oyalanıp çöle bakarken, öfkem utanca dönüşüyor. Sonra pişmanlığa.

Söylentim yemekle ilgili başladı ama içimdeki acının çok fazla açığa çıkmasıyla sona erdi.

Sonunda ne diyordum ki? Kendimi Cheez-Its sanıyorum?

Ama bu Dom'u mutlu edecek kişinin ben olduğum anlamına gelir. Birlikte geçirdiğimiz zamanın yarısını onu aşağılayarak geçirirken böyle olduğundan şüpheliyim. Ben de

uzun zaman önce beni incittiği için adamı keder kum torbam haline getirdim. Bunu geride bırakmış olmam gerekiyordu.

Bir sürü şey olmam gerekiyor.

Dom'un kaçınılmaz varlığı yanımda beliriyor. Başımı kaldırıp ona bakmıyorum ya da herhangi bir şekilde onu tanımıyorum, kontrol edemediğim duygularıyla konuşamayacak kadar karışmış durumdayım.

Yine de çitirtıları duyuyorum.

Yan yana duruyoruz, ben kara kara düşünüyorum, o yemek yiyor.

Sonunda Dom atıştırmalığını bitiriyor. Göz ucuyla boş poşeti düzgünce katlayıp cebine sokmasını izliyorum.

"Teşekkür ," diyor.

Homurdanıyorum.

O kadar derin bir iç çekiyor ki, önümüzde tozu dumana katıp bir hortumu yuvarladığını görmeyi bekliyorum.

"İkizler için sağlıklı şeyler yedim," diye itiraf ediyor Dom. "Çünkü çoğu zaman onları beslemekten ben sorumluydum. Ben yemeden asla bir şey yemezlerdi. Annem ve babam onları sadece abur cuburla beslemenden hoşlanmazdı. Sanırım bu bir alışkanlık haline geldi."

Ve şimdi kendimi çöp gibi hissediyorum. Görünüşe göre, o sürtük zombi virüsü hala damarlarımda güçlü bir şekilde pompalanıyor.

Perry ailesi nazik ve sevgi dolu, ancak en büyük oğullarının omuzlarına çok fazla sorumluluk yüklediklerini ilk kez düşünmüyorum. Dom, Adam ve Carter'dan dokuz yaş büyük olabilir ama bu yine de yardım etmeye başlamasını beklediklerinde sadece *dokuz* yaşında olduğu anlamına geliyor.

Josh ve Rosaline Dom'u sorumlu kabuğundan çıkmaya zorlamasaydı, adamın çocukluğunu yaşayabileceğinden emin değilim.

"Özür dilerim." Bunu söylemek düşündüğümünden daha kolaydı, bu yüzden devam ettim, düşüncelerimi daha önce olduğu gibi bağırarak yerine normal bir sesle paylaştım. "Bu mantıklı. Yediğin şey konusunda seni utandırmamalıydım. Bektan bir davranıştı. Ben sadece..." *Sadece güvensizliğimi sana yansıtıyorum.* Ama bunu söylemiyorum. "Bence artık kendin için seçimler yapmalısın. Seni mutlu eden şeyleri yap. Sevdiğin yemekleri ye. Kendini aç bırakma."

Aramıza bir süre sessizlik çöküyor, muhtemelen Dom ondan isteyerek özür dilediğim için çok şaşırdığı için. Belki de sıcak çarpması yaşayıp yaşamadığımı merak ediyordur.

"Susadın mı?" diye sorar. Soru bir barış teklifi gibi geliyor. Elimi uzatıyorum ve bir dakika sonra bana nozulu uzatıyor.

Bir kez daha, ılık sıvı yerini buluyor ve Dom'un gülümsemesini görmek için güneş gözlüklerimin üstünden bakma hatasını yapıyorum. Yüz ifadesi neredeyse memnun görünüyor.

Muhtemelen bunu kardeşim için görevini yapmak olarak gördüğü içindir. Bu ölüm sonrası görevlerin hiçbirinde ölmediğimden emin olmak için.

Josh'un isteğini hatırlayarak telefonumu arka cebimden çıkarıyorum ve telefonu selfie modunda tutup hızlı bir fotoğrafımızı çekerken Dom'un suyunu höpürdetmeye devam ediyorum.

Mutlu musun, Josh? Omzumun üzerinde bir kaktüs var ve bu resimde arkadaş gibi görünüyoruz. İstedğin bu muydu?

Kardeşıme yönelik iğneleyici yorumları kendime saklıyorum ve Dom'a hortumunu geri veriyorum.

"Mektupta pişmanlıklarımızı da paylaşmamız gerektiği yazıyordu," diyorum. Şimdiye kadar anlattığımız tüm hikâyeler komikti.

Dom'un gülümsemesi hafifliyor ama tamamen kaybolmuyor. "Yaptı, değil mi?"

Başımı salladım. "Pişman değilim..." Söylemek istediğim kelimeler sessizliğe gömülüyor, sanki onları söylemek ne kadar kötü bir kız kardeş olduğumu ortaya çıkaracakmış gibi.

Sessizliğim rahatlama noktasını aştı. "İstedğin zaman onunla gitmediğim için pişmanım."

Dom'un itirafı beni çırpınan düşüncelerimden çekip çıkarıyor. O kaktüslerle dolu geniş araziye bakarken ben de ona bakıyorum.

"Onunla nereye gidiyorsun?"

"Her yerde. Her yerde." Dom sert bir hareketle elini ensesinde gezdiriyor. Üzerindeki hayal kırıklığını ve pişmanlığı hissedebiliyorum. "Beni sürekli seyahatlere davet ederdi. Davetiyenin açık olduğunu söylerdi. Hiç gitmedim. İş beni meşgul etti ama izin alabilirdim. Hep düşündüm ki..."

Sesindeki acı içimi parçalıyor çünkü bir yansıması.

"Her zaman daha fazla zaman olacağını düşündün." Kardeşimin davetlerinden birini geri çevirdiğimde kendim için kullandığım aynı gerekçeyle onun için ifadeyi tamamlıyorum.

Gelecek her zaman önümde bitmek bilmeyen bir yol gibi uzanıyordu. Belki de Josh hayatının sonunun diğerlerinden daha yakın olduğunu hissediyordu. Ve bu yüzden sahip olduğu zamanla yapabildiği kadar çok şey yaptı.

Sanırım daha fazla. Eğer çantamdaki külleri onun ölümün sınırlarından daha uzağa ulaşması olarak sayarsak.

"Kesinlikle." Dom, ölümünden sonra da yaşamaya devam eden kasabaya bakarak yavaş bir dönüş yapıyor.

Sessizlik olması gerekenden daha uzun sürdüğünde, Dom'un umutsuzluğun zihinsel tavşan deliğine düştüğünden endişeleniyorum. Neredeyse içinde yaşadığımın aynısı. Mümkün olduğunca az insanın uğraşmak zorunda kalması gereken karanlık bir yer. Bu yüzden bayat havayı uygunsuz bir yorumla dağıtıyorum.

"Josh'ın sofrada adabı berbattı."

Belki de bir pişmanlığı paylaşmak adil olurdu. Dom'un yaptığı gibi acımı açığa vurmak.

Ama yine gülmek istiyorum.

Kendime sürekli onun öldüğünü hatırlatmak yerine kardeşimle ilgili şaka yapmak çok iyi hissettiriyor.

Dom sanki bu hayalet kasabada yalnız olmadığını unutmuş gibi sarsılıyor.

Devam ediyorum. "Gürültücü bir çiğneyiciydi ve ağzı sürekli açıktı. Ayrıca her zaman tabağımdan yemek çalardı! Bir kereden fazla onun sinsisi eline çatalımı saplamayı düşündüm."

Dom kıkırdar. "Bunu bana da yapmıştı. Eskiden yemeklerimi ondan korurdum."

Sessizce anlaşılarak dönüyoruz ve tekrar kasabaya doğru yürümeye başlıyoruz. Sırt çantamı çekip çıkarıyorum, fermuarını açıyorum ve kardeşimin kalıntılarının bulunduğu Rubbermaid kabını bulana kadar etrafta dolaşıyorum.

"Ve şarkı söylemesi," diyorum.

Dom inliyor. "Çok ziftli. Sanki sürekli ergenliğe giriyormuş gibi."

Kardeşimin feryadının mükemmel tasviri, benim onun şarkıları karşısında hıçkırır hıçkırır ağıladığım anıları canlandırıyor.

"Korkunç," diye onaylıyorum parmaklarım kapağı açarken. "Bana istediğini yaptırmak için bunu bir işkence yöntemi olarak kullandı."

"Ya da seni gülümsetmek için," diye ekliyor Dom. "Doğum gününde sana şarkı söylediğinde her zaman kocaman sırtırdın."

"Yaptım, değil mi?" Yumuşak cevabım rüzgarla birlikte sürüklenip gidiyor. Josh'un kabını havaya kaldırıyorum, küçük parçacıkları çoktan esintiye kapılmış. Özgürlüğe ve yeni bir maceraya doğru dans ediyorum.

"O da berbat bir dansçıydı," diyorum elim yana .

"Kesinlikle en kötüsü," diye katılıyor Dom. "Bir keresinde Electric Slide sırasında yanlışlıkla gözümü morartmıştı."

Ve kardeşimin bir parçası daha beni terk ederken, kahkahalarımın ayrılıyor.

BÖLÜM

On dokuz

Güneş battığında dünya nihayet serinliyor. Kendim için rezerve ettiğim küçük bungalovdan çıkıp -Dom'un kendi bungalovu var- havuza gitmeyi göze alacak kadar. Yüzmeyi planladığımdan değil. Ama bazen klor kokusunu rahatlatıcı buluyorum ve bugünden sonra buna ihtiyacım var.

Atıştırmalık seçimleri konusunda peşine düşmeden önce Dom'la aramızdaki ilişki samimiyete yakındı. Öfkem hızlı ve sıcak bir şekilde kaynadı, Josh'un ölümünden bu yana geçen aylarda çok sık yaptığım bir şeydi bu. Dökülmesine izin verdiğim için pişmanım. Bedenim gözyaşlarımı dışarı atmayı reddediyor ama sert sözler kolayca akıyor.

Su sesi adımlarımı yavaşlatıyor ve kapıdan içeri süzüldüğümde havuzun dolu olduğunu fark ediyorum.

Dom tarafından.

Adam suda hem güç hem de zarafetle süzülüyor. Serbest stilde pazılarını esnetiyor ve sırt kaslarını geriyor. İkizlerin yüzme yarışlarında gördüğüm bön ergenlere hiç benzemiyor.

Dom yetişkin bir adam ve vücudum bundan memnun.

Gevşek örme hırkamı omuzlarıma daha sıkı sert meme uçlarımla atletimin ince malzemesine baskı yapmasını gizliyorum. Kısa bir süre için geri çekilmeyi düşünüyorum.

Ama odamda olmaktan yoruldum. Akbaba Şehri'nden döner dönmez hemen işe girdim ve son birkaç saattir her şeye yetişmeye çalışıyorum. Parmaklarımla yazmaktan dinlenmeye ihtiyacı var ve gözyaşlarını unutun - başka bir veri kümesinde bulunması imkansız başka bir hata aramak zorunda kalırsam gözlerim kanamaya başlayacak.

Yastıklı şezlonglardan birine yerleşip Dom'un havuz ışıklarının mavi parıltısıyla aydınlanan vücuduyla yüzeyi kesmeye devam edişini izlerken uzanıyorum.

Birkaç tur daha attıktan sonra, takla atmak yerine ellerini duvara vurur. Gece onun teninin suya çarpma sesi olmadan sessizleşiyor. Üzerimizde yıldızlarla dolu bir gökyüzü uzanıyor ve Dom'un bir izleyicisi olduğunu fark etmesini bekliyorum.

Yapmıyor. Sadece ayaklarının havuzun dibine yerleşmesine izin veriyor ve karanlık geceye doğru dümdüz bakıyor.

Yavaşça ve alaycı bir şekilde alkışlamaya başlıyorum, çünkü ona yeteneğini gerçekten etkileyici bulduğumu söyleyemiyorum.

Dom dönüyor ve gözlüklerini çıkarıyor. Dikkati üzerimde toplanıp kaldığında ürpermeye çalışıyorum.

"İkizler sporlarını çalmaya çalıştığınızı biliyorlar mı? Adam'ın son söylediğine göre olimpiyat adaylarıymış. Belki de beyzbola devam etmelisin."

Dom sırtıyor ve suyun içinden geçerek havuzun benim oturduğum tarafına doğru sürükleniyor.

"Not edildi." Gözleri uzanmış bedenimin üzerinde beni ürperten ağır bir gezintiye çıkıyor. "Uyuyamıyor musun?"

Omuz silkiyorum. "Evet. Birisi havuzda acayip bir canavar gördüğünü söylediğinde dehşete düştüm."

Homurdanıyor ve ben de onun kahkahasını kazandığım için kendime bir puan veriyorum. Dom bunu her yolculukta daha fazla yapıyor. Sanırım ikimizin de birbirimize alışmak için zamana ihtiyacı vardı. Bu dinamiğin nasıl olacağını öğrenmek için.

Dom koruyucu, ben de onun isteksiz sorumlusu mu olacağım? Evet, işe yaramayacak.

Kendini kaptırmış bir genç gibi ona bakıp sarhoş bir öpücük çalmam mı?

Bir kez daha, büyük bir hata.

Düşman mı?

Josh'un bizi bir araya getirmeye zorlayan sözleriyle imkansız. Birbirimize karşı savunmasız olmamızı istemesiyle.

Daha önce Dom'a patladığımdan beri, onun sorumlu olduğu tüm zamanları -neredeyse her günün her dakikasını- ve serbest bıraktığını hatırlayabildiğim birkaç zamanı düşünüyorum.

Sonuncusu çoğunlukla Josh onu itip kakarken ve iğnelediğinde meydana geldi.

Kardeşim öldüğüne göre bunu kim yapacak?

Belki de Dom'u bu göreve dahil etmek Josh'un bana bir bebek bakıcısı ataması değildi. Her biri ne kadar zor ya da saçma olursa olsun yolculukları yapacağımı biliyor olmalıydı. Josh, Dom'un beni zorlamasına ihtiyacım olmadığını biliyor olmalıydı.

Dom'a hiç ihtiyacım
olmadığını. Ama belki de.

Belki Dom'un *bana* ihtiyacı olabileceğini
düşünmüştür. *Josh, Dom'un arkadaşı olmamı
mı istiyor?*

Kardeşimin bu konuda endişelendiğini görebiliyordum. Tüm zamanını çalışarak ve kardeşlerine bakarak geçiren, sorumluluk sahibi, huysuz arkadaşının sosyalleşmeyi unutabileceği endişesine kapıldığını görebiliyordum. Özellikle de adamın yedi yıllık karısından ayrıldığını öğrendikten sonra. Gördüğüm kadarıyla Rosaline, ağabeyim dışında Dom'u rahatlatabilen tek kişiydi. Çoğu zaman Josh ve o, suskun adamı iyi vakit geçirmesi için kandırmak üzere bir araya gelirlerdi.

Kardeşim, en iyi arkadaşının hayatında o başını döndüren güç olmadan yaşayacağını düşünerek sona yaklaştı. Josh, Dom'un birine ihtiyacı olacağını biliyordu.

Ama herhangi biri olamazdı. Josh, Dom'un hayır diyemeyeceği birini seçmeliydi.

Küçük kız kardeşi.

Sinsi entrikalar artık o kadar açık ki, gülesim geliyor. Josh bana küllerini serpmeye işinden fazlasını bıraktı.

Bana en iyi arkadaşını bıraktı.

Dom'un bu unvanı Jeremy ve Tula'dan alacağını düşünmesen iyi edersin,
diye sessizce kardeşimi azarlıyorum.

Belki arkadaşlığın bir versiyonuyla başa çıkabilirim. Ama "en iyisi" alındı.

Oturduğum yerden kalkıyorum, bizi ayıran birkaç metrelik betonu geçiyorum ve Dom'un tam önünde yere bağdaş kuruyorum. Beni izliyor

kapana kısılmış bir hayvan gibi gözlerini kısarak yaklaşıyor.

Ama geri .

"İşler nasıl gidiyor?" Ben soruyorum. Jeremy ya da Tula'ya soracağım bir soru.

Arkadaşlarım. Onları önemseydiğim için kontrol ettiğim insanlar.

Bunu yapabilir miyim? Dom'un arkadaşı olabilir miyim? Geçmişimizin karmaşasını bir kenara yeniden başlayabilir miyim?

Josh için neredeyse her şeyi yapabileceğimi düşünüyorum.

Dom'un yakışıklı yüzünü şaşkınlık kaplıyor ama nedenlerimi açıklamıyorum. Bunu Josh'a iyilik olsun diye yaptığımı bildiği için arkadaşlığımı kabul etmeyecek kadar gururlu.

"Peki," diyor sonunda.

"İyi'yi tanımlayın," diye bastırıyorum. "Ayrıntıları kullanın. Örnekler verin. Belki bir grafik çizin. Siz muhasebeciler böyle iletişim kurarsınız, değil mi? Çizgi grafikler ve elektronik tablolarla?"

Dom'un dudakları seğiriyor ve kollarını kaval kemiklerimin önündeki betonun üzerinde kavuşturuyor.

"İyi' iyi para kazandırıyor demek. Ve her kuruşuna değdiğimi biliyorlar."

"Ukala." Dirseklerimi dizlerime dayadım ve ona doğru eğildim, Gözlerimi onun çıplak göğsünde iz bırakan su damlacıklarından uzak tutmaya çalışıyordum. "Kulağa *harika* olacakmış gibi geliyor. Ama *iyi* olduğunu söylemiştin. Neden sadece iyi?"

Dom bir süre bana bakıyor ve ben de göz temasını sürdürüyorum, aniden bu arkadaşlığa bağlı kalmaya karar verdim. Kardeşimin bana bıraktığı bu görevi kabul etmeye.

Merak etme, pislik. Dom'u senin için halledeceğim.

"Üniversiteden beri çalıştığım yer aynı." Omuz silkiyor, hareketiyle suyu dalgalandırıyor. "Her yıl zam almama rağmen artık durgun hissediyorum. Ayrıca patronum da hıyarın teki."

Son kısma homurdanıyorum. "Başka firmalara da başvuruyor musun?" Dom başını sallıyor.

"Neden olmasın?"

"Bu iyi bir iş. Ofis evime yakın. Buradan taşınmama gerek yok."

Uzanıp alnına bir fiske vuruyorum. Kaşlarını çatıyor ve geri çekilmeme fırsat vermeden nemli parmaklarıyla bileğimi kavıyor.

"Bu ne içindi?"

"Ceza. Kendini küçümsediğin için. Boktan bir patrondan ve haftada kırk kusur saatini *gayet iyi* bir iş yaparak geçirmekten daha değerlisin."

Dom yüzümü incelerken bana tutunmaya devam ediyor. Sonra bakışları düşüyor ve göz bebeklerinin büyümesini izliyorum. Geç de olsa hırkamın düştüğünü ve henüz sakinleşmemiş, aşırı heyecanlı meme uçlarımın ortaya çıktığını fark ediyorum.

"Benim değerim ne Maddie?" Sesi ismimi bastırıyor. Lanet olsun ona ve o derin sesine.

"Daha fazla," diye mırıldandım. "Ben muhasebeci değilim. Bunu ölçmenin bir yolunu kendin bulabilirsin."

Dom'un ağzı geriliyor, sonra gevşiyor. "Bu örtüyü beğendin mi?" Konunun değişmesiyle kafam karıştı, hırkama baktım. "Uh, Öyle mi? Sanırım. Cepleri yok, o yüzden daha iyi olabilirdi." Bunun nereye varacağını tahmin ederek gözlerimi deviriyorum. "Sıkıcı işinde kalmak için bahane olarak her zaman en sevdiğim kıyafetleri giymememle ilgili bir metafor kullanmaya mı çalışacaksın?"

Dom yavaşça başını sallıyor. "Sadece sevdiğin bir şeyi mahvetmediğimden emin olmak istedim."

Sözleri hiçbir anlam ifade etmiyor ve bileğimdeki sıcak eli altta yatan anlamı çözmeyi zorlaştırıyor. "Ne? Nasıl mahvedeyim?"

"Bunu yaparak." Dom bileğimi sertçe çekerek dengemi bozdu.

Yüzüstü suya düştüm.

Neyse ki, nefesimi tutacak kadar zaman içinde neler olduğunu fark ettim, ancak yeniden yüzeye çıktığımda hala öfke içinde püskürüyorum.

Gözlerimdeki suyu kırıştırabildiğimde Dom'un havuzun yarısına kadar geri çekildiğini fark ediyorum. Yüzünde fazlasıyla çekici olan kendini beğenmiş bir sırıtış var.

"Seni sik torbası!" Bungalovdaki diğer konukları uyandıracak kadar yüksek bir sesle bağıriyorum. "Seni öldüreceğim!"

Sırtmaya devam ederken bile düz bir tonda "Korkuyorum," diyor.

Vıcık vıcık hırkam beni sadece geride tutacak, bu yüzden üzerimden silkelenip çıkıyorum ve hüzünlü malzemeyi bir gemi enkazının artıkları gibi arkamdaki havuzda sürüklenmeye bırakıyorum. Sonra ileri atılıyorum, intikam dışında planımın ne olduğundan emin değilim.

Dom kıkırdıyor ve saldırımı savuşturmak için hamle yapıyor. Parmaklarım kalçasının sıkı ve sıcak teninden kayıyor.

"Bundan daha hızlı olmalısın," diye alay ediyor.

Homurdanıyorum ve yalandan saldırıyorum. Blöfüme inandı, yana doğru itti. İşte o zaman ona saldırıyorum. Bir kolumu boynuna dolamayı ve bacaklarımı beline dolamayı başarıyorum. Vücudunun etrafında tamamen ahtapot gibi döndükten sonra parmaklarımı Dom'un meme ucuna geçirip tehdidimi anlamasına yetecek kadar sertçe çimdikliyorum. Nefes nefese, gözlerini gözlerime kilitliyorum.

"Bağışlanmak için yalvarın ya da yarın çürük bir göğüs ucuyla eve uçmaya hazırlanın."

Ancak onun cevabını beklerken kendimi nasıl bir pozisyona farkına varıyorum. Sırılsıklam olmuş ve Dom'un sert vücuduna yapışmışım. Sadece sıırılsıklam pamuklu bir uyku şortuyla örtülü olan göbeğim, paketinden birkaç santim ötede duruyor.

Ve eskiden beyaz olan bir atlet artık o kadar şeffaf ki Dom areolalarımın portresini çizebilir.

"I-"

Her ne özür dileyecekse çok geç oldu. Kendimi korumak için saldırdım, çimdikledim ve sertçe büküm.

Tiz bir çığlık ya da olgun bir küfür bekliyorum. Onun yerine Dom derin bir inilti çıkardı.

bakıyoruz, gözlerimiz kocaman.

Görünüşe göre Dominic Perry yeni bir sapkınlık keşfetmiş. Ne kadar rahatsız edici.

Tutuşumu bırakıyorum ve ondan uzaklaşıyorum, geri çekilirken etrafımızda su dönüyor. Dom göğüs kaslarını ovmak için elini kaldırıyor ve bu hareketi izlememek için kendimi zor tutuyorum. Bunun yerine, suya batmış hırkamı bulana kadar kürek çekiyorum ve sıkı uçtaki merdivenlere doğru yüzerken onu arkamdan sürüklüyorum. Merdivenlere tırmandığımda havuzun yarısı kıyafetlerime yapışmış gibi hissediyorum.

serin gece havası. Yüzmeye gideceğimi bilseydim, yanıma havlu alırdım.

"Maddie." Dom'un sesi onu tanımadan gitmem için bana meydan okuyor. Dişlerimi sıkarak, arkadaş olmaya karar verdiğim adamla yüzleşmek için dönüyorum. Kardeşimin hatırı için.

Bana bakıyor, eli hâlâ göğsünde, belli ki ne diyeceğini bilemiyor.

Ve lanet olsun, ona acıyorum. Çünkü Dom'un her zaman sorumlu olması gereken tavrından uzaklaşıp eğlenceli olmaya çalıştığını görmek savunmamı yumuşatıyor. Ona şaka yapmanın, aptalca davranmanın ve verdiği her kararda ciddi olmamanın sorun olmadığını anlatmak istiyorum.

"Dua et de yarın içkimi kasıklarına dökmeyeyim," diye uyarıyorum, yüzümü korkunç bir kaş çatarak. "Çok rahatsız bir uçuş olur. Ve mükemmel bir intikam."

Gülümsemesi yavaşça açılıyor, isteksizliği için daha da güzel. "Seni ıslattığım için özür dilerim," diye alay ediyor.

Keşke bilseydi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Yirmi

"Uçağınızın gelmesini beklediğimiz için gecikmeden dolayı özür dileriz."

Etrafımdaki birkaç kişi homurdanıyor ama ben sadece hava yolculuğu denen talihsiz ama kaçınılmaz boktan fırtınaya iç geçiriyorum. Umarım Dallas'a vardığımızda aktarmalı uçağıma yetişebilirim. Aslında Dallas havaalanında kapıma kadar dolanmak için üç saatim vardı. Bunun ne kadarının kalacağını göreceğiz. Bu seyahat hıçkırığı beni, sonraki iki eyaleti tek bir seyahatte birleştirmek ve aralarında araba kullanmak konusunda ısrar etmekte haklı olduğuma ikna etti. Mantıklı karar bu.

Programlarımızı karşılaştırırken ve kalan dört destinasyon için hava durumunu araştırırken, Dom ve ben tekrar buluşmak için en iyi zamanın ilkbahar olacağını fark ettik. Gelecek yıl.

Yarım yıldır kardeşimden yeni bir kelime duymamıştım. Beklemeye tahammül edebilmemin tek yolu çift doz alma fikriydi.

Tek araçla gideceğimizi söylediğimde Dom fikrimi kabul etti. Onunla arabada saatler geçirmek eskisi kadar korkunç gelmiyor. Bu ayrı kaldığımız süre boyunca Dom'un arkadaşı olma fikrine tamamen kendimi kaptırmayı planlıyorum. Eğer güvensizliğimi ve kızgınlığımı bastırmayı başarırsam, bu gezi gerçekten de keyifli olabilir.

Ölü kardeşimin kalıntılarını yaymak ne kadar keyifli olabilirse artık.

"Bağlantın nasıl görünüyor?" Ben soruyorum. Yan yana oturuyoruz Phoenix'ten yapılan bu ilk uçuşta. Dom kendime ekonomi sınıfında bir koltuk ayırttığını öğrendiğinde, hemen beni yanındaki koltuğa birinci sınıfa yükseltmeye zorladı ve Seattle'a bir sonraki uçuşum için de yükseltmem konusunda ısrar etti. Josh'un bize uçak biletini karşılamaya yetecek kadar para bıraktığını belirtti.

Ama yine de kardeşimin parasıyla lüks içinde seyahat etmek bana garip geliyor. Daha büyük koltuk, daha ucuz bir koltuğa sığmak için uzun vücudunu acı verici bir şekilde sokmak zorunda kalacak olan Dom için mantıklı. Ama ben ondan daha derli toplu biriyim.

Bu argümanlar hiçbir işe , bu yüzden artık birinci sınıf bir koltuğa sahibim.

"Muhtemelen kaçıracağım," diyor. "Ama günün ilerleyen saatlerinde Philly'de iki tane daha var. Onlardan birini alacağım."

Başımı sallıyorum ve eşofmanımın kapüşonunu eğreti bir yastık haline getirmek için arkama uzanıyorum. "Biraz kestireceğim. Uçağımız geldiğinde beni uyandır." Dallas'taki bir fırtına Phoenix'e olan sabah uçuşunu erteledi, bu da beş dakika içinde binmemiz gereken uçağın henüz havaalanına inmediği anlamına geliyor. Uzun bir bekleyiş bekliyorum ve uyumayı tercih ederim. Gecenin yarısını kıpırdanarak ve yatağında yuvarlanarak, havuzda bacaklarımı ona doladığımda Dom'un sıcaklığının kalçalarımına nasıl işlediğini unutmaya çalışarak geçirdikten sonra vücudumun dinlenmeye ihtiyacı var. Ya da kalçasının hayali dokunuşunun parmak uçlarımda sıcak kıvılcımlar gibi nasıl kaldığını...

"Maddie." Biri alçak, yumuşak bir sesle adımlı söylüyor ve sıcak bir basınç yanağımı okşuyor.

Gözlerimi kırıştırarak açtığımda, dünya renkli, tanıdık olmayan şekillerden oluşan parlak bir bulanıklığa dönüşüyor. Sarsılarak doğruluyorum, ellerim yüzümde geziniyor.

"!"

"Maddie." Aynı ses, bu sefer daha sert olsa da, dikkatimi yanıma çekiyor. Dom orada, miyop gözlerimle kadar yakınımda ve gözlüklerimi uzatıyor. Bir havaalanı terminalinde olduğumu ve tam da bu nedenle seyahat ederken lens takmadığımı hatırlayarak gözlüğü takıyorum; uyuklamaya meyilliyim ve gözbebeklerime yapışmasını istemiyorum.

"Ne kadar süre dışarıdaydım?" Gözlüklerimi tekrar çıkarıp ışığa tutuyorum. Bu sabah olduğundan daha temiz görünüyorlar. *Dom camları parlattı mı?*

"Bir saat. Her yerde nasıl uyuyabildiğini unutmuşum." Dizüstü bilgisayarını açmış ve gelen kutusundaki e-postaları karıştırıyor gibi görünüyor. "Uçağımız geldi. Bir dakika içinde uçağa binmeye başlayacaklar." Bana bakıyor ve dolgun dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Ne?"

"Hiçbir şey."

"Saçmalık. Ben dışarıdayken alnıma yazı mı yazdın?" Elimi cildimde gezdirip parmaklarımda mürekkep izi arıyorum.

Dom homurdanır. "Bu Adam'ın hareketi. Josh'un yüzünde 'popo' olduğunu fark etmesinin bütün bir gün sürdüğüne inanamıyorum."

Hatırladıkça kıkırdıyorum. "Bunu çok daha önceden anladığına ve öylece devam ettiğine dair şüphelerim var."

Dom'un yarım gülümsemesi dudaklarında neredeyse tam bir kıvrıma dönüşüyor. "Yapardı. Ama yüzünde bir hakaret yok. Sadece gömleğimden dolayı yanağında bir kırılganlık var."

"Gömleğin..." İşte o zaman uyandığımda başımın arkaya değil yana eğik olduğunu fark ettim. Bilinci yerinde olmayan Maddie, Dominic Perry'yi kişisel yastığı haline getirmeye karar vermişti. Pamuklu tişörtüne baktım, salya lekesi olmadığı için rahatlamıştım.

Özür dileyip dilemeyeceğime ya da her zamanki alaycı tavrıma geri dönüp dönmeyeceğime karar veremeden, dahili telefonda bir anons geliyor.

"Beş dakika içinde A grubundan başlayarak binişler başlayacaktır."

"Bu biziz." Bilgisayarını kapatır. "Uçağa binmeden önce normal büyüklükte bir tuvalet kullanacağım."

Dom'un geniş omuzlarını o dolap büyüklüğündeki uçak tuvaletlerinden birine sokmaya çalıştığını düşünmek bile bana homurdanma hissi veriyor.

"E-postalarımı kontrol edebilir miyim?" Dizüstü bilgisayarını işaret ediyorum. "Benimkini çıkarmak istemiyorum."

"Tembel," diye mırıldanıyor, bilgisayarını kucağıma yerleştirirken ağzının köşesinde bir seğirme daha oluyor. Dom gerinerek ve inleyerek ayağa kalkıyor ve gözlerimi tişörtü ile eşofmanının bel bandı arasından dışarı fırlayan deri parçasından kaçırmak için çok uğraşıyorum ama yeterince değil. Kollarını indiriyor, karnının alt kısmında beni rahatsız eden şerit kayboluyor ve adam banyoya doğru adım atıyor. Dom'un poposuna baktığımı fark etmem çok uzun sürüyor.

Dizüstü bilgisayar ekranını canlandırmak için dokunmatik yüzeye dokunurken "Lanet olası güzel pantolon," diye homurdanıyorum.

Masaüstü arka planında Perry ailesinin bir resmi var. Perry ailesi artı Josh ve Rosaline. Adam ve Carter mezuniyet cübbeleri ve kocaman sırtışılarıyla topluluğun ortasında duruyorlar.

Bunu kaçırmışım.

Emilia bana duyuruyu göndermişti ve ben de iki mezuna hediye kartlarını postalamıştım. Ama orada olabilirdim. Dom ve Rosaline'in yanında ne kadar garip hissetsem de herkes beni hoş karşıladı.

O gün Josh ile başka bir anı olabilirdi.

Boğazım düğümleniyor ve aceleyle tarayıcıyı açıyorum. Ancak masaüstü dosyalarından biri dikkatimi çekince tekrar duraklıyorum. Sanki bilgisayar kimi düşündüğümü biliyormuş gibi, başlık bana doğru yükseliyor.

JOSH

Dom'un neden kardeşimin adını taşıyan bir dosyası var?

Belki bunlar birlikte çekilmiş fotoğraflardır. Kaçırdığım başka anılar.

İçimdeki mazoşist klasöre iki kez dokunuyor.

Ancak ekranda beliren dosyalar Josh'un sırttan yüzünün küçük önizlemeleri değil. Onun yerine, akademik isimler taşıyan bir dizi PDF dosyası buluyorum. Kaydırdıkça bunların araştırma makaleleri olduğunu fark ediyorum. Yüzden fazla var.

Ve tüm başlıklar belirli bir akciğer kanseri türünden bahsediyor. Josh'ı benden alan kanser. Bizden.

Josh'un ciğerlerinin onu hayal kırıklığına uğratan şey olması sapkın bir kozmik şaka gibiydi.

Yıllarca nefes alamayan *ben* oldum.

"Tedavi Seçenekleri" başlıklı bir dosyaya rastlayana kadar parmaklarım geniş listede geziniyor. Açmak için tıklıyorum. Belge, net başlıklara sahip basit bir formatta.

Mektuplarından birini okuduğumda kafamın içinde kardeşimin sesini duyduğum gibi, bunu bana okuyanın Dom olduğuna yemin edebilirim. Her kelime açıkça onun eliyle yazılmış.

Josh'un Mevcut Tedavisi Umut Veren Tedavi Seçenekleri Deneysel Tedavi Seçenekleri Alandaki Uzmanlar-

"İşle ilgili acil bir durum var mı?"

Soru karşısında irkiliyorum ve Dom'un tepemde belirmediğini görmek için çenemi kaldırıyorum. Bulunduğı noktadan ekranı göremiyor, bu yüzden belgeleri ve klasörü aceleyle kapatıyorum.

Burnumu sokmama kızar mıydı?

"Hayır." Dizüstü bilgisayarımı teslim ediyorum, sonra biletimi çıkarmak ve telefonumu uçak moduna almakla meşgul oluyorum.

Bu arada, zihnim az önce bulduğum şeyi anlamlandırmaya çalışıyor.

Dom'u uçağı kadar takip ederken, gözlerim onun geniş sırtına kilitlenmiş, tüm bu bilgileri derlediğini hayal ediyorum. O yoğun makaleleri okuyor ve Josh'a neler olduğunu anlayabilmek için kendine tüm tıbbi jargonu öğretiyordu.

Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Pencere mi koridor mu?" Birinci sınıftaki rahat koltuklarımıza yerleştik - yine de ekonomi sınıfına kıyasla rahattı- ve Dom el çantamı aldı, koluna bastı ve kolayca baş üstü bölmesine kaldırdı.

"Pencere, sanırım." Aklım hâlâ çoğunlukla o dosyada ama sorusuna ayırdığım köşe, daha fazla diz boşluğuna ihtiyacı varsa bacaklarını koridora uzatmasına neden oluyor. Sürünerek yanından geçip koltuğuma yerleşiyorum ve burnumdan aşağı kaymaya çalışan gözlüklerimi yerine itiyorum.

"Gergin bir uçucu musun?" Dom oturuyor ve beni incelemek için dönüyor. "Hayır. Neden?"

Gözleri kısılıyor ama bir süre duraksadıktan sonra başını sallıyor. "Sebebi yok."

Ama bir nedeni vardı. Eğer evet deseydim -havaya çıkmak beni korkutuyordu- yardım etmek için bir şeyler yapardı. Dikkatimi dağıttı, bana içki ya da uyku hapi verdi. Pilotla konuşmayı talep ederdi, böylece uçaktan sorumlu kişiye bunun en sorunsuz uçuş olsa iyi olacağını söyleyebilirdi.

şimdiye kadar yaşadıklarımız. Ve eğer bunların hiçbiri işe yaramazsa, muhtemelen bana uçaktan inerken eşlik eder, bize bir araba kiralar ve beni Seattle'a kendisi götürürdü.

Çünkü Dom böyle yapar. Kontrolü ele alır ve bir şeyleri düzeltir.

O klasörün anlamı buydu. Dom durumu kavramaya çalışıyordu. Sanki tek yapması gereken yeterince öğrenmekmiş ve o zaman çözümü bulacakmış gibi.

En iyi arkadaşının yavaş yavaş ölmesini izlemek ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamamak nasıl bir şey olmalıydı?

Her şeyi kontrol eden adamın hiçbir şeye sahip olmaması.

Gerçek, bu noktaya kadar izin verdiğimden daha katı bir şekilde içime çarpıyor.

Dom en iyi arkadaşını kaybetti.

Daha çok kardeşini kaybetmiş gibi.

Josh'un vefatını ve hepimizi geride bıraktığını her düşündüğümde, kederim başkaları için duyduğum endişeden daha ağır basıyor.

Josh *benim* kardeşimdi. Onu çok seviyordum. Bu yüzden, elbette, en çok ben incindim.

Ama zihnimdeki bu klasörle, Dom'un acısı fikrini nihayet benimkinden ayırabiliyorum, ta ki onun acısı kendi başına, yanımdaki adamın muhtemelen sadece iradesinin gücüyle kapatmaya çalıştığı açık bir yara olarak oturana kadar.

Dom'un kendi kendine konuştuğunu, acımasız bir sesle hırladığını hayal edebiliyorum. *Acıtmayı kes*, derdi, sanki bu kadar basitmiş gibi. Hatta Josh'ın yüzüne bakıp *"Kanser olmayı bırak"* dediği bir an bile *olmuş* olabilir.

Bunu yapardı. Kibirli pislik.

Bu fikir beni dehşete düşüren bir kahkaha baloncuğuna boğdu.

"Maddie?" Düşüncelerimi dolduran adama baktığımda kaşlarının arasında endişeli bir kırışıkla beni süzdüğünü görüyorum.

Lanet olsun. Ona sarılmak istiyorum.

Ama bir sürü nedenden dolayı bunu yapamıyorum, bu yüzden bir sonraki en iyi şeyi yapıyorum.

"Bir uçuş görevlisi gördüğünüzde işaret eder misiniz? Cin tonik istiyorum."

Yüzündeki gerginlik hafifliyor ve sert, kararlı bir hareketle başını sallıyor. "Elbette."

Kes şunu, ona yalvarmak istiyorum. Beni tekrar düşürmeden önce dur.

Bir dakika sonra bana içkimi uzattığında, yarısını tek yudumda içiyorum. Ancak alkolün dozu, ona daha fazla yaklaşma ve sorumluluk acısını dindirecekse daha keyfi şeylerin kontrolünü ele almasını isteme isteğimi hafifletmiyor.

Boğucu, çileden çıkarıcı, sevgi dolu iradesini bana dayatmak için.

Yapma, kendime hatırlatıyorum.

Dom yetkili olması, kontrolü elinde tutması gerektiğini düşünebilir. Etrafındaki her şeyle ve herkesle ilgilenmesi gerektiğini düşünebilir.

Ama bence asıl ihtiyacı olan şey, ona kendine bakması gerektiğini hatırlatacak biri.

BÖLÜM

Twent[?]-One

"Lanet olsun. Geceyi burada geçirmek istememiştim."

Uçağımız binaya çok yakın ama henüz orada değilken, telefonumdaki dakikaların ilerleyişini izliyorum. Dom'un bağlantısının aksine, bugün Seattle'a başka uçuş yok.

Normalde yarına kadar beklemek sorun olmazdı ama sabah ilk iş olarak yüz yüze bir personel toplantısı var. Eğer orada olmazsam Pamela panik moduna girecek ve işte çuvallamaktan nefret ederim.

"Uçağınızı kaçırmayacaksınız." Dom telefonunu çıkardı ve ekranında havaalanının bir haritasını görüyorum.

"Havaalanının diğer tarafında. Ve uçağa binişler yirmi dakika içinde duracak" -ekranındaki saati görmek için yaklaşıyorum- "yirmi dakika. Daha kapıları bile açmadılar."

Bazı insanlar mesafeyi zamanında koşabilir, ancak bu insanların kronik astımı, muhtaç arkadaşları için hayalet şehir hediyelik eşyalarıyla dolu ağır bir bavulu ve midelerinde iki cin toniği yoktur.

İlkinden sonra durmalıydım ama sürekli uzanıp Dom'a yatıştırıcı bir şekilde dokunmak istiyordum. Ellerimi doldurmaya ve bu ani sevgi saldırısını uyuşturmaya ihtiyacım vardı.

Sizinle takılmanın çok kötü olduğu, Dom'un ertesi gün başka bir kadına evlenme teklif ettiği zamanı hatırlıyor musunuz?

Ama sonra bana küçük kraker paketini uzattı ve kalbim tuzlu ikramın her şeyi çözdüğü ve bunun yerine kemerimi çözüp kucağına oturmam ve kollarımı ona sarmam gerektiği konusunda ısrar etti.

Ben de içtim. Ve şimdi boğulmamaya çalışırken bir bavulu sürükleyerek çalgınca bir koşu yapacak durumda değilim.

"Gelmek üzereler." Dom pencereden dışarıyı işaret ediyor ve ben de uçağımıza doğru uzanan yürüyüş yolunu görüyorum. "Koşmamıza gerek yok. Bu mesafe kat edilebilir. Bavulunu ben taşıyım. Hızlı bir tempoda yürürüz ve sen de başarısın. Şimdi inhalerini kullan."

Sikeyim. Dom'un talimatlar yağıdırması neden birden bu kadar ateşli oldu? Normalde, üzerimde kontrolü olmadığını kanıtlamak için söylediği her şeyi geri püskürtmek isterdim. Ama şimdi kendimi önümdeki koltuğun altından sırt çantamı çıkarırken, inhalerimi sallarken, bir nefes çekerken ve beni doğrudan bir uçurumdan aşağı götürse bile onu takip etmeye hazırlanırken buluyorum.

Kahretsin. O dosyayı okumak bir hataydı.

Şimdi Dominic ne kadar otoriter olursa olsun, kontrolün her zaman sevgi dolu bir yerden geldiğini bilmekten kaçınamıyorum. Bu dürtü büyük olasılıkla iki erkek kardeşe sahip olduğunda ve onların birincil bakıcılarından biri olma görevi verildiğinde başladı.

Dom'dan çok erken yaşta çok şey istendi. Şimdi insanlarla ilgilenerek sevgisini gösteriyor.

Ve benimle ilgilenmeye çalışıyor.

Söz konusu adam emniyet kemeri ışığı söndüğü için koridorda duruyor. İki çantasının askılarını omuzlarına asıyor, sonra da benim bavulumu baş üstü bölmesinden çıkarıyor. Birinci sınıfta olduğumuz için önümüzde sadece bir sıra yolcu var.

"Aktarma yapacağız," diyor Dom, bizden önce inmesi gereken dört iş adamının gözlerine bakarak. Oturdukları yerde kalıyorlar, Dom'un amansız bakışlarından korkuyorlar.

İşte o zaman o 1.80'lik fazladan santimler işe yarıyor.

Bir patlama sesi duyuldu ve hava basıncında hafif bir değişiklik oldu. Bir uçuş görevlisi bize el sallıyor ve Dom geri adım atarak benim onun önüne geçmemi sağlıyor.

"Önemli bir şey değil," diyorum omzumun üzerinden, uçaktan aceleyle inip yürüyüş yoluna çıkarken. "Bir otel odası tutabilir ve yarın sabah uçabilirim."

"Seni burada bırakmayacağım. Gel hadi." Havaalanına girdiğimizde Dom önümde manevralar yaparak önden gidiyor, heybetli vücudu yolcu denizini ikiye ayırıyor.

Beklenmedik bir rahatlama hissi koluma yayılıyor ve pozisyon değiştirirken Dom'un elimi tutup parmaklarımızı birbirine bağladığını fark ediyorum.

Adam hem kendi çantasını hem de benimkini taşıyor ve kolay ama amansız bir tutuşla beni ileriye doğru yönlendiriyor. Uzun bacakları yeri yalayıp yutsa da, benim idare edebileceğim bir tempo tutturduğunu söyleyebilirim. Hızlandırılmış, ama koşmam gerekmiyor.

"Bavulun tekerlekleri var," diye sesleniyorum ona kalabalığın konuşmaları ve anons sesleri arasında.

Etrafımızdaki herkes gibi çantamı yanında sürüklemek yerine hâlâ sapından tutuyor.

"Tekerlekler beni yavaşlatıyor."

Alay ediyorum ve bu kibirli ifadenin alt karnımı nasıl sıktığını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Tekerlekler seni nasıl yavaşlatıyor? Gelecekte gelen bir hover araba mısın? Ya da bir hayalet?"

"Havanı laf sokmak için kullanmayı bırak," diye emrediyor. "Nefes almak için kullan." Bir kadın hiç bir erkeği hem boğmak hem de okşamak istemiş midir?

Bana nefes alıp Dom'u takip etmekten başka bir seçenek bırakılmadığından, gözlerim onun kışına takılıp orada kalmak için bolca zaman buluyor. Muhasebecinin kabarık poposuna hayran olmak, kalabalık bir havaalanında yarışmanın şaşırtıcı derecede keyifli bir yolu.

Ve tabii ki tam iki dakika kala kapım göründü.

"Madeline Sanderson için son çağrı." Anons . "O burada," diye gürlüyor Dom, tepedeki hoparlörden daha yüksek sesle.

"Beni tutuklatmadan önce bağırmayı kes." Nankör bir trol gibi sırtına vuruyorum.

Ama o sadece beni tezgaha doğru çekiştiriyor, çantamı tutan elini kaldırıyor ki görevli bizi fark etsin.

hile yapmak. Pazuları bu hareketle geriliyor ve ağzımın suyu . Dom'un yaklaşmasıyla havayolu çalışanının gözleri büyüyor ve sertçe yutkunmasını izliyorum.

Korkudan mı? Azgınlıktan mı? Kim bilir. Muhtemelen ikisinden de.

Tezgâhın önünde durduğumuzda Dom çantamı yere bana bakıyor.

"Sanırım senden şüphe etmemeliydim," diyorum, tekerlekli çantamın sapına uzanıyorum, ama kalın kalçası yoluma çıkıyor.

"Her şeyi aldın mı?" Dom gözleriyle bedenimi tararken soruyor.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan, elleri de aynı yolu izliyor.

"Telefon," diye mırıldanıyor, sağ uyluk cebimi avuçlayarak. "Uçak bileti." Kapüşonumun cebini okşuyor. "Cüzdan." Sol uyluk cebi. "Dizüstü bilgisayar çantanda. İnhaler yan cepte. Ve gözlüklerini takıyorsun." Kaşları konsantrasyonla aşağı inerken çerçeveleri burnumun köprüsüne doğru itiyor. "Kaçırdığım bir şey var mı?"

Bu son soru içimde bir şeyleri parçalıyor. Etrafındaki her unsuru kontrol altında tutmaya çalışan bu adamın çaresiz, endişeli yanını fazlasıyla ortaya çıkaran bu soru beni paramparça ediyor.

Kaçırdığım bir şey var mı?

Bu soruyu Dom'dan daha önce de duymuştum.

İkizler kampa giderken de aynı soruyu kendi kendine mırıldanıyordu.

Annesinin ağır kesici ilaçlarını sıralarken de aynı soruyu fısıldamıştı.

Josh'un hastane odasında yollarımız birkaç kez kesiştiğinde de aynı soruyu mırıldanmıştı.

Bu sözler kulağa hızlı bir kontrol gibi geliyor ama Dom için bunlar bir uyarı.

Hiçbir şeyi kaçıрма, diyor kendine. Eğer bir şeyi kaçıırırsan ve bu kişi yaralanırsa, bu senin hatan olur. Bunu durdurabilirdin.

Gözlerinde görüyorum. Korkuyu.

Bu tıbbi makaleleri ve araştırmaları incelemek için kaç saatini aynı soru onu azarlayarak geçirdi?

Kaçırdığım bir şey var mı?

Sonunda Dom gözlerimin içine bakıyor, ihtiyaçlarımı kaba bir şekilde kontrol ediyor.

Belki de sevgi dolu bir annenin çocuğunu anaokuluna bıraktığı gibi beni uğurlamasına kızmalıyım. Bunun yerine, seyahat ederken tüm ihtiyaçlarımı nereye koyduğumu fark etmek için zaman ayırdığını bilmek kalbimi hoplatıyor.

Yine de bir şeyi atladı. Şu anda hiç bu kadar ihtiyaç duymadığım bir şeyi.

Yapma bunu! Bu adam tarafından çok kez yakıldın! Elini ateşe sokmayı bırak!

Ama Dom'un yanında kendime engel olamıyorum. İlk reddedilmemden sonra bu yüzden ülkenin öbür ucuna taşındım. Çünkü ölümsüz bir güve gibi, kavrulmuş kalbimi canlandırmaya devam ediyorum ve Dominic Perry olan güzel, ölümcül fenere doğru uçuyorum, muhtemelen çıtır çıtır kızaracağımı görmezden geliyorum.

"Bu senin hatan," diye homurdanıyorum. Kollarımı boynuna dolayarak öne atıldığında gözleri açılıyor.

Onu sertçe öperim.

Omzunda uyumama ve gözlüklerimi temizlememe izin verdiği için bunu alıyor. Kalabalık bir havaalanında bavulumu hızlı ama idare edilebilir bir hızda taşıdığı için bunu alıyor. Kardeşimin hayatını kurtarabileceği umuduyla Josh'un hastalığının her ayrıntısını öğrendiği için bunu alıyor.

Her zaman istikrarlı ve şefkatli olduğu için başına bu geldi. Bu öpücük onun hatası.

Dom homurdanıyor ama geri çekilmiyor. Ona zaman tanımıyorum. Neredeyse dudak kilidini başlattığım kadar hızlı bir şekilde bozuyorum. Ona bir kez daha bakmadan çantamı alıyorum, biletimi okutuyorum ve parmaklarımı dudaklarıma bastırarak onun izlerine tutunmak için biniş köprüsünün güvenliğinde kayboluyorum.

BÖLÜM

Twent□-İki

Gönderen: Dominic Perry
Konu: Telefon Numarası

Maddie,

Bana telefon numaranızı

verin. Saygılarımla,

Dom

.....

Gönderen: Maddie Sanderson
Konu: RE: Telefon Numarası

Yeni telefon. Kimin?

Hiçbir zaman olgun olduğumu iddia etmedim.

Aslında, yaşıma göre genellikle son derece olgunlaşmamış biriyim. Bununla birlikte, tam zamanlı bir işim var, tüm faturalarımı zamanında ödüyorum ve düzenli diş hekimi randevularımı planlıyorum. Sanırım bu Dom'a verdiğim çocukça tepkiyi dengeliyor. Özellikle de dün havaalanında yüzüne saldırdıktan sonra, zaten iki kez teklifimi reddetmesine rağmen.

Konforlu bir ızgara peynirli sandviç döküm tavada kızarıırken dairemde volta atarken "Ben sadece üçleme yapıyorum," diye mırıldanıyorum. "Bunu üç farklı eyalette üç farklı şekilde üç kez yapmadıysan sıçıp batırdığını söyleyebilir misin?"

E-postam yine ping attı.

Gönderen: Dominic Perry
Konu: RE: RE: Telefon Numarası

Maddie,

Bu, arabada birkaç gün geçireceğiniz ve acil için telefon numaranızı isteyen adamdır.

Saygılarımla,

Bana lanet numaranı ver artık.

İki mesaj ve öpücükten hiç bahsedilmiyor. Bu iyi bir şey olmalı, değil mi? Belki de kendini bunun bir kaza olduğuna ikna etmiştir. Uçağa binmek için acele ediyordum ve onun ağzı araya girdi. Ya da alkolü suçlayabiliriz. Bana cin yaptırdı!

Dom'u yatıştırmak için ona telefon numaramı verebilirim.

Ya da benimle doğrudan bağlantı kurma çabalarından kaçmaya devam edebilirdim.

E-posta daha güvenli. İhtiyacım olan bir sınır.

Gönderen: Maddie Sanderson
Konu: RE: : RE: Telefon Numarası

Ne tür acil durumlar? Beni bir yerinde unutmayı mı planlıyorsun? Çünkü siz hatanızı anlayıp dönene kadar atıştırmalıklar ve çıplak dergilerle kendimi eğlendirebilirim.

Saygılarımla,

Scrubs'a Numaramı Vermem

Ayrıca, gönderdiği ilk e-postadan beri numaraları rehberimde kayıtlı. Korkunç bir acil durum ortaya çıkarsa onu arayabilirim. O zamana kadar e-postalar yeterli olacaktır.

Ayrılık duygusunu korumam gerekiyor. O adama yakınlaşmak sağduyumu bozuyor. Ne zaman onun etrafında olmak için olgunluğa sahip olduğuma karar versem, hormonlarım ve muhtaç duygularım yoluma çıkıyor. Beynimin aşırı romantik bir köşesi Dom ile etkileşime geçmenin en iyi yolunun tutkulu bir kucaklaşma olduğuna karar veriyor.

Neden sonsuz bir döngüde aynı hatayı yapıyorum?

Verandadaki salıncakta geçirdiğim o geceyi pek çok kez tekrar ettim ve bu pek çok incelemede her şeyi benim başlattığımı fark ettim. Onu ben öptüm. Gömleğimi çıkardım ve şortumu tekmeledim. Elini kendi elimle kapattım ve bacaklarımın arasına soktum.

Elbette, Dom da katıldı. "Böyle mi Maddie?" diye sorardı. "Sana böyle dokunmam hoşuna gidiyor mu?" Ve lanet olsun, hoşuma gitti, onun adını inledim.

Sonunda boşaldığımda ağzımı omzuna dayadığım için evrene şükrediyorum, çünkü "Seni seviyorum "un o son zevk dalgasında zorla dışarı çıkmak istediğinden oldukça eminim.

Ve sevdim de. Onu sevdim. Bunu çok kolaylaştırdı. Ve o da beni kolayca terk etti.

Koltuğuma çöküp başımı ellerimin arasına alıyorum ve kafatasımın tabanında yavaşça vuran bir ağrı başlıyor.

Dom ile platonik bir arkadaşlık kurmam gerekiyordu. Hayatı asla çok ciddiye almamasını sağlayan kişi olmaya çalışıyordum. Josh arkadaşına göz kulak olmamı istiyordu, anlamsız bir aşkı yeniden keşfetmemi değil.

Çok uzağa. Diğer yönde çok ileri gittim. E-postam çalışıyor.

Gönderen: Dominic Perry
Konu: RE: RE: RE: RE: Telefon Numarası

Maddie,

Halka açık benzin istasyonlarında porno izlemekten hoşlandığını bilmiyordum. Bu bir yolculuk şartı mı? Kaç kere durup sana seks almamız gerekecek?

Saygılarımla,

Fırça Değil, Sorumlu Bir Muhasebeci

Dom'un cevabını okuduktan sonra beklenmedik bir kahkaha atıyorum. Ağzının kenarında bir gülümseme seğirirken, kuru ve alaycı tonuyla söylediği sözleri duyabiliyorum. Dom'la tanışan pek çok insan onun ciddi, çatık kaşlı ve mizahtan anlamayan biri olduğunu düşünür.

Ama sadece itilmesi gerekiyor. Ve dürtülmeye. Ve dürtülmeye. Ve ancak o zaman şaka yapmak için kendine izin veriyor.

Parmaklarım klavyeye gidiyor, bir yanıt yazma eylemi kafatasımdaki acıyı hafifletiyor.

Gönderen: Maddie Sanderson

Konu: Seyahat Bütçesi

Sayın Sorumlu Muhasebeci,

Joshun bize bıraktığı paranın yüzde müstehcen dergiler almak için kullandığını düşünüyorsunuz? 10%? 15%?

Umarım bunun için bütçe ayırmışsınızdır.

Saygılarımla,

Asla Ucuz Müstehcenlikle Yetinme

.....

Gönderen: Dominic Perry

Konu: RE: Seyahat Bütçesi

Sevgili Pahalı Müstehcen,

"Maddie'nin Benzin İstasyonu Pornografisi"ni bir kalem olarak ekleyeceğim. Uygun şekilde geri ödeme alabilmek için lütfen makbuzlarınızı gönderdiğinizden emin olun.

Ya da bana mesaj atabilirsin. Telefonunu kullanarak.

Saygılarımla,

Bana Telefon Numaranızı Verin, Ben de Size Utanç Verici Bir Fotoğrafımı Göndereyim

Oh.

Olamaz.

İşte *bu* cazip bir teklif.

Zihnim o resmin ne olabileceğine dair olasılıklarla dolup taşıyor. Dom neyi utanç verici bulurdu? Ve fotoğrafı neden *saklasın* ki?

Dom, hata yaptığına dair tüm olası kanıtları silecek türden bir adama benziyor.

Belki ona numaramı versem sorun olmaz. Telefonda kendiliğinden sevişecek değilim ya.

Ben zayıfım.

Gönderen: Maddie Sanderson

Konu: RE: RE: Seyahat Bütçesi

(206) 555-6501

Eğer aldığım bir sonraki mesajda Dominic Perry'nin utanç verici bir görüntüsü yoksa, numarayı engelleyeceğim.

Dene

beni.

Saygıları

mı,

Bana Utancını Göster

Koltuğumun kenarına tüneyerek yanıtını bekliyorum. Tarayıcımın sekmesinde, iş e-postalarım için bildirimler görüyorum, ancak onları görmezden geliyorum, çok büyük bir yanlış adım atıp atmadığıma odaklanıyorum.

Telefonum titriyor ve onu . BAY. SORUMLU AHMAK ekranda yanıp sönüyor.

Bu bir hata. Bunu yapmadan önce de biliyordum. Yine de mesajı açmak için kaydırıyorum. İlk başta öfkeli mi yoksa minnettar mı olacağımı bilemiyorum.

Pislik herif bana bir susuzluk tuzağı gönderdi.

Görüntüde, üstsüz Dom plaj havlusunun üzerinde uzanıyor, teni bronzlaşmaya başlamış, beyzbol şapkası gözlerini güneşten koruyor, vücudu tümüyle sergileniyor. Hevesli gözlerim göğsündeki kas çizgilerini takip ediyor ve

Göğüs kaslarında hafif bir kıl tabakası. Boğazının sütunu beni cezbediyor, tabanındaki o çukur beni kışkırtıyor.

Kalçasındaki V işaretini yalamak için neler yapmazdım.

Siktir , Dominic Perry. Bu utanç verici olmanın tam tersi.

Ancak yaşadığım hayal kırıklığı resmin tamamına odaklanmamı sağlıyor ve resimdeki tek kişinin o olmadığını fark ediyorum.

Havlunun yanında bir köpek
duruyor. Bacağını kaldırmış.

Ben Hayranlık a fotografik başyapıt o gösterir a uyumak,
güneşlenmek Dom bir Doberman'dan altın düş almak.

MR. Josh, iyi bir çekim yapmanın köpeği
uzaklaştırmaktan daha önemli olduğunu düşündü.

Gülüyorum.

O kadar çok gülüyorum ki koltuğumdan yuvarlanıp yere düşüyorum ve vücudum kıkırdamalarla sarsılırken cenin pozisyonunda kıvrılıyorum. Kıkırdamaların sonu gelmiyor, bu yüzden telefonumu alıp sesli mesaj başlatmak için kaydırıyorum ve Dom'un kardeşimin seçimi hakkında tam olarak ne düşündüğümü duymasını sağlıyorum.

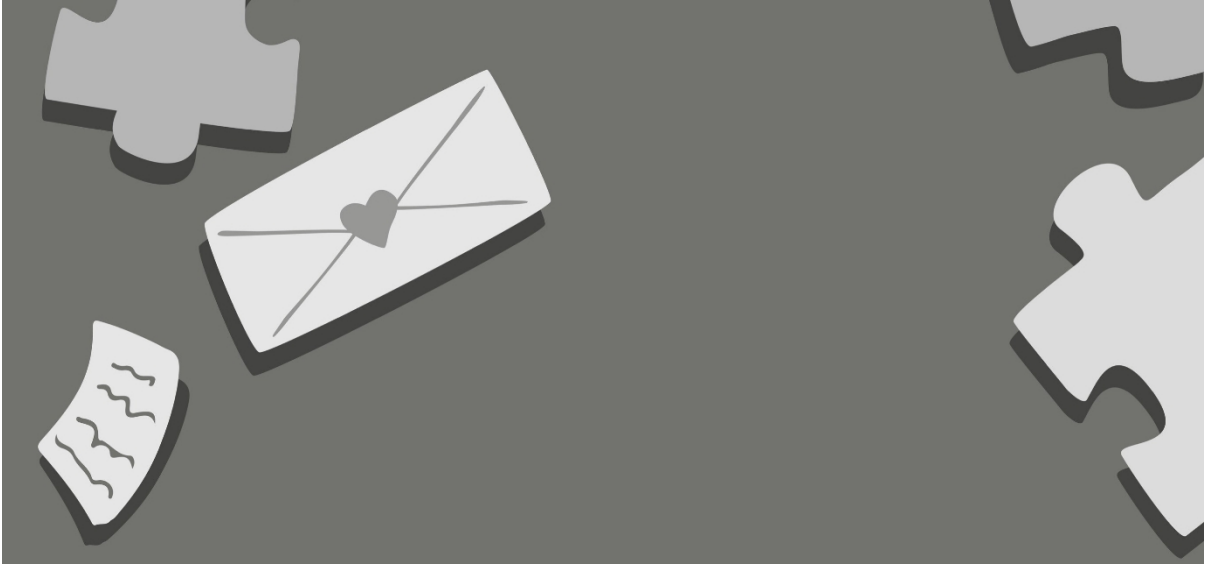
BAYIM. Sizi eğlendirebildiğime sevindim.

Kıkırdamalar nihayet kesildiğinde ve gözlerimin kenarından akan gülme yaşlarını sildiğimde, Dom'a numaramı verme konusunda kendimi endişelendirmemeye karar veriyorum. Daha önce de söylediğim gibi, onu her zaman engelleyebilirim.

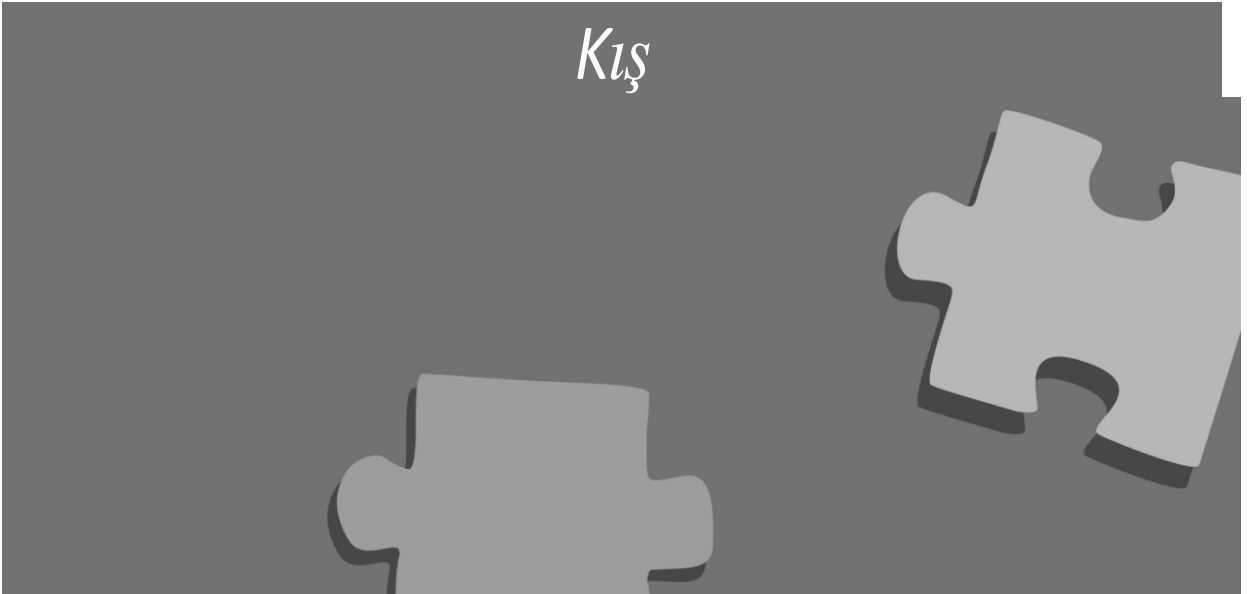
Bunun iyi bir şey olabileceğine karar verdim. Arkadaş olmanın ilk gerçek adımı. Dom'un yakışıklı yüzü ve ona bağlı tüm anılar dikkatimi dağıtmadan onunla düzenli olarak sohbet etme pratiği yapabilirim. Yeni mesajlar yazmak arasındaki gecikme sayesinde sözlerime bir filtre uygulayabilirim. Ona hak etmediği halde yaptığım sert yorumları dizginlemek için biraz zaman ayırabilirim.

Belki bu işe yarayabilir.

OceanofPDF.com

Kış

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Twenty-Three

Bazen Dom'a mesaj atıyorum.

Genellikle Josh'u düşündüğümde. Çünkü kardeşimi düşündüğümde aklım artık bana bakmam için geride bıraktığı arkadaşına gidiyor.

MADDIE: Çok sert görünümlü bir ağaca işeyen bir köpek gördüm ve bana seni

DOM: Beyninin yaptığı çağrışımları sevmiyorum. Bir ağaç nasıl sert görünür?

Bu sadece bir titreşim MADDIE:
Ağaçların titreşimleri vardır
Ve bu da kaldırımın üzerinde
Klasik Dom hareketi.

DOM: Sizin belirmek dediğiniz şeye ben ayakta durmak ve uzun boylu olmak diyorum.

MADDIE: Sadece seni uyarıyorum
MADDIE: Dom = ağaç titreşimleri
Tekrar üzerine işenmesi an meselesi!

Saçmalıyorsun. Bir toplantım var.

Sana ağacın bir resmini göndereceğim.

DOM: Yapma

Oluyor.

Bu değişim, iş yerinde her zaman hoşuma giden gülümsememi günün geri kalanında daha kolay takınabilir hale getiriyor. Özellikle de birkaç saat sonra telefonumu kontrol ettiğimde ondan gelen başka bir bildirim gördüğimde.

DOM: Görünüşe göre, bu gerçekleşmiyor. Henüz tek bir ağaç resmi bile almadım.

Hemen şimdi istediğini bilmiyordum.

İstemiyorum.

DOM: Ama göndereceğinizi . DOM: Ben de kontrol ediyordum.
Zerre kadar merak etmiyorum.

İşten eve dönerken Dom ağacının bulunduğu yakındaki parka sapıyorum, bir fotoğraf çekiyorum ve ona gönderiyorum. Sonra da dalların özellikle baş döndürücü doğasını vurgulamak için oklu bir versiyonunu gönderiyorum.

DOM: Bu son derece yakışıklı bir ağaç.

Haftada en az bir kez saçma sapan mesajlaşmalar başlatıyorum, böylece Dom'un hayatının küçük bir bölümünde ciddi ya da sorumluluk sahibi olması gerekmediğini biliyorum.

Tek yapması gereken bana mesaj atmak. Ve her seferinde atıyor.

Acaba telefon numaramı istediğine pişman mı?

Çok kötü. Ben durmam.

—

Ocak ayında Pamela New York'taki bir konferansta ona eşlik etmem için ısrar etti.

İş insanlarının bir araya geldiği büyük bir toplantı benim eğlence anlayışıma uymuyor, ancak üç nedenden ötürü sorumluluktan kaçmaya çalışmıyorum.

Birinci sebep: Her zaman Pamela'nın gözüne girmek istiyorum.

İkinci neden: New York'ta aynı anda katılmak istediğim başka bir etkinlik var.

Üçüncü sebep: Gelecek hafta Josh'un ölümünün üzerinden bir yıl geçeceği gerçeğinden kendimi uzaklaştırmak için her şeyi yapacağım.

Tula ve Jeremy beni bir günlüğüne spaya götüreceklerini söylediler bile. Akşam da yerel marketteki peynir reyonunu satın almayı, en sevdiğim cinlerden stoklamayı ve Tula'nın beni kendi adımı unutacak kadar sarhoş edeceğine yemin ettiği bir aksiyon filmi içme oyunu oynamayı planlıyorlar.

Umarım dikkat dağıtma teknikleri işe yarar, ancak yıldönümüne giden yolda bile tüm vücudumun acı çektiğini fark ediyorum. Sanki iç organlarım peynir rendesine sürtünüyormuş gibi.

Bu yüzden New York'u kabul ediyorum, soru sormak yok.

İlk gün Pamela'nın gelemediği atölye çalışmalarına katıldım ve onun için bol bol not aldım. İkinci gün, pazarlama departmanından iki kadınla birlikte Redford Team'in standını yönetiyorum. Onlar CEO'lar ve CFO'lardan oluşan kalabalığa hizmetlerimizi tanıtırken ben de kimsenin onların konuşmalarını dinlemeden şirket eşyalarını çalmadığından emin oluyorum.

İş arkadaşlarım iyi insanlar. Etkinlik tam bir içe kapanık cehennemi. Ama konferans bana yuvarlanacak zaman bırakmıyor ki ihtiyacım olan da buydu. Bir de diğer New York etkinliği var.

Konferansın bitiminden bir gün sonra UPenn yüzme takımının Columbia'da deplasman yarışması var. Perry ikizleri New York'ta yarışacak ve ben de gitmeye kararlıyım.

Bir şeyler ters gider de gelemesem diye Adam'a ya da Carter'a planımı önceden bildirmediğim. Ancak buluşma sabahı tüm yükümlülüklerim tamamlanmıştı ve uçuşum günün ilerleyen saatlerine kalmıştı. Pamela'ya erken ayrılışı için iyi yolculuklar diledikten sonra kiraladığım araçla Columbia'ya gidiyorum.

Park yeri bulduktan ve havuzun yerini tespit ettikten sonra girişe doğru ilerliyorum. Nemli havadaki klor kokusu beni o güzel yaz günlerine geri götürüyor.

Perry'ler daha küçükken Adam ve Carter'ın birçok yarışına katıldılar, ancak sadece benim olduğum zamanlar vardı, kalabalıkları geride tutmak için havuzun etrafına astıkları ipe doğru bastırıyordum. Her ikisi de

Perry'nin sarkık saçlarının uzamasına izin vermişlerdi, bu yüzden yüzme şapkalarını başlarının üzerine germek benim işimdi.

Birbirlerine yardım edebilirlerdi ama Adam bunu en iyi benim yapacağım konusunda ısrar etti.

Carter etmedi, sadece parlak mavi baş örtüsünü bana uzattı.

Geçmiş zamanların acısını dindirmek için göğüs kafesimi ovuyorum.

Gözlerim, koridorun aşağısını gösteren bir okla HAVUZ yazan ve insanların kapıdan akın akın geçtiği yardımcı bir tabelaya takılıyor. Telefonumu çıkarıp kamerayı çeviriyorum ve tabelayla bir selfie çekiyorum. Mesajlarıma giderek Adam ve Carter ile yaptığım grup sohbetini açıyorum.

Sanırım kayboldum.

Birkaç dakika cevapsız geçiyor ve muhtemelen buluşma için hazırlanırken telefonlarını sakladıklarını düşünüyorum. Tam içeri girip bir koltuk kapmaya karar verdiğim sırada telefonum çalıyor.

ADAM: Asla

ADAM: LANET OLSUN!!!!!!

Sana doğru geliyor.

Tam Adam'ı sorumsuz bir dil kullandığı için azarlayarak cevap yazmak üzereydim ki metal bir kapı içeri doğru sallanıyor ve sırtan iki Perry'yi içeri alıyor.

"Maddie!" Adam bizi ayıran boşluğa atlıyor ve beni kucaklıyor. Carter daha sakın bir tempoyla onu takip ediyor, bakışları kardeşinin sırtından fırlayıp gözlerimle buluşuyor. O da kendi gözlerini deviriyor ve sırtıyoruz.

Adam beni yere bırakıyor ve geri çekilerek beni içine alıyor. "Burada olduğuna inanmıyorum! Geleceğinizi neden bize söylemediniz? Bu maç için tribünde ailemizden kimsenin olacağını düşünmemiştik."

Buradayken Dom'u görüp görmeyeceğime dair sorulmamış sorunun cevabı bu. İçimdeki garip rahatlama ve hayal kırıklığı karışımını incelemeyi reddediyorum.

"Bir iş için uçtum ve gelip gelemeyeceğimden emin değildim." Gözlerimi kasıtlı olarak Adam'ın yüksek formunda gezdirirken, ağzımın abartılı bir şekilde somurtmasına izin verdim. "Lanet olsun. Speedos bekliyordum."

"Oh, merak etme. Ben seni tutarım." Adam eşofmanını başından çekip Carter'a doğru itiyor ve sahip olmasının yasal olduğundan emin olmadığı karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Sonra pantolonunun önünü yumrukluyor ve usta bir striptizci gibi tek seferde yırtıp çıkarıyor, üzerinde *çok* küçük bir mayo kalıyor.

Carter homurdanıyor. "Tekrar düğmelerini iliklemene yardım etmeyeceğim."

"Buna değer." Adam bana sırtıyor, sonra kollarını iki yana açarak yavaşça bir daire çiziyor. "Ne düşünüyorsun? Ryan Lochte'nin benim üzerimde hiçbir etkisi yok."

"Kesinlikle ondan daha büyük bir egon var." Ona takılırken bile sırtıyorum, buraya gelebildiğim için mutluyum ve bu ikisini sadece birkaç kez yüzerken görmek için saatlerce oturmak üzere olduğumu umursamıyorum.

Adam'ın dediği gibi. *Buna değer.*

Saçları klorla ağartılmış gibi görünen orta yaşlı beyaz bir kadın soyunma odasının kapısından başını uzatıyor ve bize doğru işaret ediyor. "Adam. Carter. Kıçınızı kaldırıp buraya gelin. Birkaç rekor kırdıktan *sonra* flört edebilirsiniz. Daha önce değil."

"Geliyorum, Koç!" Adam en ufak bir azarlama olmadan şarkı söylüyor. Kocaman elleriyle yüzümü kavırıyor ve alnıma gürültülü bir öpücük konduruyor. "Bana tezahürat yaptığını duymak istiyorum, Sanderson."

"Perrys!" Koç tekrar bağılıyor. Adam sırtarak beni bırakıyor ve koşarak uzaklaşıyor, giderken kaslı vücudu atletizmin zirvesi gibi görünüyor.

"Geldiğin için teşekkürler," diyor Carter. Sonra kardeşini takip etmeden önce yanağıma hızlı bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

Sevgilerinden sonra yüzüm ısınıyor. Hoş bir şekilde. Bir türlü azaltamadığım geniş gülümsemem yüzünden yanaklarım ağrıyor.

UPenn yüzücüleri güvertayı ele geçirip ısınma turlarına başlamak için suya atlarken havuz alanına giden yolu bulup yerime yerleşiyorum. Adam'ın gözleri tribünlerde beni buluyor ve şiddetle el sallıyor. Telefonumu kaldırıp Carter'ı işaret ediyorum. Mesajı alıyor ve ikizini omuzlarından yakalıyor. Diğer Perry ne olduğunu anladığında, Adam'ın cömert sırtışına küçük bir gülümseme ile karşılık veriyor. Hızlıca bir fotoğraf çekiyorum, sonra da baş parmağımla onları onaylıyorum.

Bir süre sonra, onların ilk bayrak yarışını kazanmalarını izledikten ve avazım çıktığı kadar bağırdıktan sonra, havuzdan gizlice çıkıp snack bara uğruyorum. Sırada beklerken Adam ve Carter'ın fotoğrafını Dom'a gönderiyorum.

MADDIE: Bu ikisi doğal olarak çıplak köstebek fareleri mi, yoksa Perry'nin tüylerini ağdayla mı aldılar?
Erkeklerin spor için yaptıkları şeyler.

Önümdeki kişi atıştırmalıklarıyla tezgâhtan uzaklaşıyor ve ben hemen nachos sipariş ediyorum. Evde her zaman yerel bir dükkândan aldığım yüksek kaliteli zanaatkâr peynirlerim var, ancak bugün ikizlerin yaz yüzme buluşmalarında kendime ısmarladığım, gerçek olup olmadığından emin olmadığım korkunç lezzetli süt ürünlerini üzereyim.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

DOM: Bu fotoğrafı nasıl çektin?

Kendim aldım.
Josh tüm fotoğrafçılık genlerini almamış! MADDIE:
Ama sadece bir gece çok fazla mojitodan sonra
sızdığında yeteneğinin bir kısmını çaldığım için

Kardeşim hakkında, onun ölümüyle ilgili hastalıklı bir espri olmayan bir şaka yaptığım için kendimle gurur duyuyorum. Bu büyüme gibi görünüyor.

Doğu Yakası'nda mısın? DOM:

İkizlerin buluşmasında mı?

DOM: Şu anda mı?

MADDIE: Evet x 3

Sonra ona havuzun kapısı arkamdayken ağızma nacho peyniriyle kaplı bir cips tıktırdığım bir selfie gönderiyorum. Görünüşe göre havuz alanında yemek yemek yasak, bu yüzden bunları rekor sürede tüketmeyi planlıyorum.

Telefonum titriyor.

DOM: Orada olacağını bana neden söylemedin?

Evet, sanırım arkadaşlar böyle yapar. Belki de yapmalıydım. Ama ikizlere verdiğim bahanenin aynısı var.

Bir iş için New York'. Yüzme yarışı için yeterince uzun kalacağımdan bile emin değildim.

Nacho peyniri ısıyı iyi tutmuyor ve yapışkanlığının bir kısmını kaybetmeye başladı bile. Onları mideye indirmek için bir neden daha.

DOM: Bana söylemeliydin DOM:
Şimdi gidiyorum

Bir nefes çekiyorum, sonra boğazıma kaçmaya çalışan bir çipi çıkarmak için öksürüyorum.

Buraya mı geliyor?

İkizler, ailelerinin muhtemelen bu buluşmayı gerçekleştiremeyeceğini söyledi.

Belki de Dom'un planı her zaman gelmekti ve sadece ilk yarıya yetişemedi. Bu işler *uzun sürer*. Bu Adam ve Carter için bir sürpriz olmalı.

Benim için gelmiyor.

Harika
Seni göremeyebilirim, tüm zaman boyunca kalamam.

Sonra, dehşetin dehşeti, telefonum çaldı. Ekranda Dom'un adına ve görmezden gelmeyi düşünüyorum. Ama tıpkı annemde olduğu gibi, yapamadım.

Ayrıca, muhtemelen araba kullandığı için arıyordur ve mesajlaşmak güvenli değildir.

Ayrıca nacho'larım bitti, sanırım ağzım teknik olarak konuşmakta özgür.

Ona kötü davranma. Bilerek duygularını incitme. O senin arkadaşın, kendime hatırlatıyorum.

Çöpümü atarken aramayı kabul etmek için parmağımı kaydırıyorum.

"Dom," diyorum merhaba yerine. "Aramak acil durumlar ve dışa dönükler içindir. Bunu bir çeşit taciz olarak görüyorum." Alaycı olmayı bırakacağıma söz vermemiştim.

"Not edildi." Derin sesi hat boyunca gürliyor ve kendimi onun benimle tek bir kelime konuştuğunu duymaktan değil, tenime yapışan nemden titrediğime ikna etmeye çalışıyorum. "Buluşmada ne kadar kalabilirsin?"

"Sen içine kapanık birisin ve bu acil bir soru değil," diye mırıldanıyorum telefonumu kulağımdan çekip saate bakarken. "Belki iki saat. Ama bu biraz zorlama olur. Onların son yarışını yakalayamayacağım."

"Bu işe yarar. Oraya gittiğimde sana mesaj atarım."

Ne işe yaramalı? Her zaman onları alkışlayan birinin olduğundan emin olmak mı istiyor?

Bu çok hoş.

"Güzel. Ben geri dönüyorum. Dikkatli sür. Hız yapma."

"Ben asla hız yapmam." Sesi kırılgan geliyor.

"Tabii ki hayır. Kiminle konuştuğumu unutmuşum."

Bir saat kırk beş dakika sonra telefonum cebimde çalıyor.

Trafiğe takıldım. Beni bekleyebilir misiniz?

Adam ve Carter'ın etkinlikleri arasında okuduğum kitaptaki sayfayı işaretleyip çantama tıktırıyorum. Sonra telefonumdaki harita uygulamasını açıp seyahat süresini ve kiralık arabamı bırakıp güvenlikten geçmenin hesabını yapıyorum. Gerçekten de çoktan yola çıkmış olmalıydım. İkizlere hızlı bir veda ve iyi şanslar mesajı gönderiyorum, ardından Dom'a yanıt veriyorum.

Özür dilerim. Havaalanına gitmem gerek MADDIE:
İkizler seni gördüğüne sevinecek!
Yani senin için pantolonlarını yırtacak kadar mutlu
değiller.

Bu sadece benim içindi.

MADDIE: Ama eminim sana sarılırlar ya da başka bir şey yaparlar.

DOM: Bu ne anlama geliyor?

DOM: Pantolonla ilgili şey mi?

DOM: Kardeşlerim neden senin için pantolonlarını ?

DOM: Trafik hareket ediyor

Sadece Adam'dı MADDIE:

Gerçekten gitmem gerek

Birkaç ay görüşürüz!

Kapıma tam zamanında varıyorum.

Gördün mü? Biraz daha kalsaydım, kaçırıacaktım.

Koridor tarafındaki koltuğuma yerleşirken -banyo erişimini her zaman pencere manzarasına tercih ederim- uçağımı kaçırmanın ne anlama geleceğini düşünüyorum. Yeniden planlama, tabii ki. Muhtemelen geceyi New York'ta ya da belki Philadelphia'da geçirmek zorunda kalacaktım. Adam ve Carter'ın evlerinde fazladan bir yatak var mı? Eğer varsa, muhtemelen iğrenç bir üniversite öğrencisi yatağıdır. Bir otel odası ayırtmak daha sağlıklı bir seçenek olurdu.

Perry'lerle bütün bir akşam geçirebilirdim. Bu daha önce hiç olmamıştı. Sadece üçü ve ben.

Dom da gece kalır mıydı? Belki benimle bir otel odasını paylaşırdı?

Midemde pişmanlık hissi uyandıran bir boşluk, koltuğumun nasıl bir yüzdürme cihazı olduğuna dair bir uçuş güvenliği konuşması dinlemek yerine hala klor kokulu bir odada olmayı dilememe neden oluyor.

Ülkeler arası uçuşumdan indiğimde, gözlerim kamaşmış ve yatağıma ihtiyacım varken, Perry'lerden gelen birkaç mesajı görmek için telefonumun uçak modunu kapatıyorum.

CARTER: Geldiğiniz için teşekkürler, eski günlerdeki gibi bize tezahürat yapmanız çok güzeldi.

ADAM: Maddie!!!! Senin için tüm yarışlarımı kazandım!!! İyi şanslar!!!

Keşke bana geleceğini söyleseydin.

DOM: Eve sağ salım döndüğünde bana mesaj at.

Aracımın arka koltuğuna yerleştikten sonra ikizlere bir öpücük emoji gönderiyorum.

Ama Dom için kendimi bir mesaj yazacak kadar uyandırıyorum.

MADDIE: Seattle'da güvende
Seni kaçırdığım için üzgünüm dostum.

DOM: Evde misin?

Bir Uber DOM'da: Bu

evde güvenli değil.

DOM: Sürücü derecesi nedir?

DOM: Profillerinin ekran görüntüsünü bana gönderdiler.

Bunu yapmayacağım DOM:

Konumunuzu benimle paylaşın.

Aman Tanrım.
MADDIE: Binamdayım MADDIE:
Binamdayım

DOM: Teşekkür .

MADDIE: Asansörün önündeyim MADDIE:
Asansörün içindeyim

Ne yaptığınızı anlıyorum.

MADDIE: Kat 1'deyim
MADDIE: Kat 2

DOM: .

MADDIE: Kat 3
Kat 4 DOM: Hangi

katta ?

MADDIE: Kat 5

MADDIE: Hem yaşadığım yer hem de bulunduğum yer

MADDIE: Koridorun yarısında

DOM: Not edildi.

MADDIE: Kapımın önünde MADDIE:

Anahtar kapıda

DOM: Maddie... benimle edepsizce mi konuşuyorsun?

Eşiğime takılıyorum ve neredeyse telefonumu düşürüyordum. Uçuşun yarısından beri beynimi bulandıran uyku hali, derimin altında kükreyen sıcakla birlikte buharlaşıyor.

Ama Dom'un beni sarstığını bilmesine izin vermeyeceğim.

MADDIE: Beni yakaladın

Umarım senin için iyi olmuştur.

Ekranı üç nokta defalarca belirip kayboluyor ve ben de homurdanıyorum. Dominic Perry edepsiz bir şaka yapmaya çalıştı ve şimdi devamını getiremiyor.

MADDIE: Yatmaya gidiyorum

İkizlere harika olduklarını ve en sevdiğim Perry'ler olduklarını söyle.

Bunu yapmayacağım.

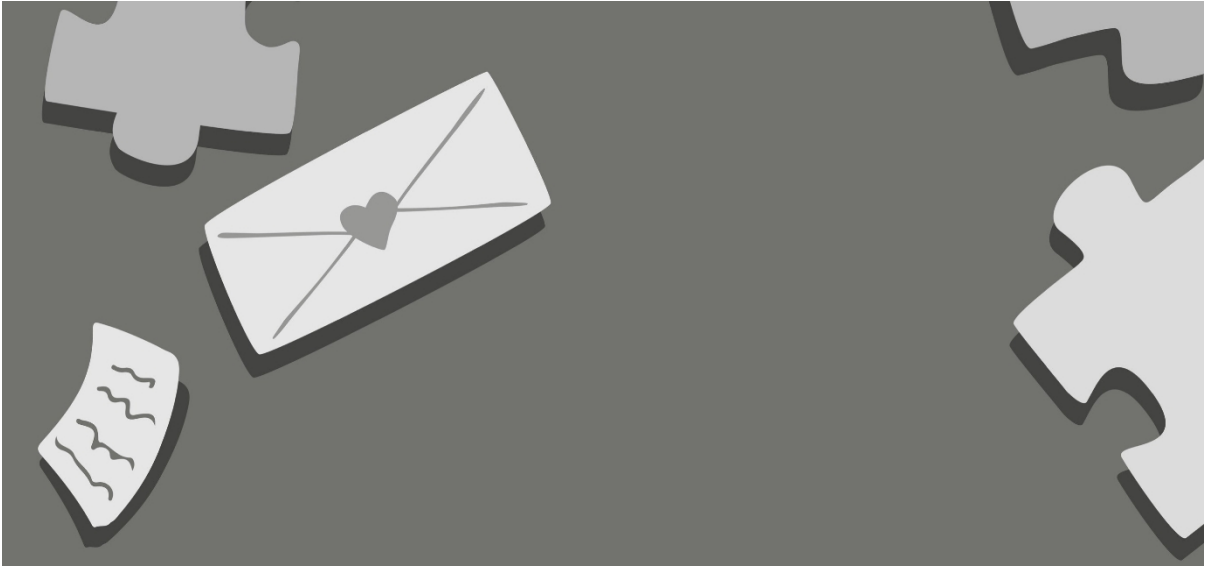
DOM: İyi geceler.

DOM: Yatağına sağ salim ulaştığında bana mesaj at.

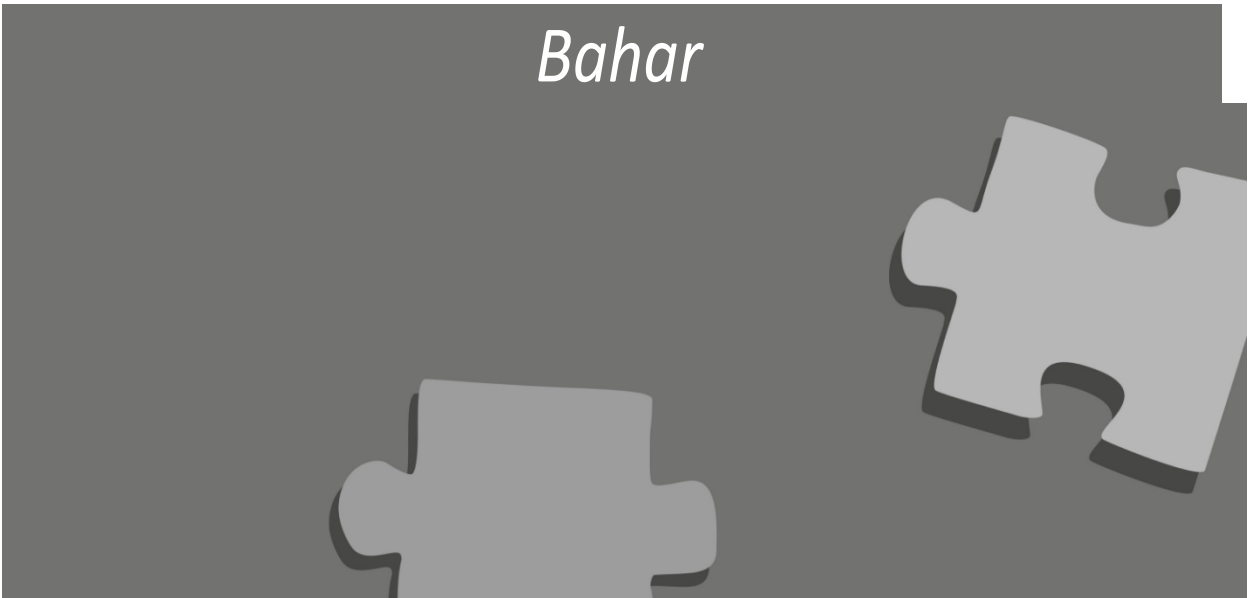
Yardıma ihtiyacın var.

Gülümseyerek uykuya daldım.

OceanofPDF.com

Bahar

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Twent□-Four

Altı ay boyunca kardeşimden yeni bir mesaj almadan ve Dominic Perry ile sadece uzun mesafeli yazışmalar yaparak hayatta kaldım. Josh'un ölüm yıldönümünde, bir spa banyosunda tüylü bir bornozla saklandım ve Dom'a mesaj atarak o ana kadar açtığımız mektupların fotoğraflarını istedim.

Beş dakikadan kısa bir süre sonra görüntüler geldi ve onları ilk seferki gibi hevesle okudum.

Dom'un adı hemen telefonumda belirdi ve beni aradı. Görmezden geldim. Çünkü göğsümdeki tüm kederin onun yanında olduğu gibi öfkeye dönüşmesinden ve korkunç bir şey söylemekten korkuyordum.

Banyodan çıkmadan önce ona bir tür özür mesajı attım.

Şimdi konuşamam. Bir sonraki gezimizi dört gözle bekliyorum.

Şu anda çıktığımız yolculuk. Manzara nefes kesici.

Gerçekten.

Buraya kadar yürümek ciğerlerim için cehennem gibiydi. Şehirde gideceğim her yere yürüyerek gitme eğiliminin beni buna hazırladığını sanıyordum. Ancak Seattle'da birkaç blok geçmek, web sitesinde "düz ve yürümesi kolay" olarak tanımlansa bile, Güney Dakota taşrasında kilometrelerce yürümekten çok farklı.

Josh'un bizi gönderdiği yerlerden en az birinin fiziksel efor sarf etmeyi gerektirdiğini tahmin etmiştim. O bir vahşi doğa fotoğrafçısıydı.

Her şeyden sonra. Kardeşim ölümden sonraki hayatını güzel, uzak yerlerde geçirmek isterdi.

Çorak Topraklar da tam olarak böyle bir yer. Soluk kahverengi, paslı turuncu ve tuğla kırmızısı çizgilerle çizilmiş çayırlar ve pürüzlü kaya oluşumlarıyla dolu bir milli park, her katman zaman içinde başka bir anı belirler. Burası muhteşem ve yabancı. Dom ve ben bir süredir başka bir yürüyüşçünün yanından geçmedik ve neredeyse başka bir gezegende olduğumuza inanabilirim.

Biri tumbul çayır köpekleriyle dolu.

Dün gece, uçağımın beş saat rötar yapması ve Dom'un tüm bu süre boyunca beklemesinin ardından bizim için rezerve ettiğim pansiyona geç vardık. Bu seyahati neredeyse mahvediyor olmanın stresiyle bitkin düşmüş bir halde yol arkadaşına "İyi geceler" diye mırıldandım, yatak odama geçtim ve derin bir uykuya daldım. Ama Dom bu sabah ilk iş olarak kapımı çalmayı ihmal etmedi ki yola çıkabilelim.

Bir çift yürüyüş botuna yatırım yaptığuma sevindim. Spor ayakkabılarım, üzerinden tırmanmak zorunda kaldığımız bazı kayalarda iyi sonuç vermezdi.

"İnhalerine ihtiyacın var mı?" Dom etrafımızı saran muhteşem manzaraya değil de bana bakarak soruyor.

Beş millik patikanın tam yarısında durduk. Kabaca koordinatların bizi gönderdiği noktada. Ona el sallıyorum, sonra ellerimi dizlerime koyuyorum ve yıllar önce bir uzmanın bana öğrettiği nefes egzersizlerini hatırlamaya çalışıyorum.

Dom bir süre daha öylece duruyor, sonra istediğim alanı bana veriyor. Yine de ondan yayılan endişeyi hissedebiliyorum. Bu his eskisi kadar rahatsız edici değil. Bu tepkinin benim aciz olduğuma inanmaktan ziyade kontrolü kaybetme korkusuyla ilgili olduğunu anladığımdan beri değil. En azından, umarım ikincisini düşünmüyordur.

"Neden sen-" Bir nefes daha çekiyorum, soğuk ve kuru hava ciğerlerimi tırmalıyor. Ama güçlüyüm. "Mektubu okudun mu?" Daha fazla nem olsaydı yürüyüş ciğerlerimi bu kadar tahriş etmeyebilirdi. Astımım ile ilgili bir şey bu. Solunum yollarıma zarar veren bazı kombinasyonlar var.

Bayılmanın eşiğinde olmadığımından emin bir şekilde CamelBak ağızlığını dudaklarıma bastırıyorum ve derin derin içiyorum. Hayalet kasaba gezimizden sonra su kesesi çantalarından bir tane almıştım, böylece Dom bir daha su içmemden sorumlu olmayacaktı.

Dom sırt çantasını çıkarırken gözlerini benden ayırmıyor, dış cebin fermuarını açıyor ve tanıdık bir zarf çıkarıyor.

Güney Dakota

43°45'50.9" N

101°58'10.0" W

Ama hemen açıp okumaya başlamıyor. Bunun yerine, bir kaya kümesine yaklaşıyor ve kışını bir kayanın üzerine koyuyor. Sonra yanındaki boş yere vuruyor.

Emir açık.

Otur.

Belki de bir ricaydı.

Gözlerimi deviriyorum ama onunla bu konuda tartışmamaya karar veriyorum. Ayrıca, manzarayı seyretmek için güzel bir yer.

Ancak ben onun yanına yerleştiğimde Dom başparmağını zarfın kıvrımının altından geçirip yırtıyor. Parmaklarının kardeşimin küçük bir parçasını ortaya çıkarmasını izlemek yerine, gözlerimi manzaraya işaretlenmiş zaman çizgilerine dikiyorum.

Ve Josh'un sözlerini Dom'un sesinden duymak için bekliyorum.

Sevgili Maddie & Dom,

Güney Dakota'ya hoş geldiniz!

Şu anda Çorak Topraklar'ın ortasında olmalıydın. Bu isim Oldukça harika, değil mi? Ve duyduklarıma göre, yanlış. Çünkü bana burayı anlatan herkes eşsiz bir manzarası olduğunu söylüyor.

Benim için içeri al. Bir de fotoğrafını çek tabii.

Seni bu kadar uzun bir yolculuğa gönderdiğime göre, arkamda bir parçamı bırakmak için mükemmel bir yer bulacağından eminim. İyi bir manzaram olduğundan emin ol. Her görmek istiyorum.

Dom okumasına ara veriyor ve ben de yutkunurken boğazının titremesini izlemek için ona bakıyorum.

Sadece birkaç cümleden sonra ara vermek istediği için onu suçlamıyorum. Mektupları okurken seslerimizde bile Josh'ı duyuyorum. Onun mizahını duyuyorum. Heyecanını. Umudunu.

Ve pişmanlığını.

Maddie.

Dom'un tekrar okumaya başladığını fark etmem bir nefesimi aldı.

Yürüyüşün kolay olmadığını biliyorum. Ama sevindim. Umarım buna değdiğini düşünüyorsunuzdur. Her iki şekilde de, bir ikramı hak ettin.

"Oh kahretsin." Hırıldıyorum. "Bu ne anlama geliyor?"

Dom'un bir-

"Hadi ama Josh." Söz konusu adam kardeşimin adını inliyor.

Sırıtiyorum ve omzumu onunkine çarpıyorum. "Okumaya devam et."

Dom bana sıcak olmayan bir bakış fırlatıyor, sonra dikkatini mektuba veriyor ve bariz bir isteksizlikle okuyor.

Dom'un güzel bir sesi olduğunu biliyor muydunuz? Ve yürüyüş güvenliğinin bir parçasının da ayıların size engellemek için bolca gürültü yapmak olduğunu biliyor muydunuz?

Dönüş yolculuğunda Dominic Perry'yi kişisel radyon olarak düşün. Ve en sevdiğim şarkıları çalmanı istiyorum.

bak, Magpie.

*Sevgi
ler,
Josh*

O kadar çok gülüyorum ki öksürmeye başlıyorum. Ama nefes değer. Dominic Perry'yi benim için şarkı söylemeye zorlarsam bu yürüyüşe de değer.

Kaşlarını çatıyor. "Çorak Topraklar'da ayı yok. Bu hiç adil değil."

"Oh, Dom, oğlum." Omzunu okşadım. "Hayat nadiren öyledir. Erken yaşta öğrenmen daha iyi. Ve onu duydun. Bunu *hak ediyorum*. Şimdi, Josh'un en sevdiklerinden birkaçı neydi?"

Kağıdı dikkatlice katlıyor ve zarfın içine geri koyuyor. "Sessizliği sevdiğini söylediğini çok net hatırlıyorum."

Homurdanıyorum. "Gerçekten mi? Çünkü Hayley Williams'a aşık olduğu için sürekli Paramore çaldığını çok net hatırlıyorum."

Dom iç çeker. "Bunu tartışamam."

Kollarıma yaslanıp bir yandan sert rüzgârda eğilen çayır çimenlerini seyrederken bir yandan da Josh'un en sevdiği şarkılardan oluşan zihinsel listemi sıralıyorum ki dönüş yürüyüşüne hazırlıklı olabileyim.

"Sence burası mükemmel bir yer mi?" Dom bir süre gerindikten sonra soruyor. "Onu terk etmek için mi?"

Bırak onu. Kalbim ağır ve acılı bir şekilde çarpıyor.

Ama gözlerimi vahşi doğanın güzel genişliğinde gezdirdikten sonra başımı sallıyorum. "Olabildiğince mükemmele yakın."

Çantamdan Güney Dakota Rubbermaid'ini çıkarıp kapağını açıyorum. Gergin tutuşum yüzünden parmak eklemlerim bembeyaz ama Dom kırılğanlığım hakkında yorum yapmıyor. Bu konuda iyidir. Bu zor anlarda nasıl hissettiğimi hissetmeme izin veriyor ve sadece yanımda kalıyor.

Kabı eğiyorum, böylece kardeşim dökülüyor ve rüzgârla karışıyor. Son parçacıklar da süpürülürken tepemde bir şahin süzülüyor ve Josh'un kuşla karşılaşabileceği düşüncesiyle biraz olsun rahatlıyorum.

Belki onunla birkaç maceraya atılır. "Mutlu yolculuklar," diye mırıldanıyorum.

"Fotoğraf çekme zamanı." Dom cebinden telefonunu çıkarır.

Kendimi kayadan aşağıya bırakıyorum ve Dom yanımda durmak için yükseliyor. Aklıma bir fikir geliyor ve ayakta durana kadar kayanın üzerine tırmanıyorum, bu da başımı Dom'unkinden birkaç santim daha yükseğe koyuyor.

"Bu sefer uzun olan ben olacağım," diyorum elimi telefonuna uzatırken.

Gözlerini kısar ama gergin dudakları gülümsemeye karşı koyar. Ve telefonunu uzatıyor.

Bu yüksek pozisyonda, bir kolumu Dom'un geniş omuzlarına kolayca doluyorum ve daha kısa kollarımla bile, arkamızdaki renkli tepelerde ikimizin de yüzünün kadrajda olduğu bir selfie çekmeyi başarıyorum.

"İyi görünüyor. Telefon çekmeye başlayınca bana gönder." Telefonunu geri veriyorum, sonra ellerimi birbirine sürtüyorum. Yürüyüş yaparken sürekli hareket etmek bedenimi oldukça sıcak tutuyordu. Ama şimdi bulutlu günün soğuğu polar kazağımın üzerinden tenime sızıyor.

"Geri dönmeye hazır mısın?" Dom bana bakıyor ve örme şapkasının içinde ne kadar iyi görüldüğünü düşünmeden edemiyorum.

"Acelen ne?" Josh rüzgârda olsa bile, buradan uzaklaşmanın gerçek bir veda olacağını bildiğimden, bu noktadan ayrılmak konusunda isteksizim.

Dom başını güneye doğru eğiyor ve ben de uğursuz bulutların gizlendiği uzaklara bakıyorum. "Fırtına ihtimali var. Bu gece geç saatlere kadar olmayacağını sanıyordum. Ama görünüşe bakılırsa hava beklediğimizden daha hızlı vurabilir." Sesi gerginleşiyor.

Oof. Havanın iyi olduğu bir günde dışarıyla başa çıkabilecek donanıma sahip değilim. Fırtınalar ve Maddie Sanderson birbirine karışmaz.

Ayrıca, Kuzey Dakota'ya dört saatlik bir yolumuz var.

"Evet. Gidelim. Kendimi iyi hissediyorum." Vücudum söz konusu olduğunda gerçek bu. Nefes alış verişim sakinleşti ve bu dönüş yolculuğu da tıpkı buraya kadar olduğu gibi düz.

İyi olmalıyım.

—

Ben iyi *değilim*.

Önümde Dom, "Misery Business" şarkısını söylerken sabit bir tempoda yürüyor. "Still Into You "ya başladığı an cennetteydim. Josh haklıydı, Dom harika bir şarkıcı. Ve bir kere kabul etti mi, adam kendini adıyor. Adam yarım saattir şarkı söylüyor. Ciğer kapasitesi etkileyici. Paramore'un şarkı listesi hakkındaki bilgisi de öyle.

Eğer her nefes alışta lastik bantlarla sarılmış bir pipetten bal geçiriyormuş gibi hissettirmeseydi bu deneyim mükemmel olurdu.

"Mola!" Hırıltılı bir ses çıkarıyorum, nispeten düz bir kayanın üzerine yerleşiyorum ve Dom ne kadar zorlandığımı fark etmeden önce ciğerlerime olabildiğince çok hava almaya çalışıyorum. Geniş omuzları ve düşünceli haliyle karşımda beliriyor. "Ben iyiyim," diye nefes nefese kaldım.

"Olurdun. Eğer zamanımız olsaydı."

Şaşkınlıkla geri çekildim. Dom'un, *"İyi değilsin Maddie,"* demesini bekliyordum. *Berbat durumdasın. Nefes alamıyorsun. Astım spreyn nerede?*

"Hızımızı zorluyordum." Dom gökyüzüne doğru bakıyor ve ben de onun bakışlarını takip ederek tam tepemizde toplanan kara bulutları görüyorum. Rüzgâr da hızlanmış, atkuyruğundan dökülen saçlarımı avuçluyor.

Bir fırtına yaklaşıyor ve havadaki sert soğukla - boğazımı kurutan soğukla aynı - Badlands'e kar yağacağına bahse girerim.

Dom önümde çömeliyor, gözleri endişeli. "Güzel bir günde bu yürüyüşü yapabileceğini biliyorum Maddie. İhtiyacın olduğunda mola verip acele etmeyiz ve ben de senin yerine geçmeye çalışmam. Yemin ederim. Ama hızımızı artırmazsak burada sıkışıp kalacağımızdan endişeleniyorum. Açıkçası bugün Kuzey Dakota'ya gitmemiz gerektiğinden de emin değilim. Kar yağmaya başlarsa olmaz."

"Gidebildiğim kadar hızlı gidiyorum." Kelimeler savunmacı değil. Umutsuzlar.

Elimden gelenin en iyisi bu diyorum. Kendimi daha fazla zorlarsam görevden alınırım.

Dom ellerime uzandı. "Seni taşımama izin ver. Lütfen." "Ne?"

Başımı sallıyorum. "Bunu yapamazsın."

Dom'un dudakları köşeden yukarı doğru kıvrılıyor. "Bahse girmek ister misin?"

Şakacı ifadesi beni silahsızlandırıyor. "Evet, aslında. İstiyorum."

Omuz silkiyor. "Peki. Şartlarınız nedir?"

Hmm. Bir oyun. Josh da beni hep böyle kabuğumdan çıkarırdı.

İçimde şeytani, eğlenceli bir dürtü yükseliyor.

"Eğer beni arabaya kadar taşıyamazsan, o zaman... Letterman ceketini alırım."

Dom bir kakhaha atıyor. "Bunu çabuk buldun. Anlaştık. Eğer kazanırsam..." Gözleri vücudumda geziniyor, sonra yüzüme dönüyor. "Idaho'ya gitmeden önce bir gece sende kalmama izin vermelisin."

Bön bön bakıyorum. "*Benim* evimde mi kalmak istiyorsun? Neden?"

Gülümsemesi tam bir sırtışa dönüşür. "Kazandığım zaman sana söyleyeceğim." Dom sırt çantasının kayışlarını çıkarıyor ve çantayı vücudunun ön tarafına asacak şekilde yerleştiriyor. Sonra çömeliyor, evrensel bir işaret olan "*Tırman, sırtına binme vakti geldi*" anlamında yüzünü bana dönüyor.

Kayalık koltuğumdan kalkıyorum, kollarımı Dom'un boynuna doluyorum ve iki bacağımın altından tutmasına izin veriyorum. Sonra adam doğruldu, sanki fazladan ağırlığım hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi kolayca ayağa kalktı.

"Durman gerekirse bana haber ver," diyor omzunun üzerinden, patıkaya doğru ilerlerken.

"Beni yere bırakman gerektiğinde haber ver," diye karşılık veriyorum. "Kahretsin, o ceketin içinde çok havalı görüneceğim. Bütün amigo kızlar beni *çok* kıskanacak."

Dom homurdanıyor ve aniden verdiği nefesle göğsünün nasıl zıpladığını hissediyorum. Bu pozisyonda Dom'un hissetmediğim pek bir yanı kalmıyor, katmanlarımın arasında bile. Adam yürüyen, konuşan bir fırın gibi, sırtına yapıştığım bedenimin ön tarafını kızartıyor. Göğüslerim omuzlarının değişen kaslarına karşı . Şikayet ettiğimden değil.

Ama dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olabilir.

"Hey, Dom." Kulağına doğru konuşurken, güçlü boynu boyunca tüylerin diken diken olduğunu görüyorum.

Yutkunuyor. "Öyle mi?"

Çenemi pazuma dayıyorum ve göz ucuyla sırtışımı görüp görmediğini merak ediyorum.

"Bu seni şarkı söylemekten alıkoymaz. Josh da Avril Lavigne'e aşıktı. Biraz 'Sk8ter Boi' dinleyelim. "

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Twent□-Five

Dom kazandı.

Beni lanet karda taşıyor. *Şarkı söyleyerek*. Sadece son çeyrek mil için, ama yine de.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum beni otoparkın kenarına bıraktığında, artık onun lezzetli sıcaklığını üzerimde hissetmediğim için dişlerim titriyor. "O ceketi gerçekten istiyordum."

Adam elimi tutup beni çakılların üzerinden arabamıza doğru çekerken bana ukala bir gülümseme ve derin bir kıkırdama veriyor. Otoparkta kalan son arabaydı.

"Belki ödünç almana izin veririm." Dom kapımı benim için açık tutuyor ve bir kez daha bu özenli jest karşısında içgüdüsel olarak irkilmediğimi fark ediyorum.

Çünkü biz arkadaşız. Josh'ın istediği gibi iyi bir arkadaş oluyorum.

Karın bile Dom'u arabanın kontrolünü kaybetmeye zorlayamayacağını bilmeliydim. Patika başından ayrıldığımızda, taneler ağır kümeler halinde düşmeye başladı, ama o sadece dört çeker arabayı çalıştırdı ve fırtınada bize rehberlik etti.

Kuzey Dakota'ya bir gezi bugün gerçekleşmeyecek ve şansımızı dün gece rezervasyon yaptırdığım oda ve kahvaltıda denemeye karar veriyoruz. Dom'un telefonunun GPS'ine adresi girerken, gelen bir mesaj beliriyor.

"Adam'dan bir mesajınız var."

"Oku bana." Hızla beyazlaşan yola odaklanmaya devam ediyor.

Dramatik bir şekilde boğazımı temizliyorum ve Dom'un küçük kardeşi gibi ses çıkarmaya çalışıyorum.

ADAM: Bir fırsat hakkında tavsiyeye ihtiyacım var.

Mesajda, büyük bir mobilya tasarımcısının kendisine mezun olduktan sonra dükkânında tam zamanlı ve ücretli bir iş teklif ettiği, ancak Adam'ın Olimpiyatlara katılma planı varken yüzmeyi bırakma konusunda endişeli olduğu anlatılıyor.

Adam'ın sosyal medyada paylaştığı fotoğraf ve videolarda bazı çalışmalarını görmüştüm ama ahşap işçiliğinin bir hobiden öte bir şey olduğunu fark etmemiştim. Suçluluk duygusu kalbimi tırmalıyor. Bunca yıldır ona ayak uydurmalıydım. Şimdi Adam ve Carter neredeyse yabancılar. Aramızda yeniden inşa edilecek o kadar çok şey var ki, ülkenin diğer saklanırken kaçırdığım o kadar çok şey var ki.

"Ne mesaj atmalıyım?" Ben soruyorum.

Dom sol dirseğini arabanın kapısına dayıyor ve düşünceli görünerek alt dudağını sıkıyor. Düşüncelere dalmış adama bakarken hain bedenim karıncalanmaya ve aşırı ısınmaya başlıyor.

"Yarın konuşmak için onu arayacağımı söyle."

." Yazmaya başladım. "Kaç tane emoji kullanmalıyım?"

"Hiç."

"Üç olsun. Düşünceli yüz, sorduğu şey hakkında derinlemesine düşündüğünüzü bilmesini sağlar. Ve sonra gülümseyen kalpli yüz, size böylesine önemli bir soruyla geldiği için ona minnettar olduğunuzu söyler. Üçüncüsü ne olmalı?"

"Maddie." Uyarı tonu beni korkutmuyor. "Öpücüklü

suratın hayranıyım-"

"Kenara çekiyorum."

"Tamam! Tamam, emoji yok. Ama mesajınız onlar olmadan saçma sapan okunursa beni suçlamayın."

Dom'la dalga geçerken bile, onun temel mesajını çoktan göndermiş ve Adam'dan cevap olarak bir başparmak onayı almıştım. Dom'un nereye gideceğini bilmesi için telefonu tekrar gösterge paneline yerleştiriyorum ve kar yağmadan önce varmayı umuyorum. Birkaç kilometre geçtikten sonra aklımı kurcalayan bir soruyu dile getiriyorum.

"Sence Adam neden ailene değil de sana mesaj attı? Çıraklık hakkında soru sormak için mi?"

Bay Perry'nin yoğun bir iş programı olabilir ama çocuklarını sevdiğini ve onlara zaman ayırdığını biliyorum. Emilia da tanıdığım en tatlı kadınlardan biri. Eminim Adam'ın iş teklifini duymak hoşuna gidecektir.

Cecilia'yı hiç aramadım, çünkü hayatım onun umurunda değildi. Ben hep Josh'u aradım.

Ya da her şeyi kendi başıma çözdüm.

Sanırım ikincisi şu an tek seçeneğim.

Dom başını iki yana eğiyor ve her hareketinde lezzetli bir eklem atırtısı çıkartıyor. "Annem ve babam her konuda destek oluyorlar ama aynı zamanda işleri kendi başımıza halletmemizi bekliyorlar. Özellikle de ikizler artık yetişkin oldukları için." Yüzünü buruşturuyor. "Teoride kulağa iyi bir ebeveynlik tekniğı gibi gelebilir. ocuklarınızın denemesine, başarısız olmasına, öğrenmesine izin verin ve hatalarının sorumluluğunu aldıklarından emin olun."

"Aynı fikirde değil misin?"

Dom ensesini kaşıyor. "Bir dereceye kadar. Ama bazen tavsiyeleri takdir ederdim. Hayatı benden daha uzun yaşamış birinden. Güvendiğim birinden."

"Adam ve Carter için de bunu mu yapıyorsun?"

"Bana izin verdiklerinde."

Aile dinamiklerini ilk kez düşünmüyorum. Perry'lerin ebeveynleri her zaman eğlenceli, neşeli ve herkesi neşelendirmekten mutluluk duyan insanlardı. Nazik ve sevgi doluydular.

Ancak Bay Perry de hastanede çok fazla mesai harcıyordu ve Emilia'nın kâr amacı gütmeyen işi haftada kırk saatten çok daha fazlasını gerektiriyordu. Dom evde sorumluluk sahibi olan kişiydi ve küçük kardeşleri için ebeveyn gibi bir rol üstleniyordu.

"Seni örnek alıyorlar," diyorum.

Dom bir kahkaha atar. "Olabilir. Bu beni dinledikleri anlamına gelmez."

"Tabii ki var." Dom bana şüpheli bir yan göz attığında devam ediyorum. "Tamam, belki zamanın yüzde yüzünde değil. Ama seni herkesten daha çok dinliyorlar."

"Senden daha fazla değil."

Tartışmak için ağızımı açtım ama ağızımdan çıkan tek şey "Ne?" oldu.

Dom gözlerini karlı yoldan ayırmıyor. "Dinledikleri kişi sensin. Perry ikizlerine fısıldayan sensin." Parmakları direksiyonu sıkıca kavrayınca dudaklarında hemen kaybolan bir gülümseme beliriyor. "Olan onca şeyden sonra sana teşekkür etme fırsatım olmadı. Bize yardım ettiğin için. O yaz."

O yaz.

Üniversite birinci sınıftan sonra Dom'u aylar sonra ilk kez gördüğümde. Her zaman sorumluluk sahibi bir havası vardı, ama o yazın ilk birkaç gününde bastırılmış kaygıdan yanacağından korktum.

Annesinin araba kazası onu neredeyse yok ediyordu.

Her zaman Dom'un beni terk ettiği yaz olarak düşünmüşümdür. Ama aynı zamanda Bayan Perry'nin Prius'unun yan tarafına yasadışı bir sol dönüşün çarptığı ve kadını hastaneye gönderdiği yaz. Kocasının çalıştığı hastanenin aynısı.

Nathanial'ın karısının birkaç kat aşağıda, acil serviste, hırpalanmış, morarmış ve kanlar içinde olduğunu öğrenmesi nasıl bir duygudur?

Dom'un babasıyla bu konuyu hiç konuşmadım - o kadar yakın değildik - ama belki de hayatı boyunca ilk kez işten izin aldığını biliyorum. Emilia haftalarca yatakta yattı, her konuda yardıma ihtiyacı vardı, sonra da PT'ye gitmek zorunda kaldı. Dom'un tam zamanlı bir staja başlaması gerekiyordu ama Josh bana Bay Perry'nin bunu geri çevirmesini ve cerrah işe dönmek zorunda kaldığında kardeşlerine bakmasını ve annesine yardım etmesini istediğini söyledi.

Evet, yardım ettim ama bu gerçekten bencilceydi. Büyükannemden kaçmak ve Perry'lerle daha fazla vakit geçirmek istiyordum. Elimden geldiğince onların ailesi benim ailemiş gibi davranmak istedim.

"Yazı havuz başında geçirdim." Omuz silkiyorum. "Zor bir şey değil."

"Sadece senin etrafta olman her şeyi kolaylaştırdı." Başparmaklarıyla direksiyona rastgele bir ritim tutturuyor. "Adam sana çok aşıktı."

. "Ergen kardeşinin beni arzulamasına hayran mıydın? Cenazede bu konuda pek mutlu görünmüyordu."

Dom dümdüz karşıya bakıyor, ama gülümsemeye karşı savaştığını gösteren köşedeki titremeyi fark ediyorum.

"Biliyorsun..." Düşünceli bir ton takınıyorum. "Belki bu yolculukları Adam'la birlikte yapmalıyım. Onun hayatında çok önemli bir yerim olduğu için."

"Olmuyor," diye homurdanıyor Dom bir gram bile sıcaklık duymadan. elimi tutuyor, uzun parmakları benimkilerle kenetleniyor.

Bir an için hareketsizce oturuyor, bu gelişigüzel dokunuşu kabullenmeye çalışıyorum.

Arkadaşlar böyle mi yapar? El ele mi tutuşurlar?

Olsa bile, bir arkadaşımın avucunun sıcaklığının vücudumda ağırlı çırpınışlar yaratması gerektiğini düşünmüyorum.

Yine de normal nefes almayı başarıyorum. Dom'un hareketi sorgulamasına neden olacak kekelemeler ya da nefes kesilmeleri yok.

Ayrıca solucan gezisinde elimi tutmaya çalıştı. Belki de Dom sadece bir şeyleri kavramayı seviyordur.

"Adam'ın aşık olmasının neden iyi bir şey olduğuna geri dönelim," diye bastırıyorum, arkadaşlık elini tutma konusunu daha sonra düşünmeye karar veriyorum. "Sana göre."

Dom iç çeker ama yumuşar. "Sen ne dersen yaptı. Eğer annem, babam ya da ben ondan çöpü çıkarmasını isteseydik, on beş dakika boyunca şikâyet eder ve ardından yarım yamalak bir iş yapardı." Yola dönmeden önce gözleri üzerimde geziniyor. "Yanına gelip, 'Adam, tembelliği bırak ve git çöpü dışarı çıkar' derdin. O da *koşardı*. İş rekor sürede bitti. Hiç şikâyet etmezdi. Daha fazlasını isteyerek geri döndü."

Şimdi düşünüyorum da, Emilia ve Dom'un benden Adam'a pek çok basit isteği iletmemi istediklerini hatırlıyorum. O zamanlar, kurye güvercini olmak anlamına gelse bile, her şekilde yardımcı olmaktan mutluluk duyuyordum. Ama görünüşe göre, gençlerin isyanına karşı bir tampon görevi de görüyordum. Bu düşünce beni bir kahkaha daha atmaya zorladı.

"Carter'ın disleksik olduğunu biliyor muydun?" Bu rastgele bilgi beni mizahi ruh halimden uzaklaştırdı.

"Ben... Hayır. Ben yapmadım." Hayatlarından kaybolmamış olsaydım bilebileceğim bir başka ayrıntı.

Dom'un gülümsemesinin görebildiğim yarısı acı çekmiş görünüyor. "Bir süre hiçbirimiz bilmiyorduk. Bildiğimiz tek şey onun zeki olduğu ama okulda kötü olduğuydu. Ne zaman karneler gelse annem umutsuzca iç çekerdi. Babam çok sinirlenirdi. Demek istediğim, adam tamamen eller serbest, çöz, ama sonra çözemediğinizde sinirlenirdi. Carter... o hiçbir şey yapamadı. Neyin yanlış olduğunu bilmiyordu. Sadece kendini ." Dom başparmağını parmak eklemlerime sürüyor. "Sanırım Adam bu yüzden böyle davranmaya başladı. Carter'ın üzerindeki baskıyı azaltmak için. Evet, belki notları kötüydü ama soyunma odasının tüm giderlerini köpük banyosuyla doldurmadı."

"Ne oldu?" Bunların hiçbirini bilmediğim için kendimi bok gibi hissediyorum. Tek bildiğim Carter'ın mezuniyet fotoğrafında Adam'ın yanında olduğu, yani bir şeyler değişmiş olmalı.

"Mezunlar günü futbol maçından sonra tüm soyunma odası köpüklerle doldu."

"Hayır. O değil. Yine de kulağa harika geliyor ve daha sonra geri dönmek istiyorum." *Adam, seni şeytani dahi.* "Carter'la ne oldu?"

Dom elimi sıktı. Rahatlatıcı bir baskı.

"Onun için her zaman kütüphaneden aldığın çizgi romanları hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. Bazen Carter benimle birlikte şemsiyemin altına oturur ve Adam'ın gün boyu süren sosyal dayanıklılığından yoksun olduğu için onları karıştırırdı.

"Onları almaya devam etti. Senden sonra bile..." Dom boğazını temizler. "Sen gittikten sonra. Sürekli onları okuyordu. Sınıfa gizlice sokup orada da okumaya başladı. Öğretmenlerinden biri her zaman elinde olduğunu görmüş ve neden bu kadar çok sevdiğini sormuş. Ona, kelimeler anlamsız olsa bile resimler sayesinde hikayeyi okuyabildiğini söylemiş." Dom'un sesi artık kalınlaşmıştı. "Anladı. On dört yaşındaydı ve başka kimsede yoktu. Biraz devlet okulu eğitimi. Zar zor okuyabiliyordu ve doğrudan gönderilecekti. Sanırım bu onun ne kadar zeki olduğunu gösteriyor, değil mi? Hala idare ediyordu. Ne kadar zorlandığını saklayabiliyordu."

Kalbim eskiden tanıdığım o sessiz genç için acıyor. "Ama şimdi daha mı iyi?"

"Annem ve babam öğrendikten sonra okulla konuştular ve ona uzman bir öğretmen ayarladılar. Artık bir yazar olmak istiyor. Bunu biliyor muydunuz? Hikayeler anlatmak istiyor. Tasarım bölümüyle birlikte yaratıcı yazarlık okuyor." Başparmağı benimkinin uzunluğunu okşuyor. "O yaz yardım etmenin bir yolu daha. İkizler sana kafayı takmıştı. Annem sana tapıyordu. Babam sırf sen burada kalasın diye sana para vermeye çalışıp durdu. Ve ben..."

Arabaya sessizlik çöküyor ve nihayet doldurduğumda sesime kızgınlığın karışmasına izin vermemeye çalışıyorum.

"Yardımım için minnettardın," bitiriyorum. Kavrayışı sıkılaşıyor. "Tam olarak değil."

"O zaman tam olarak ne?"

Dom'un çenesi geriliyor, sonra gevşiyor. "Bana yardım ettiğinde nefes alabildim.

Nefes alabildiğimde seni görebiliyordum."

Midem sanki bir roller coaster'ın tepesinden aşağı yuvarlanmışız gibi dibe vuruyor. Ama aslında yavaşlıyoruz, B&B'nin otoparkına dönüyoruz. Tüm bu çılgın yolculuk, yanımda gerçekten tanıdığımdan emin bu adamla birlikte.

"Ve şimdi beni görüyor musun?" Fısıldıyorum, sesim Dominic Perry'ye karşı tekrar kendimi bırakabileceğimi düşündüğümde daha savunmasız çıkıyor.

Cevabında hiç tereddüt etmiyor.

"Tek gördüğüm sensin."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Twent[-Six

Hızla yağan karın kiralık arabanın içine gömülme riski olmasaydı, bir saat daha şaşkın bir sessizlik içinde oturabilirdim.

"Tek gördüğüm sensin."

Dom'un söylediği buydu. *Benim hakkımda.*

Sonra dedi ki, "Arabadan çık Maddie. Donarak ölmene izin yok."

Önceki ifadeden biraz daha az hayat değiştirici.

Dom direksiyonun arkasından çıkıyor, sonra kapımın etrafında dönüyor, arabadan inmeme yardım ediyor ve giderek büyüyen kar yığınlarının arasından geçerken elimi tutuyor. Yürüyüşümüz daha uzun sürseydi, Dom'un bile bizi buraya geri getirebileceğinden emin değilim. Sıcak eve girmeden önce botlarımızdan yapışan karı temizliyoruz. Oturma odasında yanan gerçek bir ateş var, keşke hemen yanına gidip dumanlı sıcağı içime çekebilsem.

Ama onun yerine Dom'u resepsiyona kadar takip ettim.

"Aman Tanrım! Siz ikiniz fırtına yüzünden ters mi döndünüz?" Kır saçlı, nazik mavi gözlü beyaz bir kadın olan Sandra, masanın arkasındaki yerinden endişeyle bize bakıyor. B & B'yi kocası Alan ile birlikte işletiyor; Alan, kapüşonlu gözleri ve rahat gülümsemesiyle yumuşak dilli Koreli Amerikalı bir adam.

"Öyle oldu." Dom, Sandra'ya alaycı bir gülümseme sunuyor. "Odalarımızı fazladan bir gece için ayırabilir miyiz?"

"Maalesef o odalar çoktan tutuldu." Dom'un gözleriyle karşılaşıştımda midem bulanıyor.

Ne ?

Bu noktada kasabayı geçmek bile tehlikeli olabilirdi.

"Ama," diye cıvıldıyor Sandra, "endişelenmeyin. Hepiniz için yerimiz var. Sabah Odası -sabahları en iyi ışık aldığı için öyle diyoruz- açık. Birlikte yatmanız gerekecek ama orada bir orta boy yatak ve bir divan var. Bir sürü oda var. Kulağa nasıl geliyor?"

Dom'la bakışlarımız tekrar buluşuyor, ama onun soğukkanlı yüzünde tek bir düşünce bile okuyamıyorum.

Birlikte. Birlikte

uyumak.

Birlikte bir odada, kendime hatırlatıyorum. Birlikte uyumak değil, tam olarak.

"Evet." Dom'un konuyla ilgili son sözümü beklediğini fark ettiğimde kelimeyi mırıldanıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Bu harika olur."

Başka seçeneğimiz yok gibi.

Dom çantalarımızı almak için arabaya doğru giderken anahtarımızı kabul ediyorum. Bir pervane gibi ateşe doğru çekiliyorum, ışığının yarıçapında duruyorum. Bir an sonra Dom da bana katılıyor, karların arasından yeni gelmiş olmasına rağmen vücudu neredeyse parmaklarımın yanında dans eden çıplak alevler kadar ısı yayıyor.

"Böyle giderse yarın da Kuzey Dakota'ya varamayabiliriz," diye mırıldanıyor.

Bakışlarını, karın beyaz bir bulanıklık içinde yağmaya devam ettiği pencereye kadar takip ediyorum. Rüzgâr pencereleri tıkırdatıyor ve ben buranın ambiyansını içime çekiyorum.

"Sabah nasıl olduğuna bakarız. Eğer hâlâ yağıyorsa, belki Sandra bir gece daha Sabah Odası'nı tutmamıza izin verir."

Dom'la aynı odada uyuduğum bir gece daha.

Tek gördüğüm sensin.

Cildim kızarıyor ama suçu kolayca alevlere atıyorum.

Başını sallıyor ve Sandra oturma alanına kafasını uzatana kadar bir süre yan yana duruyoruz.

"Dışarıda işler zorlaşıyor. Yine de endişelenme. Alan sandviç yapıyor ve ben de çorba hazırlıyorum. Yerleştikten sonra yemek odasına gelin, sizi besleyelim."

"Teşekkür ederim Sandra," diyor Dom, elini sırtına koyarak beni ateşten uzaklaştırıyor, sanki odadan çıkarsa ateşe güvenemeyeceğimi düşünüyormuş gibi.

Belki de yapamam. Şömineleri o kadar çok seviyorum ki, çıtırdayan alevlerin içine kıvrılmak istiyorum.

Odamızda önce banyoya giriyorum ve duştaki sıcak suyu açıyorum. Cildim iğrenç hissediyor, yürüyüşümüzden kalan ve şimdi cildimde kurumuş olan terle kaplı. Üzerimdeki her şeyi çıkarıp köşede bir yığın halinde bırakıyorum. Sıcak suyun altına girdiğimde rahatlayarak inliyorum. Sabun nefis naneli bir kokuya sahip ve tüm vücudumu köpürttükten sonra hızla duruluyorum. Oyalanmak istiyorum ama Dom'un da sırasını beklemesi gerekiyor. İşim bittiğinde vücudumu kuruluyorum, sonra da saçlarımı havluya sarıyorum. Ücretsiz bornozu giydikten sonra kirli giysilerimi toplayıp yatak odasına dönüyorum. Dışarı adımımı atar atmaz Dom geçip gidiyor ve kapıyı kesin bir klik sesiyle kapatıyor.

Duşunu bitirmesini beklerken temiz bir kazak ve tozluk giyiyorum, sonra saçlarımı havluyla siliyorum ve divanı inceliyorum. Oldukça rahat görünüyor, yastıklar ve yumuşak battaniyelerle kaplı. Dışarıdaki kış harikalar diyarını gösteren bir pencerenin altında oturuyor. Genel olarak, mükemmel rahat bir uyku yeri.

Yine de gözlerim sayvanlı yatağa takılıyor. İnsanın içine gömülüp günlerce çıkmak istemeyeceği bir yatağa benziyor.

Özellikle de belli bir adamın yanındaysa-

"Kes şunu," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak.

Dom elimi tuttu, beni sırtında gezdirdi ve daha fazlasını ifade edebilecek tatlı şeyler söyledi... ama havaalanındaki öpücükten bahsetmedi.

Hiç olmamış gibi davranıyoruz. Geçmişimizdeki yanlışları geride bırakıp arkadaş oluyoruz. Önemli olan da bu.

Tek gördüğüm sensin. Sözleri bana fısıldıyor. İki arkadaşın paylaştığı her şeyden daha samimi gelen bir ifade.

Ama geçmişteki hataları yapmak istemiyorum. Ya yanlış yorumluyorsam? Ya yanlış anlıyorsam?

Tekrar reddedilmek için bir hamle daha yapamam.

Kalın bir çift yün çorap bulmakla meşgul oluyorum ve onları giyiyorum. Dom nemli saçları ve yeni yıkanmış görünümüyle yeniden ortaya çıkıyor. Üzerinde farklı bir kot pantolon ve uzun kollu bir termal var.

"Hadi yemeğe gidelim," diye mırıldanıyorum, adamın bu kadar baştan çıkarıcı olmasından dolayı aniden huysuzlanıyorum.

Belki de ateşin yanındaki bayılma koltuğunda uyuyabilirim, böylece benden sadece birkaç adım ötedeki bir yatakta onu düşünmek zorunda kalmam.

Yemek odasında tek tek yerleştirilmiş küçük masalar buluyoruz. İkisi zaten diğer ev misafirleri tarafından işgal edilmişti. Dom ve ben uzak köşede, büyük bir pencerenin yanında bir masa tutuyoruz. Dışarısı uzağı göremeyecek kadar karanlık, ama dışarıdan gelen bir ışık pulların hala acımasızca yağdığını gösteriyor.

Sandra geniş bir gülümsemeyle masamıza yaklaşırken, "Uyumak için güzel bir hava," diyor. "Ama önce karnınızı doyurmak isteyeceksiniz. Şimdi, tavuklu şehriye çorbamız, ızgara peynirimiz ve biftekli sandviçimiz var. Size ne getireyim?"

Ona siparişlerimizi verdikten sonra - ızgara peynir alıyoruz çünkü tek doğru seçenek bu -andra mutfağa doğru koşturuyor ve bizi yalnız bırakıyor.

"Etkileyici bir kar sürüşü yaptınız," diye öneriyorum. "Bir kez bile kaydığımızı sanmıyorum."

Dom homurdanıyor ve çatal bıçak takımını düzenlemeye odaklanıyor. Bana bakmıyor.

Tekrar deniyorum. "Sanırım bahsi kazandığına göre, yolum düştüğünde benim evimde kalmak isteyeceksin. Idaho'yu ne zaman yapmak istiyorsun?"

"Emin değilim," diye mırıldanıyor, dikkati mutfak eşyalarından karlı pencereye kayıyor.

"Koordinatlara baktın mı?"

"Evet." Genişlemeyince sinirlenerek dişlerimi gıcırdatmamaya çalışıyorum. "Ve?" Bastırıyorum.

"Başka bir yürüyüş." Dom odadaki diğer müşterilere göz gezdiriyor.

Görünüşe göre onu sıkıyorum. "Yürüyüş. Güzel. Bunun için hazır olduğumdan emin olacağım." *Böylece beni tekrar taşımak zorunda kalmazsın,* diye sessizce ekliyorum.

Dom başını sallıyor ve tam o sırada yemeğimiz geliyor. Yemeğin geri kalanında o sessiz, ben de öyle çünkü konuşma girişimlerimin tekrar geri tepmesini istemiyorum. Sessizce sızlanıyorum, ancak Sandra masamıza tekrar yaklaştığında gülümsemeye zorluyorum, bu sefer dumanı tüten kupalarla dolu bir tepsi taşıyor.

"Bu Alan'ın özel sıcak içkisi. Tarifı mükemmelleştirdi. Karlı bir gecede tam da ihtiyacın olan şey. Bir tane ister misiniz?"

Masadaki gerginlikten uzaklaşmama yardımcı olacak bir içki? "Evet, lütfen!" Sıcak fincanlardan birini almak için ellerimi uzatıyorum. Sandra genişçe sırıtıyor, içeceği bana uzatıyor ve Dom ona sıkı bir gülümseme verip başını hayır anlamında salladığında yan masaya yöneliyor.

Sıcak sıvıya üfleme için dudaklarımı büzüyorum, sıcak bir yudum istiyorum ama haşlayıcı bir yudum değil.

Kokulu kokteylin üzerinde bir el beliriyor ve tadına bakmamı engelliyor.

"Bekle." Dom bana bakıyor, gözlerinde kararlılık var. "İçme onu." "Neyin var senin?" Öfkem yeniden ortaya çıktı. I

Dom'un içimde uyandırdığı güvensiz rahatsızlığı atlatmaya başladığımı sanıyordum. Ama pansiyona geldiğinden beri yaptığı heykel hareketleri beni yıpratıyor.

Arabada söylediklerinden pişman olduğunu varsayıyorum. Kastettiğinden daha fazlasını anladığımı biliyor.

"Biraz bekleyebilir misin? İçme."

Yanaklarım kızardı. "Sence benim bir sorunum falan mı var? Normalde haftada sadece bir ya da iki gece içki içerim. Günü atlatmak için cin içmiyorum."

Ayrıca, sıcak bir toddy şu anda kulağa *çok* hoş geliyor. Ilık limon ve bal, bir tutam karanfil ve viskinin acısı.

"Mesele o değil." Dom elini geri çekiyor ve ben kupamı hemen geri atmayınca aceleyle konuşmaya devam ediyor. "Beni ne zaman öpsen, birkaç kadeh içtikten sonra öpmüşsündür." Çenesi geriliyor, sonra rahatlıyor. "Ve sonra kaçıp gidiyorsun. Bunun bir alışkanlık haline gelmesini istemiyorum."

Başımı geriye atıyorum.

Pek de haksız sayılmaz.

Yine de *hepsi* benim

suçum değil.

"Neden bir model olmak istemiyorsun?" Ben soruyorum. "Seni öpmem mi? Bunu yapmak için çakırkeyif olmamı mı?" Kollarımı kavuşturup onun fazla yakışıklı yüzüne dik dik bakıyorum.

"Gerçekten isteyip istemediğinden emin olmadığım bir durumdayken beni öpmenin bir alışkanlık haline gelmesini istemiyorum." Küçük masanın üzerine eğiliyor, karanlık gözleri beni hareketsiz tutuyor. "Eğer sarhoşsan, senden faydalanacak değilim. Şu anda dışarı taşırdığın dudaklarını emmeyi ne kadar çok istesem de."

Dudaklarım çenemle birlikte açılıyor. Sonra sığıyorum. "*Her* öpüştüğümüzde sarhoş olmadım."

Dom kaşlarını kaldırıyor. "Uçakta cin. Delaware'de bira, cin ve tekila. Ve o ilk seferde de içiyorduk."

Haklıydı. O yaz gecesi, stresli Dom'a en sevdiği birayı ısmarlamak istedim. Havuzdaki cankurtararı bana altılı Coors Light almaya ikna ettim -Dom yirmi bir yaşındaydı, sanırım artık daha rafine bir zevki var- ve onunla paylaştım. İki light bira benim için sarhoşluk anlamına gelmiyordu. Daha çok cesur olacak kadar çakırkeyiftim.

Ama Dom'un yüzündeki ıstıraptan bu ayrıntının çıkmadığı anlaşıyordu.

"Senden bir kez bile ayık bir öpücük almadım Maddie. Ve bu beni öldürüyor."

Masanın karşısındaki tanıdığımı sandığım adama bakakaldım. Beni sadece bir yükümlülük olarak gördüğüne inandığım, kardeşimin en iyi arkadaşına. Bir sorumluluk. Hemen pişman olduğu bir hayır işine ihtiyacı olan zavallı küçük komşu kızı.

Arizona'dan beri Dom'u arkadaş kategorisine yerleştirmek için elimden geleni yapıyorum.

Ona kızmamak için elimden geleni yapıyorum.

Ona aşık olmamak için elimden geleni yapıyorum.

Arkadaşlık. Basit, net bir hedef.

Ama benden onu *öldürecek* kadar çok öpücük istiyor?

"Nasılsınız çocuklar?" Sandra, konuşmamızın gergin ağırlığından habersiz masamıza geliyor.

Rahat bir nefes aldıktan sonra ona gülümsüyorum. "Güzel, sadece oldukça yorgun olduğumu fark ettim. Bunu içersem beni doğruca uykuya gönderir. Yine de teşekkür ederim." Hala dumanı tüten bardağı ev sahibemize doğru kaydırıyorum.

"Maddie-" diye başlar Dom.

"Oh, sorun değil. İkiniz de maceralı bir gün geçirdiniz. Dolabınızda fazladan battaniye olduğunu ve yarın sabah sekizde kahvaltı servisi yapılacağını unutmayın. İyi geceler." Hancı içkimi alıyor ve aceleyle uzaklaşmadan önce sadece benim görebileceğim bir göz kırpmıyor.

Küçük masanın karşısında Dom'un temkinli gözleriyle karşılaşıyorum.

"Haydi." Ayağa kalkarak nispeten sabit bir ses tonuyla konuşmayı başarıyorum. "Bu konuşmayı yukarıda bitireceğiz."

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Twent□-Seven

"Seni öpmeyeceğim."

Dom az önce kapattığı kapıya bakarak donakaldı. Onu şok ettim. Belki de. Bilmiyorum.

Dom'un sorunu da bu. Asla bilemiyorum. Son birkaç saattir Dom'un benden etkilenip etkilenmediğini anlamaya çalışıyorum.

Eşikten odamıza adımımı attığımda önemli bir şeyin farkına vardım.

Bunu benim işim değil.

Dom'un.

Dom'un benim için ateşli olup olmadığına karar vermesi gerekiyor. O zaman bunu bana söylemek onun görevi. "Beni öpmeyeceksin," diye tekrarlıyor. Dom bana bakıyor, yüz ifadesi

Okunamaz. Her zamanki gibi.

"Hayır. Açıklığa kavuşturmak gerekirse, öpüşme gerçekleşirse katılacağım." Kaşları kalktı. "Bu her şeyi nasıl açıklığa kavuşturuyor?"

Gıcırdayan yayların üzerinde zıplayarak divana uzandım. "Al. Daha da basitleştireceğim." Odanın öbür ucundan, bakışlarımı onunkilere dikiyorum. Sinmiyorum ya da utanmıyorum. Beni cesur kılması için alkole bel bağlamıyorum. Tahmin etmiyorum ya da umut etmiyorum. Basitçe soruyorum, "Dom, beni becermek ister misin?"

Kahretsin. "Öpücük" demek istemiştim. Gerçekten. Yemin ederim!

Ama aynı zamanda sorduğum sorunun cevabını da istiyorum.

Dom'un kalın kaşları yukarı kalkıyor ve ağzının etrafında bir gevşeklik var. Bir de sessizlik var.

Belki de beşe kadar saymaktır. Belki de elliye kadar sayıyorumdur. Göz hızımda zamanın geçişini ölçebileceğim doğru ya da yanlış bir saat yok.

Tek bildiğim, sessizliğinin bir cevaba dönüştüğü noktaya ulaştığım. "."

Bakışlarımı pencereye doğru çeviriyorum, kara odaklanıyorum ve Keşke ayrı odalarımız olsaydı.

"Maddie." Dom yanıma yerleşirken şilte alçalıyor, bu sinir bozucu çünkü beni reddederken baştan çıkarıcı bedenini kolayca yanıma koymayabilirdi.

Tekrar.

Bu ne, dört numara mı? Hiç öğrenemeyecek miyim?

"Dom." Alçak sesiyle alay ediyorum çünkü asla tam anlamıyla olgun bir yetişkin olamayacağım.

"Bana bak."

"Hayır. Ben iyiyim."

Yalanlar. Hiç iyi değilim. Dom'la aramda duygusal bir duvar örmeye çalıştığımda bile, kendimi onun reddine karşı savunmasız bırakmanın bir yolunu buluyorum. Işıklar söndüğünde, kesinlikle kanepede uyumak için alt kata iniyorum.

"Maddie-"

"Adımı söylemeyi kes!" Dönüp ona ters ters bakıyorum. "Bu odadaki tek kişi benim! Başka kiminle konuşuyor olabilirsin ki? Ne söylemek istiyorsan söyle."

Lanet olası pislik bana sırtıtmaya cüret ediyor. Sonra enseme nazik ama sıkı bir şekilde kavlıyor ve yüzümü doğru çekiyor, aramızda sadece bir nefeslik mesafe kaldığında duraklıyor.

"Seni becermek istediğimi söylersen"-dudaklarımız birbirine değecek kadar yakın konuşuyor-"ben de seni öpebilir miyim?"

Oh.

Nabzım gümbür gümbür atıyor ve Dom sahiplenici, erotik ve bir şekilde rahatlatıcı bir hareketle boynuma neredeyse tamamen sarılmış eliyle hızlı kalp atışlarımı hissetmek zorunda kalıyor.

"Madem bu işlerin belli bir düzeni olduğu konusunda ısrar ediyorsun." Alaycı yorumum nefes nefese kaldı. "Unutmayın, insanların geleneksel olaylar dizisi olarak nitelendirebilecekleri şeyleri karıştırabiliriz."

"Maddie Sanderson." Dom bu kez adımı haykırıyor ve ben bu sesle ürperiyorum. "Ne cüretle bir şeyleri sıra dışı yapmamı önerirsin? Arıza yapabilirim."

Dom beni öptüğünde gülmenin tam ortasıydım.

Beni öpüyor.

Sonunda.

Ve Dom'dan beklediğim gibi, eylemin tüm kontrolünü ele geçiriyor. Başparmağı çeneme bastırırken ağzı benimkini kapıyor ve tek parmağıyla başımı pozisyona getiriyor. "Asık suratlı" olarak etiketlediği dudağımı diliyle ısırarak ve azarlayarak iyice azarlıyor.

Dahası, öpücükleriyle beni boğmuyor. Ciğerlerim azalan oksijeni protesto ettiği için öpüşme seansını durdurmak zorunda kaldığım çok oldu. Ama Dom'la değil. Bir an için ağzımın tadını çıkarıyor, sonra yanaklarıma, çenemin kenarına, kulağımın hemen altındaki yumuşak noktaya odaklanırken kesintisiz nefes almama izin veriyor. Sonra tekrar nefes almama izin vermeden önce bir tur daha tecavüz için geri geliyor.

Dom sadece ağzıyla o kadar iyi ki bacaklarımın arasında ıslaklık birikiyor. Bu hissi arttırmak için kalçalarımı birbirine bastırıyorum.

Bir şekilde biliyor.

Ağır bir el uyluğuma iniyor, sonra aralarına giriyor. Dom, ağzı keşfetmeye ve talep etmeye devam ederken beni tozluklarımın üzerinden kavırıyor. Dokunuşu, karşı koyduğum ağır, her şeyi kapsayan bir baskı. Ön kolunu tutacak kadar ileri gidiyorum, ellerimi kaslı uzvun etrafına sarıyorum ve bir striptiz direği gibi sürtünüyorum.

"Kahretsin," diye inliyor Dom açık ağzımın içine. "Sırılsıklam olmuşsun. Bunu hissedebiliyorum." Eli sertçe bastırıyor ve dili benimkinin üzerinde geziniyor. "Daha fazlasını hissetmek istiyorum."

Dom elini bacaklarımın arasından kaydırığında acınası bir mızıltı çıkarıyorum. Ama bir saniye sonra parmakları bel kemerimi geçip buklelerimin arasından kayıyor, hassas kıvrımlarıma sıcak ve talepkâr bir dokunuş yapıyor.

İlk başta inanılmazdı.

İsteyebileceğim her şey.

Güçlü parmakları ağrıyan yerime yaklaşıyor ve bana sadece onun verebileceği bir zevk vaat ediyor.

Ama sonra bu anla ilgili her şey biraz fazla tanıdık geliyor.

Birdenbire Perry'lerin verandasındaki salıncağa geri döndüm, Dom beni yavaşça öpüyordu, eli daha önce sadece benimkinin olduğu yere gidiyordu. O yaz bana dokunma şekli dünyamı değiştirmişti. Vücudum onun için parçalanana kadar okşadı ve keşfetti.

Ben kollarında titrerken Dom beni kendine yaklaştırdı, boynumu öptü ve iyi iş çıkardığımı söyledi.

Ertesi gün başka birini seçti.

Şimdiki ana geri dönerek Dom'un elini itiyorum, ağzımı onunkinden ayırıyorum ve yataktan fırlıyorum.

Mesafe. Boşluğa ihtiyacım var.

Ama ayakta durmak, dudaklarının öpücüklerden şiştiğini, yanaklarının kızardığını ve gözlerinin aç olduğunu görmek, onu ne kadar arzuladığımı hafifletmiyor. Ya da onu tekrar içeri alırsam bana neler yapabileceğinden korkmamı.

"Maddie?"

"Bunu yapamam," geveliyorum ve Dom sertleşiyor.

Yüzü kapanmaya başlıyor, bana gösterdiği tüm istekler zorla bastırılıyor.

İçim daralıyor, pişmanlık içimi kemiriyor.

"Yapmak zorunda değilsin," diyor. "İstemediğiniz hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsiniz."

"Biliyorum," diye homurdanıyorum, ona ve kendime kızgın bir şekilde. Bir dakika önce her şey çok iyi gidiyordu. "Ve hâlâ bir şeyler yapmak istiyorum. Sadece... beni parmaklamasan olmaz mı?"

Dom duygusal geri çekilişine ara verip başını eğerek beni inceliyor. "Hoşuna gitmedi mi?"

Fiziksel olarak seviyorum. Zihinsel olarak, aştığımı sandığım bazı şeylerle bağlantılı.

Bu gece beni parmaklasa bile, bu yarın Rosaline için beni terk edeceği anlamına gelmez, diye kendime nasihat ediyorum.

Yine de yapamam. Geçmişî tekrarlamaya çok yakın.

Sorusuna cevap vermek yerine "Başka bir şey yapmak istiyorum," diyorum. "Ne istersen Maddie. Eğer sarılmak istiyorsan, bunu yapabiliriz." Kollarını açıyor. "Bu cinsel bir şey olmak zorunda değil."

Harika. Bay Sorumlu Pislik, kısa bir süre önce nefret ettiğim ve ülkenin diğer ucunda yaşadığım bir adamla orgazm olmanın pek de akıllıca bir fikir olmayabileceğini bana hatırlatmak için binaya girdi.

"Çenenî pantolonunu çıkarır mısın?" Şak diye söyledim.

Geri çekilin, telefon seks operatörleri, Maddie Sanderson işiniz için geliyor.

Dom'un kaşları bana bakarken düşüyor ve ben reddetmesini bekliyorum. Rotamızı değiştirmemiz için ısrar etmesini. *Konuşmak* için.

Sonra uzun parmaklı elleri, termalini birkaç santim yükseldiği bel bandına yerleşiyor. Karnının alt kısmında ekşi şeker gibi emmek istediğim bir deri parçası görüyorum. Dom kumaşı ovuşturuyor ve işte o zaman kot pantolonuna baskı yapan makul büyüklükteki şişkinliği görüyorum.

"Bu pantolon mu?" Dom sanki yönlendirilmeye ihtiyacı varmış gibi soruyor. Bön bön bakıyorum.

Pislik herif benimle *alay ediyor*. Bunu dudaklarının sertleşmesinden, bir gülümsemeyi bastırmasından anlayabiliyorum.

Yanlışlıkla sırtımdan önce ağzımı kapatıyorum. "Evet, Dom. O pantolonlar." Etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum. "Çıkar onları."

"Neden?" Başparmağını bel kemerinin altından geçiriyor ama ikimiz de kumaşın altından tahrik olduğunu görmemize rağmen emrimi yerine getirmiyor.

"Çünkü kendine güvenini artırmak için oraya bir sürü çorap koyup koymadığını görmek istiyorum."

Dom şaşkın bir kahkaha atarken, ben de yatağa doğru ilerliyorum. Sonra dizlerinin arasında duruyorum ve elimden geldiğince üzerine abanarak erimiş kahverengi gözlerinin içine bakıyorum.

"Pantolonunu çıkarmanı istiyorum, çünkü seni boşaltmak istiyorum."

Çünkü yıllardır orgazmlarımdan birine sahipti ve şimdi bir geri dönüşe ihtiyacım var.

Dengeli olmak için.

Bunun acınası bir olmadığını kanıtlamak için.

Dominic Perry'nin ellerimde parçalanmasını istiyorum. Çünkü bu çiftte parçalara ayrılan tek kişi benmişim gibi görünüyor.

"Ya *seni* boşaltmak istersem?" diye soruyor, elini yukarı doğru sürüklemeyen önce kalçamı avuçlamak için uzanıyor ve dokunuşu kazağımın altına girip belimin aşırı ısınmış tenini okşuyor.

Sıcak çarpmasından bayılmamak için bu giysileri birazdan çıkarmam gerekecek. Belki de pencereyi açıp kar fırtınasının birazını içeri almalıyız.

Ama önce sorusuna bir yanıt verilmesi gerekiyor.

"Dominic Perry. Ağzıma boşalana kadar sikini yalamayı ve emmeyi teklif ediyorum. Bu yüksek kaliteli bir orgazm teklifidir. Bunları öyle herkese vermem." Eğilerek dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum ve düzensiz nefes verişinin tadını çıkarıyorum. "Şimdi teklifimi geri çekmemi mi istersin, yoksa pantolonunu çıkarmak mı istersin?"

Kolay bir karar olmasını umduğum şeyi ona bırakarak geri çekiliyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve meydan okurcasına tek kaşımı kaldırıyorum.

Dom'un göğsü yavaş ve ağır nefeslerle inip kalkıyor.

Ve nihayet adam kot pantolonunun düğmesini çözer ve fermuarını indirir. Ama o bir düzen adamı olduğu için Dom yönünü değiştirir ve tek bir hareketle gömleğini başından çeker.

Çıplak göğsünü görünce inlememek için dudağımı ısırıyorum. Geçtiğimiz aylarda birçok gece yatağıma uzanıp beni havuza çektiği ve benim de ona sarıldığım zamanı düşündüm. Uyku şortumu kenara çekip su bizi kucaklarken içime kayarken tırnaklarımı gergin teninde gezdirdiğimi hayal ederdim.

Ama bu geceyi hayal etmeme gerek yok, çünkü uzanmış, ayakkabılarını çıkarmış, pantolonunu ve külotunu indiriyor. Sessiz odada ereksiyonunun serbest kalıp karnına çarpışını duyuyorum. Dom'un ucu kızarmış ve zevkine acı karışıp karışmadığını merak ediyorum. Eğer o kadar sertleşmişse, onu rahatlatmam için çaresizce bekliyordur.

Bu fikir dudaklarımı yalattı. Ama yaklaşmadan önce, iyiliğine karşılık veriyorum ve ben de kıyafetlerimi çıkarıyorum. Çabucak, çünkü alay etme havasında değilim.

Çıplak bir şekilde önünde diz çöküyorum.

"Cehennem," diye mırıldanıyor Dom ve ona söylediğim sorumsuz sözcüklere bayılıyorum. Bir tabanını sıkıca kavrarken, diğerinin vücudumdan aşağı kaymasına izin veriyorum. Başını alt dudağımın üzerine koyduğumda, mahrem kıvrımlarımı ayırıyorum. Ucundaki prekumu yalarken, muhtaç klitorisimi buluyorum. Onu derin, ıslak bir şekilde içeri çekerken Berbat, bastırıyorum ve kendimi ovuyorum.

Tadı baş döndürücü, herhangi bir yemek gibi değil, sadece seks, istek ve yılların ihtiyacı gibi. Göz ucuyla parmaklarının yumuşak yorganı yumruklayışını, eklemlerinin beyazlaşmasını izliyorum.

Ben okşadıkça klitorisim kendi nabzıyla mırıldanıyor. Boğazımdan iniltiler dökölüyor ve ben onu yavaşça emerken ve burnumdan derin nefes alırken Dom'un sikine karşı titreşiyor.

"Maddie." Adımı güvensizlikle söylüyor. "Sen... Siktir. şu anda kendini mi parmaklıyorsun?" Bacaklarımı görebileceği şekilde açtığımda sorusunda boğuluyor. "Lanet olsun!"

Bu onun sorumsuz dilinin sadece başlangıcı. Görünüşe göre Dom tahrik olduğuında bir denizciye dönüşüyor. Ben onu olabildiğince derin yutarken ve klitorisime istediğim gibi masaj yaparken ağzının bozukluğuna engel olamıyor gibi görünüyor.

Dom'un kalçaları özellikle sert bir çekişle bir kez sallanıyor, sonra kendini tutuyor, kasları kendini tutma çabasıyla titriyor.

Zevkime bir güç duygusu karışıyor ve Dom'un her şeyi kontrol etme ihtiyacını kısaca anlıyorum.

"Sana dokunmam lazım," diye homurdanıyor, bir eliyle gevşek saçlarımı at kuyruğu yaparken diğer eliyle ensemini kavırıyor. Yine ritmi ele geçirmeye çalışmıyor, sadece ben onu kendi hızımda çalıştırırken dayanıyor.

Dom'un sözlerindeki çiğ arzu benim de uyarılmamı hızlandırıyor ve sikiinin ağzımdan kaymasına izin veriyorum, boyu ıslak bir şekilde karnına çarpıyor. Bu sırada dişlerimi kalça kemiğinin tuzlu ve terli derisine geçiriyorum.

Ani orgazmım beni sarsıyor. Nefes alıp veriyorum ve nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum.

"Siktir, Maddie. Bırak hissedeyim."

Zevk sinirlerimde yuvarlanıp kenetlenirken, Dom beni yerden kaldırıp göğsüne doğru çekiyor. Sonra daha önce yaptığı gibi bir elini bacaklarımın arasına sokuyor, büyük sıcak avucu vulvamı sarıyor. Onun yakıcı, saygılı dokunuşu zevkin kuyruğunu uzatıyor ve kalçalarım kıvranıyor.

Dom içime girmiyor ya da klitorisimi okşamaya bile çalışmıyor. Sadece vücudumun orgazm boyunca titremesinden zevk alıyor.

Orgazm sonrası titreyerek kendime geldiğimde hatamı anladım.

Lanet olsun. Plan bu değildi.

"Önce senin gelmen gerekiyordu." Bu kalıba tekrar girdiğim için kendime kızarak kelimeleri gıcırdatıyorum.

"Sırada ben olsam nasıl olur?" Dom soruyor, yüzü boynuma gömülü. "Ve sonra skor tutmayı bırakıp sadece iyi hissettiren şeyi yapsak?"

Onun için söylemesi kolay. O kazanıyor.

Kucağından sıyrılıp küçük yatakta yanına yerleşiyorum. Ereksiyonu karnına yaslanmış, teni hâlâ ağızından ıslanmıştı. Onu kavradığımda Dom'un vücudu sarsılıyor ve homurdanıyor.

"Elimi kendi üzerinde kullan," diyorum

ona. "Ne?"

"Mastürbasyon . Benim elimle."

Her zaman mastürbasyonun samimi bir eylem olduğunu düşünmüşümdür. Partnerinizin cinsel bir deneyimden tam olarak neye ihtiyacı olduğunu öğrenmek.

Dom'un bana karşı savunmasız olmasını istiyorum. Kendisinin bu parçasını açsın ki bileyim. Böylece onun zevkinin bu küçük kısmı üzerinde bile bir tür sahipliğim olur.

Her zaman benimkinin bir kısmında hak iddia ettiği gibi.

Dom'un eli elimi kavıyor. Kavrayışımı şaftından aşağı kaydırmaya başlamasını bekliyorum, sonra tekrar yukarı. Bunun yerine, başparmağı benimkini dürtüyor ve ucuna doğru yönlendiriyor. Orada bana prekum dışarı sızana kadar nasıl küçük, sert daireler çizeceğimi gösteriyor. Parmaklarım kayganlaşıyor.

"Nasılım?" Soruyorum, sesim doğal olmayan bir şekilde boğuk çıkıyor.

"Mükemmel. Sen mükemmelsin amına koyayım," diye mırıldanıyor, sonra nihayet kendini okşamaya başladığında bir iniltiye karşı dişlerini sıkıyor ve parmaklarımı tahmin ettiğimden daha sert bir şekilde kavıyor. Tutuş neredeyse kızgın hissettiriyor. Cezalandırıcı.

Bayıldım.

Daha iyi bir kaldıraç için doğrulup boştaki elimi Dom'un göğsüne dayıyorum ve şaftını çalıştırmaya devam ediyorum. Kalbi sert ve hızlı çarpıyor ve kendimi vuruşlarımı ritme göre zamanlarken buluyorum.

"Maddie... Tanrım... Lanet olası Maddie." Dom kelimeleri pantolonunun arasında iniliyor ve gözleriyle buluştuğumda, ağır kapakları ve yüzüme kilitlenmiş karanlık bir bakış buluyorum.

"Hadi, Dom." Tabanını sertçe sıkıyorum. "Bana nasıl geldiğini göster."

Karnı gerilirken tekrar adımı söylüyor, sonra siki elimde sarsılıyor ve döl akıntıları birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı ve kaplamak için dışarı fişkırıyor.

Sonunda.

Dom firfırlı divanda yatarken sırtımmı engellemeye çalışmıyorum, serbest bırakılmasıyla kaplı, hala elimi tutuyor. Onu bu şekilde sıkılmış görmek özel bir güzellik.

Sonunda oturuyor, ağzıma hızlı bir öpücük konduruyor, sonra da banyoya girip kayboluyor. Kıçındaki dövmeyi fark ettiğimde kıkırdamamak için dudağımı ısıyorum.

Jöleli popo.

Dom bir süre sonra elinde benim için nemli bir bezle yeniden ortaya çıkıyor ve ben de büyük yatağa tırmanmadan önce onun zevkinin yapışkan kanıtını parmaklarımdan siliyorum.

Küçük bir endişe dalgası göğsümde keskin bir ağrıya yol açıyor.

Şimdi ne olacak? Tekrar geri çekilecek mi? Bana bunun bir hata olduğunu söyle?

Dom göğsü temiz bir şekilde tekrar banyodan çıkıyor ve spor çantasının üzerine çömeliyor. Adamın çıplak vücudu görkemli ve sinir bozucu. Bundan sonra olacıklardan duyduğum korku, savunmacı bir öfkeye dönüşmeye başlıyor.

Dom nihayet bana dönüp yatak örtüsünün üzerine bir şey fırlattığında dilimde kesmeye hazır ısırğan bir yorum duruyor.

Prezervatif.

"Beni hâlâ istiyor musun?" diye soruyor ve son birkaç dakikadır kendi zihnindeki güvensizlikleri harekete geçiren aynı kırılğanlığın bir ipucunu duyduğuma yemin ediyorum.

Bu özel anı neredeyse nasıl mahvettiğimi örtbas etmek için prezervatifi kaptığım gibi folyo paketi yırtarak açıyorum. "Birisi iyileşme süresinin hızlı olduğunu düşünüyor."

Dom lastiği ellerimden çekip alıyor ve onu zaten sertleşmiş olan sikinin üzerine yuvarlamasını iri gözlerle izliyorum.

"Sensin Maddie. Sana bir kereden fazla ihtiyacım var. Çok daha fazla."

Üzerime çıkıyor, yatağa tırmanıyor, iri vücudu benimkini ezmekle tehdit ediyor. Teoride bu pozisyon hoşuma gitse de, pratikte bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum.

"Üzgünüm, koca adam." Omzunu okşadım. "Üste çıkmayacaksın. Bunu zor yoldan öğrendim."

Dondu kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Heybetli formunun altından çekiliyorum. "Yani üstte bir adamla seks yapıyordum ve astım krizi geçirmeye başladım."

"Ne oldu?" Geri çekilişimi kısık gözlerle izliyor.

Omuz silkiyorum. "Dediğim gibi. Astım krizi geçirdim. Acil durum inhalerimi kullandım. Çıldırıldı ve gitti."

"Seni bir saldırının ortasında mı bıraktı?" Dom'un çenesindeki kaslar dişlerini sıkarken beyazlaşıyor.

Acaba geceleri dişlerini gıcırdatmaması için bir ağız koruyucu takması gerekiyor mu?

"Seviştiğiniz kişi nefes nefese kalmaya başladığında biraz ürkütücü oluyor sanırım."

"Bu durman anlamına geliyor," diye tersliyor. "*Gitmen* değil. Neden bu konuda daha fazla kızgın değilsin?"

Koruyucu içgüdülerinin varlığında seksi hisler kaybolmaya başlar. Ama şımartılacak havada değilim.

"Bilmiyorum, Dom." Sesimde acı bir alaycılık var. "Belki de insanların beni terk etmesine alışkın olduğum içindir."

Bu ifadeyi söyledikten sonra ne kadar savunmasız olduğumu fark ederek ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Dom izin vermiyor. Kollarını kalçalarımın doluyor ve bedenimi geriye doğru çekerek beni kucağına oturtuyor. Dudakları kulağıma bastırırken büyük avucu kalçamı sarıyor.

"Bağırmak istememiştim."

Beni okşamaya başlıyor, eli merkezime doğru ilerliyor. Beni parmaklamaya başlamadan önce bileğini kavıyorum, içimde yeniden bir panik dalgası titriyor.

"Sadece ben olamam," diye mırıldanıyorum. "İkimizin de içinde olması gerek. Sana içimde ihtiyacım var. Tek başıma olamam."

Dom bir süre bakışlarımı tutuyor, kalın kaşları çatılıyor ama sonunda başını sallıyor. "Senin için en uygun pozisyonu söyle."

Doğrusu, en iyi pozisyon ikimizin de yan yattığı ve onun da arkamda olduğu pozisyon. Ama Dom'un gözlerinin içine bakmadan penetrasyon fikrine dayanamıyorum. Benim hissettiğim her şeyi onun da hissettiğini bilmem gerekiyor.

"Ayakta. Yavaş, istikrarlı itme. İşin çoğunu yapmak için o makyaj kaslarını kullanıyorsun."

"Tamamdır." Dom beni kolayca kucaklıyor ve duvarda omuzlarımı destekleyebileceğim boş bir yer buluyor. İri elleri kalçalarına dolanmış bacaklarımı destekliyor ve giriş yerimde onun baskısını hissediyorum. "İyi misin?"

"Vay canına. Hızlı. Bunu hızlı yaptın." Dominic Perry'nin içime girmek üzere olduğunu tam olarak kavradığımda kelimeler kifayetsiz kalıyor.

"Merak etmeyin. Bundan sonraki kısmı yavaştan alacağız." Dom kalçalarını eğerek nazik, sık bir itiş sunuyor ve hassas dudaklarımın hemen yanından geçiyor.

Vücudum onun etrafında geriliyor ve alt karnım çırpınıyor ve sıkılıyor, ta ki bu adamın sadece aletin ucuyla beni ikinci kez boşaltabileceğinden emin olana kadar.

"Ya Maddie?" O derin, yatıştırıcı sesiyle adımı söylediğinde, gözlerimi bedenlerimizin birleştiği yerden ayırıp bakışlarıyla buluşuyorum.

"Öyle mi?" Fısıldıyorum, yüksek bir sesin bu rüya gibi anı bozacağından endişeleniyorum.

"Bilmelisin ki" -daha derine batıyor- "onlar gösteriş kasları değil." Bir hamle daha yapıyor ve kendini tamamen gömerken kalçaları kalçalarım ile buluşuyor. "*İki* beyzbol liginde oynuyorum."

Sonra bakışlarımı yakalayan adam sırtıma cüretini gösterdi.

Dom beni sikerken benimle alay ediyor ve hiçbir şey bundan daha mükemmel olamazdı.

"Tam bir pisliksin." Gülüyorum, sonra kıkırdamalarım karnımı gererken ve beni ne kadar dolu olduğumu hissetmeye zorlarken bir şekilde onu daha derine çekerken inliyorum.

"Lanet olsun, Maddie." Dom'un parmakları kıcıma sertçe bastırıyor ve morluk bırakıp bırakmayacağını merak ediyorum.

Umarım öyle olur.

"Oyunlarımdan birine geleceksin, değil mi?" Neredeyse tamamen dışarı kayıyor, sonra homurdanarak bana dönüyor. "Bana tezahürat yap. Herkese atıcının senin adamın olduğunu söyle?"

"Tanrım," diye inliyorum. Kısmen çekilmez olduğu için, ama çoğunlukla *çok* iyi hissettirdiği için. "Bir noktada seviştiğimizde Letterman ceketini giyeceksin, değil mi?"

Dom sırtıyor ve başını sallıyor, koyu renk saçları yüzüne dökülüyor ve terden ıslanmış alnına yapışıyor. Kendini tekrar tekrar içime yanaklarında renk birikiyor. Sonra kulağımın altına bir öpücük konduracak kadar öne eğiliyor ve fısıldıyor: "Hayır, bunu giyerken *kızımı* sikeceğim."

İşte o zaman Dominic Perry orgazmlarımdan birini daha talep etti. Ama kim sayıyor?

BÖLÜM

Twent□-Eight

"Bu gece sıcak bir içki içebilir miyim ve sen hala benim senin için ateşli olduğuma inanıyor musun?" Bunlar ertesi sabah Dom'la konuştuğum ilk kelimeler. Onu uyandırmak için kullandığım soru.

Yirmi dakikadır ayaktaım, dağınık çarşaflarımızda uzanıyorum, Dom'un beni ona nasıl tuttuğunu ezberliyorum. Bu klasik bir kaşıklama durumu değil, önlerimiz birbirine bastırılmış değil. Klasik göğse sokulmuş bir kucaklaşma da değil. Dün gece uykuya dalarken bir noktada kolunu bacaklarımın arasına soktu ve kalçamı kavrayarak beni kendine çekti. Başım yastıkların üzerinde onunkinden daha yükseğe yerleşti ve Dom'un yüzü göğüslerime yaslanmış yeni bir yuva buldu. Hâlâ bacağıma oyuncak ayısıymışım gibi sarılıyor ve ben de pozisyonumu kullanarak onun ipeksi saçlarını parmaklarımla tarıyor, arada sırada da sedir ağacı şampuanının terinin tuzlu tınısıyla karışmasını sevdiğim için saçlarını kokluyorum.

Bu yarı uykulu okşama seansından ne kadar keyif alsam da, yaşayanların dünyasına yeniden girme zamanının geldiğini düşündüm.

Dom boğazının arkasından çıplak tenimi ürperten bir homurtu çıkarıyor. "Kanıtla."

"Senin için ateşli olduğumu kanıtlamak mı?" Parmak ucumla kulağının kıvrımını izliyorum ve güçlü boynunda diken diken olan tüylere gülümsüyorum. "Seks maratonumuz bunu yapmadı mı?"

Homurdanıyor ve burnunu göğsümün alt tarafına sürüyor. "Daha fazla kanıtla ihtiyacım var."

"Doyumsuzsun. Sana benzin istasyonundan porno almamız gerektiğini biliyordum." Ama bıkmış gibi yapsam da, onun elinden kurtuldum ve

Dom'un geniş vücudunu öpmeye devam ediyorum. Yeterince alçaldığımda, hızla tamamen sertleşmeye başlayan yarı sert horozunu avuçluyorum.

Dom şimdi sırtüstü yatıyor, çenesi gevşek, puslu bakışları ağzımın kalça kemiğini yalayıp ısırdığı yere sabitlenmiş. Bu noktayla ilgili doyamadığım bir şey var. Benim bakımlarım altında seğirip ısınmasına bağımlıyım.

Onu işaretlemek istediğime karar verdim. Bir imza bırakmak, bileğindeki kadar kalıcı değil ama kısa bir süre dayanacak bir şey. Dom'un ne kadar süreyle benim olduğunun kanıtı.

Yavaşça, kalça kemiğinin üzerinde uzanan deriyi ağzıma çekiyorum. Emiyorum, dilimi ve dişlerimi kullanıyorum, tam burada, en sevdiğim yerde küçük bir çürük olacağını biliyorum.

Dom'un çenesi kapanıyor ve burun delikleri açılıyor. Adam beni izlerken ağır ağır nefes alıyor ve kalçaları hafifçe, istemsiz bir şekilde sallanıyor.

İşaretleme tamamlandıktan sonra narin kısmını serbest bırakıyorum ve istismara uğramış derisine bir özür öpücüğü konduruyorum.

Üzgünüm, değilim.

Dom'un nefes alışları hızlanıyor ve kalçaları yeniden sallanıyor.

Şaftının tabanını kavıyorum, göğsünün kabarıklığı üzerinden karanlık gözleriyle buluşuyorum. "İhtiyacın olan bu mu?" Dilim kalın damarı boyunca dolgun sikine doğru ilerliyor ve ucundan sızan tuzlu prekumu topluyor. "Seni istediğimi böyle mi kanıtlıyorum?"

"Maddie," diye . "Lanet olsun. Yapmak zorunda değilsin."

Dom sanki beni durdurabilecekmiş gibi oturmam için beni itiyor. Sanki bu benim için bir sınavmış ve on beş yaşından beri sakso çekmenin ne olduğunu ilk öğrendiğimden beri sahip olduğum bir fantezi değilmiş gibi.

O şimdi durmanın sorumlu bir davranış olduğuna karar vermeden önce, onu dudaklarımın arasından emiyorum, Dom'u ağzımın kaygan sıcaklığına yerleştiriyorum. Çok geriye değil ama yeterince geriye.

İri adam inliyor ve yenilgiyle yastıklara doğru çöküyor.

Bu doğru. Artık yetkili benim.

Ben onu ağızıma sokup çıkarırken, Dom'un kalçaları hafif itişler yapıyor, boğazımın derinliklerine dalmak için sessiz yalvarışlar. Ne yazık ki, bir sakin üzerinde öğürmek astım riski taşıyor, bu yüzden sık, işkenceli dalışlara sadık kalıyorum. Sonra da hassas tepesini sert bir şekilde emerek şeytani yöntemlerimi telafi ediyorum.

Dom sorumsuzca bir şeyler mırıldanıyor, topukları yatağa sertçe bastırıyor, alt karın kasları geriliyor.

"Lanet olsun. Boşalacağım. Siktir, Maddie. Siktir."

Serbest kalmasına izin verip doğruluyorum ve bir elimle Dom'un çalışıyorum, bana gösterdiği gibi sert darbelerle okşarken, diğer avucum taşaklarını nazikçe kucaklıyor, dikkatli ve alaycı çekiştirmeler yapıyor. Bulduğum noktadan, normalde derli toplu olan adamın parçalara ayrılışını izliyorum. İri elleri yatak başlığını kavramak için geriye uzanıyor, pazuları geriliyor. Sırtını yatağa yaslariken büyük bir gürültüyle pantolonunu indiriyor.

Sonra siki elimde sarsılıyor, aldığı zevki parmaklarıma ve çıplak göğsüne yayıyor.

Her anını seviyorum.

Dom'un kolları başının yanında gevşiyor, hırıltılı nefesler alıyor ve anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor. Şaftını bıraktığımda Dom neredeyse öfkeli bir tıslama çıkarıyor. Yavaşça vücuduna doğru sürünüyorum, çıplak ve dört ayak üzerinde onun üzerinde geziniyorum. Saçlarım açık kahverengi bir perde halinde yüzünün etrafına düşüyor ve bizi mahrem bir alana hapsediyor.

"O kanıt nasıldı?" Sesimi sıradan tutuyorum.

Kollarını gövdem etrafına doluyor, ağızımı yakıcı bir öpücükle talep ederken beni göğsüne doğru çekiyor.

Bu arada ben gülüyor ve inliyorum. "Hayır!" Sonunda öpücüklerini çeneme ve boynuma götürdüğünde feryat ediyorum. "Bize döl sandviçi yaptın! Kanıtlar şimdi her tarafıma saçıldı!"

"Göğüslerinde kanıt istiyorum," diye mırıldanıyor çarpan nabzıma karşı.

Ve lanet olası adam, dileğine kavuştu.

Sonunda birlikte duş alıyoruz ve mutfakta birlikte öğle yemeği yiyoruz ve oturma odasında ateşin yanına yerleşiyoruz. Kar çok ağır

Bugün Kuzey Dakota'ya gitmeyi düşünmek bile istemiyorum. Sandra odamızı başka bir gece için ayırtabileceğimizi söyledi ve biz de teklifini kabul ettik.

Ne yazık ki bu benim için teknik olarak bir tatil sayılmaz. Dizüstü bilgisayarım ve Sandra'nın benim için çıkardığı kuş temalı eski bir bulmacayla yere uzanıyorum. İş e-postama giriş yapıyorum ve beni bekleyen numara karşısında irkilmemeye çalışıyorum. *Cevapladığım her beş soru için bulmacaya bir parça ekleyeceğim*, kendime söz veriyorum.

Parçaları üzerine yayıyorum, sonra da gelen kutumu temizlemeye başlıyorum. Dom arkamdaki bayılma koltuğunda oturuyor, bacakları vücudumun iki yanında, dünkü gazeteyi artık çok daha iyi bildiğim ama pazarlama departmanına vereceğim bir yanıtla yanlışlıkla müstehcen düşünceler yazabilirim diye düşünmeyi reddettiğim ellerimde gevşekçe tutuyor.

Dom, bir erkeğin yapabileceği en sürtükçe şeylerden biri olarak kabul edilen şeyi yaparak meseleye yardımcı olmuyor: gri eşofman altı giyiyor. Baldırına yaslanmak için yana yatmaktan kendimi alamıyorum, sıcak, yumuşak kumaşın tadını çıkarıyorum. Bunu her yaptığımda kasları geriliyor, sonra gevşiyor ve yemin ederim saçlarımda tüy kadar hafif bir çekilme hissediyorum.

E-posta Everest'im geçici olarak zirveye ulaştığında ve bulmaca bittiğinde, Dom'un gazetedeki bulmacanın son birkaç cevabını çözmesine yardım ediyorum, sonra da gizlice yukarı çıkıyoruz. Dom nefes almam için başka hangi pozisyonların en iyisi olduğunu soruyor ve cömertçe her birini benimle birlikte uyguluyor.

Çökmekte olan seks turları arasında, önemli olmayan ama bizi gülümseten küçük şeyler hakkında konuşuyoruz. Benim fantastik hayran kurgularım. Onun beyzbol ligleri. En iyi kazakları bulduğum ikinci el mağazaları. Ne zaman arka verandasında ızgara yapsa ona bakan güvercin.

Onu kızdırıyorum, öpüyorum ve kendime bir daha ona aşık olmayacağıma dair söz veriyorum. Bu mükemmel.

Ama aynı zamanda kırılgan. İkimiz de geçmişten bahsetmiyoruz, sanki bu yeni gelişmenin anıların ağırlığı altında paramparça olabileceğinden endişeleniyormuşuz gibi. Karlı seks balonumuzda yaşamak ve dünyanın geri kalanını olabildiğince uzun süre unutmak için sessiz bir anlaşma yapıyoruz.

BÖLÜM

Twent□-Nine

"Maddie, az önce söylediğim bir şeyi duydun mu?"

Bilgisayarımın ekranında Pamela'nın yüzüne bakıyorum ve son on dakika içinde bir noktada beynimin otomatik olarak patronumu devre dışı bıraktığını fark ediyorum. Söyledikleri önemli olmadığından değil. Gerçekten önemli miydi yoksa alışveriş listesini mi okuyordu hiçbir fikrim yok. Sorun şu ki, geçen hafta Güney Dakota'dan döndüğümünden beri konsantre olmakta güçlük çekiyorum.

"Özür dilerim. İnternetim bugün biraz sorunlu görünüyor. Sesiniz ve görüntünüz gidip geliyor." Tamam, evet, yani ben bir yalancıyım. Ama dürüst olmak gerekirse, bu toplantılarda bana anlattığı bilgilerin yüzde yetmiş beşinin tek bir e-postada yazılmış olabileceğini söyleyebilirim.

"Peki." Pamela iç geçirir. "Sanırım sana bir e-posta ile göndereceğim." Ve demek istediğim kanıtlandı.

"Çok teşekkür ederim. Konuştuğumuz piyasa gösterge tablolarını da takip edeceğimden emin olabilirsiniz. "

"Oh güzel. Evet, bunun olması gerekiyor. Ayrıca ekibin üç aylık performans değerlendirmelerini de birleştirebilir misiniz?"

"Elbette. İlgileniyorum."

Bunu söylememeliydim. İş tanımımda olmayan ekstra görevleri üstlenmeyi kabul etmemeliydim. Bazen o kadar çok ek iş oluyor ki sanki başka bir tam zamanlı işim varmış gibi hissediyorum.

Ama Pamela'ya hayır deme fikri bana kurdeşen döktürüyor.

Çalışmalarımı takdir ediyor. Beni şirketin paha biçilmez bir parçası olarak görüyor. Ayrıca etkileyici bir tatil ikramiyesi ve zam aldım.

İyi bir şeyi mahvetme!

Toplantımızı sonlandırıyoruz ve bir süre boş ekranıma bakıp işimi yapmak için kendimi heyecanlandırıyorum. Normalde böyle olmaz. Normalde neredeyse yedi gün yirmi dört saat çalışma modundayım.

Ama aklımı meşgul eden başka şeyler var.

Özellikle de çıplak bir Dom'un zihnindeki görüntüsü.

Hemen ardından da ayrılmadan hemen önce birbirimize söylediğimiz sözler geliyor.

"Biriyle görüşüyor musun?" Dom, havaalanından on beş dakika uzaktayken bana sormuştu. "Seattle'da mı?"

"Bunu bana iki günlük seks maratonumuzdan *sonra* sormanın yolu."

Bana ters ters baktı, ben de gözlerimi devirdim. "Hayır. Kimseyle görüşmüyorum. Şu anda seninle yatıyorum. Ve sadece seninle. Şu anda benimle ve sadece benimle mi?"

Bu, sert ağzından isteksiz bir gülümseme kazandı. "Evet. Sen ve sadece sen."

"Güzel. Eğer değişirse, lütfen bana haber ver." Ve o yaz olanları ima bile etmediğim için gurur duyuyordum.

"Bu değişmeyecek."

Bunu söylemesi hoşuma gitti. Bir tür uyarı hırıltısıyla.

"Harika. Ama olursa bana haber ver."

"Maddie." Adımı sanki dünyanın en sinir bozucu kadınıymışım gibi iç çekti, ki Dom'a göre muhtemelen öyleyim.

Ama sonra orta konsolun üzerinden uzandı ve kiralık araba dönüşüne varana kadar elimi tuttu. Sonra güvenlik kuyruğunda bana yakın durdu ve benimle birlikte kapıya kadar yürüdü -kendi yönünün tersi olmasına rağmen- ve ben tuvaleti kullanırken eşyalarımın göz kulak oldu. Biniş grubumu çağırdıklarında, Dallas havaalanında yaptığı gibi eşyalarımı kontrol etti, ancak bu sefer kontrol listesi tamamlandığında beni öptü.

"İkizlerin mezuniyetine gel," dedi dudaklarımız ayrıldığı anda. Ona bunu düşüneceğimi söyledim.

Bir hafta sonra hala bunu düşünüyorum.

Ve onu.

Ve ne halt ediyorsak onu.

Aramızda neler oluyor?

On dokuz yaşına o kadar çok benziyor ki bu beni korkutuyor. Ama aynı zamanda daha derin hissettiriyor. Daha fazlası gibi. Sanki koyduğum tüm bariyerlerde çatlaklar varmış ve Dom merkezime giden yolu buluyormuş gibi. Ve onun burada, kalbime bu kadar yakın olması hem harika hem de korkunç. Çünkü ona nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Ona nasıl güveneceğimi.

Belki de sadece sevişme arkadaşısınızdır. Kül saçan sevişme arkadaşları.

Gerçi Josh'un arkadaşına göz kulak olma görevini bana bırakırken aklından geçenin bu olduğundan şüpheliyim.

Masamdan kalkıp dairemde dolaşıyorum, ayaklarım yeni süpürülmüş halımda izler bırakıyor. Bazen temizlik konusunda stres yapıyorum. Neyse ki tozunu alacağım bir sürü çerçeveli bulmacam var. Dolaptan Swiffer'ımı alıp işe koyuluyorum ve yatağımın üzerinde asılı olan kızılçam ormanının yapboz şeklindeki resmiyle başlıyorum.

Josh'un bu mektuplarla ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Beni macera yaşamaya zorluyor. Bir yanımda bunun için onu seviyor. Ama başka bir yanımda beni konfor alanımın dışına çıkmaya zorlamasından nefret ediyor. Bu istek güvenliğimi nasıl da elimden alıyor. Fiziksel olarak çok fazla değil, nefesim daraldığı için inhalerimi her çıkardığımda bu risk olsa da. Ama Josh farkında olmadan beni kalbimi riske atmaya zorluyor. Çünkü Dom'un yanında zaman geçirip ona kalbimden parçalar vermemek mümkün değil.

Geçmişte beni incitti. Beni mahvetti.

Tekrar yapsa hayatta kalır mıydım?

Yağmur dairemde camlarına çarpıyor ve zihnimdeki fırtınayı yansıtıyor.

Basit tutarsam, kalbimi güvende tutabilirim. Dom ve ben sadece birlikte olduğumuzda takılırsak, ama daha fazlasını planlamaz veya istemezsek.

Ben gençken sorun buydu. Destansı bir aşk hikayesinin başlangıcında olduğumu sanıyordum. Bunun ikimiz için de sadece bir rahatlama olduğunu ve yolculuklar bittiğinde sona ereceğini bilirim, kalbimin kırılması için bir neden kalmaz.

"Keşke hâlâ burada olsaydın da sana bu konuda bağırabilseydim." Bu sözleri Josh'tan geriye kalanların bulunduğu korsan sandığına söylüyorum ve kardeşimin beni duyabileceğini hayal ediyorum. "Her zaman senin gibi cesur olmamı istedin. Ama ben senin gibi değilim. Dürüst olmak gerekirse, sanırım ben bir korkağım. Ve senin gidip ölmen ve beni seksi en iyi arkadaşının yanında rahatsız olmaya zorlayan bu görevle baş başa bırakman ve benim bu konuda seninle tartışmamam hiç adil değil."

Bıkkınlıkla gülüyorum.

Ve sonra mezuniyeti düşünüyorum.

Adam ve Carter'ı bu büyük günlerinde destekleme fikri beni heyecanlandırmalı ve da. Ama aklım aynı zamanda bu geziyi eklemenin, üç Dom buluşması yerine dört buluşma daha yapacağım anlamına geldiğini hesaplıyor.

Mezuniyet, Kuzey Dakota, Idaho ve Alaska.

Beynimdeki ve göğsümdeki duygu karmaşası yoğunlaşıyor. Bir sonraki macera için sabırsızlanıyorum. Bir dahaki sefere Dom'u gördüğümde ona dokunabileceğim, onu öpebileceğim, bana sarılacağı, birlikte bir zarf açacağımız ve Josh bizden ne isterse onu yapacağımız ya da söyleyeceğimiz ve...

Ve bir elveda daha demem gerekecek. Ve sonra sadece iki tane kalacak.

Bu da suçluluk duygusunu beraberinde getirir.

Bu seyahatlerin mümkün olan en kısa sürede gerçekleşmesi için bastırdığım için suçluluk duyuyorum. Dom'u tekrar göreceğim için bu maceralara şimdi daha da fazla atılmak istediğim için suçluluk duyuyorum. Suçluluk duyuyorum çünkü hevesim yüzünden kardeşimin son parçalarını da kopardım.

Artık Josh'un yazışmaları azaldığı için, kelimelerin geri kalanını okumak için sonsuza kadar beklemek istiyorum. Onları şimdi istiyorum. Ve asla bitmelerini istemiyorum.

Alaska'dan sonra ne yapacağım?

Kardeşimden geriye hiçbir şey kalmadığında ne olacak? Kendi başıma cesur olmanın bir yolunu bulmak zorunda kaldığımda

Her zaman olduğum Maddie mi? Bu cesurluk zamanından yanımda bir şeyler götüreceğim miyim?

Dom'u alacak mıyım?

Onun arkadaşlığı. Bu tutunmaya çalışmam gereken değerli bir şey. Uzaktan mesajlaşan arkadaşlar olmaya geri dönebiliriz. Son yolculuktan sonra birbirimizi bir daha göreceğimizden şüpheliyim. En azından bir süre için.

Ama artık onu arkadaştan öte bir şey olarak görmek istiyorum. Ve Josh'ın son vedasının geri sayımı üzerimizde olmadan onu görmek istiyorum. Bonus bir gezi.

Kararımı verdikten sonra dizüstü bilgisayarımın başına geçiyorum ve kendimi akşam beşe kadar işime konsantre olmaya zorluyorum.

Sonra kendime bir içki dolduruyorum ve Dom'un onu gerçekten isteyip istemediğimden emin olmadığı için sıcak içkimi bekletmemi istemesini hatırlayarak sırtıyorum.

MADDIE: İkizlere mezuniyetleri için ne getireyim?

Beş dakika geçmeden hızlı bir şekilde vızıltı şeklinde bir yanıt alıyorum.

Geliyor musun?

DOM: Uçağın ne zaman inecek? Philly'ye mi uçuyorsun?

Seni .

Benim evimde kalacaksın.

Sırıtişımı soğutmak için bardağımı ağzıma bastırıyorum.

MADDIE: Henüz bir uçuş rezervasyonu yapmadım
MADDIE: Ve bu çok küstahça

DOM: Büyük ve rahat bir yatağım var.

Ben daha çok atıştırma durumuyla ilgileniyorum

DOM: Amını yemeyi planlıyorum.

Soluk soluğa bir kahkaha atarken mutfağıma cin sıcıyor. Bir elimle pisliğımi temizlerken diğır elimle ona mesaj atıyorum.

Bu senin için çok güzel ama ben ne yiyeceğim?

Dom'un "*Peki ya benim aletim?*" gibi bir cevap vermesine hazırlanıyorum. Ama daha iyi bilmeliydim. O öyle değil.

DOM: Sour Patch Kids, Cheez-Its ve gönlünüzün istediğı tüm lavantalı latteler.

Lanet olsun ona.

Bir bayana nasıl kur yapılacağını biliyorsun. Ben varım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Otuz

Dom arabasını Philadelphia havaalanının gelen yolcu bölümüne çekiyor ve kendi başıma kaldırabileceğim bir çantayı taşımama yardım etmek için hemen cipinden atlıyor. Ben de onu bavulumdan uzaklaştırırken bunu söyledim.

Bagaja yüklemek için benimle kavga etmiyor ama kapıyı kapattığında Dom beni hemen tampona sıkıştırıyor. Elleri yüzümü kavıyor, parmakları az önce uçakta saatler geçirdiğim için dağınık topuzuma giriyor ve çenemi yukarı kaldırıp ağzıma değil burnuma bir öpücük konduruyor.

"Geldin," diye mırıldanıyor ve kulağımın hemen altına bir öpücük daha kondurarak tüylerimin diken diken olmasına yol açıyor.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, böylece sütyenimin içinden meme uçlarımın ne kadar sert olduğunu görmüyor. Dom'un gözleri savunma pozisyonuna kayıyor, sonra tekrar gözlerimin içine bakıyor. Kaşlarını çatıyor ama gitmeme izin vermiyor.

"Bir şey mi değişti?" diye soruyor.

Oh. Onun yakışıklı jöle dövmeli kızı için azmadığımı mı sanıyor?

"Bir şeyler atıştırmak istiyorsan beni evine götürsen iyi olur."

Gözleri kararıyor, ağzı kıvrılıyor ve boğazının arkasından memnun bir gümbürtü geliyor, bu da meme ucu durumuna yardımcı olmuyor.

"Patron sensin."

Sonra Dom benden uzaklaşıyor, ben de gözlüklerimi düzeltirken onun varlığını hissetmiyormuş gibi yapıyorum. Havaalanından Dom'un şehirdeki evine giderken elimi tutuyor ve bana

Ertesi günün programı, mezuniyet töreni trafiğinin bir kısmını atlatmak için daha erken bir kalkış saatini içeriyor. Ailesi de orada olacak, ikizler de tabii ki.

Grupla birlikteyken birbirimizin yanında nasıl davranacağımızı konuşmamız gerektiğini biliyorum ama bunu uçak yemeği gibi kokmadığım bir zamanda yapmayı tercih ederim.

"Senin evine geldiğimde ilk iş duş alacağım," diyorum ona.

Dom sinyal lambasını yakarken başını sallıyor. "Ana banyoya senin için fazladan havlu koydum."

Odasına bağlı bir banyoya benziyor.

"Yatağını benimle paylaşmak zorunda olmadığını biliyorsun. Eğer fazladan bir odan varsa, orada kalabilirim."

Dom'un yüzünün görebildiğim yarısı kaşlarını çatıyor. "Hayır."

"Hayır, fazladan bir odanız yok mu?" Bir "şehir evi"nde en az bir misafir odası olur gibi geliyor.

"Fazladan bir oda var," diye itiraf ediyor, sesi isteksizlikle dolu. "Ama... kırık."

"Oda bozuldu mu?"

Başını sallıyor. Gülümsemeye karşı koyuyorum ve ciddi bir ses tonuyla konuşuyorum. "Evinizdeki bütün bir oda öylece... kırıldı mı?"

Başparmağı eklemlerimi ovarken tekrar başını sallıyor. "Ah. Bunun olmasından nefret ediyorum."

Dom, bir yerleşim caddesinde paralel park ederken homurdanıyor, direksiyonu tek elle manevra yapıyor, ön kolu porno olarak etiketleyebileceğim görsel bir gösteriyle esniyor. Kirli, yalanabilir, X dereceli kol pornosu.

Yarım saat sonra, iki katlı evi hızlıca gezdikten sonra

-Koyu ahşap kitap rafları ve rahat koltuğu ile beklediğim kadar minimalist olmayan bu odaya girip kontaklarımı takıyorum ve Dom'un devasa banyosunda duş alıyorum. Temizlenip bana bıraktığı çok büyük bornoza sarınarak çantamdan bir kıyafet almak için yatak odasına geri dönüyorum. Bavulum açıkken, yarın giymeyi planladığım elbiseyi çıkarıp Dom'un dolabını açıyorum ve kumaşı bir gece asmanın seyahat kırıksıklıklarının bir kısmından kurtulacağını umuyorum. Elbiseyi diğer kıyafetlerin yanında bir askıya yerleştirdiğimde

Dom'un gıcır gıcır gömlekleri, burada bulmayı beklediğim bir şeyi fark ediyorum.

Dolabının zemininde, köşeye sıkışmış, tuş takımı olan küçük bir kasa görüyorum.

Kasa.

Dom şifreyi değiştirmem için bana hiç mesaj göndermedi. Önüne, sedir kokulu gömleklerin altına bağdaş kurup yerleşiyorum ve bir an için onun özel eşyalarını karıştıracakmışım gibi hissediyorum. Ama sonra kendime onların *benim* de eşyalarım olduğunu hatırlatıyorum.

Elimi uzatıp dört rakam yazıyorum.

0-7-1-8

Kol klik sesi çıkarıyor ve onu kavradığımda kapıyı açabiliyorum.

Benim doğum günüm. Neden benim doğum günüm?

İçinde Dom'un pasaportu ve umurumda olmayan başka belgeler var. Benim dikkatimi bir yığın zarf çekiyor, çoğunun kenarları Josh'un sözlerine ulaşmak için yırttığımız yerlerden yırtılmış.

"Hey, Josh," diye fısıldıyorum, sanki kardeşimin omzundaymış ve ben sadece onun dikkatini çekmek istiyormuşum gibi elimdeki kâğıtlara dokunmak için uzanıyorum.

"Beni soymak mı istiyorsun?"

Yerimden sıçıyorum, sonra arkama baktığımda Dom'un bir omzunu kapıya yaslamış, yarım bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum.

"Elbette." Kasayı sallayarak kapatıyorum, yüzümü tamamen ona dönmeden önce kilidin tık sesini duyana kadar bekliyorum. "Ama iyi bir hırsız her zaman önce avını baştan çıkarır." Cübbenin kemerini açana kadar çekiştiriyorum, sonra dizlerimi davetkar bir şekilde açıyorum.

Bakışlarını çıplak bedenimde gezdirirken Dom'un göz kapakları iniyor. "Çok iyisin." Ben kendimi av gibi hissedene kadar rollerimizi değiştirerek odanın içinde dolaşıyor. Dom yumuşak bir hareketle beni yerden kaldırıyor ve yatağının kenarına bırakıyor. Bir nefes sonra yüzü kalçalarımın arasında bir yuva buluyor ve parmaklarım ipeksi siyah saçlarına dolanırken ona söz verdiğim atıştırmalığı yerken kontrollü nefesime odaklanıyorum.

Gecenin geri kalanında Dom ve ben birbirimizin bedenlerini yeniden tanıyoruz, sadece pizza teslimatı geldiğinde ve sonra biraz uyumamız gerektiğini söylediğinde duraklıyoruz. Koridordan geçip "kırık" misafir odasına gitmeyi planlıyordum gibi yapıyorum ama tek nedeni Dom'un homurdanarak beni kalçalarımın tutup yatağa, yanına çekmesi.

Sabah Dom'un sinir bozucu alarmıyla uyandığımda uyku tişörtümün aşırı sıkı olduğunu hissediyorum ve bunun sebebinin Dom'un elinin tişörtü yumruklaması olduğunu fark ediyorum, adam uyurken bile amansız bir tutuş sergiliyor, bu hem sinir bozucu hem de sevimli.

Dom beni duşta ellerimi kaygan fayanslara bastırarak ve kalçalarını kıcıma bastırarak alıyor. Yavaş itişleriyle aynı anda nefes alarak nefesimi sabit tutuyorum ve ilk ben boşaldığımda, onu nasıl bu kadar iyi karşıladığımı överek beni takip edeceğine söz veriyor.

Duşumuz planlanandan daha uzun sürüyor, bu da Dom'un programını bozuyor. Ama o sadece gülümsüyor ve ben havluyla kurulandıktan sonra bana dokunmaya devam ediyor, ta ki ben müdahale etmeden elbisemi giyebilmem için ellerini gülerek uzaklaştırana kadar.

Kıyafetim basit bir sundress, üzerinde yanık turuncu çiçekler olan dökümlü yeşil bir kumaş. Ama Dom askıları tutan fiyonklardan büyülenmiş gibi görünüyor, ben saçlarımı örgü taç haline getirmeye çalışırken parmakları fiyonkların üzerinde geziniyor.

Dom gizli sedir kolonyası her neyse onun modelliğini yapacak kadar yakışıklı görünüyor elbette. Gri pantolonu üzerine oturuyor ve kısa kollu beyaz düğmeli bir bluzla eşleştirerek tenindeki ince bronzluk notalarını ortaya çıkarıyor.

Tüm sabah ve birlikte hazırlanma süreci flörtöz ve eğlenceli hissettirdi.

Kampüse doğru yola çıktığımızda, basit ama açık bir soru sorduğumda hava değişiyor.

"Ailene ne söylemeliyiz?"

Dom'un parmakları bir kez daha sahiplendiği elimin üzerinde sıkılaşıyor. "Onlara ne söylemek istiyorsun?" Gözlerini yoldan ayırmıyor.

Eteğimi bacaklarımın üzerinde düzeltiyorum. "Perry'lerin geri kalanına takılma arkadaşı kavramını açıklamakla pek ilgilenmiyorum."

Dom cevap vermiyor, ama aynı zamanda yoğun trafikte şerit değiştiriyor, bu yüzden bölünmüş odağını suçlamıyorum.

Boğazımı temizliyorum ve ülkeler arası uçuşta beyin fırtınası yaptığım şeyi söylüyorum. "Sadece arkadaş olduğumuzu söyleyeceğiz. Dostça. Birlikte seyahat ederken nasıl geçineceğimizi öğrendik. Ve mezuniyete gelmek istediğimi söylediğimde bana kırık dökük misafir odanı teklif ettin." Dom'a alaycı bir gülümseme fırlatıyorum ama onun sert yüzünü okuyamıyorum.

"Eğer istediğin buysa," diyor Dom çıkışımızı aldıktan sonra. Başımı sallıyorum. "Bu şekilde daha az soru ve tuhaflık olur."

Perry'ler Dom'un neden beni seçtiğini daha az merak ederdi. İkizlerin son mezuniyetine getirdiği kızla kıyaslanmam daha az.

Gençlik yıllarımı Rosaline'in mükemmel örneğini kullanarak kendimi parçalara ayırmak için yeterince harcadım. Aynı şeyi yapıp beni eksik bulduklarında insanların gözlerindeki bakışı görmek istemiyorum.

Dönüp pencereden dışarı bakıyorum ve içimdeki mide bulandırıcı hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

Dom otoparka park edene kadar elimi bırakmıyor. Stadyuma doğru ilerlerken elimi geri almaya çalışmıyor. Yapması gerektiğinden değil.

Arkadaşlar el ele dolaşmaz.

Perry ailesini buluyoruz ve ikisi de bana sarılıp buraya geldiğim için teşekkür ediyor. Suçluluk duyarak omuz silkiyorum ve ikizlerin lise mezuniyetini kaçırdığım için üzgün olduğumu söylüyorum.

Josh'ın katıldığı.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve hızlıca baktığımda Pamela'nın adını görüyorum. Görmezden geliyorum ama bir saniye sonra telefon tekrar çalmaya başlıyor.

Kahretsin. Lanet olsun, lanet olsun.

Ona bu seyahatten bahsettim ama gerekirse müsait olacağımı söyledim.

Neden? Neden sadece iki gün dışarıda olacağımı söylemedim?

"Ben hemen tuvalete gidiyorum." Başparmağımı omzumun üzerinden atıyorum ve Emilia beni bekleyeceklerine söz veriyor. Dom'un gözleri benim

ve yüzümü kaplayan utanç verici kızarmayı görmeden önce dönüyorum. Bir iş görüşmesi yapmak için tuvalete kaçtığımı biliyormuş gibi hissediyorum.

Beni kapıcının dolabında bulan oydu.

Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor. Ama aynı zamanda sanki dünmüş gibi.

Josh gideli bir yıldan fazla oldu.

Elimi bükülen karnıma bastırıyorum ve Pamela'nın neden beni aradığını düşünmeye çalışıyorum.

On dakika sonra, pek de temiz olmayan bir tuvalet kabini oturma alanıyla belirli bir veri kümesinin nerede depolandığını konuştuktan sonra, çok uzun sürdüğümünden ve bensiz yer bulmaya gittiklerinden endişelenerek Perry'lerden ayrıldığım yere koşarak geri döndüm.

Dom'un yakışıklı başını kalabalığın üzerinde gördüğümde içimden rahat bir nefes alıyorum ama sonra önümdeki insanlar ayrılıyor ve geriliyorum.

Benim yokluğumda gruba bir kişi daha katıldı.

Dom ona bir şeyler söylerken Rosaline gülümsüyor. Kadın, dizlerinin üstüne kadar uzanan dökümlü mavi elbisesiyle göz kamaştırıcı görünüyor. Kızıl saçları ipeksi dalgalar halinde sırtından aşağı dökülüyor ve topuklu sandaletleriyle Dom'un onunla konuşmak için boynunu eğmek zorunda kalmayacağı mükemmel bir boyda.

Söylediği bir şeye kıkırdıyor ve gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum çünkü kahretsin, kahkahası bile çarpıcı.

Bu kadını artık nasıl sevmez?

Derin bir nefes alıp gözlerimi kırıştırarak açtıktan sonra gruba yaklaşıyorum, adımlarımın beton zeminde yüksek sesle gümlediğini hissediyorum.

"Maddie!" Emilia diyor ki. "İşte . Seni kaybettiğimizi sanmıştık."

"Özür dilerim. Uzun sıra." Banyoya doğru belli belirsiz bir el sallıyorum.

Dom'un annesi anlayışla kıkırdıyor. "Evet, artık hepimiz buradayız. Geldiğiniz için ikinize de tekrar teşekkür ederim." Rosaline ve benim aramda bir gülümseme paylaşıyor. "Her şeyden sonra..." Emilia boğazını temizliyor, gözleri cam gibi. "Ben sadece birbirimizin hayatından çıkmamızı istemiyorum."

Yutkunmaya çalışırken boğazım düğümleniyor. Duyguları samimi ve keşke boşanmalarına rağmen Dom'un eski eşinin hala kayınvalidesiyle iyi geçindiğini öğrendiğim için mutsuz olan çarpık bir yanımlı olmasaydı.

Aralarını için ikisini mi bekliyorlar?

Banyoya geri dönüp kusmam gerekebilir.

"Merhaba, Maddie. Elbisene bayıldım." Rosaline küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor, gözleri geniş ve içten.

Bu da onunla ilgili birçok sorundan biri.

Rosaline naziktir. Ve terbiyeli. Ve akıllı.

Ve Dominic Perry'yi sevmek ve onun tarafından sevmekten başka kötü niyetimi kazanacak hiçbir şey yapmadı.

"Merhaba," diye . "Seninki de çok güzelmiş." *İyi işti. Bu güzeldi.*

Belki kıskanç bir trol insana dönüşmekten kurtulabilirim.

"Hadi gidip yer kapalım. Burun kanadında oturmak istemiyorum." Bay Perry bizi stadyumun girişine doğru yönlendiriyor ve gerçekten tek bir sorum varken daha fazla havadan sudan konuşmak zorunda kalmadığım için şükrediyorum.

Dom'a hâlâ aşık olduğun ve onu geri istediğın için mi buradasın?

Lanet olsun. Umutsuz vakayım.

Ama tek istediğim Rosaline'e harekete geçmek için biraz daha beklemesi için yalvarmak.

Bana Alaska'ya kadar zaman ver. Lütfen. Onun için mükemmel bir seçim olduğunu biliyorum.

Ama onu biraz daha tutmama izin ver.

Bay Perry, Bayan Perry, Rosaline, Dom ve en sonda ben, arka arkaya oturuyoruz. Kolayca ortadan kaldırılabilir bir eklenti. Umutsuz sarmalımın içine daha fazla kaymamak için, kare şapkalarıyla mezunların oluşturduğu kalabalığın içinde iki tanıdık yüz arıyorum.

"Bizim tarafa en yakın bölüm," diye mırıldanıyor Dom kulağıma, beni zıplatıyor. "Arkadan dört sıra, sekiz sandalye içerde."

Onun yönlendirmelerini takip ederek Adam ve Carter'ı görüyorum. İlki arkasında oturan adamla sohbet ediyor, ikincisi ise telefonuyla uğraşıyor.

"Onları görüyorum." Ve gözlerimi onlardan ayırmıyorum.

En azından kalçamda bir fırça hissedene kadar öyle hissediyorum. Aşağı baktığımda Dom'un elbisemin küçük bir parçasını parmaklarının arasına sıkıştırdığını fark ediyorum. Karıştırıyor

Sanki ne yaptığını bilmiyormuş gibi boş bir hareketle malzemeye oynuyor. Ama bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde, onu dikkatle eline bakarken buluyorum.

Bay Perry törenin başlangıcını kaydetmeye odaklanmış, Emilia ise Rosaline'e çalıştığı kâr amacı gütmeyen kuruluşun yeni şubesini anlatmaktadır. Kimse Dom'un ne yaptığını fark etmiyor. Sadece ben.

Çok geçmeden Adam ve Carter sahnede yürürken onlara tezahürat yapıyor, ardından kalabalığın geri kalanıyla birlikte mezunlarımızı bulmak üzere koltuklarımızdan kalkıyoruz.

İkizler bizi bulduklarında kocaman sırttılar. Herkes sarılıyor. Adam hızlı bir dönüş için beni yerden kaldırıyor ve beni yere bıraktığında, Dom açıkta kalan omuzlarımda sıcak elleriyle beni sabitleyene kadar sallıyorum. Ellerini bırakmadan önce başparmaklarını elbisemin askılarının üzerinde gezdiriyor.

Grubumuz bir Meksika restoranında öğle yemeğine gidiyor -gerçek bir restoran, Taco Bell değil- ve acaba ben onların aile gezisinde garip bir davetsiz misafir gibi mi hissediyorum? Rosaline'leri var, bana neden ihtiyaç duysunlar ki? Belli ki boşanmadan kalan bir gerginlik yok. Sanki ayrılık hiç olmamış gibi.

Adam yanıma oturup bana doğru eğildiğinde ve ona mükemmel bir puzzle masasının nasıl olacağını detaylı bir şekilde tarif etmemde ısrar ettiğinde minnettar oluyorum. Yemekler bittiğinde, peçetesine hayalindeki mobilyaya benzeyen bir taslak çizmişti ama ben yine de benim için yapmasına gerek olmadığına ısrar ediyorum.

"Hey." Carter Adam'ın omzuna vurur. "Takım mesajlaşıyor."

"Kahretsin. Unutmuşum." Doğruldu ve peçeteyi gömleğinin cebine soktu. "Anne, baba, yüzme takımından bazıları bir şeyler içmek için buluşacaktı. Son bir eğlence. Gitsek sorun olur mu?"

Perry'nin anne ve babası birbirlerine hızlıca gülümseyerek dertleşirler. "İyi eğlenceler," diyor Emilia. "Ama Pazar kahvaltısında olacağına söz vermiştin. Sakın unutma."

"Evet anne," diyor ikizler hep bir ağızdan, sandalyelerini geriye iterek. Carter masadakilere el sallıyor ama Adam bir an durup babasının boynuna sarılıyor, annesinin yanağına bir öpücük konduruyor ve Rosaline'in omzuna öyle bir ahududu konduruyor ki Rosaline kıkır kıkır gülüyor. Aptal adam ağabeyinin başının iki yanını kavırıyor ve tam tepesine gürültülü bir öpücük konduruyor.

Dom bu maskaralıklar karşısında sinirli bir şekilde iç çekiyor ama suratındaki asık ifadenin arasından bir gülümseme belirdiğini görüyorum. Ama Adam sandalyemin yanında diz çöküp elimi tuttuğunda ve arkasına uzun bir öpücük kondurduğunda kaşlarını gerçekten çatıyor.

"Maddie Sanderson. Benim kraliçem. Sonbahar gülüm. Mor mayom
."

"Hayır," diyor Dom, kucağıma uzanıp elimi küçük kardeşinin elinden çekerek. "Git buradan."

Adam dramatik bir şekilde göğsünü sıkıyor, bana göz kırpmıyor, sonra ayağa fırlıyor ve çoktan kapıya varmış olan Carter'ın peşinden koşuyor.

Dom masanın altında parmaklarını bileğime doluyor.

Bay Perry sırtarak, "Saat daha erken ve bugün izinliyim," diyor. "Hadi eğlenceli bir şeyler yapalım."

Görünüşe göre eğlence, UPenn kampüsünde dolaşmak ve Nathaniel ile Emilia'nın üniversite günlerine dair anekdotlarını dinlemek anlamına geliyor. Kuşkusuz, bazı komik hikayeleri var ve Bay Perry'nin büyüleyici tavrı bana Adam'inkini hatırlatıyor. Emilia, Dom ve Carter gibi daha çekingen, ama açıldığı zaman mizahı kuru ve esprili.

Her ikisi de UPenn mezunu olan Rosaline ve Dom da bazı anılarını paylaşıyor. Josh, hikayelerinin birkaçında yer alacak kadar yakın bir başka Philly üniversitesi olan Drexel'e gitti.

Kardeşimin adı geçtiğinde, ondan bir parça daha koparabilmek için daha da yaklaşıyorum.

Ama Dom ve Rosaline ortak anılara gülümsediklerinde, bakacak başka bir şey bulmaya çalışıyorum.

Sonunda kendimizi bir çatı barında buluyoruz, Bay Perry bir hesap açıyor ve karısını dans pistine çekmeden önce ne istersek sipariş etmemizi söylüyor.

Ama tek istediğim biraz nefes egzersizi yapmak çünkü boğazım içine girmeyi reddettiğim bir duyguyla gerginleşiyor. Limonlu bir soda sipariş ediyorum ve yarın Seattle'a dönüş uçağında tamamlamam gereken işleri zihnimde listeliyorum.

Dom tuvalete gitmek için mazeret bildiriyor ve Rosaline içkisini sipariş etmek için barın üzerine eğildiğinde, hızlıca "Biraz hava alacağım" diye mırıldanıyorum ve açık bir seyir terasına açılan cam kapıya doğru kayıyorum.

Sonunda yalnız başıma, bir elimle içeceğimi tutarken diğer elimi karnıma koyarak diyafram nefesi alıştırması yapıyorum. Nefes uzmanımın astımımı ilaçlardan daha fazlasıyla ele almam için bana koçluk yaptığı birkaç teknikten biri. Idaho seyahatimiz öncesinde kendisiyle bir dizi randevu ayarladım.

"Hey, Maddie." Rosaline korkulukta yanımda beliriyor, irkilmemeye çalışıyorum. "Nasılsın?"

"Peki." Elimini bırakıyorum, egzersizlerim sırasında tuhaf görüldüğümünden eminim. "Güzel. Sadece, evet. İyi ve güzel." Onunla konuştuğumda, çocukluk aşinalığının rahatlığı kayboluyor. Josh ve Dom ile yakındı ama benimle değil.

Samimi maskemi çıkarıp ona küçük öfkemi ve hatta alaycı tarafımı bile gösteremem. Rosaline ile konuşmak, işim için daha nitelikli olan ve sırf var olduğu için işimi alma ihtimali olan yardımcı bir iş arkadaşıyla tanışmak gibi.

Rosaline gülümsüyor, gözleri yumuşak ve içimi gördüğüne yemin edebilirim. "Tamam." Önce şehre, sonra da bana bakıyor. "Eğer konuşmak istersen, ben buradayım." Küçük bir kızarıklık yüzüne mükemmel bir renk veriyor. "Bunu yapmadığımızı biliyorum. Konuşmuyoruz. Ama konuşabiliriz. Eğer istersen. J-Josh hakkında konuşabiliriz." Kardeşimin adını ağzından geçiriyor ve ben içkimin soğuk bardağına sarılıp keşke içkiyi tercih etseydim diyorum. "Bugün güzeldi. Onun hakkında konuşmak. Bunu yapabiliriz." Manikürlü tırnakları kadehinin sapıyla oynuyor. "Onun hakkında hikâyeler falan anlatırız. Eğer yardımı olacaksa. Onu hatırlamak için."

"Ah. Ah, teşekkür ederim." Sertçe yutkunuyorum ve burnumdan nefes alıyorum. "Bu... nazik bir teklif."

Ve öyle. Çok nazik. Çünkü Rosaline böyle biri. Nazik, zarif ve sevecen.

Bu da onun etrafında olmayı bu kadar zor bulmamın nedenlerinden biri. Çünkü yaptığı her tatlı, düşünceli jest bana şunu hatırlatıyor.

Özümde olduğum asık suratlı, alaycı trol kişi.

Onunla kardeşimi anma düşüncesi bile midemi bulandırıyor çünkü anılarının çoğunda Dom'un da yer alacağını biliyorum. Yıllarca üçü en iyi arkadaşı.

Hafıza şeridinde yürümek ne işe yarar ki? Kardeşimi görmediğim onca zamanı mı hatırlatacak?

Ona Josh ve eski kocasıyla geçirdiği tüm mutlu anları hatırlatmak mı?

Belki teşhis evliliklerinde bir şeyleri kırdı ama bir gün Rosaline'in o yaz yaptığı gibi hatasını anlayıp Dom'un kapısına dayanacağı ve Dom'un onu geri alacağı fikrini aklımdan çıkaramıyorum.

Bu keşfi yaşadığı ana tanık olmak istemiyorsam kusura bakmayın. "Hey, Maddie." Dom'un sesi beni karanlık düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve onu veranda kapısında dikilirken görmek için dönüyorum. ". Gitmeye hazır mısınız? Dışarı mı?"

"Evet." Umutsuz görünmemeye çalışarak içkimi boş bir masaya bırakıyorum ve aceleyle ona doğru ilerliyorum.

"Hoşça kal, Ros." Dom eski karısına başıyla selam veriyor ve onun için sevimli takma adını kullanıyor.

"Görüşürüz Dom," diye yanıtlıyor sesinde sıcak bir şefkatle. "Hoşça kal Maddie. Lütfen beni ara. Eğer konuşmak istersen."

Başımı sallıyorum ve gözlerine bakmadan gülümsemeye zorluyorum. Sonra Dom'un etrafından dolanarak çıkışa doğru ilerliyorum. İki adımda bana yetişiyor ve elini belime koyuyor.

Arabasına bindiğimizde "İyi misin?" diye soruyor. Dom arabayı sürmeye başlamak için hiçbir hareket yapmıyor, sadece cevabımı bekliyor.

"Evet. Sadece yorgunum." Oldukça ikna edici olduğunu düşündüğüm bir esnemeyi başarıyorum. Ama sonra Dom bana bakmaya devam ediyor ve onu kandıramadığımı anlıyorum.

"Maddie," diyor, derin bir sesle ismimi söylüyor ve kendime olan saygımı dibe vurduran şeyi ona söylemem için gizli bir emir duyuyorum.

"Dominic." Aynı derecede bir sesle onunla alay ediyorum, söyleyemediklerimden kaçınmak için iğnelemeyi kullanmaya çalışıyorum.

Aramızdaki havada bir şeyler değişiyor, bana doğru eğilirken dikkati daha da yoğunlaşıyor. "Rosaline'i ben davet etmedim," diyor Dom, kelimeler ağır

Aramızda. "Annem yaptı. Çünkü boşanmış olmamıza rağmen hala iyi anlaştığımızı biliyor. Aramızda ihanet ya da düşmanlık yok. Dostluk var."

"Bu iyi bir şey," diye bağıyorum çünkü mantıken öyle olduğunu biliyorum. "Bu sağlıklı." Berbat durumda olan benim. Dramatik, muhtaç, güvensiz olan.

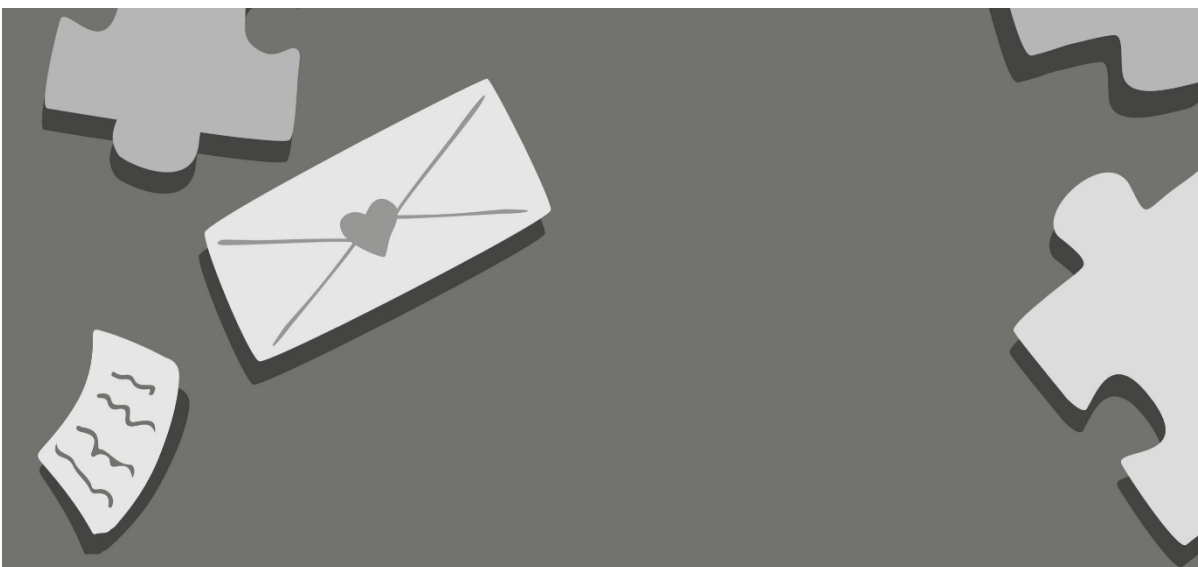
Güçlü parmakları çenemi kavırıyor, gözlerimizi buluşmaya ve birbirimizi tutmaya zorluyor. "Sen odadayken," diyor, "tek gördüğüm sensin."

Güney Dakota gezimizden tekrarlanan sözler katı savunmalarımı yumuşatıyor ve aniden başka kimseyi düşünmüyorum. Sadece ikimizi ve Dominic Perry'yi tekrar istememe izin vermekten ne kadar korktuğumu.

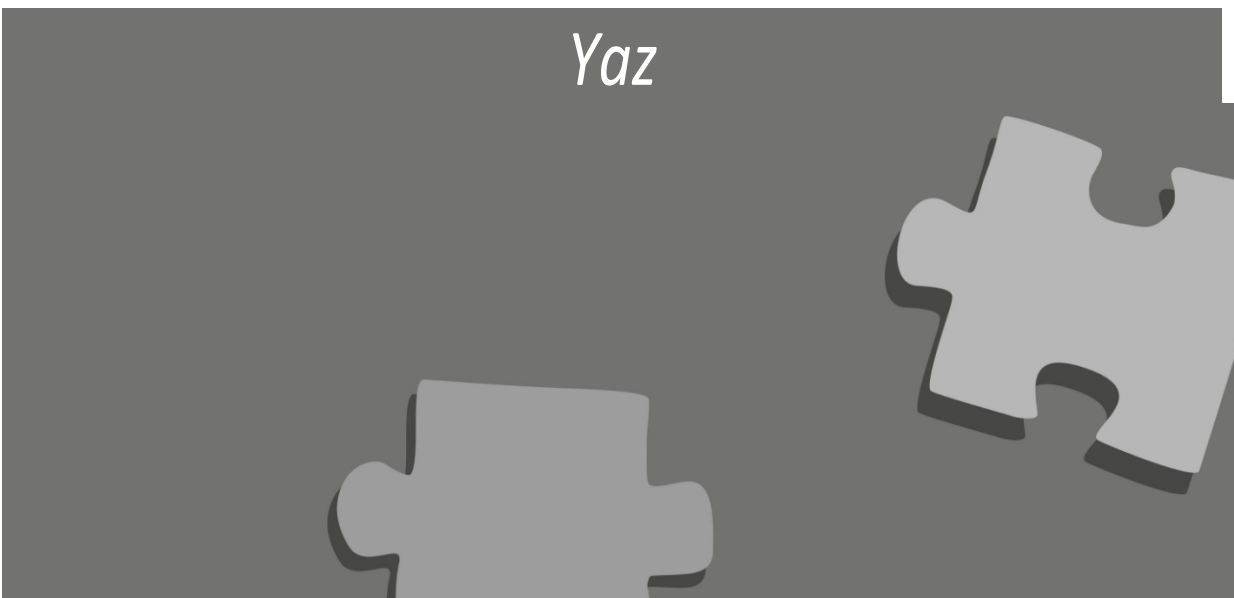
Beni istediğini söylediğinde ona inanmaktan nasıl da korkuyorum. "Benim de tek gördüğüm sensin," diye itiraf ediyorum.

Gözlerinde zafer parlıyor ve sert bir öpücükle ağzımı alıyor, neredeyse ondan şüphe ettiğim için azarlıyor. Evine döndüğümüzde, onun yatağında, Dom'un vücudu beni arkadan kaşıkıyor. Bacağımı kalçasının üzerine atıyor ve derin bir şekilde itip enseme adımını inletiyor.

Acaba onu tekrar kalbime almak en büyük cesaret mi yoksa çaresiz bir kadının geçmişteki hatalarını tekrarlaması mı olurdu?

Yaz

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Thirt[?]-One

Merdiven tırmanıcısı benimle alay ediyor.

"Koşu bandını kullanabilirsin." Jeremy her zamanki gibi destekleyici bir arkadaş olarak yanımda duruyor. Ama şu anda desteğe ihtiyacım yok. Kışımı tekmeleyecek birine ihtiyacım var. Ve eğer aşırıya kaçarsam bana acil durum inhalerimi verecek birine.

"Geçtiğimiz iki hafta koşu bandını kullandım. Ama bu seferki dağ yürüyüşü. Bu da yukarı çıkmak demek." Kendi sesimdeki isteksizliği duyuyorum. "Koşu bandı sadece bir yere kadar eğiliyor."

Üç hafta içinde Dom ve ben Idaho'ya gidiyoruz. Her zamanki gibi hazırlıklı, önceden koordinatları araştırdı.

Josh bizi Alpine Gölü'ne gönderiyor.

Bu yürüyüş yedi buçuk millik bir yürüyüştür ve bin fitten fazla yüksekliktedir.

Güney Dakota'daki berbat gösterimden sonra Dom'u bir daha yük katırım yapmamaya kararlıyım.

Sırt kaslarının göğüslerime baskı yapmasından hoşlansam bile.

Belki yürüyüşün ilk yüzde doksanını halledecek kadar güçlenirim, sonra son yüzde onunda beni taşımasını sağlarım.

Bu adil görünüyor.

"Zorlama o zaman." Jeremy bana endişeyle bakıyor. "Ağırdan al. Kendi ciğerlerinde boğulma."

Gözlerimi deviriyorum ve arkadaşımdan formundan dolayı nefret etmemeye çalışıyorum. Adam tam maraton koşuyor. Eğlenmek için.

Bana sorarsan çok garip.

"Bundan sen sorumlusun." Astım spreyimi burnunun dibinde salladım, sonra merdiven tırmanma aletinin yanındaki koşu bandının bardak tutucusuna koydum, Jeremy'nin ben kaç kat merdiven çıkabileceğimi öğrenirken düşünemeyeceği kadar çok koşmayı planladığını biliyordum.

Yarım saat sonra, vücudumdaki her gözenekten ter fışkırıyor ve son basamakta bacaklarım titrerken deniz seviyesinin üzerine çıkmaya cüret eden her kara parçasına küfrediyorum. Bu arada Jeremy sanki ayrı bir ciğerleri varmış gibi benim renkli küfürlerime gülerek koşmaya devam ediyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, inhalerimi kullanmak zorunda kalmadım. Doğru, hırıltılı nefes almaya başladığımı hissettiğimde sık sık ara verdim. Ancak uzmanın bana öğrettiği nefes egzersizlerini her yaptığımda, vücudum sonunda işkence aletine yeniden binmem için yeterince sakinleşiyor. Akciğer fonksiyonlarımdaki iyileşmeyi, günlerimin bir kısmını solunum yollarımı güçlendirmek için yüksek irtifa maskesi takarak geçirmeme de borçluyum. Bu şey burnumun ve ağzımın üzerine oturuyor, hava akışımı kısıtlarken beni *Kara Şövalye Yükseliyor* filmindeki Bane gibi gösteriyor. Genellikle sinir bozucu e-postalara yanıt verirken takıyorum, aynı zihin uyuşturan soruyu ellinci kez yerine Gotham City'yi yerle bir edecekmişim gibi davranıyorum. Geçen hafta Pamela'dan gelen bir Zoom çağrısına cevap verirken yanlışlıkla maskeyi taktım ve Pamela çılgılık attı.

Özür diledim ama daha iyi nefes alabildiğim için üzgün değilim.

Yine de resmi olarak durma noktasına geldim. En azından bugün için.

Sanırım Dom gurur duyardı. Kendimi terli bir lagünden çıkmış bataklık canavarı gibi hissetmeseydim ona bir başarı selfiesi gönderirdim. Ayrıca Jeremy muhtemelen kime mesaj attığımı sorardı.

Hala ona ve Tula'ya seyahat arkadaşımından bahsetmedim.

İlk başta Dom'un varlığını kabul etmek istemedim. Josh'un en iyi arkadaşıyla seyahat ettiğimi bilselerdi, her döndüğümde onu sorarlardı. Hatıra eşyaları ve gidilen yerlerin tarifleriyle dikkatlerini dağıtmak daha kolaydı.

Sonra Dom'un beni hala ne kadar etkilediğini fark ettiğimde, Jeremy ve Tula'ya ondan bahsetmek istemedim, çünkü onlara her şeyi anlatmak zorunda kalacaktım.

Arka plan. Özünde on dokuz yaşında saf bir gencin yanlış adama aşık olması olan bir hikaye. Sempatî duyarlardı ama sonunda bana ondan uzaklaşmanın bir yolunu bulmamı tavsiye ederlerdi.

Bunu zaten *biliyordum*.

Ya da belki bana kızmakta haklı olduğumu söyleyeceklerdi ki bu da korkunç görünüyordu çünkü o zaman Dom'un yaptığıının gerçekten korkunç olduğunu kabul etmek zorunda kalacaktım.

Yanlış olduğunu düşündüğüm şeylerin söylenmesini istemiyordum ama doğru olduğunu düşündüğüm şeylerin söylenmesini de istemiyordum.

Ben sadece... onu düşünmek istemedim.

Ama şimdi, Dom'u bu kadar uzun süre sır olarak sakladıktan sonra onun hakkında nasıl konuşacağımı bilmiyorum.

Harika arkadaşlarıma, kardeşimin öldüğü günden beri onlara yalan söylediğimi nasıl söylerim?

Maddie çözümü: Bilmiyorum.

Gerçekten çok olgun.

Ama şu anda Dom'la aramızdaki ateş ne kadar sıcak olursa olsun, ortak görevimizin yakıtı bittiğinde söneceğini düşünüyorum. Bu son yolculuklarda birbirimize yardımcı olacağız ve Alaska'dan sonra kardeşimin ölümünü ve birbirimizi geride bırakacağız. Josh'un istediği gibi Dom'a arada bir kontrol mesajı göndereceğim ve her şey güzel olacak.

Her şey yolunda. Ben *çok* iyiyim.

Ama aynı zamanda, şu anda spor salonunun zemininde ölüyorum.

"Harika gidiyorsun Maddie! Şimdi neden birkaç mil koşup günü bitirmiyorsun?" diye bağıyor Jeremy, spor ayakkabılarının kayışa tekrar tekrar vurması üzerine.

"Siktir git," diye sızlanıyorum, apartmanımızın spor salonunun zemininde bir denizyıldızı gibi yayılırken olgun cevabımı sunuyorum. "Daha fazla yaparsam, evime sürünerek gitmek zorunda kalacağım." Zaten zorunda kalabilirim. Bacaklarımda artık kas yok. Sadece eskiden olan şeylerin dayanıksız hayaletleri var.

"Tamam." Arkadaşım girişe yakın, makinelerden ve ağırlıklardan arındırılmış ve zeminde ekstra dolgu bulunan alanı işaret ediyor. "Yarın kramp girmemesi için esneme hareketlerini yap. On dakika içinde çıkacağım."

Yanıtımı homurdanarak veriyorum, sonra kendimi ayakta durmaya zorlamak yerine gerdirme minderine doğru ilerlemeye karar veriyorum. İnsan boyutunda bir sümüklüböcek gibi görünmem kimin umurunda? Jeremy ve ben burayı kendimize ayırdık.

Jeremy on dakika sonra beni aynı pozisyonda bulduğunda, "Bu esnemeye benzemiyor," diye azarlıyor.

"Bu ceset pozu."

"Benim ya da Tula'nın seninle bu yürüyüşe çıkmasına izin vermezsen bir ceset olacaksın," diye mırıldanıyor, bir yandan da topuklarımdan birini tutup bacağımı uzatmama yardım ediyor.

Sıkı kalçalarımı gevşetmeye çalışırken "İyi olacağım," diye nefes alıyorum. "Burası iyi yürünen bir patika. Etrafta başka insanlar da olacak." Bay Aşırı Koruyucu ve Her Zaman Hazırlıklı da dahil.

"Yani yabancıların seni kurtarmasına izin veriyorsun ama en iyi arkadaşlarının kurtarmasına izin vermiyorsun öyle mi?" Jeremy diğer bacağıma da aynı muameleyi yapıyor.

Kaşlarımı çattım. "Belki de kurtarılmaya ihtiyacım olduğunu düşünen biriyle yürüyüşe çıkmak istemiyordumdur." Sözcükler, hemen pişmanlık duyduğum sert bir çırpıda döküldü. "Özür dilerim. Niyetim-"

"Hayır," diye sözümü kesti Jeremy. "Haklısın. Sana bebek gibi davranmamalıyım. Ya da yolculuğuna çıkmak için kendimi zorlamamalıyım." Bacağımı yere koyduktan sonra yanıma bağdaş kurup oturdu. "Sadece ihtiyacın olduğunda yardım istemeni istiyorum."

Sebepsiz düşmanlığımı havayla dışarı atmaya çalışarak derin bir nefes veriyorum. "Yardım ediyorsun. Bu yüzden bugün benimle gelmeni istedim." Spor salonunun etrafında el sallıyorum.

"Yaptığına sevindim. Bunu düzenli bir şey haline getirebiliriz." Kıkırdamama neden olan acınası bir inilti çıkardım.

"Hayatın nasıl gidiyor?" Odak noktasını kendimden ve yaklaşan seyahatimden uzaklaştırmaya çalışarak bastırıyorum.

Jeremy gözlerini kısıyor, konu değişikliğimin ne olduğunu açıkça görüyor. Ama bunu yapmama izin verecek kadar nazik. Jeremy, işinde görevlendirildiği web sitesi yeniden tasarım komitesi ve yıldönümlerinde erkek arkadaşına sürpriz yapmayı planladığı Karayip gezisi hakkında sohbet ederken beni bir dizi esnemeye yönlendiriyor.

Dom ve ben yıldönümü kutlayacak kadar uzun süre birlikte olamayacağız.

Kalbime batan keskin bir iğne gibi hissettirmesine aldırmadan bu düşünceyi uzaklaştırıyorum.

Ve arkadaşım konuştuğça, aramıza mesafe girmesine nasıl izin verdiğimi fark ediyorum. Sadece Dom sırrı değil, bu basit hayat planları da. Josh hastalanmadan önce Jeremy'nin gemi seyahatini planlamasına yardım ediyor, onunla birlikte en lüks gemileri araştırıyor ve en iyi fırsatları bulmaya çalışıyordum. Geçmişte gün boyunca mesajlaşırdık ve ben de onun çalışma komitesindeki tüm ilişkilerin ve dramının zihinsel bir haritasına sahip olurdum.

Hâlâ sürekli takılıyorruz, evimde birlikte film ve dizi izliyoruz.

Ama onun yanında sessizce oturup beynimin dağılmasına izin veriyorum. Josh'un acısından ve Dom sırrımın suçluluğundan korunmak için bir tür kendini koruma yöntemi gibi.

Jeremy'nin eli yüzümün önünde belirince gözümü kırıştırıyorum. "Hadi gidelim. Duş alma vaktin geldi, pis kokulu."

Arkadaşımın gözleriyle buluşmak için başımı kaldırdığımda, onun her zamanki alaycı doğasını ama aynı zamanda bir endişe parıltısını görüyorum. Ve endişelenmek için bir nedeni olduğunu kabul ediyorum. Eğer o da benim gibi içine kapanmaya başlasaydı ben de endişelenirdim.

Elimi onunkinin içine sokuyorum.

Ayağa kalktığımda "Kitaplarım bitiyor," diye anons ediyorum. Jeremy gülüyor. "Bundan çok şüpheliyim."

"Peki." Ona arsız bir gülümseme sunuyorum. "Yeni kitaplarım tükeniyor. Yarın sen, ben ve Tula happy hour'a gidip sonra da çakırkeyif kitapçı alışverişi yapmaya ne dersin?"

Bu basit öneri karşısında yüzüne yayılan rahatlamış gülümseme bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Hayatımı yeniden yaşamaya başlamanın zamanı geldi.

BÖLÜM

Thirt□-İki

İkizlerin mezuniyetinden iki ay sonra Dom'un gelişi için hazırlanıyorum.

Seattle'da.

Dairemde.

Hayatımda.

Çalışmak zorunda olmasaydım, onu havaalanından alırdım. Ama bir teslim tarihi vardı ve o da araçla gelmesinin sorun olmayacağını söyledi. Şimdi mutfağımda volta atıyorum, o günkü işlerimi bitirdim, telefonumun ekranına bakarak güncellemeleri bekliyorum ve daha önce gönderdiklerini tekrar okuyorum.

DOM: DOM indi:

Uçaktan iniş

DOM: Yola çıkıyorum. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

Vücudum karıncalanıyor ve kıkırdama dansı yapıyorum, sonra bu hareketi bir daha asla tekrarlamayacağıma yemin ediyorum çünkü ürpertici ve tuhaftı. Beş dakika daha bekledikten sonra, beş kat yukarıda beklemenin zaman kaybı olduğuna karar veriyorum. Ayaklarımı yıpranmış spor ayakkabılarımın içine sokuyorum ve dairemi terk ediyorum.

Birinci katta küçük bir oturma alanı, spor salonu ve posta kutularımız var. Oturamadığım için posta kutumdaki anahtarım ile oynuyorum, gözlerim ellerimde. Ya bunu yapacağım ya da yüzümü cama dayayıp onun gelmesini bekleyeceğim.

Bir kapının açılma sesi, ağır bir ayak sesi ve ensemden bir göz hissi.

"Maddie."

Öpüşmenin nasıl başladığını hatırlamıyorum, sadece asansöre bindiğimizde ve beş kat yukarı çıkarken bile durmadığını hatırlıyorum.

"Seni özledim." Kelimeleri sıcak, sert bir nefesle boynuma doğru fısıldıyor.

Metal kapılar kayarak açılırken bir inilti çıkardım. Neyse ki boş bir koridora. Dom geri adım atıyor ve bana yolu göstermem için işaret ediyor. Çok da sağlam olmayan bacaklarımla ona dairemin kapısını gösteriyorum, kapının kilidini açarken arkamda beliren varlığını hissediyorum.

Dom evime girdiğinde, beni tekrar öpmeye başlaması için hazırlandım. Hem de hemen. Asansör yolculuğu aramızda o kadar büyük bir sıcaklık bırakmıştı ki duman dedektörlerimin ötmeye başlamasını beklerdim.

Ama Dom çantasını kapının içine bırakıyor, yanımdan geçiyor ve evimin içinde . Keskin gözleri etrafta geziniyor ve ne gördüğünü tahmin edebiliyorum. Yarım kalmış puzzle'ım, biblolarım ve kırlentlerim işe yaramaz bir dağınıklık. Kitap raflarında net bir düzen yok. Kitapları yazarın soyadına göre alfabetik olarak düzenlenmiş, bu teorik olarak bir şeyleri bulmak için iyi bir uygulama, ancak pratikte zamanımı okuyarak geçirebilecekken çok fazla iş gibi görünüyor. Buradaki her şey çok yumuşak, rastgele ekilmiş evime hakaret ederse bağırsaklarını deşmek üzere olan göbeğim gibi.

"Bu senin gibi hissettiriyor," diyor.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi bırakıyorum.

"Benim gibi mi hissediyorsun?" Yorumunu nasıl karşılayacağımı bilemediğimden tekrarlıyorum.

Dom yüzeyler, açık kat planlı mutfak ile birleşen ana yaşam alanını çevreliyor.

"Rahat. Sıcak. Rahatlatıcı."

"Benim o şeyler olduğumu mu düşünüyorsun?"

Dom ellerini kalçalarımın koydu. "Sen benim için öylesin." Eğilip boynuma bir sıra öpücük konduruyor. "Ben açım."

Dom'un geleceğini bildiğim için buna hazırlandım. "Bir sürü atıştırmalığım var. Çoğu peynir içeriyor. Görünürde bir granola bar bile yok. Ne istersen alabilirsin."

Dudakları tenime gülümsüyor ve vücudum ürperiyor. "Yemek için değil. Seni istiyorum. Seni tekrar tatmak istiyorum. Açlıktan ölüyorum, Maddie."

O konuşurken Dom'un eli karnımın alt kısmında düzleşiyor, sonra etiyle benimki arasında sadece şortum varken göbeğimi kavrayana kadar aşağı kayıyor.

"Oh," diye yarı soluk soluğa, yarı inleyerek söylendim. "Sana ne istersen yemeni söylemişim.

Eğer bu ben olursam, sizi cesaretlendirdiğim için kendi hatam olur."

Dom'un kahkahası boğazında derin bir gümbürtüye dönüşüyor, ses o kadar lezzetli bir şekilde dikkatimi dağıtıyor ki, kürek kemiklerim duvarla buluşana ve Dom'un dizleri yere çarpana kadar niyetini fark etmiyorum. Pamuklu şortu, görmek isteyeceğini umarak giydiğim dantelli iç çamaşırıyla birlikte bacaklarımdan aşağı indirirken dengemi korumak için parmaklarımı ipeksi saçlarına dolamak zorunda kalıyorum. Ama Dom daha çok altımda yatanlara odaklanmış durumda, başparmaklarını giriş yerimin iki yanına koyuyor ve ben tamamen açığa çıkana kadar kıvrımlarımı ayırıyor.

"Tanrım," diye inliyorum, daha çok utandığımdan mı yoksa olduğumdan mı emin değilim. "Dua etmeye zahmet etme," diye mırıldandı. "Sadece adımı söyle."

Sonra hassas merkezimin üzerinde uzun, yavaş bir yalama yapıyor ve Dom iştahını hafifletirken sonraki dakikaları nefes almaya ve dizlerimi kilitli tutmaya çalışarak geçiriyorum.

BÖLÜM

Thirt -Three

Dom Seattle'a vardığında dışarı çıkmak isteyeceğini düşünmüştüm. şehri görmek isteyeceğini. Keşfetmeye hevesli olacağını.

Ama adam daha çok vücudumdaki olası her yeri ziyaret etmekle ilgileniyor.

Buraya bir saat ve üç orgazm önce geldi. Ama kim sayıyor ki? Hevesli yaklaşımı geçmişteki güvensizliğimi hafifletiyor, ta ki ben onun eğlendiğini kontrol etme ihtiyacı hissetmeyene kadar.

Dom vücudunun benimkine değdiği her an bunu belli ediyor.

Tıpkı şu anda olduğu gibi, ellerimi kanepemin rahat arkalığına dayamış, bacaklarımı iki yana açmış bir şekilde dururken, Dom yavaşça sırlsıklam, hassas amıma giriyor. Kaslı kalçaları her hamlede arkama bastırıyor ve parmakları kalçalarıma girerek beni yavaşça vuruşları için yerinde tutuyor.

" ok iyi," diye , sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. "Doyamıyorum."

Neyse ki, dayanıklılık egzersizleri için antrenman yapıyordum, ancak aklımda seks maratonları değil dağlar vardı. Gerçekten benim açımdan yaratıcı düşünme eksikliği.

Yüzüm zevkten erimemiş olsaydı muhtemelen sırtırdım. Tüm vücudum ateşim varmış gibi aşırı sıcak. Dokunulamayacak kadar hassas. Bu Dom'un hatası çünkü acele etmemekte ısrar etti. Ciğerlerimi sıkıştırmayan ve ilahi hissettiren tüm pozisyonları keşfetmek konusunda. Ve her birinde orgazm olmam için ısrar etti.

Sanki bu benim zevkim için bir eğitim seansıymış gibi. Ve eğer bu organize yaklaşımı beni daha da ateşlendirmiyorsa lanet olsun.

Ama Şimdi onun kontrolünü kaybetmesini istiyorum.

AŐaŐı uzanarak bileklerini bulup tutuyorum, sonra sert avuçlarını gğüslerimi avuçlamak için yukarı sürüklüyorum. Sonra parmaklarını meme uçlarıma masaj yapmak ve çimdiklemek için kullanıyorum. Hızı önce duraksayıp sonra hızlandığında, zafer vücudumun ona kenetlenmesini sağlıyor.

"Maddie." Dom adımı uyarı ve ihtiyaçla tısıyor.

Ellerini koyduğum yerde tuttuğunda mutlu olarak tutuşumu bırakıyorum. Elimden geldiğince doğrulup geriye uzanıyorum ve kollarımı Dom'un boynuna doluyorum, ta ki göğsündeki tüyler sırtımın çıplak tenini okşayana kadar.

Bu pozisyonda, her penetrasyonu beni ayak parmaklarımın üzerine gönderiyor ve güçlü sürüşü seviyorum.

"Beni boşaltacaksın." Meme uçlarımı okşarken sözcükleri kulaklarıma doğru hırıldıyor.

"Sana asla bir Şey yaptıramam." Sesim ne kadar soluksuz çıksa da, yine de onunla alay etmeyi başarıyorum.

Adam göğsünün derinliklerinde inliyor ve elinin topuğunu klitorisime bastırmak için aŐaŐı uzanıyor, doğrudan bir dokunuş için çok hassas olduğumu biliyor. Amım daha önceki bir orgazmın gölgesinde kasılıyor ve bu bir saatlik erotik oyunla birleşince sonunda Dom'u uçurumun kenarına gönderiyor. Sertleşmeden önce derinlere dalıyor, ağır elleri beni yakın tutarken adımı haykırıyor.

Dom yüksekten inerken boynuma kondurduğu öpücükler arasında adımı fısıldıyor, sesi saygılı.

Sarhoş edici. Ve
korkutucu.

Ama Dom içimden çıkarken korkuyu görmezden geliyorum. Prezervatifi atıp temizlendikten sonra gerçek yemekten bahsetmeye başlıyoruz. Ancak konuşmamız kapımın ısrarlı ve tanıdık bir şekilde yumruklanmasıyla kesiliyor.

"Maddie, seni özledim!" Kelimeler kapının arkasından bile net duyuluyor.
"Kendimi muhtaç hissediyorum. Dikkatini bana ver!"

Sikeyim.

"Kim o?" Dom'un ağır gözleri sesin geldiğı yöne bakmak yerine benim üzerimde kalıyor.

"Oh, o sadece alt kat komşum. Jeremy." Dom'un coşkulu selamından arta kalan hassasiyetle titreyerek taburemden kayıyorum.

"Maddie!" Jeremy dramatik bir şekilde feryat ediyor, "hor görülen aşık" diye adlandırdığı bir oyun oynuyor, misafirim olduğu gerçeğinden habersiz. Çünkü ona Dom'dan hâlâ bahsetmedim. "Birlikte çok iyiydik! Biz ruh eşiyiz!"

Dom tek bir kaşını kaldırıyor ve ben yaltaklanmamaya çalışıyorum.

Şaka yapıyor. Suçlu hissetmek için bir neden yok. "O gerçekten iyi bir arkadaş," diye açıklıyorum, Jeremy'yi kabul etmekle evde değilmişim gibi davranmak arasında gidip geliyorum.

"Maddie, beni içeri al. *Lütfen.* Birlikteyken vanilya olduğumu biliyorum ama senin için sapıkça davranacağım. Yatakta benden istediğin her şeyi yaparım. Her şeyi!"

Bu sefer yüzümün buruşmasına engel olamıyorum ve bir kez daha dürüstlükten yana tavır alıyorum. "Ayrıca, teknik olarak eski sevgilim. Ama *şaka* yapıyor."

Çok geç kalmıştım. Ben Jeremy ile aramızdaki tuhaf arkadaşlık ilişkisini açıklayamadan Dom mutfığa girip kapıyı açtı.

"Maddie! Ne zaman ateşli bir adama dönüştün?" Arkadaşımın sesi Dom'un duvar gibi bedeninin diğer tarafından tedirgin geliyor. "Bunu yapabileceğini bilseydim çok daha uzun sürerdi."

Dom ile en iyi arkadaşımın arasına girmek için acele ediyorum, o da farkında olsun ya da olmasın, bir atışmaya hazırlanıyor.

"Selam Jeremy. Bu Dominic Perry. Benim, uh..." *Kahretsin, bunu konuşmamıştık. Neymiş o? Ölüm yolculuğundaki seks arkadaşım mı? Evet, hayır...* "Kardeşimin arkadaşı. Josh'ın en iyi arkadaşı." Kahretsin. Dom'un göz ucuyla gerilmesinden, farklı bir etiket yapıştıracağını anlıyorum. Ama hangisi? Birbirimiz için ne olduğumuzu anlatan herhangi bir etiket var mı?

Jeremy'nin gözlerinin komik bir şekilde açılmasını görmezden gelerek tanıtıma devam ediyorum. "Dom." Güven verici bir jest olduğunu umduğum bir hareketle arkama uzanıp karnını okşuyorum. "Bu Jeremy. En iyi arkadaşlarımdan biri."

"Ondan hiç bahsetmedin," diyor Dom, sesi belirgin bir şekilde duygusuz.

Gözlerim Jeremy'nin üzerindeyken, yüzündeki incinmişlik ifadesini yakalıyorum. Ama o bunu neşeli bir gülümsemeyle çabucak örtüyor. "Şaşırmadım. Maddie kapalı bir

onun güvenini kazanana kadar kitap." Yaklaşıyor ve başımın yan tarafına bir öpücük kondurmadan önce bir kolunu omuzlarıma doluyor.

Dom'un platonik olduğunu düşünmeyeceği bir jest.

Bu iş çıkırından çıkıyor. Neden herkese önceden söylemedim ki?

Evet, çünkü arkadaşlarımla gençken hoşlandığım bir adam yüzünden hala kafamın olduğunu bilmelerini istemiyordum ve Dom'un hayatımı bilmesini istemiyordum çünkü Kuzey Dakota'ya kadar tamamen onun hayatımdan çıkıp gitmesini bekliyordum.

Bunu düzeltmenin bir yolunu ararken Jeremy'yi de yanımda sürükleyerek daireme geri dönüyorum. Dom'un yüzüne döndüğümde ifadesinin soğuk bir maskeye dönüştüğünü görüyorum.

"Jeremy alt katta yaşıyor. Ortağı Carlisle ile birlikte. Yıllardır birlikte yatmadık çünkü *sadece* arkadaşız." İşe yarayacağından emin olmadığım için ekliyorum: "Ayrıca yattığımız zamanlar da pek iyi değildi."

Jeremy nefesini tuttu ve gözlerini bana dikti. "Ne cüretle ateşli bir adama yatakta cansız olduğumu söylersin. En azından iyi seviştiğimi söyle."

Dom sert bir şekilde başını sallıyor. "Tanıştığımıza sevindim Jeremy."

"Ve sen, Dominic." Jeremy başını eğip mutfağındaki adamı incelerken elinin omuzlarımdan kaymasına izin veriyor. Daha sonra konuştuğunda, alaycı nota gitti, yerini tereddütlü bir samimiyet aldı. "Josh için üzgünüm. Onunla sadece birkaç kez karşılaştım, ama iyi olanlardan biriydi."

Dom'un duruşundaki bir şey hafifçe gevşiyor. Bu arada burnumdan derin bir nefes çekiyorum, aniden bu odada eskisinden az oksijen olduğundan emin oluyorum. Arkadaşımla bakışlarının yüzümü aradığını hissettiğimde mutfığa doğru eğiliyorum. "Yemek için mi geldin? Nachos yapacaktım." Omzumun üzerinden sesleniyorum.

Ağır bir duraklama, sonra, "Onlara hayır demezdim."

Buzdolabımı karıştırıp peynir ve cipslerin üzerine salsa sosu dökmek yerine sosları kesmeye karar verdiğimde Jeremy kasap adasındaki tabureye yerleşiyor, Dom ise kesme tahtamı yerleştirdiğim yerin yakınındaki tezgâha yaslanıyor.

Tam olarak yolumuza çıkmıyor. Ama yaklaşıyor.

Fırını önceden ısıtıyorum ve giderek kalınlaşan sessizliği görmezden geliyorum. Sessizliği bozan tabii ki Jeremy oldu.

"Maddie'yi Idaho dağına tek başına tırmanma planından vazgeçirmek için mi buradasın?"

"Yürüyüş bir dağ silsilesi *içinde*," diye düzeltiyorum onu, ilk kez değil.
"Ama bütün bir dağda yürüyüş yapmıyorum."

"Ben de onunla gidiyorum."

Kahretsin.

Bu, Jeremy'nin uzun bir sessizliğe gömülmesine neden oluyor ve ben de onu kontrol etmek için arkamı dönüyorum.

"Idaho'ya *mı* gidiyorsun? Maddie ile mi?" Jeremy ikimizin arasına . "Bu yeni bir plan mı?"

"Hayır," diyor Dom. "Birkaç aydır plan yapıyordum."

Lanet olsun. İnlememi engellemek için dişlerimi sıktım.

Jeremy aptal, çaresiz flörtçüyü oynamayı sevse bile zeki bir adam. Dikkatini benden ayırmayıp Dom'la konuşurken kaşları kırışıyor. "Peki sen Maddie ile Güney Dakota'ya gittin mi?"

Dom tereddüt etmez. "Evet."

"Kansas mı?"

"Evet."

Jeremy tüm eyaletleri biliyor. Josh'un cenazesinden döndükten sonra evime geldikleri gece ona ve Tula'ya söyledim. Diğerlerini de sayabilir ama Dom'la birlikte şimdiye kadar hepsine gittiğimi bilmesi için buna gerek yok.

Bir şeyleri sakladığım tek kişinin Dom olmadığını bilmek.

Jeremy'nin gözlerinde acı parlıyor, sonra bu ifadeyi geniş bir gülümsemenin arkasına .

"İyi, güzel. Maddie'nin gezilerini paylaşabileceği güvendiği birinin olmasına sevindim."

Ahh. Kulağa nazik gelmiş olabilir ve Jeremy'nin sözlerinde samimi bir not var, ancak altta yatan bağlamı da anlıyorum.

Jeremy ona güvenmediğimi düşünüyor. Ona tüm gerçeği söyleyecek kadar değil.

haklı, değil mi?

Ona ve Tula'ya kardeşimin son isteklerini tam olarak açıklamak için bir yıldan fazla zamanım oldu. Bu görevin sadece bana ait olmadığını, ortak bir girişim olduğunu açıklamak için.

Ama ona söylersem Dom'u soracağını biliyordum.

Ve eğer sorarsa, Jeremy sesimde daha fazlası olduğunu duyardı ve şaka yapar, kandırır, araştırır ve burnunu sokardı. Ben her şeyi anlatana kadar sevgi dolu bir şekilde acımasız davranırdı.

Jeremy'ye o savunmasız parçam konusunda güvenmedim ve artık biliyor.

Boğazımda bir kalınlık toplanıyor, suçlu gözyaşları gibi hissediyorum. Ama yanaklarım kuru kalıyor. Ben kendimi tamamen nacho yapmaya vermiş gibi davranırken Jeremy, Dom'a seyahati ve Philadelphia'da yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında yüzeysel sorular soruyor.

Hareketlerimle gitmesini istemediğimi açıkça belirttiğim anlamlı şeylerden uzak duruyor.

Garip bir yarım saatin ardından Jeremy, Carlisle'la buluşması gerektiğine dair bir bahane uydurur, ki bu saçmalaktır çünkü sadece ortağı şehir dışındayken ya da geç saatlere kadar çalışırken yiyecek aramaya gelir.

Kapıdan çıkmadan önce arkadaşım ellerini omuzlarıma koyuyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

"Yürüyüşünde harika olacaksın. Tek başına ya da onunla. Seninle gurur duyuyorum."

Omuzlarımı sıktı ve ben daha sesimi çıkaramadan gitti.

Teşekkür etmek için. Ya da belki özür dilemek için.

Jeremy benden daha iyi bir arkadaşı hak ediyor. Dürüst olmak gerekirse, hala benimle vakit geçirmesine şaşıyorum. Belki de bu beni geride bırakmasına neden olur.

"Maddie?" Çenemin altındaki sıcak bir parmak başımı yukarı doğru eğiyor, ta ki görebildiğim tek şey karanlık bir çift göz olana kadar. "Nasılsın?"

Omuz silkiyorum. "Peki."

Dom bana inanmıyormuş gibi bakmaya devam ettiğinde, karnımın derinliklerinde öfke kıpırdanıyor. Ona ters ters bakıyorum.

Dom gülümsüyor. "Sana bir hediyem var."

Bu benim öfkemi yönlendiriyor, onu şaşkın bir meraka dönüştürüyor.

"Hediye mi?"

Ne oldu?"

Gülümsemesi sırtmaya dönüşür. "Açgözlü küçük Magpie." Dom çenemi bırakıyor ve beni mutfakta bırakıyor, sözlerinin etkisiyle sersemlemiş bir halde.

Josh bazen bana böyle seslenirdi, özellikle de ona bulduğum ya da kendim için aldığım rastgele bir hazineyi gösterdiğimde. Magpie.

Ama değil. Bir şeyleri seviyorum. Sevimli, güzel, havalı şeyleri.

Kendimi bir istifçi olarak görmüyorum. Evimde gezinmek oldukça kolay ve artık hazine gibi hissettirmeyen ve çekiciliğini yitirmiş eşyalarla düzenli olarak Goodwill'e gidiyorum.

Ama asla bir minimalist olarak tanımlanamam.

Ve asla bağış kutusuna gitmeyen şeyler hediyelerdir. Başka birinin benim için seçtiği düşünceli eşyalar. Onlardan çok az var bende. Onlar çok daha anlamlı.

Dom daha önce çantasını attığı yatak odamdan elinde katlanmış bir giysi ile çıkıyor. Görebilmem için yukarı kaldırıyor.

Letterman ceket.

"Aman Tanrım, yanında mı getirdin?" Hiç düşünmeden karşısına geçtim, ellerim şirketinin adının yazılı olduğu lacivert yünün içindeydi.

Dom gözlerinde alaycı bir parıltıyla hevesimi izliyor. "Okuldaki herkesin senin benim kızım olduğunu bildiğinden emin olmalıyım."

Liseli Maddie şu anda ciyaklıyor ve bayılıyor.

BÖLÜM

Thirt□-Four

Merdiven basamağı olmasaydı, ilk yirmi dakikada işim biterdi. Idaho yürüyüşünün şakası yok.

Varış noktamız Sawtooth Sıradağları'nın yaklaşık 4 mil içinde. Yürüyüşün ilk kısmında kendime aşırı güveniyorum, sabahın serinliği ve kademeli eğimin etkisiyle kendimi bir baş belası olarak görüyorum. Ama sonra güneş yükseliyor ve yükseklik artıyor. Patikada yüksek çamların arasından ve geri dönüşlerden geçerken, ciğerlerim protestolarla dolmaya başlıyor.

Burnumdan nefes almaya ve Bane maskemle çalıştığım gibi kontrollü bir şekilde nefes vermeye odaklanıyorum.

"Biraz mola verelim." Dom sırt çantasını omuzlarından indirip düz bir kayanın üzerine yerleştiriyor, uzun bacaklarını uzatıyor ve uzuvlarının dinlenmeye ihtiyacı varmış gibi görünüyor.

Öyle değil. Kilometrelerce daha gidebilir ve zar zor nefes alabilir.

Bu arada, sanki yürüyüş yaptığımız son iki saattir bu dağın yamacına kayalar yığıyormuşum gibi yanına yığılıyorum.

"Astım spreyine ihtiyacın var mı?" diye soruyor.

Neredeyse başımı hayır anlamında sallayacaktım ama kendime gururlanmamam gerektiğini hatırlattım.

Dürüst olursan belki bunu atlatabilirim.

"Evet," diye hırıldıyorum. Anladığım kadarıyla bir atak geçirmek üzere değilim ama nefes almak şu anda rahat değil. İnhaler tepki vermek yerine önleyici olabilir.

Dom, kolumu garip bir açıyla bükme zorunda kalmamam için hala taktığım sırt çantasının yan cebinden çıkarıyor. Ayrıca ara parçayı da buldu.

Yanımda getirdim. İki parçayı birleştirdim ve bir nefes çektim.

İlaçların solunum yollarımı rahatlatmasına izin verdikten ve biraz dinlendikten sonra tekrar gitmeye hazırım. Kayayı kaldırdığımda birkaç sincap kaçışıyor. Dom'un patika başına vardığımızda bana hediye ettiği hafif trekking batonlarını elime alarak dik duruyorum.

"Hadi işimize dönelim."

Dom'un hakkını yemeyelim, benimle tartışmıyor ya da daha uzun süre dinlenmemiz için baskı yapmıyor. Ona sınırlarımı söylemem konusunda bana güveniyor ve ben de bunu takdir ediyorum. Bir derenin üzerine serilmiş gevşek kütüklerin üzerinde dengede durmaya çalışırken sendelediğimde bile üzerime çullanıp beni kaldırmıyor.

Gerçi diğer tarafa ulaşıp onu kontrol etmek için geri döndüğümde yüzü solgun, çenesi gergin görünüyor.

Dom sinir bozucu derecede mükemmel bir zarafetle karşıya geçiyor. Yürüyüş pantolonu kaslı kalçalarını geriyor ve birden yükselen sıcaklığa şükrediyorum çünkü ceketini çoktan çıkarmış. Gözlerim kollarının pazularının üzerinde nasıl gerildiğini izlerken alt dudağımı çiğniyorum.

Sanki dikkatimi neyin dağıttığını anlamış gibi Dom sırtıyor. "Hadi ama Maddie. Sırayı bekletiyorsun."

Homurdanıyorum ama patikaya geri dönüyorum. *Tamamen* haksız değil.

Josh bizi uzak yerlere gönderebilir ama oralar insansız değil. Şimdiden bizim gibi birkaç günlük yürüyüşçüyle yollarımız kesişti ve bahse girerim bu bir hafta sonu olsaydı çok daha fazlasını görürdük. Kardeşim burada olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar geçtiğimiz insanların yarısıyla arkadaş olurdu. Dom ve ben, içe dönük insanlar olduğumuz için, başımızı sallayıp gülümseme ve "Yürüyüş için iyi günler" deme eğilimindeyiz. Ve öylece bıraktık.

Biz yalnızız.

Yalnızlar bir arada.

Belki Josh ikimiz için de endişeleniyordu.

Sonunda, istediğimden daha fazla ama ihtiyacım kadar moladan sonra, ağaçların arasından suyun ışıltısı parlıyor. Bir dakika sonra peri masallarından fırlamış bir gölle karşılaştık.

Alpine Gölü. Su o kadar berrak ki, taş ve kütüklerden oluşan darmadağın bir duvar halısı olan dibi doğrudan görebiliyorum. Dağlar çevreliyor

kristal suları, kayalık tepeleri yaz ortasında bile hala küçük kar parçalarını tutuyor.

"İyi seçim Josh," diye mırıldanıyor Dom yanımda dururken. Vücudunun benimkine bu kadar yakın olması beni rahatsız etmeli çünkü zaten terliyim ve buraya tırmanırken sarf ettiğim efor yüzünden sıcaktan bunalıyorum. Ama Dom'un yanımda olması beni rahatlatıyor ve bir süredir de öyle.

Onun varlığının rahatsızlık ve kötü anılar getirdiği günler geride kaldı. Onun etrafında dünya daha iyi hissediyor.

"Okumaya hazır mısın?" Sanki çok yüksek sesle konuşmak sakın sahneyi bozabilirmiş gibi alçak sesle soruyor.

Başımı sallıyorum ve zarfı almak için elimi açtığımda trekking sopamın bileğimden sarkmasına izin veriyorum, aç gözlerle tanıdık el yazısına bakıyorum.

Idaho

44°03'53.6" N

115°01'21.7" W

Sevgili Maddie & Dom,

Idaho'ya hoş geldiniz!

Oh, Idaho, seni nasıl gözden kaçırdım? Ne kadar çok dağ var. Kaymak için çok fazla derin toz var. Ve o manzaralar...

Şimdi bir tane görüyorsun, değil mi? Umarım . Maddie, bıraktığım koordinatlara kadar gelebildiysen seninle gurur duyuyorum. Uzak olduğunu biliyorum ama yapabileceğini de biliyordum.

Ve eğer yapmadıysan, seninle hala gurur duyuyorum çünkü harika olmak için bir dağa tırmanmak zorunda değilsin. Ama umarım bir gün bunu yaparsın çünkü dünyadaki tüm güzel yerleri görmeyi hak ediyorsun.

İkinizin de Alpine Gölü'ne vardığınızı varsayarsak, benim korkunç görevimin zamanı geldi! Merak etmeyin, size zaten kilometrelerce yürüyüş , bu yüzden bunu kolay tutacağım.

Birbirinize geleceğinizin nasıl olmasını umduğunuzu söyleyin. Kendiniz için ne hayal ediyorsunuz?

Bu, teşhisimin başlangıçta çok kötü olmasına neden olan şeylerden biri. Umut etme isteğimi kaybettim.

Onu yeniden buldum ve artık geleceğim çok uzakta değil. Yarın ve ertesi gün. Gelecek hafta ve şanslıysam belki gelecek ay.

Ama hala o gelecekler için hayallerim var. Hala umutlarım var.

Ve gerçek oluyorlar. Çünkü artık sesimi yükseltiyorum. Ne istediğimi soruyorum.

Birbirinize mükemmel geleceklerinizi anlatın. Yüksek sesle söyleyin. Ve onları gerçeğe dönüştürmek için birbirinize yardım edin.

*Sevgi
ler,
Josh*

Not: Benim için bir fotoğraf çekmeyi ve beni ağaçların arasına bırakmayı unutmayın.

Sinirli bir kahkaha atıyorum. Josh'un tekrar tekrar kendimi açmamı istemesi de neyin nesi? Okunan her mektubun onun son sözlerine bir adım daha yaklaşmak olduğunu bilmekle uğraşmak zorunda olmam yeterli değil mi?

Dom boğazını temizliyor ve başındaki birkaç açık renk saç telini parlatan güneş ışığıyla çerçevelenmiş uzun boylu adama bakıyorum.

"Önce ben gidebilirim," diye teklif ediyor. "Düşünmek için zamana ihtiyacın varsa." Gerçekten mi? . Eğer bir şey söylemek istersem...

Mükemmel geleceğimde kardeşim de var ama bu gerçekleşmeyecek, o yüzden sanırım hayatımın geri kalanı boktan.

"Devam et."

Vücudum ona doğru eğiliyor, sanki hücrelerim cevabını bilmek istiyormuş gibi. Dom bilgisinin bu gizli parçasını varlığımın yapısında eritmek için.

Başını sallıyor, bana dönmeden önce tertemiz suya bakıyor. "Benim mükemmel geleceğimde sen ." Dom'un gözleri tutuyor ve kendimi kaybediyorum.

tekrar nefes alıyor, ama tırmanış yüzünden değil. Bakışlarının yoğunluğu

beni şaşkına çevirdi. Sonra elleri yüzümü kavıyor ve yumuşak bir öpücük vermek için çenemi mükemmel bir açıyla eğiyor. "Mutlu yıllar, Maddie."

Hatırlayacağını bilmeliydim. Ne de olsa o günü kasasının kilidi olarak programlamıştı.

Bugün benim doğum günüm. Ağabeyimin her zaman benim için özel kılmaya çalıştığı bir gün, tek alabildiği yerel benzin istasyonundan en sevdiğim şeker torbası olsa bile. Bir yıl önce bugün, annemle iletişimimi kestikten sonra daha da derinleşen karanlık bir sefalet çukurundaydım.

Ama bugün? Bugün yine özel bir gün.

Kardeşim ve onun en iyi arkadaşı yüzünden.

Dom'la tamamen yüzleşiyorum ve parmak uçlarımda yükseliyorum, onu kendime çekmek için parmaklarımı nem emici gömleğine sokuyorum. Ağzlarımız, birbirine dolanan dillerle ve ikimizin de birbirimizin havasını ağır ağır solumasıyla son bulan yavaş bir yanmayla buluşuyor. Sonunda, sadece bu adamdan kurtulmak için inhalerimden bir doz daha almak zorunda kalmamak için ayrılıyorum. Yine de birbirimize tutunuyoruz ve sonunda gereklilikleri yerine getiriyorum.

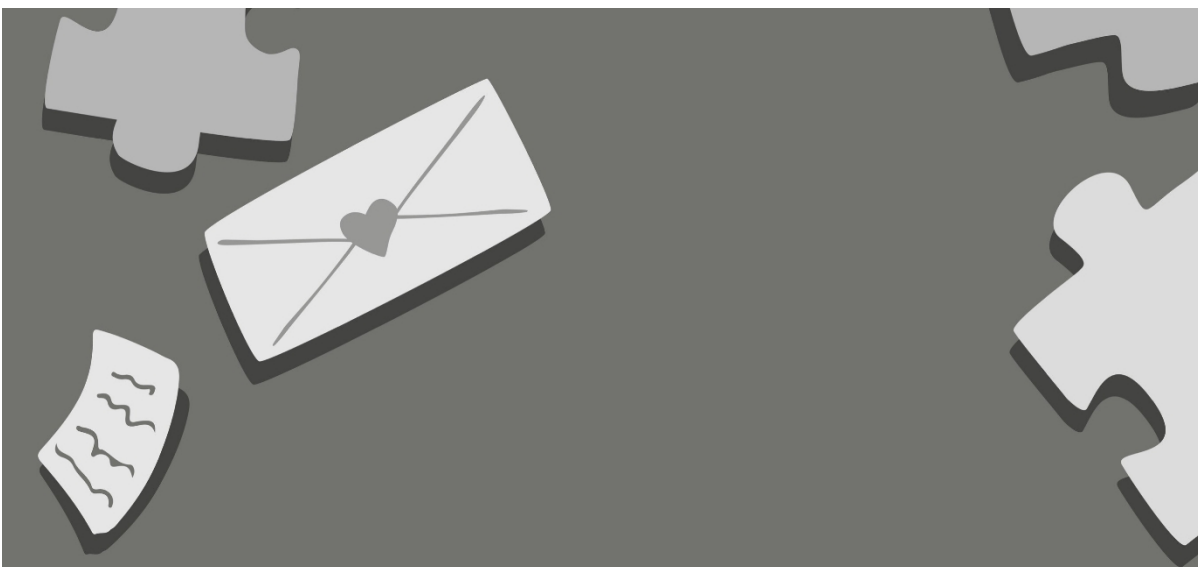
"Benim mükemmel geleceğim daha çok böyle doğum günlerine sahip," diye mırıldanıyorum ve Dom'un dudakları zoraki bir gülümsemeye dönüşüyor.

Ama görüyorum. Sözleri ve memnun ifadesi dönüş yolculuğu için zihnimde tekrar tekrar çalarken, sadece iki eyaletimizin kaldığını hatırlamadan edemiyorum.

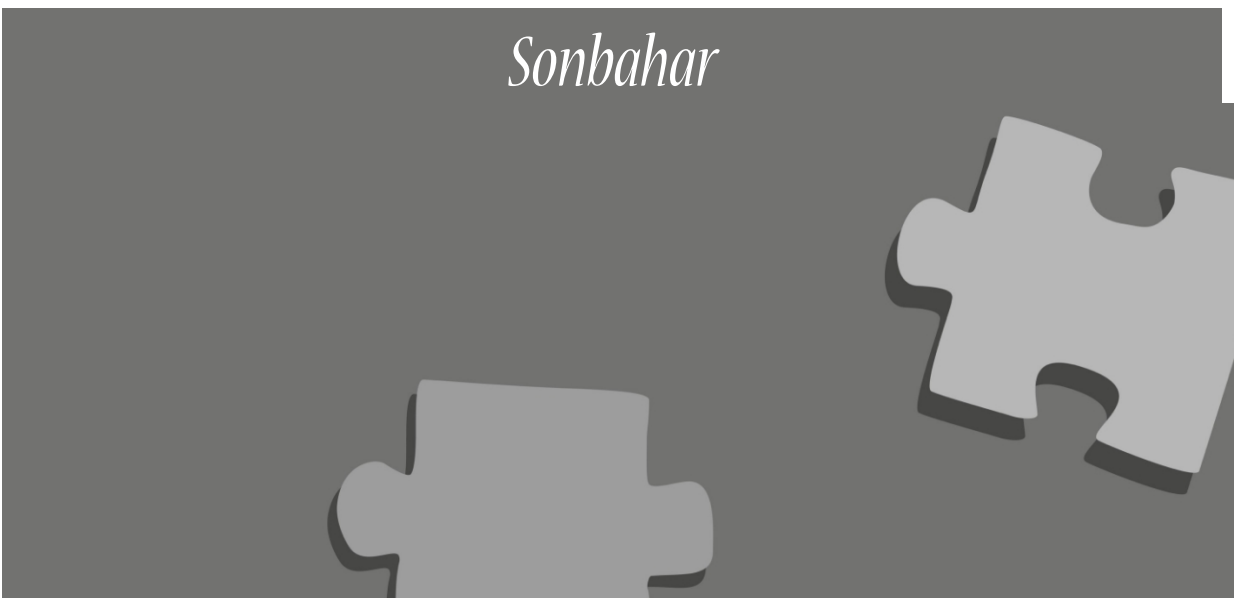
Bunun başlangıcında, her şeyin daha hızlı geçmesini istedim. Josh'tan haber alabilmek ve Dominic Perry'yi hayatımdan sonsuza dek çıkarabilmek için bir sonraki varış noktasına çabucak ulaşmak istiyordum.

Ama şimdi?

Sanırım artık hayatın yavaşlamasına hazırım.

Sonbahar

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Thirt□-Five

Asansördeki SİPARİŞ DIŞI yazısı beni inletiyor.

"Bunun için üzgünüm," diye sesleniyor Simon masasından bana. "Bu sabah bakım yaptıklarını söylemeyi unuttum. Öğleden sonra hazır olur. Bugün gelen herkes sabah antrenmanı yapacak." Kıkırdıyor ve merdivenlere açılan kapıyı işaret ediyor.

Keşke bu kadar basit olsaydı. Ortalama bir insan için on iki kat merdiven çıkmak can sıkıcı olabilir ama benim için nefes almak cehennem azabı. Idaho eğitimimden sonra bile. İki ay önce döndüğümünden beri spor salonuna pek gitmedim. Bane maskem rafımda toz topluyor. Kondisyon seviyem bir kez daha şüpheli.

Ve bu sefer çok yorulursam beni sırtına alacak Dom da yok.

Ki öyle yapacağım. Çünkü lanet olası 12 uçuş var.

Ve yarım saat içinde şu merdivenlerin başında bir toplantım var. "Siktir," diye mırıldandım nefesimin altında.

Koridorda ilerlerken cebimden telefonumu Pamela'nın numarasını arıyorum. İkinci çalışta cevap verdi.

"Maddie! Neredeyse geldin mi? Konferans Odası B'de hazırlanıyoruz."

"Hey, Pamela. Bu konuda. Şahsen katılmam ne kadar zorunlu?" Evim buradan on beş dakikalık yürüme mesafesinde. Düz bir yürüyüş ve sonunda işlevsel bir asansör var. Eve gidip yerleşmem bu merdivenleri çıkmamdan daha hızlı olur. Teknik bir arızanın günümü nasıl mahvettiğini düşünmemeye çalışıyorum. Ama hâlâ bir şeyleri kurtarabilirim.

"Oh hayır, Maddie. Sana burada ihtiyacımız var! Lojistik ekibi için slaytlar sende. Francine bile bu sabah geldi." Şirketin CEO'sunun adını veriyor ve ben kendime zar zor küfrediyorum. Francine benden hoşlanıyor. İyi etkileşimlerimiz oldu. Ama aynı zamanda eski kafalı ve iş yerinde çalışma zihniyetini benimsemiş biri. Eğer video konferans yapmaya çalışırsam, bağlantı ne kadar iyi olursa olsun, sinirlenecektir.

Beni değiştirmeyi düşünecek kadar mı?

Diyaframımla nefes alıyorum, elim karnımda, paniğin bu duruma yardımcı olmayacağını biliyorum. Kısa bir an için Pamela'ya astımımı hatırlatmayı düşünüyorum. Genel anlamda astımım olduğunu biliyor. İnhalerimi gördü. Ama onun önünde hiç kullanmak zorunda kalmadım çünkü onun yanında kendimi en fazla dizüstü bilgisayar çantamı odadan odaya taşıırken zorladım.

Yine de, ona söylemenin ne faydası olacak? Bu toplantıya katılmam gerekiyor ve o benim için asansörleri açtıramıyor.

"Tamam. Evet. Tabii ki. Orada olacağım." "Güzel. Sana bir koltuk ayırayım."

Telefonu kapattığımızda telefonumun ekranına bakıyorum, sonra gözlerimi tekrar merdiven boşluğunun kapısına çeviriyorum. On ikinci kata zamanında çıkma umudum varsa şimdi başlasam iyi olur.

Dom'un burada olmasını çok isterdim.

Sadece beni taşıyabilsin diye de değil, gerçi bu da güzel olurdu.

Şu anda ihtiyacım olan şey, bu tırmanışın ne kadar boktan olacağına dair dikkatimi dağıtacak bir şey ve kimse dikkatimi Dominic Perry'den daha iyi çekemez.

Çılgınca bir umutla kulaklığımı takıp numarasını çevirdim. İlk çalmadan sonra açtı.

"Maddie?" Telefonun içinden sesindeki gülümsemeyi duyuyorum.

"Hey." Ona bu kadar çabuk ulaşabildiğim için rahatlayarak iç çektim.

"Ne ? Bir sorun mu var?"

Evet.

"Hayır. Sadece önümüzdeki yirmi dakika boyunca sıkıcı ve can sıkıcı"-ve potansiyel olarak tehlikeli-"bir şey yapmam gerekiyor. Meşgul müsün? Beni eğlendirebilir misin?"

Kıkırdıyor ve ben de bu sesin tadını çıkarıyorum. "Elbette. Yirmi dakikam var. Seni nasıl eğlendirebilirim ki?" Onun kapanan bir kapının sesi duyuluyor, sonra Dom'un sesi bir oktav alçalıyor. "Şu anda seninle olsaydım sana ne yapacağımı tarif etmemi ister misin?"

Kalp atışım hızlanıyor ve nefes alışım da hızlanıyor. İyi bir fikir değil.

"Üzgünüm, bu biraz *fazla* eğlenceli oldu." Merdiven boşluğunun kapısını çekip açıyorum ve beton basamaklara bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Şarkı söyleyebilir misin?"

"Maddie." Adımı inliyor ve bıkkınlık içinde olsa da bu sesi hâlâ seviyorum.

"Hadi ama," diye yalvarıyorum. "İkimiz de rock yıldızı gibi bir sesin olduğunu biliyoruz. Çalma listesini bile ben ayarlamayacağım. Ne istersen onu söyle."

"Hmm. Ne istersem?" Duraksıyor. "Peki. Ne zaman başlamalıyım?"

Dik merdivenlere bakıyorum ve ayağımı ilk basamağa koyuyorum. "Şimdi, lütfen. Sıkıcı görevimi yerine getirirken konuşamayacağım, bu yüzden sana işimin bittiğini söyleyene kadar devam et." Kaçınılmaz nefes alıp verme başladığında beni duymaması için sesimi kısıyorum.

"Bu bir eşek şakasına benziyor. Ama sana güveniyorum Sanderson." Dom boğazını temizliyor. Sonra muhteşem adam "Death of a Bachelor" şarkısını söylemeye başlar.

Tabii ki. Josh kızgın punk kız müziğini severdi, ama Dom her zaman emo erkek gruplarına yönelirdi. Lisedeyken koyu renk saçlarını Brendon Urie ve Gerard Way gibi alnının ve gözlerinin üzerine taramaya çalışırdı ama saç telleri sürekli olarak büyüleyici bir şekilde kıvrılırdı.

Sanırım yıllar boyunca en sevdiği grubu dinlemeye devam etti.

Tırmanışıma gülümseyerek başlıyorum.

Ama kaçınılmaz olarak bu yüz buruşturmaya dönüşüyor ve sonunda nefes nefese kalırken ağzım açık kalıyor. Dom'un sesi göğsümdeki sıkışmayı aklımdan çıkarmama yardımcı oluyor, ama serenadı ne kadar harika olursa olsun, ciğerlerime nefes aldırıyor.

Yedinci katta oturmak ve inhalerimden bir nefes almak zorunda kalıyorum. Ciğerlerime bir mola verdirip Dom'un daha fazla Panic! At the Disco'yu dinlerken, takım elbiseli bir adam merdivenlerden koşarak çıkıyor ve bana bakmadan yanımdan geçip gidiyor.

Onun rahatlığı benimle alay ediyor, ama tekrar ayağa kalkarken kıskançlığını bir kenara itiyorum.

Toplantıma on beş dakika ve beş uçuş daha var.

Dom "High Hopes "a geçiyor ve sanki tam da ihtiyacım olan desteği biliyor.

Redford Ekibi'nin ofislerinin bulunduğu kata ulaştığımda nefes nefese kalmıştım ama hâlâ nefes alıyordum ve konferans odasına girmeden önce kendime gelmek için beş dakikam vardı. Merdivenden çıkmadan önce telefonumun sesini açıyorum.

"Hey," diye mırıldanıyorum, boğazım kelimeleri patlamış bir balon gibi dışarı atıyor. Söyleyince irkiliyorum ve Dom'un ses tonu aniden değişiyor.

"Maddie?" Artık eğlenceli şarkı söylemek yok. "Nefes nefese kalmış gibisin."

Yüzümün ne kadar kızarmış ve nemli olduğunu görmediği için sevinerek kıkırdıyorum. İyi ki bugün siyah giymişim, çünkü terin çukurlarımda biriktiğini hissedebiliyorum.

"Ben iyiyim." Sesim biraz daha iyi geliyor. Yine de çok değil ve Dom bunu söyleyebilir.

"Az önce ne yaptın sen?"

"Sorun yok. Sadece, ofisimdeki asansör bozuk. Birkaç basamak çıkmak zorunda kaldım." Şuna bak. Birden fazla cümleyi yönetmek. Aslında yeni gibi iyiyim. Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Toplantıya üç dakika kaldı. "Teşekkür ederim-"

"Kaç kat?" Sesi buz gibi. Artık şarkı söylerkenki mizah ve mırıldanma güzelliği yok.

"Çok fazla değil." Bir nefes daha çekerken telefonu uzak tutuyorum, sonra tekrar kulağıma bastırıyorum. "Bir toplantıya gitmem gerekiyor. Harikaydın. Teşekkür ederim."

"Maddie-"

"Seni seviyorum! Bye!"

Telefonu kapattıktan sonra Dom'a acele etmesi için ne bağırdığımı fark ediyorum.

Aman Tanrım. Olamaz.

Az önce Dom'a onu sevdiğimi mi söyledim?

Neyse ki birileri bu yemeği hazırlatmaya karar vermiş ve herkes kendine kahve doldurmakla ve simitlere krem peynir sürmekle meşgul olduğu için bir dakikadan az bir süre kala geldiğimi fark edemiyor.

Bunu kastettiğimi düşünmez. Düşünemez. Bu gerçek bir aşk itirafı değildi. Sadece sıradan bir imza.

"Maddie," diye sesleniyor Pamela kahvesine üçüncü şeker paketini eklerken odanın diğer ucundan. "Neden bilgisayarını monitöre bağlamıyorsun, böylece işe rakamlara bakarak başlayabiliriz?"

Başımı sallayıp projektörün kumandasına uzanıyorum, hem burada olmamı zorunlu kıldığı için patronuma kızgınım hem de hayattaki her şeyi son derece ciddiye alan bir adama yanlışlıkla söylediğim sözler dışında odaklanabileceğim bir şey verdiği için minnettarım.

Toplantı bütün sabah sürdü. Anlamsız bir toplantı değildi ama iş arkadaşlarım kendi konuşmalarını dinlemekten bu kadar keyif almasalardı bu süre yarıya inebilirdi. Patronumun patronu aynı şeyi onuncu kez farklı bir şekilde söyledikten sonra, onu on ikinci katın penceresinden aşağı atmaya ve bu konferans salonunu kahve nefesi ve kendi önemli gevezelikleriyle doldurmaya devam edemeyecek kadar nefes nefese kalacağını umarak tüm o merdivenleri tırmandırmaya hazırım.

Ama sırf can sıkıcı olduğu için bir adamı yok edemem. Beni bu kadar rahatsız eden Dom, Jeremy ya da Tula ile alay ettiğim gibi onunla alay bile edemem. Hayır, işte neşeli ve yardımsever kişiliğimi korumalıyım. Maddie'nin herkese gülümseyen ve takım oyuncusu olan versiyonu. Kişinin komedi zamanlamasının ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmasa bile şakalara gülen. İş arkadaşlarının beş dakika içinde düzeltebilecekleri en sıradan şeylerden şikayet etmelerini sessizce dinleyen Maddie.

Redford'daki insanlar bana tatlı, çekici ve yardımsever diyorlar. Ayrıca benim gerekli, hayat kurtarıcı ve yeri doldurulamaz olduğumu da söylüyorlar.

İlk sıfat listesi olmasaydı, ikincisine tutunabileceğimden şüpheliyim. İkincisi olmasaydı, iş güvenliğim sarsılırdı.

Bu yüzden küçük sıkıntılarımı kendime saklıyorum. Kronik astımım varken on iki kat merdiven çıkmak zorunda kalmak gibi.

Sonunda, öğleden hemen önce, amirlerim soruna bir çözüm buldular ve dağılabildik. Boş bir odadaki sandalyeye çöktükten sonra telefonumu, şık bir kumaştan yapılmış gibi görünen ama aslında eşofman altı olan pantolonumun cebinden çıkarıyorum. Toplantı boyunca telefonum birkaç kez çaldı ve şimdi mesajlarımı okuyorum.

DOM: Toplantıdan çıkınca beni ara. DOM: Ya da on iki kat merdiven çıktıktan sonra hastaneye kaldırılırsanız.

DOM: Ve numara konusunda yalan söylemeye kalkma. Redford'un web sitesine ve hangi katta olduğunuz yazıyor. Hey! Dom'la yemekteyim ve o tam bir pislik gibi davranıyor! Yemek yardımcı olmuyor!!! Telefonuna bakıp duruyor. Son yolculuğunda bir şey mi oldu?

İç çekiyorum ve Dom'un adını tuşluyorum. Sonra parmaklarımı dudaklarıma bastırıyorum, onun sesini duyma düşüncesiyle otomatik olarak yayılan gülümsemeyi yumuşatmaya çalışıyorum.

"Maddie." Telefonu açtığında azarlayıcı bir hırıltıyla adımı söylüyor.

"Dominic." Onun ses tonuyla alay ederek sesimi kalınlaştırıyorum ve sahte gülümsemelerle dolu bir sabahın ardından kendim olduğum bu kısa andaki rahatlamamın tadını çıkarıyorum.

"Nasılsın?" Ses tonunda bu kez daha az kınama var ve bahse girerim karşısında olsaydım, bir gülümsemenin ipucunu yakalayabilirdim.

Anlamsız bir ses mırıldanıyorum ve sandalyemi yavaşça döndürüyorum.

"Öğle yemeği için hazırım."

"Nefes alışını kastetmiştim."

"Bütün sabah bunu yapıyordum. Şimdi de durmayı düşünmüyorum."

"Tüm o merdivenleri tırmanmak zorunda kalmamalıydın. Bu saçmalık."

Bu lanet beni daha da gülümsetiyor. "Adam haklıydı. Bugün büyümüşsün."

"Siz ikiniz benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?" Şimdi sesi daha da huysuz çıkıyor, bu da onu daha fazla kızdırmak istememe neden oluyor.

"Sadece her zaman. Dom şöyle, Dom böyle. Dominic Perry hayran kulübümüz dışında bir hayatımız yok. Adam yıllık konferansımızı senin onuruna düzenliyor. Eşyalardan ben sorumluyum. Sana benzeyen gömleksiz şişme bebekler düşünüyorum."

"Maddie," diye . "şeyler söyleyemezsin."

"Neden olmasın? Böyle şeyler söylemek kişiliğimin yüzde doksanını oluşturur."

"Çünkü sen benim aleyhime saçma sapan teğet geçtiğinde, seni öpmek istiyorum. Sonra da tek söyleyebildiğin benim adım olana kadar seni becermek."

"Dom!" Nefes nefese kaldım.

"Aynen böyle." Homurdanıyor. "Ve şimdi masamda sertleşiyorum."

"Bu tamamen senin hatan. Ve işte senin ereksiyon katilin. Adam'a ne diyeyim?"

"Ne demek istiyorsun?"

İçim çalkalanıyor ve Dom onu öptükten sonra beni reddettiğinde tüm ruhumu kustuğum Delaware'deki o motele geri dönüyorum.

"Son yolculuğumuzda bir şey olup olmadığını sordu. İkimiz de *bir şey* biliyoruz." *Beni mükemmel geleceğinde istediğini söylemiştin.* "Sadece insanlara ne söylediğimizi bilmek istiyorum."

Ve kelimeleri seçecek kişinin sen olmasını istiyorum.

Hattın diğer ucunda bir duraklama oluyor ve ben sandalyemden kayıp masamın altına yerleşene kadar korku kemiklerimi sıvılaştırıyor. Keşke şu anda bir kübik odada olmasaydım. Neyse ki ofis öğle yemeği için büyük ölçüde boşaldı.

Sonunda Dom konuşur. "Seni istiyorum Maddie. Sana her şekilde sahip olabilirim. Erkek arkadaşın olarak. Ortağın olarak. Bize ne demek istersen. Ama sadece sen ve ben olmalıyız. Tek eşli. Ben seninim. Sadece senin." İçine çektiği nefes ağır ve duyulabilir. "Sen benim misin?"

Sıcaklık göğsümde başlıyor, sonra tüm uzuvlarıma yayılıyor, ayağa kalkıp dans etmeye hazır olana kadar tüm kemiklerimi yeniden büyütüyor. Ya da en azından masamın altından sürünerek çıkmaya.

"Ah, evet. Tamam. Elbette," diyorum, olgun bir yetişkin gibi konuşmadığım için kaşlarımı çatmaya başlayarak. "Yani, evet demek zorundayım, değil mi? Kendimi kaybederim."

Dominic Perry hayran kulübüne üye olmak."

GülüŖü düzensiz bir hırıltı. " sevimlisin. Ve sinir bozucusun."

"Bence söylemek istediğın şey muhteşem ve ilgi çekici."

"Sevimli ve sinir bozucu."

"Coşkulu ve büyüleyici."

"Hepsi," diye rahatlıyor. "Artı, çok seksi."

O derin, kışkırtıcı sesiyle sorumsuzca konuşması bir Pazartesi günü öğle vakti için çok fazla. Ayrıca, az önce *onun* olmayı kabul ettim ve zihnim bu gerçeğı kabullenmekte zorlanıyor.

Ve panik yapmamaya çalışıyorum.

Bu son beş dakikalık konuşmayı sindirmek için kulağımda onun günahkâr sesi olmadan biraz zamana ihtiyacım var.

"Aynı olduğumuza sevindim," diye cıvıldıyorum. "Seni seviyorum! Bye!"

Telefonu kapatıyorum.

Sonra da telefonuma bakıyorum.

Tekrar söyledim. Bütün o konuşmayı hatamı kabul etmeden yaptık ve sonra ben söyledim. Tekrar söyledim.

Başımı kollarımın arasına gömmeden önce bir iniltiyle telefonumu masama fırlatıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Thirt-Six

Dom'u tekrar şahsen görmeme bir hafta var ve ben çılgınca çalışıyorum. Ben yokken ortaya çıkacak ve Kuzey Dakota gezimizi kesintiye uğratacak hiçbir şey olmadığından emin olmaya çalışıyorum. Tam havamdayım, yapılacaklar listemdeki maddeleri sağa sola atıyorum, bu yüzden ortak odamdaki telefon çaldığında hırıltımı zar zor bastırıyorum.

Planlanmamış iş telefonlarından nefret ederim. Ama Pamela olabilir ve tatilin eşiğindeyken onu kızdırmak istemem.

Erkek arkadaşım ile bir tatil.

Dom'u düşünmek yüzüme bir gülümseme getiriyor ve omuzlarımdaki gerginliği hafifletiyor. Merdivenlerden bu kata çıkarken bana şarkı söylemesinin ve ardından benim olduğunu söylemesinin üzerinden bir aydan biraz fazla zaman geçti. O zamandan beri neredeyse her gece görüntülü sohbet ediyoruz, genellikle ben bir bulmaca üzerinde çalışırken. Seksi bir Zoom araması olmadığı sürece. O sırada başka oyunlar oynuyoruz.

Dom çok konuşkan biri olmasa da benim için çaba sarf ediyor. Ya da belki de çaba göstermiyordur. Belki de sataşmalarına verdiği kuru cevaplar dudaklarından kolayca dökülüyor. Sohbetlerimize hep zamanında gelir. Sabahları mesaj atıp ne zaman konuşmak için müsait olduğumu soran hep o oluyor.

Sanki şüphe duyma eğilimimi sezmiş gibi, Dom bana bağlılığını sorgulayacak bir an bile vermedi. Sadece benimle birlikte olduğunu söylemedi. Ortaya çıktı.

Ve ona güvenmek iyi hissettiriyor.

Telefonu açıyorum ve diğer ucunda "Maddie" diyen derin bir ses duymayı diliyorum.

Onun yerine resepsiyon görevlimiz Toby'nin hızlı ve genizden gelen sesiyle karşılaşıyorum. "Maddie. Merhaba. Burada bir ziyaretçiniz var. Onları geri göndermek için onayım yok. Gelip onları alabilir misin?"

"Bir ziyaretçi mi?" Olabilir mi... Hayır. Dom erken gelmezdi.

Yoksa yapar mıydı? Belki de benimle çıkmak onu biraz spontane olmaya itiyordur.

"Evet. Üzgünüm. Gelen telefonlar var." Toby'nin telefonu kapanıyor ama ben çoktan kendi telefonumu kapatıp sandalyemden kalkıyorum.

Bir hafta izin mi aldı? Ondan yedi gün daha görebilecek miyim?

Şimdiden aramızdaki mesafeden yorulduğum ama bir çözüm bulamadım. Philadelphia'ya geri dönme fikri bende stres kurdeşeni yapıyor. Zehirli çocukluk evim orada ve Josh'u hastane yatağında gördüğüm bir dizi anım var.

Dom için oraya taşınamayacağımı düşünmem benim hakkımda bir şey mi söylüyor?

Ama ondan buraya taşınmasını nasıl isteyebilirdim? İşini bırakmasını. Ailesini bırakmasını. Evini bırakmasını.

Her şey için çok erken. Çok hızlı hareket ediyorsun.

Bize daha çok güveniyor olabilirim ama bu konuyu açacak kadar uzun süredir birlikte değiliz. Henüz değil.

Koşuyormuş gibi görünmemeye çalışarak, Redford Ekibi'nin çalışma alanından ön masaya doğru aceleyle ilerliyor, tanıdık bir siyah saç ve çarpıcı gözler arıyorum.

Ancak resepsiyona ulaştığımda tökezleyerek duruyorum ve görmeyi umduğum adam olmayan tanıdık bir figürle karşılaşıyorum.

"Sürpriz!" Cecilia Sanderson telefonunu çantasına sokarken cıvıldıyor.

"Ne oluyor be?" Mırıldanıyorum, bu da annemin gülümsemesinin gergin bir nota almasına neden oluyor.

"Annemi böyle mi selamlıyorsun?"

Soruya cevap verme zahmetine girmiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, bir yılı aşkın süredir konuşmadığım bir kadını tanımanın doğru yolunu bilmiyorum. Numarasını engellediğimi söylediğimde ciddiydim ve devam ettim.

ve büyükannemi de engelledim. Florence'ın bana ulaşmasını beklediğimden değil, ama her ihtimale karşı.

"Burada ne yapıyorsun?" Yana doğru hızlı bir bakış, bir zamanlar meşgul olan Toby'nin şimdi meraklı gözlerle bu alışverişi izlediğini gösteriyor.

"Çok uzun zaman oldu-"

"Hadi yemeğe çıkalım," diye sözünü kesiyorum. Bu beklenmedik ziyaret her ne hakkında olursa olsun, anne-kız sohbetimizin çalışma alanımda gerçekleşmesini istemiyorum. Redford Ekibi'ndeki herkes beni güvenilir, akıllı başında bir çalışan olarak görüyor. İtibarımı zedeleyecek biri varsa o da annemdir.

Kocaman sırtıyor. "Bunu çok isterim." Sözlerinde öyle bir samimiyet var ki, çantamı almak için aceleyle masama dönerken aklım başımdan gidiyor.

Cecilia gerçekten benimle yemek yemek istiyor mu? Arayı kapatmak için?

Belki de Josh'un ölümünden bu yana geçen sürede benim eski kinleri bir kenara bırakmam gibi, o da hayata bakışında bazı değişimler yaşadı.

Çok fazla umutlanmayın.

Ama belki bir şeyler umabilirim.

Annemin tercih edeceğini bildiğim son moda bir vegan restorana doğru bir blok yürürken sonbahar havası sert. Peynir eksikliğinden dolayı sessizce acı çekeceğim. Soğuk hava bana Kuzey Dakota'yı ve yanıma almayı planladığım tüm katmanları düşündürüyor. Ama beni sıcak tutması için Dom'a ve onun vücuduna da güvenebilirim. Bu düşünce neredeyse yüzüme bir gülümseme getiriyor.

Sonra oturduk ve Cecilia hemen konuşmaya başladı. "Sanırım ikimiz de bu öfke nöbetinin geçmesi için sana yeterince zaman verdiğimi kabul edebiliriz. Kendinden başka birini düşünmeye başlamanın zamanı geldi. Josh'u kaybeden tek kişi sen değilsin." Ben ona bakarken, tokat yemiş gibi hissederek peçetesini savurup kucağına yerleştiriyor.

"Bunu biliyorum." Kekeliyorum, dürüst olmak gerekirse cenazede çok kendime odaklanmıştım. Ama o zamandan beri kardeşimin yasını tutan tek kişinin ben olmadığımı anladım. Dom aklımın bir köşesinde duruyor.

"Güzel." Bana yanlış görünen tatlı bir gülümseme sunuyor. "Sana bıraktığı mektupları okumak için sabırsızlanıyorum."

Sandalyem neredeyse devrilecek kadar sert bir şekilde geriye doğru sarsılıyorum ve sanırım garsonumuzu korkutuyorum. Cecilia'nın sözleri beynimde pekişirken, bizim için sipariş veriyor, ki buna pek aldırmiyorum çünkü şu anda yemek yeme fikrini idrak edemiyorum.

"Onun mektuplarını okumak için sabırsızlanıyorum da ne demek? *Benim mektuplar?*" Daha hepsini okumadım bile.

Nefes nefese kalıyor ve bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor. "Hadi ama Maddie. Oğlumu özledim. Yazdıklarını okumayı hak ediyorum."

Şimdiden başımı sallamaya başladım. "Notalar senin için değil." Haklı bir saldırganlık dalgasıyla öne doğru eğilip ters ters bakıyorum. "*Sana yazdığı mektubu bana gösterecek misin?*"

İlk kez gerçek bir duygu annelik rolünü bozar. Rahatsızlık. Boğazını temizliyor ve bir eliyle keten gömleğini düzeltiyor. "Bu kişisel bir yazışmaydı. Ben onun annesiyim. Bu farklı bir şey."

"Farklı olan tek şey Josh'un sana yazdıklarını okumak istememem." Ve bu sözleri söylerken bunların gerçek olduğunu fark ediyorum. Kelimelerin tükenmesini istemesem de ondan gelen son iki mektubu okumak için yanıp tutuşuyorum. Ama Perry ailesinin notlarını okumak için onları bulma isteğim yok. Adam ya da Carter'dan kendilerininkini paylaşmalarını istemedim. Josh'un başkasına söylediği sözler istediğim şey değil. İhtiyacım olan şey.

Her şeyden çok arzuladığım şey, bana bıraktığı kelimeler. Ben ve Dom. Ama onunla umursamıyorum. Artık değil.

Annemin tüm yüzü şu an buruşmuş durumda ve eminim takipçileri onu bu şekilde görse dehşete düşerdi. "Şimdiye kadar büyümüşsündür diye düşünmüştüm. Ama hâlâ her zaman yaptığın şeyi yapıyorsun." Salatalarımız teslim edilirken ağzını kapatıyor.

"Peki bu ne?" Garson gittikten sonra soruyorum. "Josh'ın isteklerine saygı duymak mı?"

"Josh'a tutunmak," diye Cecilia, sesi alçak ve sert. "O kadar ki hayatında hiçbir şey *yapmaya zahmet* etmedin." Ben irkiliyorum, o da gözlerini deviriyor, sanki acım sadece onu rahatsız ediyormuş gibi. "Başka bir çocuk sahibi olmanın

çocuk babanı kalmaya ikna edebilirdi. Ama sen onu sadece daha hızlı uzaklaştırdın. Senin büyümeni izlerken, onu suçladığımı sanmıyorum." Marulunu agresif bir şekilde bıçaklıyor. "Kardeşin umut vaat ediyordu. Lisede bile popüler ve yetenekliydi. Ve şu Dominic Perry ne kadar asık suratlı olsa da, tüm sporları ve kulüpleriyle en az kardeşin kadar etkileyiciydi." Cecilia bir ısırik bile almadan çatalını şangırtıyla yere bıraktı. "Ve her zaman Rosaline'i getiriyorlardı. Güzel, karizmatik, zeki Rosaline. Eve gelip onu, mükemmel kızı görmek nasıl bir şeydi biliyor musun?" Salata bıçaklama işine geri döndü. "Bu arada sen de üçünü her yerde takip ettin. Kardeşini ve arkadaşlarını kızdırmadığın zamanlarda da kitaplarınla oturuyordun. Gerçek dünyada yaşamak yerine hayali dünyaları okudun."

Annem benim ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğuma dair önceden prova edilmiş gibi görünen bir konuşmaya başlarken, ben tamamen hareketsiz oturuyorum. Kıpırdarsam, onun kezzabının sivri uçlarının derimin altında daha derinlere işleyeceğinden endişeleniyorum. Sadece hareket etmeyerek ölümcül iç kanamadan kaçınabilirim.

Hayatım boyunca bana küçümseyici ve incitici yorumlar yaptı ama ilk kez tam bir ders alıyorum. Sanki buraya tek niyeti beni yıkmakmış gibi. Kendim için inşa ettiğim tüm özgüveni yok etmek için.

Sahip olduğum tek şey Cecilia olsaydı neye ? Josh olmasaydı, hayatta kalabilir miydim emin değilim.

"Annem her zaman sen olmasaydın babanın geri döneceğini söylardı." Cecilia bana ters ters bakıyor ve gözlerindeki yaş pırlırtısını görünce şok oluyorum. "Ama hiç dönmedi. Kocamı kaybettim. Ben de oğlumu kaybettim. Önce seyahat yüzünden -muhtemelen senden biraz uzaklaşmak için- sonra da kanser yüzünden." Sonunda ağzına yemek koyuyor ve kınamasının akışını kısa süreliğine durduruyor.

"Bu..." Törpüledim. "Bu değil... Onları ben ." En azından benim yaptığımı sanmıyorum.

Yutkunuyor ve yemeğinin içinde bulduğu ölü bir sinekmişim gibi bana bakıyor. "Sen de burada kalmaya değmezdin, değil mi?"

Bu ifade zihnimde çok yüksek sesli bir gong gibi çınlıyor.

Beni koşulsuz sevmesi gereken kadın insanları nasıl kendimden uzaklaştırdığımı söylerken ağlamak için en uygun zaman bu olurdu.

Onun yaptığı şey bu, kendime hatırlatmaya çalışıyorum. İstedğini elde edene kadar aziz gibi davranır.

Ama ben büyürken, onun misillemesi böyle değildi. Umursamazdı ve rastgele bir yolculuğa çıkıp ortadan kaybolurdu. Florence beni sert sözlerle azarlardı. Acaba anne ve kız birlikte daha fazla zaman geçiriyorlar mı?

Bu her zaman anlamakta zorlandığım bir şeyi açıklığa kavuşturuyor: Florence'ın benden açıkça hoşlanmaması. Ama sanırım büyükannem kızının evliliğinin sona ermesinden beni sorumlu tutuyorsa, bana her zaman savurduğu sert sözler daha anlamlı hale geliyor.

Ama bu onları haklı yapmaz. Ve
ben bunu dinlemek zorunda
değilim.

Sarsak bir hareketle sandalyemden kalkıyorum.

"Benimle bir daha iletişime geçme," dedim ona. "Eğer bunu yaparsan, az önce bana söylediğin tüm korkunç şeyleri internette yayınlarım. Takipçilerinizin kızınıza zorbalık etmenizden çok etkileneceğinden şüpheliyim."

Suluk soluğa kalıyor ama kendisi için bulduğu karmaşık savunmayı duymak için etrafta kalmıyorum.

Titrek bacaklarımla işime doğru yürürken, eleştirilerini içselleştirmemeye çalışıyorum. Ama kendi kafamın içinde kendi sesimi duyamıyorum. Sadece onunkini. Zehirli gürültüyü bastıracak bir şeye ihtiyacım var.

İş gününün ortasında olduğunu biliyorum ama yine de merdiven boşluğunda saklanırken Dom'un numarasını çeviriyorum. Merdivenlere tırmanmayı planlamıyorum ama asansörün çalıştığını düşünürsek, en fazla bu kadar mahremiyet umabilirim.

Telesekretere düşmeden önce telefon dört kez çaldı. Onu endişelendirmek istemediğim için hızlı bir mesaj bırakıyorum. "Hey! Sadece merhaba demek istedim. Bunu görmezden gelebilirsin. Eminim sonra konuşuruz." Telefonu kapattım.

"Üçünü her yerde takip ettin... kardeşini ve arkadaşlarını rahatsız ettin..."

Ama Dom'u kızdırmıyorum. Dedi ki... Idaho'da dedi ki...

O güzel anıyı hatırlamaya çalışırken dişlerimi sıkıyorum ama sadece Dom ve Rosaline'in çocukluk evimin garaj yoluna girdiklerini ve Josh'un arabanın arka koltuğuna atlamak için ön kapıdan koşarak çıktığını görüyorum. Arabayla uzaklaştılar ve ben de onlarla gidebilmeyi dileyerek yatak odama saklandım. Üçü de çok iyi arkadaşı.

Onlara tutunmama gerek yok. Rehberimde gezinip başka bir numara bulurken başparmağım titriyor.

Jeremy ikinci sesinde telefonu açar. "Tanrıya şükür aradın. Ekрана biraz daha bakarsam gözlerim kanamaya başlayacak."

Selamlama, ciğerlerimin etrafını sardığını fark etmediğim acımasız bir bandı hemen gevşetiyor. Daha rahat nefes alıyorum ve çok da gergin olmayan bir sesle konuşuyorum. "Bana ihtiyacın olduğunu nereden bildim? Aramızda psişik bir bağ olmalı."

"Hep öyle düşünmüştüm. Şimdi ne düşünüyorum?"

Soğuk beton duvara yaslandığımda vücudumdaki gerginlik daha da azalıyor. "Hmm. Bu gece benimle yeni bir K-drama izlemek ve çok fazla Gouda yemek istediğini düşünüyorsun."

"İnanılmaz. Böyle yeteneklerle kendi sirk gösterini yapmalısın." Arkadaşımanın sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum ve benimle vakit geçirmeye ne kadar çabuk karar verdiğini görünce rahatlıyorum.

"Ağırlığınızı koymanız gerekiyor efendim," diye alaycı bir şekilde onu azarladım. "Tatlı görevi." "Tabii ki. Cannoli hissediyorum. Ben de hissediyorum..." Durakladı ve ben de Tereddüdü anlamamak için. "Bir şeye üzülüğünü hissediyorum."

Lanet olsun ona. Neden bu kadar anlayışlı olmak zorunda?

Elimdeki titremeyi durdurmaya çalışmak için kazağımın önünü tutuyorum. Kısa bir süre ona yalan söylemeyi düşündüm. Ama Dom'la aralarındaki o garip buluşmadan sonra daha dürüst olmaya çalışıyorum. Rahatsız edici şeyler hakkında bile.

"Sadece annemle ilgili bir dram. Üzerinde durmak istemediğim şeyler."

Jeremy'nin sesi bu kez daha yumuşak. "Tamam. Anlıyorum. Bu konuda konuşmak zorunda değiliz." Boğazını temizliyor. "Ama konuşabiliriz," diye teklif ediyor. "Eğer istersen."

"." Unutmak istiyorum. "Ama teşekkür ."

Jeremy kovulmama alınmadı ve evime gelmesi için bir zaman ayarladık.

Daha sonra, masamda daha önce sahip olduğum lazer odağını bulmaya çalışırken, telefonum Dom'un adıyla çalışıyor. O günkü işlerimi bitirmeye çalıştığımı ve Jeremy ile planlarım nedeniyle daha sonra sohbet edemeyeceğimi mesajla bildirmek için aramayı görmezden geliyorum.

Suçlu hissetmek için bir neden yok, kendimi temin ederim. Onu bir hafta içinde göreceğim.

O zaman her şey daha iyi olacak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Thirt□-Seven

Kuzey Dakota gezisi için başka bir yatak ve kahvaltı buldum. Burası kuş temalı ve bizim için ayırttığım tavus kuşu odasına girdiğinde Dom'un yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum. Şimdilik tek başıma, tavus kuşu kuyruğu görünümünü taklit eden tüylerle süslü bir yatak başlığı da dahil olmak üzere tavus kuşu temalı dekoru kıkırdayarak yatağa yığılıyorum.

"O kadar çok 'sik' diyeceğim ki," diye mırıldanıyorum neşeyle.

Aylarca ayrı kaldıktan sonra Dom'u nihayet yüz yüze görmek için sabırsızlanıyorum, rahat yatağımdan kalkıp çantamı arıyorum ve telefonumu bulana kadar karıştırıyorum. Bu cihaz onunla olan ana bağlantım oldu. Ama yakında ellerim Dom'un üzerinde olacak, sonra ağzım, sonra dilim. Ve onunla çılgınca seks yaptıktan sonra, yavaşlayıp acele etmeyeceğim. Parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdireceğim. İğneleyici bir yorum yaptığımda göğsünün kıkırdayarak titrediğini hissedeceğim. Onu şarkı söylemeye ikna edeceğim ki derin sesini duyabileyim ve dudaklarının köşelerini öpebileceğim bir gülümsemeyle yayılışını izleyebileyim.

Telefonumun ekranında Dom'dan bir bildirim ararken uçak modunu hiç kapatmadığımı fark ettim. Kiralık arabamda bu küçük Kuzey Dakota kasabasına ulaşmak için kullandığım bir navigasyon sistemi vardı ve Dom'un uçağının yarım saat daha varmaması gerekiyordu, bu yüzden herhangi bir mesaj beklemiyordum.

Bu yüzden telefonum veriye bağlandıktan hemen sonra çalmaya başladığında şaşırıyorum.

Dom'dan çok sayıda mesaj ve cevapsız arama.

Mesajlarını okumak yerine onu hemen aradım.

"Maddie." Dom iç çekerek adımı söylüyor ve ilk zil sesinde telefonu açıyor. Sesini duyunca göğsümdeki endişe düğümü hafifliyor.

"Hey. Üzgünüm, telefonumu uçak modunda bırakmışım ve yeni geldim. Uçağın erken mi geldi?" Pişmanlık beni kıştırdı. Telefonumu açıp uçağına baksaydım, fark eder ve havaalanında takılırdım, böylece bir arabayı paylaşabilir ve birlikte fazladan birkaç saat geçirebilirdik.

"Uçağımlı kaçırđım."

Göğsüme bir endişe saplanıyor. "Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye beni temin ediyor ve ben de daha rahat nefes alıyorum.

"Havaalanına zamanında . Bizim evde -Rosaline'in evinde- bir boru patladı."

Ciğerlerimdeki hava o kadar hızlı boşalıyor ki birinin karnıma yumruk attığından emin oluyorum.

Bizim evimiz.

Bu kayma içimdeki bir şeyi kapatıyor.

Beynimin bir kısmı, bodrumda bir ayak su olduğunu ve eşyalarını kurtarmak için çabalarken zamanın nasıl geçtiğini anlamadığını, yola çok geç çıktığını ve uçağımlı kaçırđığını anlattığını duyacak kadar konuşmayı takip ediyor.

Ancak bu bilgi bilincimin en dış katmanında kaydedilirken, ben zihnimin daha derinlerinde kilitli kaldım. Bir daha asla dönmeyeceğimi düşündüğüm - umduğum- karanlık bir yerde. Beni başka bir kadınla kıyaslayan ve eksik olduğum tüm yönleri bulan yer.

O benden daha güzel. Benden

daha zeki.

Benden daha arkadaş

canlısı. Benden daha

nazik.

Ona ihtiyacı olduğunda, gider. Onların

evine gidiyor.

O onun ilkiydi.

Onun sonuncusu

olacak.

Beni onun için terk edecek. Tıpkı geçen sefer yaptığı gibi.

"Şimdi de uçakları yere indiren bir fırtına var." Dom'un sesi alçak ve hayal kırıklığıyla gergin. "Hiçbir şey dışarı çıkmıyor. Üzgünüm Maddie. Elimden geldiğince çabuk oraya geleceğim."

Sadece bana karşı sorumlu hissettiği için geliyor.

Çünkü Josh elimi tutacak birine ihtiyacım olduğunu düşünüyordu ve Dom'un içgüdüğü de insanlarla ilgilenmekti.

Bunca zamandır kendimi kandırıyordum, Josh'un Dom'a bakabileceğimi düşündüğü yalanını söylüyordum. En iyi arkadaşının iyiliğinin sorumluluğunu bana bırakacaktı. Kardeşimin, başkası için güçlü olabilecek kadar güçlü olduğumu düşündüğünü.

Ama beni en iyi Josh tanırdı. Ne kadar zayıf olduğumu biliyordu. Ne kadar zayıf *olduğumu*.

Rosaline gibi değil.

"Eve gelip onu, mükemmel kızını görmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?"

Rosaline o kadar harikaydı ki annem bile onu kızı olarak istedi.

"Burada , değil mi?" Sanırım ben de bir uçuş yapmaya değmem.

Eski karısı eskiden paylaştıkları evdeki bir şeyi tamir etmesi için ona ihtiyaç duyduğunda değil.

Geri dönmesi ne kadar sürer?

Acı veren şüpheler, gerçekliğe geri dönene ve harap olmuş bel altımı korumak için kendimi öfkeyle zırhlandırana kadar içime batıyor.

Hâlâ kulağımda tuttuğum telefona " etme," diyorum. "Ne?"

"Meşgulsün. Kendini rahatsız etme." Yataktan kalkıp bavulumun yanına diz çöküyorum ve büyük cebin fermuarını açıyorum. En güzel kazaklarımı ve aldığım için kendimi aptal gibi hissettiğim yeni ipek geceliğimi bir kenara iterek Josh'u ortaya çıkarıyorum. "Ben buradayım. Küller bende. Koordinatlara gidip onları kendim serpeceğim."

"Maddie." Dom'un sesi gerginleşiyor. Neredeyse incinmiş gibi. "Bunu birlikte yapmamız gerekiyordu."

"Bunu biliyorum. Burada olan benim," diye çıkışıyorum. Bu karar yüzünden acı çekmeye hakkı yok. Kuzey Dakota'da yalnız olan benim.

"Ve yakında orada olacağım." Sesini sakın ve dikkatli tutuyor. "Mektupla birlikte."

Mektup. Josh'un sözleri.

Josh'un benimle tekrar konuştuğunu duymama sadece kısa bir araba yolculuğu kalmış olmalıydı. Ve bana, evcimen kız kardeşine acımış olsa bile, bu onu sevdiğim gerçeğini değiştirmez. Ona ihtiyacım var.

Şu anda her zamankinden daha fazla.

Hala ondan haber alabiliyorum. Dom'un burada benimle olmasına ihtiyacım yok.

"Gideceğim yere vardığımda seni ararım. Bana okuyabilirsin."

İtiraz seslerini duymazdan gelerek telefonumu kapatıyorum ve uçak moduna geri alıyorum.

Titreyen parmaklarımla kiralık anahtarları ve artık o kadar da çekici bulmadığım minik tavus kuşu anahtarlığı olan oda anahtarını alıyorum. Arabaya bindiğimde motoru çalıştırıyorum ve tekerlekleri bir sonraki varış noktasına doğru çeviriyorum.

Kuzey Dakota'nın Büyülü Otoyolu.

Bu sefer Josh'un bıraktığı koordinatlara ulaşmak için ne kadar fiziksel antrenmana ihtiyacım olacağını öğrenmek için araştırma yaptım. Ama bu sefer yürüyüş yok. Bu ziyaret açıkça kardeşimin yol kenarındaki tuhaflıklara olan hayranlığından kaynaklandı.

Yola çıktığımda niyetim doğrudan koordinatlara gitmekti.

Ancak Büyülü Otoyol'da güzergâh boyunca çok sayıda devasa heykel var ilkinin gördüğümde ellerim direksiyonu çevirip hiç düşünmeden kenara çekip park ediyor.

Uçan Kazlar. İsmi internette yaptığım aramadan hatırlıyorum ve hurda metalden yapılmış kazlara bakarak uzunca bir süre geçiriyorum. Sonunda arabayı tekrar çalıştırıp yola devam ediyorum ve bir sonrakinde kenara çekiyorum. *Geyik Geçidi.*

Üçüncü *Tarladaki Çekirgeler*'de durduğumda, sondan kaçtığımı fark ediyorum. Bunun sonundan, sondan ikinci yolculuktan.

Bu yolculuğun diğer her adımında yanımda olan adamdan kaçmak.

Koordinatlara ulaştığımda Dom'u aramak zorunda kalacağım. *Burada olmadığı gerçeğini değiştirmeyen bahanelerini dinlemek zorunda kalacağım.*

Koordinatlara ulaşmak ve Dom'u aramak istiyorum, böylece Josh'un sözlerini bana okuyacak.

Onlara ulaşmak istemiyorum, çünkü Dom'arayacağım ve mektubu bana okuyacak.

O zaman bu kadar.

O parça bitecek.

Kardeşimden geriye kalan bir kişi daha gitmiş olacak.

Gözlerim Dom'un oturması gereken yolcu koltuğuna kayıyor. Josh'ın sekizde birinin oturması gereken yere.

"Neden bana bunu onunla yaptırdın?" Josh'a soruyorum, sesimde umutsuzluk ve öfke birbirine karışıyor. "Bana ihtiyaçı olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun." Parmaklarım direksiyonu sıkıca kavırıyor. "Sen de *benim ona ihtiyaçı olduğunu* düşünerek hata yaptın."

İleride, bir sonraki heykeli görüyorum. Koordinatların gösterdiği heykel. Park ediyorum ve ön camdan devasa kuşlara bakıyorum.

Çayırdaki Süliünler.

"Buna bayılırdın." Gülüyorum ama sesim mizahi olmaktan çok panikle çıkıyor. Temiz hava alma ve kapana kısılmışlık hissinden kurtulma ihtiyaçıyla, kucağımda Josh'la arabamdan iniyorum ve kırk ayak yüksekliğindeki metal horoza yaklaşıyorum.

Titremediğine yemin ettiğim parmaklarımla telefonumu açıyorum. Birden fazla cevapsız arama, mesaj ve sesli mesaj bildirimi beliriyor ama bakmaya ya da dinlemeye zahmet etmiyorum. Sadece doğum günümden beri her gün aradığım numaraya tıklıyorum.

Birkaç ay kendimi bir fantezinin içinde yaşamaya bıraktım.

Ama ona asla güvenmemeliydim. Tanıdığım en sorumluluk sahibi adamdı ama yine de beni terk etti.

Benim. Kolayca bir kenara atılabileceğimi hep biliyordum. İlk zil sesinde telefonu açtı.

"Maddie! Lanet olsun. İyi misin? İki saat oldu."

"Farkındayım." Sesimdeki alaycılık acımı örtüyor. "Ve sensiz hayatta kalmayı başardım. Etkileyici, değil mi?"

Dom benim iğnelemelerimi görmezden geliyor, tıpkı Josh'un cenazesinde, yığılmış bir tuvalet kağıdı kutusundan ona sözlü sataşmalarda bulunduğumda yaptığı gibi.

"Fırtına sistemini inceliyordum," diyor. "Gece yarısına kadar temizlenmesi gerekiyor. Sabah ilk iş uçağa atlayıp yarın öğleden sonra orada olabilirim."

"Daha önce de söylediğim gibi, zahmet etme." Rüzgâr gevşek saçlarımı yoluyor ve sanki kalıntıları beni ısıtacakmış gibi Josh'u göğsümde sıkıca kavıyorum. "Uçağımı sabah kalkacak şekilde değiştiriyorum. Şu anda koordinatlardayım. Sadece mektubu aç ve oku."

Günün soğuğuna rağmen ellerim cam Rubbermaid'in üzerinde terliyor.

"Sanmıyorum-"

"Mektubu aç ve oku," diye bağırdım. "Yoksa telefonu kapatır ve sen dinlemeden külleri savururum."

"Sadece-"

"Bu senin son uyarın."

"İyi." Dom'un sesinde düzensiz bir kenar var. "Açıyorum."

Onun sözleriyle göğsümün rahatlamasını bekliyorum ama tek hissettiğim endişe.

Ve yalnızlık.

Yalnız değilim. Josh var. Tek ihtiyacım olan Josh'un sözleri.

Hattan bir yırtılma sesi geliyor ve bir an sonra Dom boğazını temizliyor.

"Okumaya başlayacağım. Hazır mısınız?"

"Evet."

Sevgili Maddie ve Dom,

Kuzey Dakota'ya hoş geldiniz.

Eğer diğer harfler gibiyse, orada bir ünlem işareti olmalı. Ama Dom monoton konuşuyor. Ve ben kendi sesimi duymakta zorlanıyorum.

kardeşinin sesini .

Şu anda dev bir kuşun yanında ya da altında duruyor olmalısınız.

"Bu ne anlama geliyor?"

Sorunun mektuptan değil Dom'dan geldiğini anlamam bir anımı aldı. Bilmek istiyorsa, kendisi gelmeliydi diyesim geldi. Ama bu onun okumaya devam etmesini sağlamayacak.

"Bu metal bir heykel. Büyülü Otoyol. Okumaya devam edin."

Benim için bir fotoğraf çek. Şimdi, ikinizin de burada benim anıma ne yapmanızı istediğime gelelim.

Dom'un sesi kesiliyor ve aramanın düşüp düşmediğini görmek için telefonumu kontrol ediyorum.

Hayır, hala güçlü gidiyor.

"Okumaya devam et," dedim ona. "Yüksek sesle." Belki Dom konuşmayı bıraktığını fark etmedi.

Hattın diğer ucundan bir boğaz temizleme sesi geliyor, bu da bana çağrının hala bağlı olduğuna dair güvence veriyor.

"Maddie," diyor. "Bunu okuduğumda birlikte olmalıyız."

Hayır! Kardeşime şimdi ihtiyacım var. Hemen şimdi. "Sadece mektubu bitir."

"Eğer fazladan bir gün kalmak sizin için uygun değilse, Kuzey Dakota'yı yeniden planlayabiliriz" diyor.

Panik ve öfke, baş ağrısına neden olan zehirli bir çamur halinde damarlarımda dolaşıyor.

"Benim için ne işe yarar biliyor musun Dom? Kardeşimin bıraktığı lanet mektubu okursan!" *Ve doğru oku ki tek duyduğum o olsun, sen değil!*

Patlamam onun tarafında uzun bir duraksamaya neden oluyor, bu yüzden dinlediğim tek şey rüzgar ve ağır nefesim.

Sonra...

"Yapamam. Bunu yapmak için birlikte olmalıyız."

Öfke vücudumun içini kavuruyor, ta ki her yerim acı verici bir şekilde hassaslaşana kadar.

"Hayır, yok." Her kelimeyi ısıyorum. "Sana ihtiyacım yok, Dom." Parmaklarım telefonumu sıkıca kavırıyor ve diğer elim Josh'ın kalıntılarının olduğu kabı göğsüme bastırıyor. "Ne var biliyor musun? Siktir git. Hem de çok sikeyim. Külleri kendim serpeceğim."

Aramayı sonlandırıyorum ve daha fazla arama ve mesajla beni rahatsız etmemesi için telefonumu tekrar kapatıyorum. Sonra adımlarımı hızlandırdım ve adama öfkelen dim.

ne cüret?

nasıl cüret eder?

Kardeşimin son sözlerini bana okumayı reddetmeye nasıl cüret eder?

Ona güvenmem için beni kandırıp sonra da tekrar terk etmeye nasıl cüret eder?

Kaygan parmaklarımla kül dolu kabın hava geçirmez kapağını açıyorum. Ancak, Rubbermaid'i açmak için acele ederken, her şey ellerimden uçuyor, havada dönüyor ve tozlu zemine kapaksız ve baş aşağı düşüyor.

"Josh!" Devrilmiş konteynerin yanında dizlerimin üzerine çökerek haykırıyorum. Amansız rüzgâr yerdeki kumları savuruyor, kardeşimin değerli parçalarına karışıyor ve ben artık onun nerede olduğunu göremiyorum.

Ta ki o gidene ve beni teselli edecek yazılı sözleri bile kalmayana kadar.

Boğazımdan kuru bir hıçkırık boğuluyor. Gözyaşı gelmiyor ama öksürmeye ve hırıltılı solumaya başlıyorum, kederim, yalnızlığım ve öfkemle nefes almakta zorlanıyorum.

Dom, Josh'ı benden saklamaya nasıl cüret eder?

Doyurulmamış nefeslerin keskin acısı göğsüme saplanırken, inhalerimi almak için çabalıyorum.

Ellerim titrese de ilacı solunum yoluma püskürtmeyi başarıyorum. Ama iyileşme yavaş ve acı verici. Özellikle de burada dikkatimi dağıtacak, beni rahatlatacak ya da sadece yalnız olmadığımı konusunda bana güven verecek kimse yokken.

Ama ben tam olarak . Her zaman olduğum şey. Yalnız.

BÖLÜM

Thirt-Eight

Kuzey Dakota'dan eve bir hafta önce geldim ve o zamandan beri yatağım ve kanepem dışında pek bir yere gitmedim. Pamela işe gelmem için mesaj attığında hasta olduğumu söyledim. Yine de hala çalışıyorum. Şirketin kendi çökmesini engellemek için gereken en az şeyi yapıyorum.

İşimde birini eğitmiş olsaydım, yas tutmak için izin alabilirdim.

Bu alaycı düşünce midemi mide bulandırıcı bir suçluluk duygusuyla dolduruyor. Neyim var benim böyle? Dom ve benim patlamam yüzünden işe ara vermeyi, kardeşimin ölümünden sonra yaptığımдан daha ciddi bir şekilde düşünüyorum.

durumdayım. Bir enkaz. Ve hala ağlamadım.

Zihnim ve bedenim amaçsızca sürüklenirken, Akbaba Şehri'nde yaşayan bir hayalet de olabilirdim.

Kapımın vurulması beni yarı uykulu halimden uyandırıyor. Son işimi bitirdikten bir süre sonra kendimi gömdüğüm battaniye yığınınından çıkarıyorum. Veri raporları göndermek beni eskiden olmadığı kadar yoruyor.

Tek istediğim uyumak ve rüya görmemek.

Kapı tekrar çalışıyor ve ben de fırının saatine bakıyorum, saat yediyi biraz geçiyor. İki saat uyumuşum. Bu son zamanlarda bir alışkanlık haline geldi. Akşamlarımı ya uyuyarak ya da yarı bilinçli bir halde geçiriyorum. Sadece bir şeyler yiyecek kadar uyanıyorum, gece rutinimi uyguluyorum, sonra yatağıma girip biraz daha uyumaya çalışıyorum.

Başka bir vuruş.

"Geliyorum," diye bağııyorum, sesim çatallaşıyor.

Jeremy süslü peynir isteyecek. Ayağa kalkarken, markete en son ne zaman gittiğimi hatırlamaya çalışıyorum. Basit bir kaşarım olduğundan bile emin değilim.

O sormadan önce dikkatini dağıtmalıyım. Peynirim olmadığını öğrenirse bir sorun olduğunu anlar. zaman burnunu sokacaktır. Jeremy bana yaptığımı itiraf ettirmenin bir yolunu . Arkadaşlarımdan gizlediğim adama patladığımı. Aşık olduğum adama, her şeyi berbat ettiği anda yeniden saldırdığımı.

Hepsini yüksek sesle söylemem gerekecek.

Başından beri bildiğim ama unutmaya çalıştığım şeyle yüzleşmek zorundayım: Dom ve ben asla çalışmayacağız.

Belki Jeremy'yi dışarıdan sipariş vermemizin daha iyi olacağına ikna edebilirim.

"Ben..." Kapıyı açtığım anda konuşmaya başlıyorum ama karşımdakinin sütçü arkadaşım olmadığını fark ettiğimde sözlerim yarım kalıyor.

Adam Perry bana bakıyor, gözleri beni içine çekerken alnı endişeyle kırışıyor. "Lanet olsun, Maddie. Benziyorsun-"

Keskin bir öksürük onun sözünü kesiyor ve ikizlerin kapımın eşiğinde olduğunu fark ediyorum. Carter Adam'ın etrafından dolanıyor ve yumuşak bir gülümseme sunuyor. "Selam Maddie. Yorgun görünüyorsun. Seni uyandırdık mı?"

"Uh...evet." Sersemlemiş bir halde gözlerimi iki Perry arasında gezdiriyorum ve hâlâ rüya görüp görmediğimi merak ediyorum. "Sen buradasın. Seattle'da." Bana bak, bariz olanı söylüyorum. Ama bir parçam battaniye yığınının içinde uyuyakalıp kalmadığımı ve garip bir rüya görüp görmediğimi merak ediyor.

"Seni görmek istedik," diye açıklıyor Adam.

"İçeri girebilir miyiz?" Carter soruyor. "Ya da seni yemeğe götürebilir miyiz?"

Her ne kadar dairemden ayrılmak ya da herhangi bir şey yapmak istemesem de, günlerdir robot süpürgemi bile çalıştırmamışken bu iki adamın evimi karıştırması fikrine de katlanamıyorum. Ayrıca, onları burada besleyemem.

"Yemek kulağa hoş geliyor." Kendime bakıyorum ve dün gece uyuyakaldığım gömleği giydiğimi fark ediyorum. "Üstümü değiştireyim."

Aralarında her zaman daha anlayışlı olduğunu düşündüğüm Carter, kardeşinin omzuna bir el atarak Adam'ı asansöre doğru yönlendiriyor. "Arabada oturacağız. Yeşil Honda, ön kapının yarım blok sağına park edilmiş."

Başımı sallıyorum, kapımı kapatıyorum ve ciğerlerimi zar zor dolduran titrek bir nefes çekiyorum.

"Üstünü değiştir. Yemek al. Geldikleri için teşekkür et. Onları eve gönder." Basit bir görev listesine sahip olmak odaklanmama ve ayaklarımı hareket ettirmeme yardımcı oluyor. Dolabımda, diğer her şeyle birlikte çamaşırları da ihmal ettiğimi fark ediyorum. Gömleksiz ve sütyensiz bir sweatshirt ve Jeremy ile spor antrenmanlarım için aldığım neon pembe bir çift atletik tayt giyiyorum.

Pist hazır değil ama en azından her iki eşya da temiz kokuyor.

Arabayı kolayca buluyorum ve arka koltuğun kapısına uzanıyorum, sadece yolcu tarafı açılıyor.

"Hadi, Maddie!" Adam direksiyonun arkasından sesleniyor. "Sen ön koltukta oturuyorsun."

Yüzümü buruşturuyorum. İkizler birbirleriyle konuşurken sessizce arka planda kaybolma umudum buraya kadarmış. Bu beni grubun tam ortasına koyacak.

Şaşırtıcı bir şekilde, ben yerleşip kemerimi bağladıktan sonra, Adam hemen şakalara veya sondaj sorularına başlamıyor. Bunun yerine yola çıkıyor ve GPS'ine tanıdık bir iş yeri yazıyor.

Taco Bell

Neredeyse gülümseyecektim. Neredeyse.

Ama bu ifade, nasıl yapacağımı bilmediğim bir kas hareketi gibi geliyor. Sanki unutmuşum gibi.

Sessizlik içinde yemek zincirine gidiyoruz. Adam arabada bizim için sipariş veriyor, yıllar önce hep seçtiğimiz aynı seçenekleri alıyor.

Kendimi hem bu kadar boş hissedip hem de göğsümde rahatsız edici bir baskı hissetmem çok tuhaf.

Giyindim. Yemek yedik. Şimdi geldikleri için teşekkür edip onları evlerine gönderiyorum.

Boğazımı temizlerken çıkardığım ses küçük arabada aşırı yüksek çıkıyor. "Ziyaretiniz için teşekkürler, ama-"

"Mesajlarıma cevap vermeyi bıraktın." Adam benim üzerimden konuşuyor ve mesafe yaratma çabamı kesiyor.

Suçlu bir kızarıklık yüzümü kaplıyor. savunmak için herkesin mesajlarına cevap vermeyi bıraktım. İşle ilgili olmayan herhangi bir konuda iletişim kurmak çok... aşılmaz görünüyordu.

Özellikle de Dom'un adı telefonumda görünmeye devam ederken.

"Özür dilerim. Daha iyisini yapacağım." *Yapacak mıyım peki?*

"Maddie." Adam başparmağıyla direksiyona vuruyor. "Bu beni ilk hayaletleyişin değil."

Bu gidişle hiçbir şey yiyebileceğimden emin değilim, suçluluk duygusu içimi hazmedilemez bir yumak haline getiriyor. Daimi ayrılışımın ikizler üzerindeki etkisini düşünmeme asla izin vermedim, kendi kalp ağrımına çok odaklanmıştım.

"Biliyorum. Yaptığım çok boktan bir şeydi." Ama görünüşe göre marka için. Çünkü ben değer verdiğim bir adama patlayan, kardeşinin küllerini toprağa düşüren ve hayatındaki en önemli kişi ölmüş olmasına rağmen ağlayamayan boktan bir insanım.

"Bence bu kendini korumak içindi" diyor.

Adam'a göz kırpıyorum, onu olarak duyduğumdan emin değilim. "Ne?"

Ama cevabımı hemen alamıyorum, çünkü dürümünden büyük bir ısırık alıyor ve yavaşça çiğniyor. Adam ancak yutkunduktan sonra netleşiyor.

"Panikledim," diyor. "O yazdan sonra, mesajlarımıza cevap vermeyi bıraktığında. Sana bir şey olduğunu düşündüm. Oraya taşındığını öğrendiğimde Dom'a beni Seattle'a götürmesi için yalvardım, böylece seni kontrol edebilecektim."

"Sen mi yaptın?" Boğazım sıkışıyor ve inhalerimi eşofmanımın cebine koyuyorum. Duygusal durumlarda ciğerlerimin çalışacağına güvenmiyorum.

Bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor. "Belli olmadıysa diye söylüyorum, eskiden sana biraz takıntılıydım Maddie Sanderson." Yüzünü buruşturuyor. "Perry'nin bir özelliğiymiş meğer." Ben buna bir yanıt bulamadan Adam başını sallıyor ve devam ediyor. "Ama Dom ne kadar ciddi olduğumu anlayınca beni oturttu ve senin gitmenin onun suçu olduğunu söyledi. Seni kızdırmış ve affedilemez bir şey yapmış, sen de onun etrafında olmak istememişsin." Adam başparmağını tedirgin bir hareketle alt dudağına sürüyor. "Çok öfkeliydim. Bir ay boyunca onunla konuşmadım. Ama seni asla suçlamadım."

Bu itirafı karşısında tüm vücudum ağrıyor. "Yapmalıydın. Dom'a kızgın olsam bile, ikinizi de dışarıda bırakmamalıydım. Gitmemeliydim..." Bunu söylerken tökezliyorum ama yine de konuşmaya devam ediyorum. "Seni terk etmemeliydim."

Lanet olsun. Gittim.

Adam ve Carter'a, hayatımdaki herkesin bana her zaman yaptığını yaptım.

Adam uzanıp elimi tutuyor ve parmaklarımı nazikçe sıkıyor. "Dom seni kızdırmak için ne yaptığını bize hiç söylemedi ama tahmin edebiliyorum. Ve yine yaptı, değil mi?"

Rosaline'i bana tercih etti.

En azından tavuskuşu yatak odasında tek başıma dururken onun adını söylediğinde böyle hissettim. Gelmeyeceğini, çünkü Rosaline'in ona evlerinde ihtiyacı olduğunu söyledi.

Adam'ın sorusuna cevap vermek yerine "Telefonlarına cevap vereceğim," diyorum. "Ve mesajlarına. Yemin ederim. Ve seni ziyaret edeceğim. Gelip atölyeni görmek istiyorum." Bana kiraladığı stüdyo alanından bahsetti ve bahse girerim harika eserlerle doludur ve yeni kesilmiş ahşap gibi kokuyordu.

Adam elimi tekrar sıkı. "Güzel. Bu hoşuma gider. Bir sonraki yüzme yarışında onun yavaş kışına tezahürat yapmak için benimle gelebilirsin." Adam arka koltuktaki ikizine doğru bir başparmak attı. "Ama biz senden bahsediyoruz."

gözlerimi dikiz aynasına ve Carter'ın bakışlarıyla buluşturuyorum.

Bazen kadar sessiz oluyor ki orada olduğunu untabiliyorum.

Ama ben asla yapmam.

"Hayat nasıl, Carter?"

Gözlerinin kenarları bilmiş bir gülümsemeyle kırıştı. Konuyu değıştirme girişimim biraz açıldı.

"Tamam. Adam ve benim Dom'un arabasını sarmamız gerekip gerekmediğini anlamaya çalışıyorum."

İnliyorum ve Perry'nin şaka maskaralıklarının acı tatlı anılarıyla bombardımana tutulmuş başımı gösterge paneline bırakıyorum.

"Yapma bunu. Dom teknik olarak yanlış bir şey yapmadı. En azından bu sefer değil. Ben sadece..." Titreyerek içimi çektim. "Bir şeye başlıyorduk. Ve bunun kötü bir fikir olduğunu fark ettim."

"Neden?" Adam soruyor, soru biraz karışık çünkü Taco Bell'in cazibesi çok fazlaydı ve burritosundan bir ısırık daha aldı.

Omuz silkiyorum. "Biz çalışmıyoruz. Birçok nedenden dolayı." Çoğunlukla benim. Sorun benim.

"Dom'la birlikte olmak seni mutlu ediyor mu?" Adam sanki cevaplaması en basit soru buymuş gibi soruyor.

"Dom'la birlikte olmak beni..." Çok farklı şeyler. Mutlu.

Kızgın. Neşeli. Kızgın. Baş döndürücü.

Ama çoğunlukla... dehşete düştüm.

"Dom'la vakit geçirmek çalışmayacağımızı açıkça ortaya koydu," diye devam ediyorum. "Ve bu sorun değil." *Lütfen iyi olmama izin ver. Bunu atlatmama izin ver.* "Ama bu kardeşinle benim aramda. İkiniz hakkında hissettiklerimi etkilemez. O zamanlar etkilememeliydi. Şimdi de buna izin vermeyeceğim."

Sırayla ikisinin de gözlerine baktığımdan emin oluyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim.

Gerçekten. Benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

Adam uzanıp dizimi sıkıyor. Carter da aynısını omzuma yapıyor, sonra öne doğru eğilip omuzlarını koltuklarımızın arasına sokuyor ve telefonunu arabanın Bluetooth'una bağlayana kadar ekrandaki düğmelere basıyor.

"Adam yemeği seçtiğine göre, biz de müziği seçeriz."

Kalbimin nostaljik bir sevinçle çarpmasına neden olan eski bir nakarat. Bir an sonra *Wicked* müziği başlar ve Carter sesi açar. Adam

İlk başta homurdanıyor, ama çok geçmeden bizimle birlikte yerçekimine meydan okuduğunu söylüyor.

Yağlı yemekler yerken ve Broadway yıldızlarıymışız gibi davranırken, göğsümdeki baskı hafifliyor ve boşluk... Şey, yok olmuyor.

Ama üzüntünün açtığı boşluk azalıyor. Sadece bir dokunuş.

Çünkü şu anda yalnız değilim. İkizler beni terk etmemekle kalmadı, *ben* onları terk ettiğimde ikisi de beni aradı. Bana tutundular.

Ve şu anda, kardeş gibi hissediyorlar.

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Thirt□-Nine

"Ben bakarım!" Kapım çalındığında Adam bağıyor. Alt kat komşumun çok gürültü yaptığımız için bizi azarlamaya geldiğini düşünerek irkiliyorum. Ama dairemde sadece Adam ve Carter değil, Jeremy ve Tula da varken sesimi alçaltmak çok zor. Arkadaşlarım bu sabah kruvasanlarla ve Perry ikizlerinin onları bir gün farkla geçtiğinden habersiz, beni üzüntü battaniyemden çıkarma kararlılığıyla geldiler.

Tabii ki arkadaşlarım "Görünüşe göre bu işi halletmişler" deyip gitmediler. Hayır, kendilerini *benim* daireme davet ettiler ve bir yandan mutfağında kahvaltı hazırlarken bir yandan da genç Maddie hakkında sorular sormaya başladılar. Bu şekilde geçen bir saatten sonra Jeremy ve Tula'dan ne kadar çok şey sakladığımı görmezden gelemiyordum. Geçmişim hakkında ne kadar az konuşmuştum.

Yine de bu farklıydı. Gençliğimi Adam ve Carter'ın bakış açısından dinlemek. Sanki tanıdıkları için şanslı oldukları havalı bir kızmışım gibi hakkımda hikâyeler anlattılar. Bu akıl almaz bakış açısını hâlâ sindirmeye çalışıyorum. Bir noktada Jeremy ortadan kayboldu ve ortağı Carlisle ve bir kucak dolusu masa oyunuyla geri döndü. İşte o zaman işler gerçekten başladı.

Sanki ne kadar gürültücü olurlarsa o kadar az zaman geçireceğimi düşünüyorlar.

umutsuzluğa geri dönmek zorunda.

Adil olmak gerekirse, işe yarıyor gibi görünüyor.

Bu ve yeniden alevlenen rekabetçi doğam. Kapı çalındığında, harika bir şarkıcı ama berbat bir sanatçı olan Carter'a bir dizi Pictionary tahminini bağırarak söylemeyi henüz bitirmiştim.

Eğer alt kattaki Bayan Boyd beni azarlamak için buradaysa "*Hangi* lanet olası evren, *bu* bir iyilik perisi mi?!" diye soruyorsam, bunu hak ediyorum demektir.

"Bekle, Adam," diye sesleniyorum arkasından, benim yerime kimsenin azar işitmesini istemediğim için ayağa kalkarken. "Ben bakarım."

Ama adam çok hızlıydı, yüzünde büyüleyici bir sırıtişla çoktan ön kapıma gelmişti. Kapı tokmağını çevirip kapıyı açtığında, yüzündeki memnuniyet ifadesinin önce şaşkınlığa, sonra da gerginliğe dönüşmesini izliyorum.

"Adam?" Derinden gelen ses çok net ve ayaklarımı öyle hızlı durduruyor ki, tüylü çoraplarım parke zeminde kaymama neden oluyor.

"Dom!" Adam gergin bir kahkaha atıyor. "Hey, kardeşim! Ne tesadüf, değil mi? Geleceğinden haberim yoktu."

Ve işte orada. En çok görmek istediğim adam, aynı zamanda bir battaniye çığının altında en çok saklanmak istediğim adam.

Dom'u şimdi gördüğümde, yakın zamandaki anılarımın ezilmesi sonraki birkaç nefesimde nefesimi kesiyor.

Alpine Gölü'nün kıyısında kollarını bana dolaması. Onun mükemmel geleceğinin bir parçası olduğumu söyleyen sesi.

Beni yakında göreceğine yemin ettikten sonra havaalanındaki ateşli öpücüğü. Telefonda bana gelemeyeceğini söyleyen sesi. Rosaline'in adını ve evimizi söylemesi.

Yalnızken ve kardeşime ihtiyacım varken Josh'un mektubunu bana okumayı reddetmesi.

Aniden ortaya çıkışına nasıl tepki vereceğimi bulamayacak kadar onunla ilgili iyi ve kötü şeylere karışmış durumdayım.

Ayrıca, yirmi dört saat önce ikizler beni keşfettiğinde olduğumdan çok daha iyi toparlanmış. Dom ütülenmiş pantolon ve cilalı mokasen ayakkabılarla mükemmel bir düğme-up giyiyor. Saçları şekillendirilmiş ve yüzü tıraş edilmiş. Bu muhasebeci Dom. Eşiğimde duruyor ve her zamanki gibi yıkıcı görünüyor. Geniş omuzları, koyu renk gözleri ve

Varlık.

Neyse ki Adam Perry dünyada var.

"İçeri gelin. Partiye katıl. Çeteyi tanıyorsun, değil mi?" Adam bir elini Dom'un omzuna atıyor ve kardeşini evin içine çekiyor. Sonra da kapıyı kapattı.

Kapıyı açıp hepimizi içeri hapsetti.

Ve Dom'un aslında herkesi tanımıyor olmasının yarattığı gariplik karşısında yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Jeremy ile beklenmedik karşılaşmamızdan sonra Dom'u Tula ve Carlisle ile resmen tanıştırmak için bir zaman bulmayı planlamıştım. Ama Idaho gezisinden bu yana Seattle'a ilk kez geliyor.

Dom'un keskin bakışları odayı tarıyor, Jeremy, Tula ve Carlisle'a başlarıyla onay işareti veriyor. Carter'a geldiklerinde gözleri kısılıyor.

Dom bana baktığında, normalde okunamayan yüzündeki ihaneti görüyorum.

"Kardeşlerimle iletişim halindesin."

Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ama sonra öfkeyle beslenen şaşkınlık onu çözüyor. "Hayır. Aslında, telsiz sessizliğimi ortaya çıkmam için bir davet olarak algıladılar. Görünüşe göre sen de öyle yapmışsın. Bugünlerde bir kız doğru düzgün hayaletlik yapamıyor mu? Bir dahaki sefere bir minibüs alır ve şebekeden uzakta yaşarım."

İğnelemeyle örtülmüş rahatsızlık. Benim eski dostum. Dom'un dudakları geriliyor, sonra gevşiyor.

"Konuşmamız gerek."

"Misafirlerim var." Arkadaşlarımdan oluşan koruyucu bir bariyer şu anda beni Dominic Perry'ye saldırmaktan alıkoyuyor.

Ya da yüzünü öpmek.

Ya da pencereden tırmanıp yangın merdivenimden aşağı inmek.

Hangisini daha çok yapmak istediğimi bilmiyorum, ama her üçü için de eşit derecede güçlü bir dürtü duymam muhtemelen sağlıklı değil.

"Hey, çocuklar!" Jeremy bağdaş kurup oturduğu yerden sıçırıyor ve odadakilerin dikkatini çekiyor. "Bu daireyle tamamen aynı plana sahip ama yere üç kat daha yakın bir daire görmek ister misiniz?"

"Sevdiğimi biliyorsun!" Adam da aynı coşkuyla karşılık veriyor ve ben de Jeremy'ye yönelmemin nedeninin bana Perry'yi hatırlatması olup olmadığını merak ediyorum.

Tula Carlisle'a, "Biliyor musun, sanırım senin evinin neye benzediğini bile unuttum," diyor.

"Evet. Ve ocağı açık bırakmışım," diye ekliyor Carlisle. "Ne aptalım. Gidip onu kapatmalıyım. Derhal."

Carter sadece omuz silkiyor. "Tabii. Gidelim."

Tampon açım beni derhal terk edince ağzım açık kaldı. Ve tek başımayım. Dominic Perry ile.

Adam bir adım öne çıkıyor ve kendimi birden kendi evimde bir av gibi hissediyorum. Onun yoğun bakışları ve kusursuz giyimli vücudu tarafından takip ediliyorum. Gözlerimi ondan ayırıp kanepeyi işaret ediyorum.

"Otur. Beliriyorsun. Evimde aylaklığa müsamaha göstermem. Bu kesinlikle kurallara aykırı."

Emrime uymuyor. Onun yerine, Dom tam önümde durana kadar adım atıyor.

Gecikme bine ayarlandı.

O kadar yakın ki sedir kokusunu alabiliyorum ve alnındaki seğıren damarı görebiliyorum.

"Neye *tahammül edemiyorum* biliyor musun? Seninle hayatın tadına bakmama izin vermen, sonra da işler tam olarak planladığın gibi gitmediğı anda ortadan kaybolman," diye homurdanıyor.

Adama bakakaldım. Sanırım kibarlık oyunu oynamıyoruz. Öfke içimi yakıp kavuruyor, bir sonraki sert sözlerimi körüklüyor.

"Ne olmuş yani? Beni terk etmene alışmam gerektiğini mi söylüyorsun? Eğer beni dışlarsan, çenemi kapatıp bununla başa mı çıkmalıyım?"

"Hayır-"

"Gelmedin. Josh'un mektubunu bana okumayı reddettin." Suçlamalarımı vurgulamak için parmağımla göğsüne vuruyorum. "İlişkimizin bitmesinin sebebi *ben* değilim. *Sensin*."

"Bitti mi?" Dom soruyu törpülüyor.

Sanırım hayaletlerle ilgili sorun da bu. Bir şeylerin bittiğini asla tam olarak netleştiremezsiniz.

"En başından hiç başlamamalıydık." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak, hayati organlarımı koruyormuş gibi değil de korkutucu görünmeyi umuyorum. "Keder yüzünden yaptığımız bir hataydı. Ya da yalnızlık. Ya da her neyse."

"Hayır," diye homurdanıyor. "Değıldi. Şimdi size mektubu okuyacağım çünkü bu konuyu telefonda konuşmak istemedim. Seni görmem gerekiyordu.

Gözlerime bakmasan bile yüzüme bak."

Dom arka cebinden tanıdık bir zarf çıkarıyor ve zarfın yırtılmış kenarını görünce kalbim acıyor.

Duymak isteyip istemediğime karar vermeden mektubu çıkarıp okumaya başlıyor.

Sevgili Maddie ve Dom,

Kuzey Dakota'ya hoş geldiniz!

Şu anda dev bir kuşun yanında ya da altında duruyor olmalısınız.

Benim için bir resim çek.

Şimdi, ikinizin de burada benim anıma ne yapmanızı istediğime gelelim.

Bu büyük bir şey. Öncelikle Maddie, senin işin dinlemek. Bu . Sadece dinle. Bir şeye karar vermeden önce Dom'un konuşmasına izin ver.

İkinci olarak, Dom, senin görevin kız kardeşime geçen yıl neden uzun bir süre konuşmadığımızı anlatmak.

Ve hey, belki de bu istek önemsizdir. Belki ona zaten her şeyi anlatmışsındır. Ama eğer seni tanıyorsam, Dom, ki sanırım hala tanıyorum, anlatmadın. Ve sana bir tavsiye vereyim.

Maddie'ye her şeyi anlat. Her zaman. Kendini tutma.

Keşke yapmasaydım.

Sevgiler,

Josh

"Bu ne anlama geliyor?" Tedirgin parmaklarım kazağımı yumrukluyor, örme kumaşta rahatlık bulmaya çalışıyordu. "Josh'la konuşmaman hakkında mı?"

Dom kâğıdı yeniden katlıyor, sonra ondan alabilmem için kolunu uzatıyor. Ben de mektubu açıp taradım. Her şey az önce okuduğu gibiydi.

"Tam olarak söylediği şeyi kastetti. Josh bir ay boyunca benimle ." Dom omuzlarını dikleştiriyor ve bundan sonra olacaklar için kendini hazırlıyor.

"Boşanma konusunda beni zorlayıp durdu. Gittiğinde bunu söyledi,

Rosaline ve benim birbirimize ihtiyacımız olacaktı. Aramızda her ne olduysa affetmeli, unutmalı ve evliliğimizi yeniden inşa etmeliydik. Bir gün kendimi ." Dom konuşurken tüm vücudu gergindi. "Ona Ros ve benim en başından beri hiç evlenmememiz gerektiğini söyledim. Yeminlerimi ederken bile bunun bir hata olduğunu biliyordum."

Başımı geriye atıp hızla gözlerimi kırptırıyorum. "Sen... Ne?"

Dom bana doğru eğiliyor, ciddi bakışları benimkileri kavıyor. "Josh'a Rosaline hamile olduğu için evlendiğimizi söyledim."

Bu son üç kelime kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor, hafızam beni Dom'un evlenme teklifini izlediğim o sabaha geri götürüyor. Gözlerinde yaşlar vardı, kirpiklerinde narin mücevherler gibi parlıyordu.

Onların mutluluk gözyaşları olduğunu düşünmüştüm. Bir sürü şey düşünmüştüm.

"Ama" diyorum, nefesim daralıyor, "senin çocuğun yok." Dom'u hatırlatan her şeyi hayatımdan ne kadar çıkarmaya çalışsam da bunu biliyordum.

Bakışları parlak ayakkabılarına düşüyor ve bir sonraki konuşmasında sesinde bir kalınlık duyuyorum.

"Düşük yaptım. Evlendikten bir ay sonra."

İlk düşüncem beklenmedik bir acı dalgasıyla geldi.

Josh, Dom'un kaybettiği ilk kişi değil.

Adam tam bir planlamacı. Babalık bir sürpriz olabilirdi ama o hemen bu rolün içine daldı. İsim seçer, yatak odasını boyar, en güvenli araba koltuğunu araştırır. Muhtemelen doğmamış çocuğu için bir üniversite fonu başlatmıştır.

Ve sonra çocuk yoktu.

Dom'un kontrol edemediği boktan bir şey daha. Muhtemelen onu mahveden bir kayıp. Belki yara izleri bırakmıştır.

Josh'un teşhisinin yeniden açmış olabileceği yaralar.

İçimden ona sarılmak geliyor ama onun yerine kollarımı kendime doluyorum. "Özür dilerim. Bilmiyordum. I..." Parmaklarımı yanlarıma gömüyorum ve üzüntümün yanında hâlâ için için yanan öfkeyi uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Sana kızgındım."

Ama böyle bir şeyin olmasını asla istemezdim. Üzgünüm, Dom. Gerçekten, gerçekten üzgünüm."

Çenesini göğsüne doğru eğiyor. "Rosaline ile ilişkimizin bu uzun sürmesine izin vermemeliydim. Düşükten sonra sanırım rahat olduğumuz için birlikte kaldık. İkimiz de istikrarlı bir şeyler istiyorduk. Josh bize öleceğini söyleyene kadar evliliğimizi gerçekten gözden geçirmedik."

Gerçekten baktılar mı? Yoksa kaçınılmaz ölümlülükleri hatırlatıldığında hayatlarını sarsmak için acele bir karar mı verdiler?

"Aramızdaki her şeyi mahvettiğimi biliyordum," diye itiraf ediyor. "Numaramı engellediğinde ve taşındığında. Ben sana söyleyemeden teklifimi öğrendiğini biliyordum."

"Ben bunu öğrenmedim. *Duydum.*"

Dom'un yüzünü korku kaplar. "Sen ne?"

"O sabah senin evine gittim. Çünkü... Boş ver. Önemli değil." Kaybına ve kederine duyduğum sempati sesimdeki acıyı hafifletmiyor. "Başka birine evlenme teklif ettiğini duymak ya da daha sonra bana söylemen, fark etmez."

"Tabii ki önemli."

"Hayır, Dom. Değişmez. Ne değiştirdi ki?" Geçmişe daha net bir bakış açısının hala aynı sonuçla bittiğini fark ettiğimde öfkeli, incinmiş kelimeler ruhumdan dökülüyor. "Tereddüt etmedin. Başka bir fikir bulmak için bir an bile duraklamadın. En azından bir *gece önce* ilk orgazmını yaşattığın kıza 'Hey, bu iş bir yere varamaz çünkü lise aşkımın hamile olduğunu öğrenmenin bir evlenme teklifi gerektirdiği on dokuz ellili yıllarda yaşadığıma karar verdim' demek için tek bir gün bile beklemedin. " Şimdi nefes nefeseyim, yanaklarım geçmişte bıraktığıma kendimi ikna ettiğim aşağılanma duygusuyla kızarmış durumda.

Dom bana bakıyor, gözleri kocaman. "Senin ilk-"

"Bebek yoldayken benim önceliğin olmamam mantıklı olurdu, biliyorsun," diye onun üzerinden konuşuyorum. "Her şey dağınık ve garip olurdu, ama bu kararı vermeden önce benimle konuşsaydın, en azından önemseydiğini bilirdim. İstedğim gibi olamasak bile senin için bir anlam ifade ettiğimi." Kollarım bir mengene gibi

Kendimi elimden geldiğince bir arada tutmaya çalışıyorum. "Ama sen sadece baba olmayı benimle bir şeyler başlatmaya tercih etmedin. Rosaline'in *kocas* olmayı seçtin. Rosaline'in sana ihtiyacı vardı. Ve sen beni unuttun. Beni terk ettin. Sadece düşündüğümden farklı bir nedenden dolayı." Başımı sallıyorum, neredeyse gülesim geliyor. "Aşk için değil. Sorumluluk için." Kalbim susmak istiyor ama ağzımdan kelimeler dökülmeye devam ediyor, kapanmayı reddeden enfekte bir yara gibi acımı sızdırıyor. "O kadar üzgündüm ki, yaptığımız şeyden hoşlanıp hoşlanmadığını bile hatırlayamadım." Ondan uzaklaşıp mutfağımda volta atıyorum. Dom her hareketimi izliyor. "Sen kaçmış değildin. Sadece bendim. Ailene yardım eden kız için bir iyilik yaptın."

"Bana bunu düşünmediğini söyle." Emri sessizce söylüyor. Dikkatlice. "Hâlâ düşünüyorum," diye karşılık veriyorum. "Ben senin en iyi arkadaşının aptalca aşık olduğu küçük kardeşiydim. Ailene yardım ettiğim için teşekkür olarak bana harika bir gece yaşattın." Onunla yüzleşmek için dönüyorum, gözlerinin içine bakmayı planlıyorum ama sadece boğazının boşluğuna ulaşabiliyorum çünkü ben bir korkağım. "Benimle ilgilendin. Yaptığın şey bu. Ama... lanet olsun." Gözlerim sanki ağlıyormuşum gibi pütür pütür oluyor ama yine de gözyaşlarım . "Beni terk ettiğinde Sonunda, her şey acıma hissi uyandırıyor."

"Acıma değildi. Mükemmellikti!" Dom gürlüyor. "Sana bu şekilde dokunmak mükemmellikti." Tekrar benim alanıma girerken vücudu çok fazla ısı yayıyor. "İşte *bu* yüzden Josh haftalarca benimle konuşmayı reddetti. Rosaline'le aşk yüzünden değil hamilelik yüzünden evlendiğimi söylediğim için çok öfkeliydi. Ona karşı böyle hissedemezdim. Sana aşık sonra olmaz."

Dünya başıma yıkılıyor ve kendimi sabit tutmak için mutfak tezgahına tutunuyorum.

"Beni sevdin mi?" Bu tek başına yeterince büyük, ama diğer kısmı da ekle? "Josh'a bana aşık olduğunu mu söyledin?"

Lanet olsun.

Josh'un ne istediğini bildiğimi sanıyordum. Bu gezilerin neyle ilgili olduğunu. En iyi arkadaşının küçük kız kardeşiyle ilgilenmesini. Ya da belki de suskun dostuna hayatın programlardan ve yapılacaklar listesinden ibaret olmadığını göstermemi.

Peki ya kardeşimin farklı bir amacı olsaydı?

Josh, Dom'un beni sevdiğini biliyordu.

"Bu gezileri planladığını biliyor muydun?" Suçlamayı Dom'a yönelttim. Cenazede şaşırılmış görünüyordu ya da ben öyle sanıyordum. Benim için berbat bir gündü ve artık neye inanacağımı bilemiyorum. "Tüm bunlar bir çeşit... mezardan çöpçatanlık mıydı?"

Dom başını sallar. "Josh'un ne düşündüğünü bilmiyorum. Ne istediğini bilmiyorum. Ve hayır, bana gezilerden bahsetmedi. Tek bildiğim bana karşı sessiz kaldıktan sonra, birkaç ay sonra bir gün aniden beni aradı. Sinirlendiği için özür diledi. Dedi ki..." Dom boğazını temizler. "Seni sevdiği için birine asla kızamayacağını söyledi. Ve seviyorum Maddie. Seni seviyorum. O zaman da seviyordum."

Güney Dakota'ya doğru yaptığımız araba yolculuğundaki sözler aklıma geliyor.

"Nefes alabildiğimde seni görebiliyordum."

Ne olmuş yani? O yaz Dom sonunda beni gördü ve bana aşık mı oldu?

Onun rahatlama yok. Huzur ya da aklanma hissi yok. Sadece panik var.

"Düşündüğün gibi esnek değil," diye çıkışıyorum, ayaklarımı sürüyerek uzaklaşıyorum, tek bir çentik bile azaltmayı reddeden yoğunluğundan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Bana aşık mı oldun? Ne olmuş yani? Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor? Çünkü tek duyduğum, beni sevdiğini düşündüğün ve yine de beni terk ettiğin. Benim için hissettiklerin yeterli değildi."

"Yanlış seçim yaptım." Dişlerini sıkarken çenesi kaskatı kesilmişti. "Senden ayrılmak bir hataydı."

"Peki, seni tekrar yapmaktan alıkoyacak ne var? Boşanmanızın Josh'un teşhisine karşı garip bir keder tepkisi olduğunu ve Rosaline ile aslında birbirinize ait olduğunuzu fark etmenizi engelleyecek ne var? Hâlâ birbirinizin hayatındasınız. O hâlâ muhtemelen gezegendeki en güzel insan." Sesim tizleşiyor ve sırtım tezgâha gömülüyor çünkü ondan olabildiğince uzaklaşmış durumdayım. "Ben ise çoğu geceyi bulmaca çözerek ve ölmüş kardeşiyle konuşarak geçiren ve sadece patronumun beni görebileceğini düşündüğümde gülümseyen tuhaf bir kıyım. Sorumluluk sahibi, şefkatli, sadık ve fazlasıyla yakışıklısın." Önce tüm güzelliğiyle onu, sonra da artık kolunda bir delik olan eski kazağımla beni işaret ediyorum çünkü ben

gevşek bir ipliği çok fazla çekiştirdi. "Benimle birlikte olman hiç mantıklı değil." İçinde çok fazla yer kapladığı küçük dairemin etrafında el sallıyorum. "Ben burada yaşıyorum, sen ülkenin öbür ucunda. Birbirimizi sadece küllerimizi savururken görüyoruz. Yani duygusal olarak berbat haldeyken. Ve o yolculuklar da bu sonra bitti." Bu düşünceyle mideme keskin bir ağrı saplandı.

Josh'tan bir mesaj daha.

Kardeşime son bir veda.

Dom'u görmek için bir garanti zaman daha.

Ama bu sadece gelirse tabii.

"İkimizin birlikte olması sorumlu bir seçim değil. Sorumlu seçim *ben değilim*. Peki bunu yapacağına nasıl güvenebilirim? Çünkü bunu sadece bir kez yapamazsın. Her gün benimle birlikte olmayı seçmek zorundasın. Ve bir gün başka bir yolu seçebileceğini bilmekle başa çıkamam." İçimdeki acıyı bastırmak için kelimeleri zorluyorum.

Sonra o da herkes gibi gidecek.

Dom'un ifadesi duygular arasında gidip geliyor ve ne hissettiğini çözmem imkansız hale geliyor. Sanki çözebilirmişim gibi.

"Tuhafsın," diyor sonunda ve ben irkiliyorum. Ama daha bitirmemişti. "Çok tuhafsın Maddie Sanderson. Ve ben buna bayılıyorum." Telaşlı bir elini saçlarında gezdiriyor ve özenle şekillendirdiği saçlarını karıştırıyor. "Kişiliğinin yarısının bulmaca gibi olmasını, diğer yarısının da bana bok atmasını seviyorum. Bazen sessiz olmanı ama kocaman gülmeni seviyorum. Annene ve büyükannene rağmen nazik olmanı seviyorum. Kendi başına ayakta durabilecek kadar güçlü olmana rağmen seninle ilgilenmeme izin verdiğin zamanlar olmasını seviyorum. Bunca yıldır seni sevmekten hiç vazgeçmedim." Dom bana doğru bir adım atıyor, sonra topuklarının üzerinde geri sallanıyor. "Ama bizi mahvettiğimi biliyordum. Rosaline'le ayrılacak bile, ben her şeyi berbat ettiğim için sen gitmiş olacaktın. Haklısın. İstedğim kadınla birlikte olamadığım için sorumlu davranmaya çalıştım. Kaybettiklerimizin yasını tutarken Rosaline'e bakmak için. Evliliğime bağlı kalmak için. Ama sonra Josh senin adından bahsetti ve ben bittim. Bana senin hayatınla ilgili küçük bir şey söyledi ve ben tekrar düştüm. Kasamın şifresinin neden senin doğum günün olduğunu bilmek ister misin?" Gözleri

Benimkini yakalamaya çalışıyor ama ben onun yerine omzunun üzerinden Rocky Dağları'nın çerçeveli yapbozuna bakıyorum, bedenim cevabı daha iyi duymak için onunkine doğru eğilmek istese bile. "nk ben de seninle ilgili düşünceleri gerçek anlamda kilitlemeye çalıştım. Hiç işe yaramadı. Senin hakkında hissettiklerim geçmiyor."

Kalbim o kadar sert atıyor ki ciğerlerimin ihtiyaçı olan değerli alanı kaplıyor.

Dom beni seviyor.

Yeterli olmasını istiyorum. Ama yeterli olmadığını biliyorum.

"Sana güvenmiyorum. Kimseye güvenmiyorum. Ben bunun için yaratılmadım." "Ne için yaratılmadın?" Dom sert tonunu yumuşatır.

"İlişkiler. Birini sevmek. Onlara güvenmek." Başka bir gevşek iplik buldum ve bu kazakla bir yakınlık hissediyorum. İkimiz de zlyoruz. "Artık güvenmiyorum. Seninle olsaydım, her zaman korkardım. Aşk artık çok nemsiz. İnsanlar seni sevip terk edebiliyor. Bunu her gün yapıyorlar." Başımı sallıyorum. "Bunu tekrar yaşayamam. Her gün bunun için endişelenemem."

Hayatım boyunca insanların bana sırt çevirmesiyle yaşamak zorunda kaldım. Babamın.

Cecilia.

Florence.

Dom.

"Maddie-"

"Hayır. Bu yeterli değil. Benim için hiçbir şey yeterli değil. Ben kırdım."

Ne zaman oldu bilmiyorum. Belki de hayatımın her günü kırılıyordum. Küçük kırılmalar yavaş yavaş parçalanmaya dönüştü ve şimdi sadece kendi irademle bir arada tutmam gereken bir insanın paralarıyım. Başka kimsenin yardımı olmadan. Çünkü onların beni tutacağına nasıl güvenebilirim? Paralarımı bir arada tutması için başka birine nasıl güvenebilirim? *Ben* bile paralarımı bir arada tutamıyorum.

Dom bana yıkılmış gibi bakıyor.

Artık onun gözlerine bakamıyorum. Artık onun etrafında olamam. Onun sevgisinin cazibesi ile sürekli gvensizliğim olan zehirli korkunun birbirine karışmasına izin veremem. Onun hayatımdan çıkmasına ihtiyaım var. Bu bağı koparmalıyım. Dom'u kendimden, kendimi de ondan kurtarmalıyım.

"Alaska. Planlamaya ben başlayacağım. Son eyalete gideceğiz. Josh'a veda edeceğiz." Derin bir nefes çekiyorum. "Ve birbirimize veda edeceğiz."

"Hayır."

Onu görmezden geliyorum. "Artık birbirimizin yanında olmadığımızda bu da geçecek. Kendini bana karşı sorumlu hissetmediğinde. Farklı bir şey istediğini fark edeceksin." Ve o bunu yaptığında ben ikincil hasar olmayacağım.

"Hayır," diye tekrarlıyor Dom. "Bitmemizin nedeni *ben değilim*," diyor, daha önceki sözlerimi tekrarlayarak. "Ben hiçbir yere gitmiyorum. Ne şimdi ne de Alaska'dan sonra. Planla ya da yapma. Sana hâlâ takıntılı olmamın nedeni bu seyahatler değil." Odanın öbür ucundan bana doğru yürüyor. "Aramızdaki bu mesafe senin beni uzaklaştırman. Seni terk etmemi sağlamaya çalışıyorsun." Bir kez daha beliriyor, sesi uyarı dolu. "Şunu iyi anla Maddie. Gitmeyeceğim."

Kaygı savunmaya dönüşüyor ve beni kendime getiriyor.

"Ne yani? Şimdi de benim daireme mi yerleşiyorsun?" Ona ters ters bakıyorum. "Adam ve Carter kardeşlerin olabilir, ama seni buradan bedensel olarak çıkarmalarını istersem, bunu yapacaklarına dair bahse girmek ister misin?"

Dom sırtıyor. "Deneyebilirler." Sonra uzanıp bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Yine de teorini test etmek zorunda değiliz. Evinize zorla girmeyeceğim."

"Güzel," diye mırıldanıyorum, bir an önce çıkıp gitsin de kendimi bir yığın yorganın içine gömebileyim diye can atıyorum. "Philly'ye güvenli bir uçuşla dön. Umarım ağlayan bir bebeği olan geveze bir sürüngenin yanına oturursun."

Dom'un yüz ifadesi bana kaşlarını çatmak yerine, daha çok kardeşlerinin yüzünde görmeye alışık olduğum muzip bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Evinde kalmayacağımı söyledim." Pislik herif çenemi kavırıyor, başparmağı yanağımın kıvrımlarında geziniyor ve kazara bunu yapmaya devam etmesine izin veriyorum. "Ama şehrinizi terk edeceğimi söylemedim."

"Ne?"

"Seni bulmamın neden bir hafta sürdüğünü bilmek istemiyor musun?" Yüz ifadesinden bir gölge geçiyor. "Beklemek istemedim. Sen telefonu yüzüme kapattıktan sonra, fırtına diner dinmez gelmek için bir bilet ayırttım."

"Evet, ama sen yapmadın." Sesim keskin olmak yerine nefes nefese, olması gerektiği gibi.

"Hayır," diye kabul etti. "Gitmedim. Çünkü bu sefer gidiş-dönüş bileti almak istemediğimi fark ettim."

Zaman duruyor ve acaba Alabama'daki Airbnb'mizde de böyle bir şey mi oldu diye merak ediyorum. Birisi o kadar şok edici bir şey söyledi ki tüm saatler düzgün çalışmayı bıraktı.

"Sen..."

Dom geri çekilerek bana alan açıyor ve ben de bunu nefes almak için kullanmaya çalışıyorum. Ama o konuşmaya devam ettikçe, onun sözlerinden başka bir şeye odaklanmakta zorlanıyorum.

"Bir şehir evi buldum. Buradan çok uzakta değil. Hazır olduğunda oraya yürüyebilirsin. Peki ya bu sabah?" Bir eliyle mükemmel ütülenmiş düğmeli ceketini düzeltiyor. "Mülakat sürecindeki son buluşma ve selamlaşmamı yaptım. Çok ukala görünmek istemem ama benden oldukça etkilendiler. Önümüzdeki birkaç gün içinde bir teklif almayı bekliyorum."

Korkunç bir şüphe ortaya çıkar. "Nerede görüşüyorsunuz?" Gözlerimi tutuyor. "Redford Ekibi."

"Siktir git," diye fısıldadım.

Dom'un gülümsemesi bu kez sert, bakışları delici. "Beni sevmediğini söyle. Ben de geri çevireyim."

"Siktir git," diyorum bu sefer daha yüksek sesle.

Benim sorumsuzca konuşmam onu korkutmuyor.

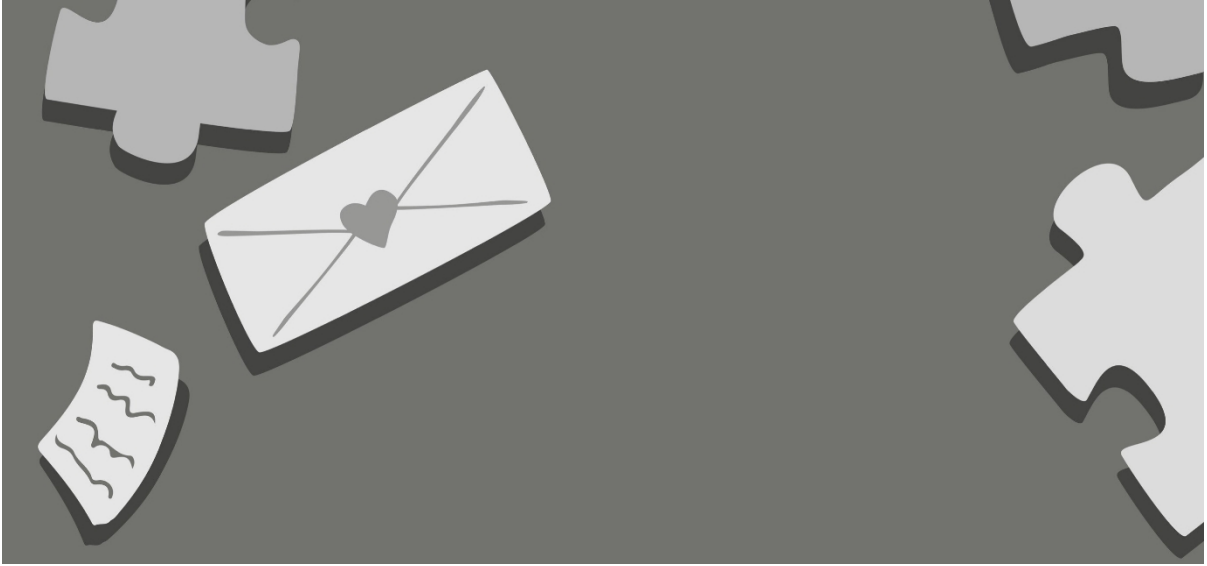
Dom'un gözleri üzerimde geziniyor, bakışları sahiplenici ve sonra başıyla onaylıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Topuklarının üzerinde dönüp kapıya doğru ilerliyor ve parmakları kapı koluna dolanmış halde duraklıyor. "Evinden ayrılıyorum ama seni terk etmiyorum. Hiçbir yere gitmiyorum." Dom konuşmasını pervaza veriyor ve buna minnettarım çünkü bakışlarının ağırlığıyla eşleşen bir sonraki kelimelere dayanabilir miydim bilmiyorum. "Her şeyi berbat ettim. Yine batıracağım. Beni bir kaidenin üzerine koymuştun ve ben o kaideden düştüğümde seni incittim. Her ne kadar senin için o adam olmak istesem de sana mükemmellik sözü veremem. Yemin edebileceğim tek şey, asla terk eden kişi olmayacağım. Ben seninim, Maddie Sanderson. Ve ne kadar sürerse sürsün beklemeye hazırım."

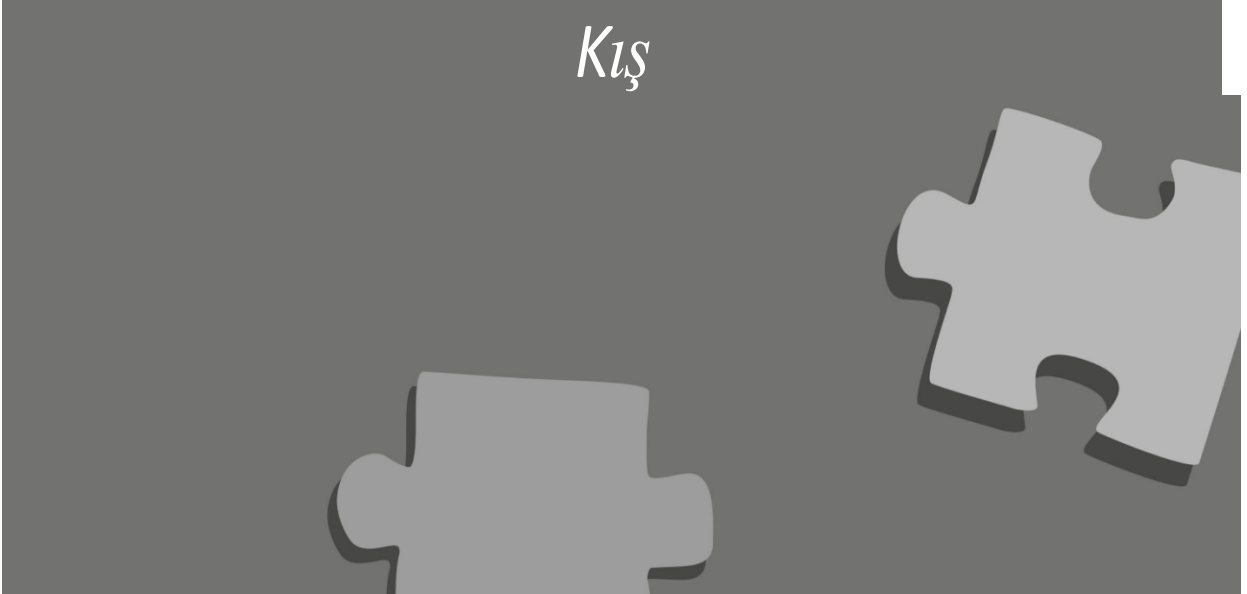
Sonra da gitti.

Ama bana söylediği doğruysa, fazla uzağa gitmemiş.

OceanofPDF.com

Kış

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Kırk

İki yıl önce bugün, kardeşim öldü.

Ve hayatımdaki en kötü günün yıldönümünde, dairemde tek başıma oturmuş, sadece dizüstü bilgisayarımın ekranının ışığıyla aydınlanan bir veri raporunu elle bitiriyorum çünkü önceden programlanmış adımlardaki bir aksaklık, yolun yüzde yetmiş beşinde çalışmayı bırakmasına neden oldu.

Gözlerim kaşınıyor. Belim ağrıyor. Tekrarlayan hareketler yüzünden parmaklarımdaki eklemler garip şekillerde patlamaya başladı.

Ama bunların hiçbiri kalbimi sıkkan kıymık kaplı el ile kıyaslanamaz.

Josh gitti.

Yalnızım.

Her acı verici vuruşta hatırlatıcılar geliyor.

Ve kardeşimin ölümünün üzerinden teknik olarak yıllar geçmiş olmasına rağmen hâlâ bu şekilde acı çektiğimde ısrar ettiği için evrene kızgıyım.

Neden dün hastanede onun soğuk elini tutmuşum gibi hissediyorum? Neden son nefesini verirken makinenin çıkardığı tıkırtılı sesi, gülüşünü hatırladığımdan daha iyi hatırlayabiliyorum?

Telefonuma sarılıyorum, elim titreyerek açıyorum ve üç yıl öncesine ait bir video bulana kadar umutsuzca videolar arasında geziniyorum.

Josh ekrandan bana sırtıyor ve ben de oynat tuşuna basıyorum.

"Hey, Magpie! Bak ne buldum." Ekran bir giyim mağazasının etrafında dönüyor, her yer kalın örgü kazaklarla kaplı. *"Nerede olduğumu tahmin edebilir misin?"* Kamera tekrar onun yüzüne dönüyor. *"Merak etme, tahmin etsen bile*

Yanlış, yine de senin için bir kazak getireceğim. Tıpkı senin sevdiğin gibi ekstra büyük."

Kıkırdıyor.

Bu .

Kulağa öyle geliyor.

Telefonu göğsümde tutarak dizüstü bilgisayarımı sehpanın üzerine bırakıyorum ve dolabıma gelene kadar dairemi karıştırıyorum. Orada, diğer sıcak tutan giysilerle birlikte Josh'un bana İrlanda'dan getirdiği zümrüt yeşili kazak asılı duruyor. sweatshirt'ü çıkarıyorum, sonra hediyeği başıma geçiriyorum ve beni içine çekmesiyle rahatlıyorum.

Dolaptan çıkmadan önce başka bir giysi dikkatimi çekiyor.

Letterman ceket.

Dom'un bana verdiği aptal şirket hediyesi. Redford Ekibi'nin bir parçası olduğu için artık çalışmadığı bir şirket. İş arkadaşlarımla onun hakkında konuşmalarına bakılırsa yıldız bir üye.

Dom'un doğal hali soğukkanlı, heybetli bir ağaca benzese de, iş yerinde cazibesini nasıl kullanacağını biliyor. Seattle'a geleli sadece birkaç ay oldu ve şirketin yarısı onun en iyi arkadaşı olmak istiyor. Diğerlerinin çoğu onunla çıkmak istiyor.

Redford dedikoduları arasında Dom'un başka biriyle birlikte olduğunu duyacağım günden korkuyorum.

Onun üzerinde hak iddia ettiğimden değil.

Yine de, işteki ilk gününden sonra bana gönderdiği mesaj var.

DOM: Bu bir yere gitmediğimi hatırlatmak için. Ama seni rahatsız da etmeyeceğim. Kontrolü bırakıyorum. Bundan sonra ne olacağı sana bağlı. Ben sabırlı bir adamım ve sen beklemeye değersin.

O zamandan beri bana mesaj atmadı, ben de cevap vermedim.

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Ama bugün biliyorum. Her şey acıdır.

Hiç düşünmeden Letterman ceketimi askıdan indirip kazağın üzerine geçiriyorum. Tüm bu katmanları giyeceksem muhtemelen ısıyı düşürmeliyim.

Dom'un ceketini ilk kez giymiyorum. Ama genellikle birkaç kadeh içtikten sonra ve seyahatlerimizde çektiğimiz fotoğraflara göz atma hatasını yaptığımda oluyor. Neden şimdi giymem gerektiğini sorgulamıyorum. Kollarımı gövdem etrafında kavuşturup tekrar dizüstü bilgisayarımın karşısına geçiyorum ve yere bağdaş kurup oturuyorum.

Bir süre sonra ön kapım çalındı. Gözlerimi kırıştıtırıp ovuşturuyorum ve diğer ağrılarımın yanı sıra şakağımın dibinde bir çarpıntının başladığını fark ediyorum. Bir iniltiyle ayağa kalkıyorum ve kendime yemek sipariş edip etmediğimi hatırlamaya çalışıyorum.

Ama kapıyı açtığımda Tula ve Jeremy'yi eşliğimde buluyorum.

Beni gözleri senkronize bir şekilde açılıyor. İşte o zaman, kat kat giydiğim kıyafetlerimin sıcaklığıyla başa çıkmak için bir noktada taytımı çıkardığımı hatırlıyorum. Şimdi kalçamın ortasına kadar inen kablo örgülü bir kazak ve bir letterman ceketle yalınayak duruyorum, muhtemelen bugünlerde iyi uyuyamadığım için gözlerimin altında koyu halkalar var.

"En son ne zaman yemek yedin?" Tula yanımdan geçerken elinde bir pizza kutusu taşıyordu.

"Daha önce." Takip edemiyordum. "Bana yemek getirmene gerek yoktu."

Kutuyu kasap bloklu adama koyuyor, sonra odanın öbür ucunda hâlâ açık olan dizüstü bilgisayarına bakıyor. "Saat sekiz. Akşamın sekizi. Ve sen hala çalışıyorsun."

Kendimden utanarak kazağımın kenarını çekiştiriyorum ve aceleyle dizüstü bilgisayarına gidip kapatmadan önce her şeyi kaydediyorum. Jeremy dairenin kapısını kapatıyor ve beni ürkek bir hayvan olduğumu düşünüyormuş gibi temkinli bir ifadeyle izliyor.

"Ne?" Kendimi tutamadım. Sonra da öfkemi arkadaşlarıma yansıttığım için sessizce kendimi azarlıyorum.

Bunu yaparsan, seni terk ederler.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "İnsanların geleceğini tahmin etmemiştim."

"Anlamıştık," diyor Tula, sesi nazık, "ama yapacağınızı umuyorduk. Bugün bize ulaştığın için." Kafamı kaldırdım. "Ne?"

Jeremey kalçasını tezgâha yaslıyor, ellerini ceplerine sokuyor ve konuşurken beni izliyor. "Bugünün ne olduğunu hatırlıyoruz. Bugün Josh'ın-"

"Yapma." Elimi havada gezdirip cümlesinin ortasında kesiyorum ve gözlerine hüznü çekiyorum. "Ben iyiyim," diye yalan söylüyorum.

Tula, "Geçen sefer sizi desteklememize izin vermiştiniz," diye bastırıyor.

İfademi sosyal olarak kabul edilebilir bir hale getirmeye çalışıyorum. "İki yıl oldu." *İki kısa yıl. İki uzun yıl.* "Benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim."

Jeremy çenesini göğsüne indirdi, sonra meydan okurcasına kaldırdı. "Senden önce çıktığım adam, Maddie... Bazen bana vururdu."

Hava beni aceleyle terk ediyor ve tekrar içeri girmesine yardımcı olmak için elimi karnıma bastırıyorum. "Ne?" Hırıltıyla nefes alıyorum. "O... Ne?"

Jeremy ciddi bir şekilde başını sallar. "Her zaman değil. Ama bir kez yeterliydi. Gitmeliydim. Bunu şimdi de söylüyorum. Ama yapmadım. Bir yıl boyunca onunla yaşadım. Kendime onu sevdiğimi söyledim, o da beni sevdi. Ta ki kolumu kırana kadar." Arkadaşım, ailem gibi sevdiğim neşeli, komik, çapkın adam, sanki kolu ağrıyormuş gibi ön kolunu ovuşturuyor. "İşte o zaman ayrıldım. Hiç kimseye söylemedim. Carlisle'a kadar." Jeremy yüzünü buruşturuyor, ayaklarına odaklanmış. "Utaniyordum. Bu kadar uzun süre kaldığım için insanların hakkımda kötü düşüneceğini sandım. Ondan sonra güvenmeyi öğrendiğim ilk kişi sen olduğun halde, *senin* de böyle düşünebileceğini." Bana özür dileyen bir gülümseme sunuyor. "Ama sanırım o zaman sana yeterince güvenmemiştim. Anlayacağına güvenmedim. Kalman için."

Kalmak için. Kelimeler göğsüme çarpıyor. "Bana şimdi söylüyorsun."

Jeremey konuşurken bu kez gözlerimi tutuyor. "Sana güveniyorum. Senin de bana güvenmeni istiyorum. En iyi arkadaşım olduğunu ve bunun değişmeyeceğini bilmeni istiyorum." Öne doğru eğiliyor ama yine de tezgâhın yanında durarak bana alan açıyor. "Açılsan ve bana göstersen bile, bize göstersen bile" -onun konuşmasına sessizce izin veren Tula'ya doğru başını sallıyor- "geçmişinin ve bugününün daha az gurur verici kısımlarını. Kızıp bize çıkışsan bile. Tartışsak bile. Bir yere gitmiyoruz."

Zor yutkunuyorum.

Her ikisine de açık olma fikri -gerçekten açık, hiçbir şeyi saklamadan-dehşet verici. Kaç kez bir başkasının kalbime izin verdim, sadece beni incitmeleri için mi?

Peki o insanlardan kaç bu şansı hak ediyordu? Annem, Florence ve babam hak etmedi.

Ama bir de beni mutlu etmek için elinden geleni yapan Josh gibi insanlar var. Adam ve Carter, ben uzaklaştığımda beni aradılar.

Ve Dom, birine güvенеbileceğime inanmamı sağlayan kişi. Sevmeye cesaret ettiğim herkesin beni incitmeyeceğine.

Ellerim Dom'un ceketinin uzun kollarını kavıyor, pürüzsüz deriyi yumrukluyor.

Daha önce pek çok kez güvenmeye çalışmışım gibi geliyor. Ama belki de, bir yürüyüşteki ayak sesleri gibi, ciğerlerim parçalanmış hissettiğinde ve kaslarım protesto edip ağrıdığında, ileriye doğru bir adım daha atmalıyım.

Devam edin. Denemeye
devam edin. Güvenmeye
devam edin.

Canınız acıdığında bile iyileşmenize izin verin, sonra tekrar deneyin. Sevmeye devam edin.

"Annem pek *yanımda* olmazdı, olduğunda da pek yanımda olmazdı," diye başlıyorum. Ve sonra, sanki tek yapmam gereken duygularımın etrafındaki duvarda bir çatlak açmakmış gibi, aniden dökülüyorlar. Tula benim için tabağa pizza koyarken, onlara babamın ben onu tanımadan gittiğini anlatıyorum. Isırıkların arasında, Florence'ın evinde geçirdiğim gergin çocukluğu anlatıyorum, Josh benim tek destekleyici parlak ışığımdı. Perry'lerin evinin huzurunu ve aşık olduğum çocuğu anlatıyorum. Parmaklarımı silerken onlara Dom ve Rosaline'den ve bana karşı nazik olmaktan başka bir şey yapmayan bir kızı kışkandığımdan bahsediyorum. Ve kendimi yemek yemeden önceki halimden çok daha iyi hissederek kanepeye çöktüğümde, onlara o çocuğa aşık olduğumu, bir anlığına ona sahip olduğumu ve sonra onun başka bir kadının kollarına gidişini izlediğimi anlatıyorum.

Ve son iki yılda ona nasıl yeniden aşık olduğumu ve benden yeniden uzaklaşmasından nasıl korktuğumu.

Bu sözel kusmuk sırasında yapacak bir şeye ihtiyaç duyan ellerim dizüstü bilgisayarına uzanıyor ve tanıdık bir simgeye tıklamak için açıyor.

"Ne yapıyorsun?" Tula'nın sesi alışık olduğumdan daha keskin ve başımı çevirmemi sağlayan da sadece bu ses tonu. Arkadaşım ekranıma bakarken kaşlarını çatıyor.

"Sadece e-postam," diye açıklıyorum, onu bu kadar şeyin ne olduğundan emin değilim.

"Bu senin iş e-postan. Geç oldu ve bize ağır şeyler anlatıyordun Maddie."

Omuz silkiyorum. "İş benim için hiç bitmiyor."

"Eğer düzgün bir iş-yaşam dengen varsa biter."

Şu anki hayatımı sevmediğimi bilmiyor mu? Tartıda mümkün olduğunca az zaman geçirmeyi tercih ederim.

"Sadece bazı şeyleri kontrol ediyorum."

"Bir gün izin almalısın. Hatta bir hafta. Hatta bir ay," diye bastırıyor.

"İmkansız. Benim yaptığımı başka kimse yapamaz."

Alay ediyor. "Hadi ama Maddie. Evet, yapabilirler. Sana ihtiyaçları yok."

Sana ihtiyaçları yok. Sözleri içimi kavuruyor, öfkemi alevlendiriyor.

"Aslında, evet, yapıyorlar. Şirketteki başka hiç kimse benim iş. Başka kimse nasıl yapılacağını bilmiyor. Patronum bile. Bazı şeyler ters gittiğinde, onları düzeltebilecek tek kişi benim. Yani evet, bana *ihtiyaçları var!*"

Daire, öfkeli patlamamın ardından yankılanan seslerle çınlıyor ve az önce Tula'ya bağırdığımı fark ettiğimde yüzüm buruşuyor.

Tula kanepenin etrafında dönüyor ve dizüstü bilgisayarımı dikkatlice alıp bir kenara koyuyor, böylece önümdeki masaya yerleşebiliyor.

"Tatlım," diye dikkatle konuşuyor, sanki pimi çekilmiş bir bombaymışım gibi. "Neden başka kimse senin işini nasıl yapacağını bilmiyor?"

"Çünkü ihtiyaçları yok," diye . *Neden hâlâ ki?* Tula benimle tartışmıyor. Sadece sorular soruyor. Ama az önce acı dolu çocukluğumu ortaya döktüm ve şimdi keskin akriliklerini merkezimdaki hassas bir noktaya batırıyormuş gibi hissediyorum. "Ben hallederim. İş yükü sadece bir kişiyi gerektiriyor, o da benim."

"Yine de başka birini eğitebilirler-"

"Neden? Bunu neden yapsınlar ki? *Ben* neden yapayım? Yerime geçecek kişiyi eğitmek için mi? zaman beni kovmalarını kolaylaştırmak için mi? Ben öyle biri değilim.

CEO'yum ama ben *gerekli*yim. Şirketin önemli parçalarını bir arada tutuyorum ve bunu herkes biliyor. Benim gerekli olduğumu biliyorlar. Bana ihtiyaçları varsa, beni bırakamazlar!" Son cümleden sonra nefesim kesiliyor, panik nefesimi kesiyor ve parmaklarım kanepenin minderlerine çarpıyor, inhalerime uzanmanın eşiğine geliyorum.

Jeremy yanıma tüneyip yatıştırıcı eliyle sırtımı okşuyor.

Tula'nın gözleri her ifadede biraz daha açılıyor ve mükemmel biçimli kaşları saç çizgisiyle birleşene kadar yükseliyor. "Seni terk etmek mi?"

Yaltaklanmayı bastırmaya çalışıyorum. "Beni kovun demek istedim. Elbette koca bir şirket bir kişiyi *terk* etmez."

Ama öyle hissedeceğim. Redford Ekibi bana verirse, bu hayatımda bir terk edilme daha olacak.

Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

"Ah, Maddie," diye fısıldıyor Tula, sesi o kadar üzgün geliyor ki bakışlarına karşılık veremiyorum. Boş tarafıma yerleşiyor, omzumu onunkine yaslayana kadar minder ağırlığıyla alçalıyor, Jeremy'nin eli hâlâ sırtımda.

Gözlerimi kapatıp nefes alıyorum ve hızlanan kalp atışlarımı sakinleştirmeye odaklanıyorum. "Sana bağırdığım için özür dilerim," diyorum sonunda, ne kadar süreceğini merak ederek

Ta ki ikisi de kalkıp gidene kadar. Ne kadar zarar verdiğimi ve bunun sonun başlangıcı olup olmadığını merak ediyorum.

"Sonsuza dek birlikte olacağımızı biliyorsun, değil mi?" Jeremy saçlarıma nazik bir öpücük kondurmadan önce fısıldıyor.

Biraz nefes alıyorum ve gözlerimi daha sıkı kapatıyorum. Ama sonra Tula konuşuyor.

"Sen, ben ve Jeremy. Sonsuza kadar." Parmakları benimkileri sıkıyor. "Seninle bir daha konuşmamayı *düşünmem* için bile çok boktan şeyler yapman gerekir. 'Erkek arkadaşıyla yat, köpeğimi öldür' seviyesinde bir boktan bahsediyorum."

Şaşkın bir kahkaha attım. "Senin erkek arkadaşın yok. Ya da bir köpeğin."

Elinin yatıştırıcı okşayışı saçlarımda üzerinde gezinerek beni rahatlatıyor. "Henüz değil. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun. Bizi yanında tutmak için dostluğumuzu kazanmak zorunda değilsin. Bu senin arkadaşlığın. Hiçbir yere gitmiyoruz."

"Benim işim-"

"Senin işin bir *iştir* Maddie. Mantık çerçevesinde elinizden geleni yaparsınız. Normal saatlerde çalış, bir takım oyuncusu ol, onlara tutkunu

göster ve sonra güven.

ne kadar harika bir çalışana sahip olduklarını fark etmelerini istiyorum. Fark etmezlerse, bu onların suçu. Sizi yargılamak için değil. İşler gelir ve gider. Hayatınızı boğmasına izin vermeyin. Öz değerinizi maaş aldığınız yere dayandırmayın. Ve sevdiğiniz biri öldüğünde kendinize bir gün izin verin."

Josh'un hasta olduğu yılı düşündüğümde, keyif aldığım için değil, dikkatim dağıldığı için daha fazla çalıştığımı görüyorum.

Neden bunu yapmama izin verdim? Neden Pamela ve Redford benden bu kadar çok şey üstlenmemi bekliyorlar?

Nankörlük etme.

Ama mıyım? Sadece birazcık?

Şirketimi seviyorum. Birlikte çalıştığım insanları seviyorum. Ama Tula haklı. Uzun zamandır, aşına olduğum ve performansından emin olduğum bir pozisyonun rahatlatıcı güvenliğini kaybetme korkusuyla işimin benden çok fazla şey almasına izin verdim.

Ama son zamanlarda tek olduğum şey işim. Tula ve Jeremy habersizce buraya gelmek zorunda kaldılar çünkü onlarla buluşmak için hiçbir çaba sarf etmedim.

Dom Seattle'a taşındığından ve ben de kendimi olabildiğince sakladığımdan beri.

Dirseklerimi dizlerime dayıyorum ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Ağlamak istersen," diye fısıldıyor Tula, "ağlayabilirsin."

"Josh bana teşhisini söylediğinden beri ağlamadım," diye itiraf ediyorum, itirafım avuçlarım tarafından boğuluyor.

Jeremy yanımda sertleşiyor ama Tula saçlarımı okşamaya devam ediyor ve yanağını başımın tepesine yaslıyor.

"Herkes farklı şekilde yas tutar. Gözyaşları üzüntünün bir belirtisidir, duygunun kendisi değil. Gözleriniz kuru iken de üzgün olabilirsiniz. Acınız her ne şekilde olursa olsun geçerlidir."

Sözlerinin içime işlemesine izin verirken, onları içime çekmeye ve gerçekliğine inanmaya çalışırken, üçümüz sessizce oturuyoruz.

"Sana Dom'dan bahsetmediğim için özür dilerim," diye mırıldandım bir süre sonra. "İlk başta onun hakkında konuşmak istemedim. Ama sonra aramızdaki şeyler farklı olmaya başladı. Daha iyi olmaya başladı. Ve ondan tekrar hoşlandım. Bundan daha fazlasını. O... Josh'u kaybetmenin acısını hafifletti. Çünkü o da kardeşimi benim gibi seviyor.

Sana ondan bahsedersem, her şeyi anlatmak zorunda kalacağımı düşündüm. Geçmişte beni nasıl incittiğini. Beni nasıl terk ettiğini."

"Başka bir şey değişti, değil mi?" Tula soruyor.

Başımı sallıyorum, ağlamaya çok yakın hissediyorum. Ama gözlerim kuru kalıyor.

"Ona tekrar aşık oldum. Ama yine de bir süre sonra ilişkiyi bitireceğini düşündüm. Bu yüzden onu senden ayrı tutmak istedim. Sanki"-mantıksız korkumu dile getirirken kendimden iğrenerek inliyorum-"beni terk etmek bulaşıcıdır."

Arkadaşlarıma şöyle bir göz attığımda Jeremy'nin ağzı sert bir çizgi halinde, Tula ise bön bön bakıyor. Ağzını kapatıp başını sallıyor ama o daha konuşmadan Jeremy eğilip gözlerimi yakalıyor.

"Senden vazgeçmek sandığın kadar kolay değil Maddie Sanderson. Umarım bir gün bunu anlarsın."

Şaşkın bir sessizlik içinde oturup Jeremy'nin sözlerini özümserken, onun lobiden geçtiği gün peynir dolu çantam lobiye döküldüğü için evrene şükrediyorum.

Belki de birini hayatımda tutmanın önemli bir parçası, kimin tutunmaya değer olduğunu bilmektir.

İki arkadaşımın ağır bir bakışmayı paylaşmasını izliyorum, sonra aynı anda bana dönüyorlar.

"Size bir şey getirdik," diyor Tula. "İade edilemez," diye ekliyor Jeremy.

Bana ölüm günü hediyesi mi almışlar? Garip, ama sanırım onlar için marka.

"Tamam." Dairenin etrafına bakıyorum, bu şeyin nerede olabileceğini merak ediyorum.

ol.

Her biri bir bileğimden tutup beni ayağa kaldırıyor ve Kapı.

"Jeremy bana rehberlik ederken, "Paylaştığınız onca şeyden sonra bile bu hediyeden hâlâ çok memnun olduğumu belirtmek isterim," diyor.

Tula başını sallıyor.

"Anlaştık." "Ne-"

Jeremy bileğimi bıraktı ve kapıyı açtı. Koridorda, karşı duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, başı öne eğik Dominic Perry.

Kahretsin, iyi görünüyor.

Son birkaç aydır ondan tamamen uzak duramadım. Ara sıra birlikte toplantılara katılıyoruz ve adı sürekli olarak görevlendirme e-postalarımnda geçiyor. Bana musallat olan bir hayalet.

Gerçek bir hayaleti tercih ederim.

Ama şimdi burada, benim alanımda, biraz dağınık görünüyor ve iyi oturan bir çift gri eşofman altı ve bol sweatshirt ile süper cazip görünüyor.

Dom'un çenesi görüldüğümüz anda yukarı kalkıyor, karanlık bakışları gözleri göğsümde kalana kadar vücudumda geziniyor. Kısa bir an için Dom'un son birkaç ay içinde sapık bir göğüs adamına dönüşüp dönüşmediğini merak ediyorum. Ama sonra ne giydiğimi hatırlıyorum.

Letterman ceket. Josh'ın bana verdiği kazağın üzerine.

Bu da kendimi bu rahatlatıcı kıyafetlere sarma nedenimi geri getiriyor.

"Ölüm Gününüz kutlu olsun," diye anons ediyorum garip bir sessizlik içindeki topluluğa, bir kez daha rahatsız edici durumlarda hastalıklı mizah yapma eğilimime kapılıyorum.

Dom'un ağzı gülümsemeye benzer bir şekilde geriliyor. "Ölüm günün kutlu olsun Maddie."

"İkiniz de tuhafsiniz," diyor Jeremy. Sonra Tula ile birlikte yanımdan geçip gidiyor. "İyi misin? Hediye kabul edilebilir mi?"

"İade edilemeyeceğini söylemişsiniz, o yüzden..." Onlara küçük bir kışkırtma hareketi yapıyorum. "Teşekkür ederim. Ben böyle iyiyim."

Tula kaşlarını kaldırıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. "Tamam, iyi değil. Ama daha iyiyim. Daha iyiyim."

Ve bu gerçek. Sonunda onlara karşı dürüst olmak içimdeki bir şeyi rahatlattı. Bu kadar sıkı olduğunu fark etmediğim bir gerginliği hafifletti.

Tula başını sallıyor ve arkadaşlarım beni Dom'la yalnız bırakıyor. Onun duruşunu taklit etmek için kollarımı kavuşturuyorum ve bir omzumu kapı pervazına yaslıyorum. "Demek buradasın."

"Ben buradayım."

"Seni arkadaşlarım getirdi."

"Benden hoşlanıyorlar." Omuz silkiyor. "Ve seni sevdiğimi biliyorlar."

Bunun üzerine sertçe yutkunuyorum, tüm iğneleyici cevaplar onun dürüstlüğünün ağırlığı altında boğuluyor.

Dom beni izlemeye devam ediyor. "Davamı savunmak için burada değilim." "Oh." Yemin ederim hayal kırıklığı hissetmiyorum.

Kollarını açıyor ve genişçe açıyor. Koridorun ışığı kardeşimin saatinden yansıyor ve nabzımın bileğimde, dövmemin altında attığını hissediyorum.

"Buradayım çünkü seni özledim. Ve Josh'ı özledim. Buradayım çünkü bu gün çok acımasız. Ve ben..." Sesi hayalet bir kasabaya giden bir yol gibi çakıllı ve kuru. "Bir sarılmaya ihtiyacım var."

Bir kucaklaşma. Sevgimi, güvenimi ya da affedilmemi talep etmiyor.

Sanki bedenlerimizi birbirine bastırmak kaybın bitmek bilmeyen acısını azaltabilirmiş gibi, onun gibi acı çeken birine sarıldığımız bir an.

Ve göt herif kapüşonlu giyiyor.

Bir adım öne çıkıp kollarımı beline dolamaktan başka bir şey yapmam mümkün değil. Parmaklarımı pamuğun içine sokmak ve yanağımı sıcak, yumuşak kumaşa bastırmak.

Dom kucaklaşmaya hemen karşılık vermedi. Belki de reddedeceğimi düşündü. Buraya son gelişinde yaptığım gibi bir hoşça *kal siktir* gitle onu kovacağımı düşündü.

Ancak Jeremy ve Tula ile yaptığım konuşmada bir şey beni daha da savunmasız bıraktı. Ama aynı zamanda, garip bir şekilde, umutlu. Onlara çocukluğumu, kalbimle ilgili hatalarımı ve işime nasıl bağlandığımı anlattım. Beni dinlediler. Bana kalmaya değer olduğumu söylediler.

Ve sanırım onlara inanabilirim.

Dom bana sarılıyor. Beni göğsüne bastırıyor ve ben de bu muhteşem yerden hiç ayrılmak zorunda değilmişim gibi .

Ama sonunda ayrıldık ve ben sürekli melankolimden kurtulamadım.

"Bence bu yaz Alaska'ya gitmeliyiz," diyorum Dom'un sweatshirt'ünün cebine. "Havalar ısındığında."

Belki korsan sandığımda kardeşimin kalıntıları kalmadığında, hayatıma devam edebilirim. İkimiz de devam edeceğiz.

"Tamam."

"Ve sanırım..." Omuzlarımı dikleştiriyorum ve onun araştıran bakışlarına karşılık veriyorum. "Bazı şeyler üzerinde çalışmam gerekiyor. Kendimle ilgili. Ondan nce."

"Yardımcı olabilir miyim?"

Başımı sallıyorum.

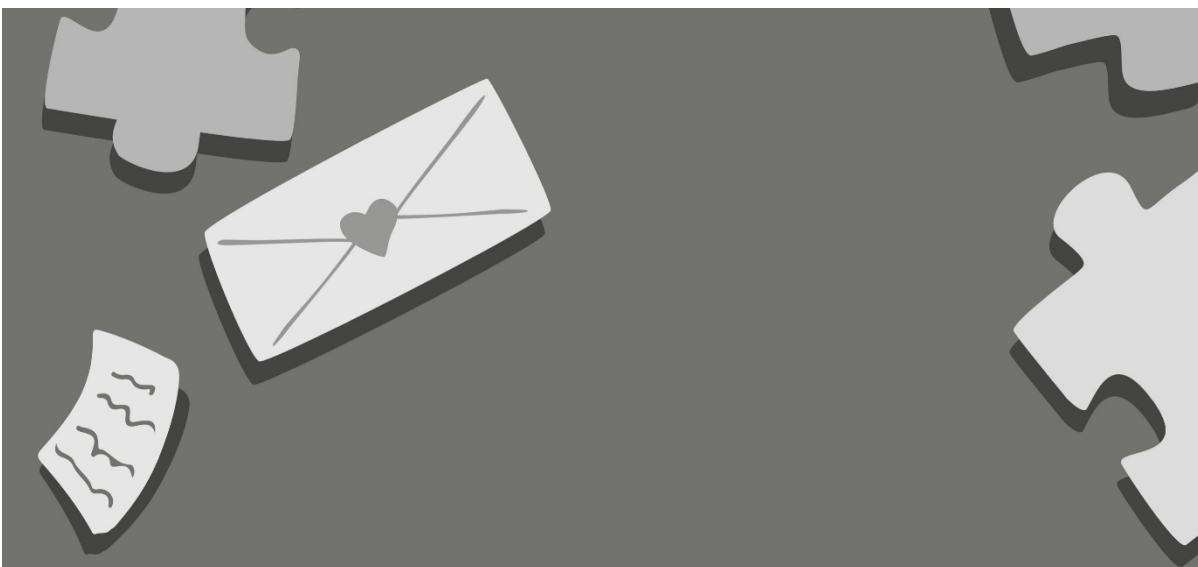
Sert bir elini ensesine srtyor. "Bir şey yapabilir miyim?" Sormak için ne kadar da Dom'ca bir şey. *Beni dzeltemezsin*, demek istiyorum.

Ama aynı zamanda... *Kal. Beni terk etme*. Kelimeler orada, dilimin ucunda, çıkmaya hazır ama isteksiz. Tıpkı gözyaşlarım gibi ve hala da öyle.

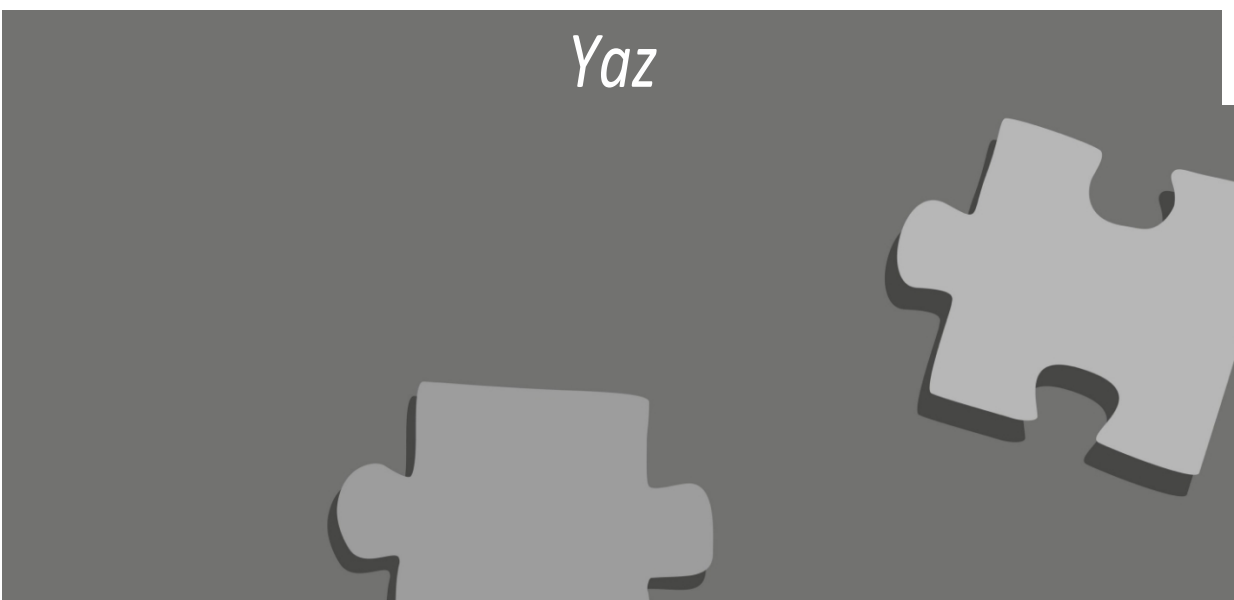
Ben de yapabileceğim tek şeyi söyledim. Yerine getirmesini *istediğim* tek isteği.

"Sadece yaşamaya devam et."

OceanofPDF.com

Yaz

OceanofPDF.com

BÖLÜM

Fort□-One

Dom'u hâlâ görüyorum. Her gün ya da her hafta değil ama aynı şirkette çalışıyoruz. Yollarımız kesişiyor ve beni kibar bir gülümseme ve "Merhaba Maddie" ile bir iş arkadaşı gibi selamlıyor. Ama adım onun derin sesinde sorumsuz bir dil gibi geliyor ve yoğun bakışları benimkini tutuyor, sorduğum anda daha fazlasını vaat ediyor.

Ayrıca Dom, evinin benim daireme yürüme mesafesinde olduğu konusunda haklıydı.

geçmiş olabilirim. Birden
fazla kez.

Ama ben asla kapıyı çalmam.

Altı aydan fazla bir süredir ona ölüm günü sarılmasından başka bir şey yapmadığım halde gitmiyor.

Adam kalıyor.

Belki de aramıza ördüğüm duvarı yıkmalı ve ona bunun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemeliyim. Ama söylemem.

Dom'a bazı şeyleri kendi başıma çözmem gerektiğini söyledim ve bunda ciddiydim. Üç farklı terapisti ziyaret ettikten sonra, nihayet güler yüzlü ve müşteri hizmetleri gülümsememi takınmama ya da alaycı bir mizahla karşılık vermeme neden olmayan sorular soran orta yaşlı bir kadın buldum.

Mary hayatımı ya da duygularımı düzeltmedi - bir insandan, hatta ücretli bir profesyonelden bile bunu beklemek çok fazla - ama yapmayı seçtiğim şeye kesinlikle hiçbir yatırıma olmayan biriyle konuşmak şaşırtıcı derecede güzel.

Ancak iyi bir terapist bulmak bile sırt çantamı göğsüme bastırıp kardeşimin yolculuğunun bu son ayağına adım atarken içimi kaplayan hastalıklı endişeyi ortadan kaldırmıyor.

Pika Buzulu'na uçuş.

Josh'un koordinatları bizi Alaska'nın vahşi doğasına, sadece uçaklarla ulaşılabilen donmuş bir kara parçasına yerleştiriyor. Haziran ayındayız, Dom'un evime gelip sarılmak istediği günden bu yana beş ay geçti. O gittikten sonra plan yapmaya başladım. Koordinatları araştırdım, uçuşlarımızı ayarladım ve kalmamız için küçük bir kulübe buldum. İki yatak odası.

Yol boyunca bana karşı çok samimiydi, sanki isteymişiz gibi.

Yaklaşımını takdir edip etmediğimi bilmiyorum. Bir yanım Dom'un mesafesini korumasını istiyor, çünkü tüm varlığım en ufak bir dokunuşa bile kırılmaya hazır çatlak camdan yapılmış gibi hissediyor.

Ama bir de o kırılğan kabuğun ardında olanlar var. Dom'u o kadar özleyorum ki, bazen neden yatağında uyanmadığını unutuyorum. Ve onunla birlikte olmaya karşı öne sürdüğüm argümanları bir araya getirmeye çalıştığımda, her seferinde daha dayanıksız oluyorlar. Mary ile buluşup yakınlık konusundaki korkularımı dile getirdikçe ve bunların nereden kaynaklandığı üzerinde çalıştıkça bahaneler elimden daha da kayıyor.

Son görüşmemizde bir noktası gibi hissettiren bir şey yaptım. Mary'e Dom'a güvenmek *istediğimi* söyledim.

Bu ona gerçekten güvenmekten çok uzak bir adım olabilir, ama yine de bir adımdır.

Ama işte buradayız, Denali Ulusal Parkı'na giden bir uçaktayız ve zor kazandığım tüm güvenim ve kendime güvenim, bugünün ne olduğuna dair ağır korku altında parçalanıyor.

Uçakta yaklaşık on altı koltuk var ve her iki tarafta birer tane olmak üzere koltuklar arasında sadece ince bir koridorla hepimiz birbirimize sokuluyoruz. Uçağa binerken Dom'un Dismals Canyon'da yaptığı gibi dar alanda sıkışıp kalacağından endişeleniyorum. Ama o geniş omuzlarını doğru açıda manevra yaparak koltuğuna yerleşiyor. Diğer yolcular da bizimle aynı anda biniyor, altı kişilik aile daha arkadaki koltukları kapıyor ve beni Dom'la dar koridorda karşı karşıya bırakıyor.

Ve onu orada istediğimi fark ettim. Benden birkaç santim uzakta. O kadar yakın ki, kat kat giysilerimin arasından bile vücut ısını hissedebileceğime yemin edebilirim. Sedir kokusunu alabileceğim ve bu sabah kulübeden ayrılmadan önce tıraş ettiği yüz kıllarının damarlarını görebileceğim kadar yakın.

Pilot kumandaların arkasına geçerken, sırt çantamı göğsümde sıkıca kavırıyor, kardeşimin son parçasını içeren küçük yuvarlak kabı hissediyorum.

Josh'un son parçası.

Yolda birkaç kez Dom'un göğsünü ovuşturduğunu fark ettim ve adamın midesi ekşiyor olabilir mi diye düşündüm. Ama sonra ayakkabısını düzeltmek için çömeldiğinde ceketı ayrıldı ve bir zarfın köşesinin parladığını gördüm.

Sonuncusu.

Kardeşimin son sözleri göğsüne yakın yaşıyordu.

Uçağın motoru kükrüyor ve Dom'un vücudu yanımda kaskatı kesiliyor. Kontrol manyağı olup da uçağa her bindiğinde hayatını başkasının ellerine teslim etmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Bu kadar küçük bir uçakta gerçekliği görmezden gelmek zor olmalı.

Uçak asfalt üzerinde yavaşça piste doğru ilerlerken, elim kendiliğinden gevşiyor, parmaklarım sırt çantamın kumaşından sıyrılıyor. Elim bir yılan gibi aramızdaki bir metreden az boşlukta sürünüyor ve Dom'un sırtına, tendonlarının sıkı gitar telleri gibi öne çıktığı yere yerleşiyor.

Ne yaptığımı fark edemediğim için pencereden dışarı, Alaska manzarasına bakmayı tercih ediyorum. Sadece bu dokunuş beni ona bağlıyor.

Avucumun içinde Dom'un gergin elinin gevşediğini hissediyorum. Sonra elini çeviriyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor.

Uçak havalandırırken tek kelime etmeden birbirimize tutunuyoruz ve Josh'un bizim için bıraktığı son varış noktasına uçmak için gereken kırk beş dakika boyunca birbirimizi sıkıca kavırıyoruz.

Vedalaşacağız.

Bu düşünce ciğerlerimin etrafındaki lastik bantlar gibi sıkıyor. Doktorumun bana verdiği nefes egzersizlerini kullanıyorum ve zihnimi

diğer rahatlatıcı şeyler.

Mary'nin bana kederimle başa çıkma sürecinde bu adımı atmak istediğim için güçlü olduğumu söylemesi gibi.

Hem patronumu hem de bir yedeğimi işimin gerekli görevlerini nasıl yerine getirecekleri konusunda nasıl başarılı bir şekilde eğittiğim gibi. Eğitim yavaş başladı ama şimdi onlar yapabiliyor ve ben de izin alabiliyorum.

Carlisle'ın Tula ve benim sorduğu nişan yüzüğü gibi.

Adam'ın gelecek ay doğum günümde bana sürpriz yapmayı planladığı ama bekleyemeyecek kadar heyecanlandığı puzzle masası gibi. O ve Carter birkaç hafta içinde onu teslim etmek için ziyarete gidecekler.

Dom'un eli gibi. Tanıdık parmaklarının bende bıraktığı his. En son bu şekilde birlikte olmamızın üzerinden neredeyse bir yıl geçmiş olmasına rağmen, dokunuşunun tüm mahrem yerlerimde nasıl hissettirdiğini hala tam olarak nasıl hatırlayabiliyorum.

Beni rahatlatan şey o. Her şeyden ya da herkesten daha iyi. Nazik başparmağı parmak eklemlerimi okşuyor. Bu uçak çok dayanıksız görüldüğünde yanımda sağlam bir varlık. Her türden acı verici olacağı kesin olan bu an için yanımda sabit duracak olan kişi.

Bunu düşünme. Henüz düşünme.

Ama aklımı kardeşimden uzak tutabilecek tek şey onun en iyi arkadaşı. İki kez aşık olduğum adam.

İki seferde de hata mıydı? Beni tekrar incitecek mi?

Onsuz yaşamının acısı şimdi olduğundan daha mı kötü olacak?

Hayattaki yanlış adımlarıma odaklanmak solunum yollarımı tırmalıyor ve oksijenimi tehdit ediyor, bu yüzden dikkatimi dağıtacak şeylere geri dönüyorum.

Parlayan solucanların aydınlattığı karanlık bir mağarada elimi uzatıp Dom'un uzun parmaklarının benimkilerle sarmaş dolaş olmasını izlemek.

Karlı bir pencereden süzülen güneş ışığına ve onun tenine nasıl düştüğüne hayranlıkla bakıyordu.

Yumuşak bir sweatshirt'e sarılıyor ve kumaşın diğer tarafındaki sıcaklığın onun geniş göğsü olduğunu biliyordu.

Midem bulanıyor ve inişe geçtiğimizi fark ediyorum, uçak buzul olması gereken devasa beyaz bir alana yaklaşıyor. Pilot bunca zamandır kulaklıklarımızdan bizimle konuşuyor ama ben tek kelime bile duymadım.

Dom'un eli benimkini sıkıyor ve ben de nefes egzersizlerime devam ederken onu aynı sertlikte kavıyorum.

Son veda. *Bunu düşünme.* Josh'un sonuncusu.

Bunu düşünme.

Uçak sorunsuz bir şekilde iner ve diğer yolcular heyecan içinde konuşmaya başlar.

Bu onlar için eğlenceli. Tabii ki öyle. Burası muhteşem bir yer. Hayatta bir kez yaşanacak bir deneyim.

Ve Josh'ın hayatı görmeden sona erdi.

Titrek dizlerimin üzerinde uçaktan çıkıyorum. Dom sanki dengesizliğimi hissetmiş gibi elini dirseğimin üzerinde tutuyor.

"Nasılsın?" diye soruyor ve bunun bütün gün bana söylediği ilk şey olduğunu fark ediyorum. Bu yolculukta neredeyse bir avuç kelime bile etmemiştik.

"I..." Başka kelime gelmiyor. Şu anda nasıl hissettiğimi adlandırmaya çalışmaktan bile korkuyorum. Beni bir arada tutan kırılgan bir hissizlik kabuğu var. Her an kırılacak hassas bir yüzey. Dağılmamak için dikkatlice hareket etmeliyim.

Dom anlamış gibi başını sallıyor. Belki de anlıyordur.

"Hadi yürüyüşe çıkalım," diyor. "Biraz zamanımız var."

Yine de sonsuza kadar değil. Rehber bizi yirmi dakika içinde uçağa dönmemiz için yönlendirdi.

Yirmi dakika sonra her şey bitecek.

Kardeşimin sonsuza dek gitmesine 20 dakika var.

Dom sırt çantamı omuzlarıma koymama yardım etti. Hâlâ ona yapıştığımı fark etmemiştim. Josh yanımdayken ona sıkıca sarılıyorum.

Son veda. Bu son veda.

Burada hava soğuk. Kuru. Beni rahatlatmak için çok az şey yapan derin nefesler çekerken burun deliklerimin içini acıtıyor.

Gruptan uzaklaşırken gözlerimi botlarımin parmak uçlarından ayırmıyorum. Başımı kaldırmalıyım. Etrafa bakıp bu güzelliğe hayran kalmalıyım.

yer.

Ama bir parçam, bunu, kardeşimin ziyaret etmek istediği bu son yeri tamamen kabul ettiğim anda, Josh hakkında önemli olan her şeyin sona ereceğinden korkuyor.

Dom yürümeyi bırakıyor, ben de öyle yapıyorum. Ağır ellerini omuzlarıma koyup beni kendisine doğru çeviriyor.

"Bana bak, Maddie."

Gerekenden daha fazla çaba sarf ederek başımı burnuna kadar kaldırıyorum. Tüm yapabildiğim bu. Daha fazlası için zorlamıyorum.

"Mektubu okumak ister misin?"

Başımı sallıyorum. Bırakın okumayı, nefes bile alamıyorum.

"Tamam." Omuzlarımı ovuyor. "Okumamı ister misin?"

Evet! Josh'ı daha çok istiyorum!

Hayır! Onu sonsuza kadar

tutmalıyız! Evet... hayır... evet...

hayır...

İçimdeki tartışma, ben başımı hızlıca sallayıp neredeyse başımı sallayana kadar devam ediyor. Dom'un elini ceketinin içine sokup zarfı çıkarmasına yetecek kadar. Yırtılma sesi uçsuz bucaksız manzarada aşırı yüksek duyuluyor.

Boğazını temizliyor.

Nefes almaya çalışıyorum ama sadece ince bir hava akımını başarabiliyorum.

Sevgili Maddie ve Dom, bu

bir veda mektubu.

Acı. Keskin ve sivri. Paslı, tırtıklı bir bıçak kalbimi ve ciğerlerimi tek seferde delip geçti.

Bence siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız.

Dom kelimelerin üzerinde tökezliyor, görünüşe göre şok olmuş. Tüm hissetme kapasitem panik tarafından bastırılmasaydı ben de öyle olabilirdim. Tekrar boğazını temizliyor.

Bundan vazgeçme.

*İkinizi de sonsuza dek
seviyorum, Josh*

Okumayı bıraktı.

Hayır. *Durmuyor.*

Bitiriyor.

İşi bitti.

Hepsi bu

kadar.

Kardeşim öldü.

Sonsuza kadar.

Gitti.

Nefes almayı bıraktım.

"Maddie!" Dom'un kükremesi kulaklarımdaki kalp atışlarımdan daha yüksek değil. Gözlerim muhteşem beyazdan siyaha dönüyor.

—

İnhalasyon cihazımın dudaklarıma yaptığı o tanıdık baskı ve ciğerlerime giderken dilimden geçen ilacın hafif tatlı tadı var. Püskürten ben değilim, bu yüzden hepsini içime çekmem için zamanlama tam olarak doğru değil. Ama ellerim kardeşimin kalıntılarını göğsümde tutmakla meşgul olduğu için bu görevi devralamıyor.

"Nefes al," diyor Dom, sanki almazsam göğsüme uzanıp ciğerlerimi benim yerime çalıştırmayı planlıyormuş gibi. "Nefes al. Dışarı. Al. Dışarı. Başka bir doza ihtiyacın olduğunda başını sall."

Başımı sallıyorum. Kucağında dinlendiğimi fark ettiğim Dom, inhaleri tekrar dudaklarıma götürüyor. "Üç...iki...bir."

Bu sefer doğru yaptık ama yine de ölmek üzere olan bir balık gibi soluk soluğa kalmamam için beş dakika ve bir sprey daha gerekiyor.

"Küller," diye mırıldanıyorum, bir an önce uçağa binmemiz gerektiğini biliyorum, yine de bölümüm bize biraz zaman kazandırmış olabilir. Seyircimiz olup olmadığını görmek için Dom'un omzunun üzerinden bakmak istemiyorum.

"Küllerin canı cehenneme. Siktir et," diye hırlıyor Dom, göğüs kafesimi sıkıştırmamaya dikkat ederek beni daha yakın tutuyor. "Keyfi bir programa uymak için anksiyete kaynaklı astım krizinden ölmene izin vermeyeceğim."

Ona göz kırpyorum ve başkalarının öfke olarak yorumlayabileceği bir kaş çatma görüyorum. Ama ben korkuyu görebiliyorum.

Şuna bak. Sonunda yüzünü tekrar okuyabiliyorum.

Ve bunu kontrol etmek istediğini biliyorum. Ama edemiyor. Tek yapabildiği bana sarılmak.

Gözlerimiz buluştuğunda Dom sesini yumuşatıyor ama kararlılığını da koruyor. "Eğer ihtiyacın olan buysa, elli yıl boyunca her yıl buraya gelebiliriz. Kalbini bunu yapmak için o kadar süre gerekiyorsa. Josh'ın o parçasını istediğin kadar sakla. Hatta sonsuza kadar. Kendi isteğinle başka bir pisliğin buraya gelip ikinizi bir araya getirmesini sağla. Ama bu uzun bir süre olmayacak çünkü nefes almaya devam edeceksin ve benden vazgeçmeyeceksin Maddie Sanderson. Anlıyor musun? Bana sadece yaşamaya devam etmemi söyledin. Ben de yaşadım. Sensiz. Ve sen istediğin sürece yaşayacağım. Ama sen de yaşamalısın. Benim için. Senin için. Yaşayamayan Josh için. Sadece yaşamaya devam et."

Dom bakışlarımı tutuyor ve bedenimi o kadar yakından sarıyor ki titrediğini hissedebiliyorum.

Dehşete düşmüş gözlerine bakıyorum. Ve ağlamaya başladım.

BÖLÜM

Fort□-İki

Külleri dağıtmayız.

Pilot, ben normal hızda nefes alana kadar kalkışımızı on beş dakika daha uzatıyor. Adam biraz endişeli görünüyor ama fazla şaşırıyor. Belki de uçuşlarından birinde panik atak geçiren tek kişi ben değilimdir. Dom bizi uçağın en arka sırasına yerleştiriyor, böylece buzulda bayılan tuhaf kızın nesi olduğunu merak eden yabancıların meraklı bakışlarıyla uğraşmak zorunda kalmıyorum.

Kasabaya döndüğümüzde Dom kulübemize gitmek isteyip istemediğimi sordu.

Ama günün geri kalanında oturup, zihnim nefes almayı zorlaştıran karanlık bir yere geri dönme tehdidinde bulunurken kardeşime sarılmayı hayal edemiyorum.

Başımı sallıyorum.

"Tamam." Dom kiralık arabamızı şehrin ana caddesinde bir park yerine çekiyor. "Etrafta yürüyelim."

Parmaklarım kapının koluyla uğraşıyor, sinir uçlarım uyuşuyor. Şu anda her yerim uyuşmuş durumda ve bu soğuktan değil. Buzulda o kadar çok duygu beni bunalıttı ki beynimde bir şey kısa devre yaptı. Tüm bu kargaşanın etrafımda dolaştığını hissedebiliyorum, tekrar aşağı inebilmek için koruyucu uyuşukluğun dağılmasını bekliyor.

Arabadan çıkıp çatlak kaldırıma çıkmayı başardım. Bu yolculukta Josh'tan geriye kalanları dağıtmayacağımızı açıkladıktan sonra Dom son kül kabını da sırt çantama yerleştirdi; şimdi çantayı kollarımla koruyarak vücudumun ön kısmına takıyorum. Dom yanımda belirdi ve ben bir yön seçmek için hamle yapmayınca, elimdeki küllerden birine

Ellerimizi serbest bırakıyor, parmaklarımızı birbirine başlıyor ve beni sokakta yavaşça .

"Aç mısın?" diye soruyor.

Başımı sallıyorum, yemek fikri midemi bulandırıyor.

Zorlamıyor, sadece hareket etmemizi sağlıyor, ama herhangi bir çıkar gözetmiyor, ki bu da her zaman bir hedefi, varış noktası ya da amacı olan bir adam için muhtemelen tuhaf. Muhtemelen o buzulda içimde bozulan şeyi nasıl düzeltebileceğini merak ediyordur.

Ama tedavisi yok. Ruh üzerinde işe yarayan bir yapıştırıcı yok.

Yarım saatlik yönsüz bir gezintiden sonra Dom beni bir banka oturtuyor, sonra da yanıma yerleşiyor. "Fotoğraf çekelim mi?"

Soru beynime gecikmeli olarak kaydediliyor, sanki içinde yaşadığım keder bulutuyla savaşmak zorundaymış gibi.

"Neden?" Sesim monotonlaşarak soruyorum. "Mektupta öyle yazmıyordu." Kederin içinde bir duygu kıvılcımı yanıyor. Öfke. "O lanet mektup."

"Ne olmuş ona?"

"Bu kadar mı?" Şak diye söyledim. "*Hepsi* bu kadar mı? Üç cümle mi?" Hiç mizah içermeyen keskin bir kahkaha atıyorum. "Çok teşekkürler, Josh."

"Söylemediği bir şeyi söylemesini mi umuyordun?" Dom soruyor, sesi dikkatli, sanki ufukta başka bir astım krizi olabileceğinden endişelenmiş gibi.

Belki de öyledir, ama ben nefes almaktan çok artan şiddetime odaklanmış durumdayım.

"Hayır. Özellikle bir şey söylemesine gerek yoktu. Tek yapması gereken yazmaya devam etmektir!" Banktan kalkıp sırt çantamı Dom'un yanındaki koltuğa çarpıyorum, bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. "Sekiz harf mi? Hepsi bu kadar. Şimdi okundu. Şimdi o..." Parmaklarımı saçlarımın arasına sokup köklerini çekiştiriyorum ve anlaşılmaz bir öfke sesi çıkarıyorum.

"Maddie-"

"O gitti!" Hırladım. "Beni terk etti! Beni *sonsuz* dek terk etti!" Nefes nefese kalıyorum ve öfkeleniyorum, halka açık caddede volta atıyorum ve umursamıyorum çünkü bu dünyada hiç kimse artık içinde olmayan adam kadar önemli değil. Gözyaşları yeniden yanaklarımdan süzölmeye başlıyor ama rahatlamak yerine tenimi kaşındırıyor ve burnumu tıkıyor. "İnsanlar beni daha önce de terk etti -beni her zaman terk ediyorlar- ama

asla *böyle* değil." Gözlerimin altındaki ıslaklığı silip Dom'a doğru fırlıyorum, ona ve sırt çantasına doğru yaklaşıyorum. "Kendime bunun onun bir parçası olduğunu söylüyorum." Parmağım çantaya doğru gidiyor. "Ama sadece toz. O mektuplar küllerden daha çok ona aitti. Ve onlar bitti. Ve ondan *nefret ediyorum*, Dom. Beni terk ettiği için ondan nefret ediyorum. Ve bunu bilerek yapmadığını biliyorum. Kalabilseydi kalacağını biliyorum. En kötü kardeş olduğumu biliyorum çünkü kardeşimden öldüğü için nefret ediyorum. Ama ediyorum. Ve onu affedebileceğimi sanmıyorum."

Nefes alışlarım acı verici, nefes verişlerim düzensiz ve bencil kalbim Dom'un ayaklarının dibindeki betonun üzerinde kanlar içinde yatıyor.

Koyu renk gözleri benimkileri tutarken aramıza sessizlik çöküyor. Sonra adam uzanma cüretini gösteriyor, kollarını belime doluyor ve ben kucağına yerleşene kadar beni kendine çekiyor. Top gibi kıvrılıyorum, başımı çenesinin altına sıkıştırıyorum ve öfkem ve yıkımımla nefes almaya odaklanıyorum. Dom da beni yakınında tutuyor, sanki pimi çekilmiş bir el bombası olduğumu, patlayıp yirmi metrelik bir alandaki her şeyi yok edebileceğimi umursamıyormuş gibi.

Hayır, gülünç adam saçlarıma bir öpücük konduruyor, sonra alçak ve yatıştırıcı bir sesle benimle konuşuyor.

"Gittiği için ben de ondan nefret ediyorum."

Bu beni çok şaşırttı. İçi boş bir "biz iki korkunç insanız" kıkırdaması.

Dom çenesini başıma yaslıyor ve nefesimin düzene girmesini beklerken bana kızgın emo kız şarkıları mırıldanıyor.

Ve onu o kadar çok seviyorum ki bunun ölümcül bir yara olduğunu düşünüyorum.

Onu çok seviyorum ve Dominic Perry'ye olan önlenemez aşkımı düşünmemek için çevremizdeki her şeyi kataloglayarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum.

Her vitrinin üzerindeki tabelaları okurken, özellikle bir tanesinde duraksıyorum. Bir anım canlanıyor ama nedenini bilmiyorum.

KUZEY KUTBU KAĞITLARI VE RESİMLERİ

İsmi ağzıma alıyorum, daha önce nerede duymuş olabileceğimi bulmaya çalışıyorum.

Ama zihnim hiçbir şeyi yüzeye çıkarmıyor.

Yine de işaret tanıdık geliyor.

İşte o zaman gözlerim logoya takılıyor.

"Pusula," diye mırıldanıyorum, arkasında daha küçük bir patlama olan dört köşeli yıldıza ve en üst noktasının üzerinde duran süslü *bir N* harfine bakarak.

"Neydi o?" Dom sorar.

Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırıyorum, sonra caddenin karşısındaki dükkânı işaret ediyorum. "Şu pusula logosunu tanıdın mı?"

Dom'un kalın kaşları alçalıyor, sonra o da benimle aynı şeyi fark edince yavaşça kalkıyor. Josh'un son mektubunu ceketinin cebinden çıkarmak için elini aramıza sokuyor. Dom kollarını bana dolayarak kâğıt parçasını zarftan çıkarıp açıyor.

Parşömenin tepesinde, tıpkı caddenin karşısındaki gibi stilize edilmiş bir pusula var.

"Ne oluyor be?" Dom mırıldanıyor.

"Josh, seni lanet olası çöpçü avını seven pislik." Kalp atışlarım hızlanırken göğsümde kızgınlık ve beklenti çarpışıyor. "Bu bir ipucu." Dom'un kucağından kayıyorum, sırt çantamı kapıyorum ve kardeşimin en yakın arkadaşının gölgesinde caddeyi koşarak geçmeden önce karşıdan gelen trafiği kontrol etmek için bir dakikamı bile ayırmıyorum.

Dükkâna girdiğimizde küçük bir zil çalıyor ve orta yaşlı, beyaz tenli, pembe yanaklı ve seyrelmiş saçlı bir adam tezgâhın arkasından bize gülümsüyor. "Kuzey Kutbu'na hoş geldiniz. İhtiyacınız olabilecek her türlü ofis malzemesinin yanı sıra seyahatteyseniz ve anılarınızı ölümsüzleştirmek istiyorsanız çeşitli fotoğraf makinelerimiz de var." Adam hiç nefes almadan konuşuyor, sanki bu konuşmayı en sevdiği ayakkabısını giyer gibi sık sık yapıyor. "Benim adım Harold. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ne soracağımı bilemeden dükkânın etrafına bakıyor, kardeşimden bir iz ya da bana bırakmış olabileceği başka bir ipucu arıyorum.

"Bu kırtasiye malzemelerini satıyor musunuz?" Dom, Harold'a yaklaşır ve adama Josh'un mektubunu gösterir.

"Tabii ki. Bu bizim özel stokumuz." En yakın koridorun sonundaki bir rafa işaret ediyor ve ben de Josh'un mektuplarıyla aynı pusulaya sahip bir yığın boş sayfa görüyorum.

Buraya hiç gelmediyse bunu nasıl elde etti?

Dom da benimle aynı şeyleri düşünerek bir soru daha soruyor. "Josh Sanderson diye birini tanıyor musun?"

Dükkân sahibinin gözlerinin gerçek bir heyecanla parladığını görmek için dikkatimi tam zamanında Harold'a veriyorum. "Tabii ki Josh'ı tanıyorum. Bunların hepsini o aldı."

Adam duvarları işaret ediyor ve neredeyse her santimde güzel bir vahşi yaşam görüntüsünün çerçeveli bir fotoğrafı olduğunu fark ediyorum.

Muhtemelen hepsi bu eyalette çekilmiştir.

"Bu fotoğrafları Josh Sanderson mı çekti?" Kelimeleri yavaşça söylüyorum, zihnim gerçekliğimdeki bu değişimi yakalamak için mücadele ediyor.

Harold sırtıyor ve başıyla derin bir selam veriyor. Sonra ifadesi titriyor, yüz hatlarında bir hüzün izi dolaşıyor.

"Oh. Sen ..."

"Maddie Sanderson. Kız kardeşi."

Harold'ın gözleri yumuşar. "Ah. Anlıyorum. Bana senin geleceğini söylemişti." "Nedenini bilmiyorum. Mektuplarının hiçbirinde gelmemi söylemedi."

"Bir yolunu bulacağını söyledi. Özellikle de caddenin karşısındaki Broken Spines varken."

"Kırık..." Pencereden dışarı bakıp Dom'la durakladığımız bankın bir kitapçının önünde olduğunu fark ettiğimde sözümü yarıda kesiyorum.

"Senin için bir şeyim var."

Başım Harold'a dönüyor. "Öyle mi?"

Başını sallıyor, kocaman sırtışı yerine geliyor. "Arkadaki kasada saklıyorum. Sen burada bekle."

Harold kaçmam konusunda endişelenmemeli. Kardeşimden gelecek herhangi bir mektup beni yüzyıllarca tek bir noktada bekletebilir.

Dükkân sahibi elinde kilitli bir poşetle yeniden ortaya çıktı. Galon büyüklüğündeki plastiğin içinden inanılmaz bir şey görüyorum.

Yapboz parçaları.

"Josh bunu bana birkaç yıl önce postaladı. Dükkânıma yolunuz düşerse bunu size vermem gerektiğini söyledi." Bana doğru yürüdü ve çantayı uzattı, ben de nazikçe kabul ettim. Sonra bizi kapıya doğru yönlendirdi. "Bir blok aşağıda sağda bir kahve dükkânı var. Büyük masaları ve lezzetli içecekleri var. Sen bunları bir araya getir ve kardeşinin sana ne bıraktığına bak. Kasabadan ayrılmadan önce tekrar uğramayı unutma. Sana bir tomar kırtasiye malzemesi veririm."

Şaşkınlık içinde, yönlendirilmeme izin verdim. On dakika sonra Dom ve ben Harold'un önerdiği dükkânın arka tarafındaki kabini tuttuk. Yıpranmış ahşap yüzeyi iyice temizleyip kuruladıktan sonra parçaları yaydık ve çalışmaya başladık.

Görüntü tanınabilir bir şeye dönüştüğünde ellerim duraklıyor ve ağzım şaşkınlıkla açılıyor.

Sonra gözlerim Dom'unkileri arıyor. "Biliyor muydun?"

BÖLÜM

Fort□-Three

Kapıyı çalıyorum ve ayaklarımın üzerinde kaymamaya çalışarak bekliyorum. Sırtımdaki sıcak varlık beni sakinleştiriyor. Beni sabit tutuyor.

Kapı açılıyor ve Rosaline'in üzerinde hâlâ harika duran bir çift eski püskü eşofman görünüyor. Ve onun çekiciliğine kızmadığımı fark ettiğim için mutluyum.

İnsanlar buna ilerleme mi diyor? Bana git, sanırım.

Kadın bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, parmak eklemleri kapı kolunda bembeyaz kesilmiş. "Maddie. Özür dilerim. Geleceğinizi bilmiyordum. Dom dedi ki..." Omzumun üzerinden bakıyor. "Dom konuşmak istediğini söyledi."

Ve yine, muhtemelen onun sözlerinden daha fazlasını ifade eden ortak bakışlarının bende hiçbir olumsuz tepki yaratmamasına hoş bir şekilde şaşıyorum. Şüphe, kızgınlık ya da umutsuzluk yok. Birlikte yaşadıkları geçmişin hatırlatılması Dom'la aramızda inşa etmekte şeye bir saldırı gibi gelmiyor.

Bu duygusal gelişim için muhtemelen terapi ve getirdiğim hediye'nin birleşimine teşekkür edebilirim.

"İçmeye gidiyoruz." Elimdeki cin şişesini kaldırıyorum, Dom'un elinde de içinde üç çeşit şarap olan bir bez çanta var çünkü Rosaline'in bunu tercih ettiğini söyledi. "Ve bu yapbozu yapacağız." Ona yapboz parçalarıyla dolu cam Rubbermaid kabını gösteriyorum.

Kardeşimin bana son hediyesi için sadece en iyi kap.

"Tamam." Rosaline bizi evine almak için geri çekildi. Onun evi -ki artık *onların* evi yerine böyle düşünebiliyorum- beklemediğim bir şekilde şirin. Benim dairemin eski püskü hobbit kütüphaneci dekoru değil ama

bir tür bitki bakiresi cottagecore. Burada biraz zaman geçirebilir ve buna kızmayabilirim. Oturma odasına girdiğimde, Rosaline'in dekorasyon seçimleri bence bir çita daha yükseliyor.

"Bu kaliteli bir yapboz masası." Kabı, neredeyse benimki kadar büyük, altın rengi ahşap damarlı bir şaheserin ortasına yerleştiriyorum.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyor. "Adam benim için yaptı."

Dom masayı kontrol ediyor, kardeşinin çalışmasını değerlendiriyor, sonra şarap şişelerini yerleştirmeden önce memnun bir homurtuyla başını sallıyor. Mutfak olması gereken başka bir odada kayboluyor, çünkü bir süre sonra elinde sapsız şarap kadehleri -biri benim için buz dolu- ve bir şişe açacağıyla geri geliyor.

"Seni yalnız bırakayım." Masadan uzaklaşırken bir elini belimin üzerinde gezdiriyor.

"Gidiyor musun?" Rosaline bakışırken sesi kaybolmuş gibiydi.

"Diğer odada kendini eğlendirecek," diye onu temin ediyorum. "O burada daha çok benim çocuk bakıcım olarak bulunuyor. İyi eğlenceler." Öğretilmiş karnını okşuyorum, sonra masanın yanına bağdaş kurup kaba uzanıyorum. "Dökmeye başla, Ros. Bu şarap kendi kendine içilmeyecek."

Dom odadan çıkmadan önce onun omzunu sıkıyor ve çok geçmeden başka bir yere yerleşirken bir sandalyenin inleme sesini duyuyorum.

Uzun bir aradan sonra Rosaline bir şişe şarabın mantarını açıyor ve kendine cömert bir kadeh dolduruyor. Sonra nazıkçe cinin kapağını açıyor ve bana sağlıklı bir doz veriyor. Sonra yakındaki kanepeden iki yastık aldı, birini bana uzattı ve diğerini oturduğum yerin karşısına yerleştirdi.

Önce kenarları bulmaya odaklanarak parçaları ayırırken bile, dikkatimin çoğu kızıl saçlıya odaklanıyor. Rosaline'i her zaman kendinden emin ve güvenli biri olarak düşünmüşümdür. Benden bir lig yukarıda. Benim gibi bir ölümlüye göre bir tanrıça.

Ama şimdi sanki üzerine atlamamı bekliyormuş gibi hareket ediyor. Benden korktuğunu sanmıyorum, ama bir ihtiyat unsuru var. Beklenti.

"Maddie, neden burada olduğundan emin değilim." Sesi bir soru taşıyor. Çoğu arkadaşım oyun gecesi için buraya gelmişken benim ani oyun gecesi istilamı açıklamak için bir davet.

Hayatım boyunca ondan uzak durdum.

"Bulmaca her şeyi ortaya çıkaracak," diyorum bir karnaval sesiyle.

Diğer odadan bir homurtu geliyor ve burada bir kişinin beni eğlenceli bulmasına seviniyorum.

Rosaline bana göz kırpmıyor, aniden afallamış görünüyor ve yaşadığı şok duraksamama yetiyor. "Ne oldu? Üzerime mi döktüm?" Beyaz atletimde ıslak nokta olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Hayır. Sadece... sesin tıpkı onun sesine benziyordu. Tam o anda. Bunu söyleme şeklin."

İkimiz de "onun" kim olduğunu biliyoruz. Josh.

"Evet, şey, dramatik olmak için işaret fişeği kanında olmalı." Önündeki dağınık parçalara doğru başımı salladım. "Yardım edecek misin?"

Başını sallıyor ama *hayır* anlamında değil. Daha çok kardeşimin hayaletini zihninden temizler gibi. "Bulmaca bittiğinde beni neden ziyaret ettiğini söyleyeceğini mi söylüyorsun?"

"Doğru. Şimdi çalışmaya başlayın. Çözmemiz gereken binlerce parça var."

Bu bir yapboz amatörüne çok fazla gelebilir ama ben onlarca yıldır yapboz yapıyorum. Rosaline de diğer yirmi parçanın aynısı gibi görünen o zor, düz renkli parçaları bulmakta ustalaştı. İçkilerimizi yudumlarken ve eksik parçaları yerlerine yerleştirirken çoğunlukla rahat bir sessizliğe gömülüyoruz.

Neredeyse bir saat geçmiştir ki tavırlarında bir değişiklik olur. Rosaline beş dakikadır elinde tuttuğu bir parça için doğru yeri bulur ve muzaffer bir "Ha!" ile onu yerine yerleştirir.

Sonra donar.

Tepki vermiyorum, sahiplendiğim köşede çalışmaya ediyorum.

"Öyle mi..." Sorusunu bitirmiyor, sesinin titreyerek kesilmesine izin veriyor. Uzun bir aradan sonra titreyen parmaklarıyla başka bir parçaya uzanıyor.

Yarım saat sonra tüm bulmacayı tamamlamış olacağız. Rosaline'in sehпасının üzerine yayılmış, buzulun üzerinde duran bir çiftin net bir resmi

Denali'de, ikisi de kabarık ceketler giymiş ve kollarını birbirlerine dolamışlar. Kadın kameraya gülümsüyor. Adam yüzünde uzun süre bakması zor bir sevgiyle arkadaşına bakıyor.

Kardeşim bana bir resmini bırakmış. Ve

Rosaline.

"Bana Josh ile geçirdiğin zamanı anlat," diyorum.

Dom ile yaptığım bu yolculuklarda öğrendiğim önemli bir şey de kardeşimin sadece bir kısmını tanıdığım. Yakındık ama kendimize sakladığımız ya da başkalarına verdiğimiz parçalar vardı. Josh bir parçasını en iyi arkadaşına verdi.

Ve diğerlerini sevdiği kadına verdi.

Sahip olabileceğim tüm parçalarını istiyorum, ikinci el bile olsa.

"Biz..." Boğazını temizliyor. "Birbirimizi sevdik."

Sözünü kesmek istemediğim için başımı sallıyorum.

"Yıllardır hiçbir şey olmadı. Dom ve ben birlikteyken olmadı. Ben asla olmazdım. Josh da yapmazdı. Biz ayrılana kadar olmadı."

Zaman çizelgesi zihnimde netleştğinde kalbim acıyor.

"Josh'a teşhis konulduktan ," diyorum. "Bir yıl boyunca birlikteydiniz. Daha az."

Rosaline elini uzatıyor, parmağı yapbozun üzerinde Josh'un yüzünün izini sürüyor. "Evet. Bir yıl." Gülümsemesi küçük ve hüzünlü. "Hem bundan daha uzun hem de çok daha kısa gibi görünüyor. Ona giden bendim. Evine gittim, gözlerinin içine baktım ve ona geri kalan günlerinin benim olduğunu söyledim." Kıkırdıyor. "Sonra cesaretimi kaybettim, özür diledim ve beni hâlâ sevip sevmediğini sordum." Rosaline parmaklarını dudaklarına bastırıyor, bir anının içinde kaybolmuş gibi görünüyor. "Bana sevdiğini söyledi. Hiç vazgeçmediğini söyledi."

"Hiç durmadın mı?" Ben soruyorum.

Yüzü pembe bir renk alıyor. "Yirmi bir yaşındayken, üniversiteden mezun olduktan sonraki yaz. Dom ve ben ayrıldık. Josh gibi benim de New York'ta stajım vardı. Ve biz sadece... tıkladık. İki aylık aşk. Sonra..." Tekrar duraklıyor ve bu konu hakkında konuşmanın onun için zor olduğunu fark ediyorum. Artık o gittiğine göre romantizmden bahsetmek. "Hamile olduğumu öğrendim. Ve

Zamanlama açısından Dom'un olması gerekiyordu. Çok ileri gitmiştim. Ama şu da var ki, Josh'un olmasını da istemedim."

"Neden olmasın?"

Yapbozun parçalarının girintilerini izliyor. "Çünkü korkuyordum." "Neyden korkuyordun?" Çaresiz ve ısrarcı olduğum için bastırıyorum.

Rosaline hâlâ hüzünlü gülümsemesiyle konuşmaya devam eder.

"Kardeşinin ne kadar özgür olduğundan korktum. Hayatta. Her şeyde. Dünyayı gezmek istiyordu. Beni sevdiğini biliyordum. Ama ona hamilelikten, Dom'dan olduğundan bahsedersen beni terk edeceğinden korkuyordum. Ya da tüm hayallerini bir kenara bırakıp kalacağından. Ve merak ediyordum, eğer kalırsa, bu sorumluluğu kaldırabilecek miydi? Her açıdan incelediğimde, Josh'la ileriye dönük bir yol hayal edemiyordum. Ailemi hatırlarsınız. Beni nasıl yetiştirdiklerini... Bebeği doğurmamak bir seçenek olarak aklıma gelmedi. Bu yüzden Josh'la ilişkiyi bitirdim. Eve geldim. Ve Dom'a söyledim. Hamilelik hakkında, kardeşin hakkında değil." Sanki yan odada eski kocasını görebiliyormuş gibi yüzünü acı içinde buruşturarak kapıya doğru bakıyor. "Panikledim. Dom'un beni sabit tutacağını biliyordum. Onun güvende olduğunu." İç geçiriyor, sert bir eliyle saçlarını tarıyor. "Keşke yavaşlasaydım. Düşünmek için daha fazla zaman ayırsaydım. O yaz. Her şeyi değiştirdi."

Evet. Hepimiz için.

"Demek o zaman Josh'ı seviyordun," diyorum. "Ama bu yıllar önceydi. Hayatta kalma şansının düşük olduğunu biliyordun. Birini bu kadar kısa sürede kaybedeceğini bile bile onu sevmeye nasıl devam edebildin?"

Rosaline ellerine bakıyor, orta parmağındaki gümüş yüzüğü çeviriyor.

"Bir gün," diyor.

"Bir gün, ne yapacaksın?"

"Hayır. Diyorum ki, eğer *bir* günüm olsaydı -sadece *bir gün*- buna değerdi. Josh'la birlikte olmak, onu her zaman istediğim gibi sevmek için tek bir gün bile bir hediye olurdu. Ama benim bir yılım var." Genişçe gülümsüyor, gözleri yaşlarla dolu, yavaşça taşıyor ve yanaklarından aşağı dökülüyor. "Evet, keşke bir ömrüm olsaydı. Ve evet, tarif edemeyeceğim kadar çok acıyor. İki yıl, altı ay, üç gün ve hala onu her gün özleyorum. Ama ona hiç sahip olmasaydım daha kötü olurdu."

Bir gün.

Zihnim o anda hayatımın geri kalanını canlandırıyor. Yüz yaşıma kadar uzun ve güvenli bir hayat yaşıyorum.

Dominic Perry'den bir gün bile daha fazla olmadan.

Sanırım yarından sonraki gün bu dünyadan ayrılmayı ve onunla sağlam bir yirmi dört saat geçirmeyi tercih ederim.

Keşke ben de son on yılı onunla birlikte yaşıyor olsaydım. "Siz ikiniz neden bir şey söylemediniz? Bunu nasıl kaçırdım?" Bitirdiğimden beri bulmacayı ilk kez çözdüğümünden beri geçen yıla dair anılar için beynimi zorluyorum. Josh bir süre daha Alaska'ya seyahat edebilecek kadar ağrıyla başa çıkabildi. O kadar iyi idare etti ki, sonlara doğru işlerin ne kadar kötü gittiğini belli etmedi. Ama son birkaç hafta, olabildiğince onunla birlikte hastanedeydim.

"Bu Josh'ın istediği bir şeydi. Bizi sadece bizim için tutmasını." Rosaline iç geçirdi. "Sanırım o gittiğinde insanların benim hakkımda ne söyleyeceğinden endişeleniyordu. Onun için en iyi arkadaşını terk etmek. Ona umursamadığımı söyledim. Ama bu onu endişelendiriyordu ve ben de ona stres yaratacak daha fazla şey vermek istemedim."

Arkamda ağır bir varlık var ve omzumun üzerinden baktığımda Dom'un kapı aralığına yaslandığını görüyorum, yüzünde pişmanlık ifadesi var. "Ailem anlayışla karşıladı. Eğer onlara anlatmaya karar verirsen *anlayacaklardır*."

Perry'ler. Sanırım şimdi anlıyorum. Josh, Rosaline'in sondan sonra insanlara ihtiyacı olacağını biliyordu ve katı ailesi pek rahatlatıcı bir grup değildi. Adam ve Carter'ın mezuniyetinde olmasına şaşmamalı. Kimse bilmese de, hayatının aşkını kaybettiğinde başvurduğu kişiler onlardı.

Rosaline hüzünlü bir kahkaha atar. "Olabilir. Biraz dürüstlük hepimize iyi gelirdi."

"Bize bıraktığı mektuplardan haberin var mıydı?" Ben sordum. Bulmacanın sürpriz olduğu belliydi.

Şimdi yüz ifadesi hüzünlü bir hal alıyor. "Tam olarak değil. Sadece bir şeyler planlıyordu. Onu birkaç şey yazarken gördüm ama sorduğumda bana o muzip gülümsemesini takındı ve iki yapboz parçasını nasıl birleştireceğini bulmaya çalıştığını söyledi."

Homurdanıyorum ve gözyaşlarımı kırıştırıyorum. Hayatının sonunda, kardeşim benim aşk hikâyemi planlamaya çalışıyordu.

Keşke o ve Rosaline kendileri için bu kadar uzun süre beklemek zorunda .

"Dom'a kızgın mısın? Sana evlenme teklif ettiği için mi?" Sorular ben daha düşünmeden ağzımdan dökülüveriyor.

Rosaline bana göz kırıyor, sonra gözlerini omzumun üzerinden geçirip tekrar bana bakıyor.

"Dom sormadı. Ben istedim."

"Ne?" Bağırıyorum. "Bekle. Bekle, bekle, bekle. Ben *oradaydım*. Dom'un 'Evleneceğiz' dediğini duydum. Siz ikiniz verandadaki salıncakta otururken." Arkama baktım ve Dom'un sert bir elini yüzüne sürdüğünü gördüm.

"Evet," diye yavaşça konuşur Rosaline. "Ona sormama karşılık olarak. Daha çok ona yalvarmak gibi."

"Sen" -öfkeyle parmağımı ona doğrultuyorum- "bunu hiç açıklamadın. Evliliğin senin fikrin olduğunu sanıyordum."

Dom odayı geçip yanıma çömeliyor. "Öyle de olabilirdi. Onu geri çevirmedim. İkimizi de mutlu etmek için yapmam gerekenler yerine yapmam gerektiğini düşündüğüm şeylere öncelik verdim."

Nefesim beni bir huff içinde bırakıyor. "Sadece söylüyorum, sana biraz daha az kızgın olurdum. Sanırım. Belki de olmazdım. Ben biraz dar kafalıyım."

Rosaline elini benimkinin üzerine koymak için bulmacaya uzanıyor.

"Genç aptallardık. İkimiz de. Ona asla sormamalıydım. O da asla evet dememeliydi. Kendimizi en güvende hissettiğimiz ya da olduğumuz kişileri değil, sevdiğimiz insanları seçmeliydik. İkimiz de Sandersonlar için daha çok mücadele etmeliydik."

Ben de onun elini sıktım. "Cesur olmana sevindim. Sonunda Josh sana sahip oldu."

Ve birden masanın etrafında belirdi, ya da belki de ben ona gittim. Her iki durumda da kendimi Josh'ı benim kadar seven diğer tek kadına sıkıca sarılmış buldum.

Rosaline'in kolları etrafımda sıkılaşıırken, lavanta kokusunu içime çekiyorum.

BÖLÜM

Fort□-Four

Rosaline'den ayrıldıktan sonra Dom beni ailesinin evine götürdü. Ailesi bir yıldönümü gezisi için şehir dışında, bu yüzden içeri girmiyoruz. Onun yerine arka verandalarındaki sallanan banka yerleşiyoruz. Dom ayakları bir kenardan sarkana kadar sırt üstü uzanıyor.

Elimi sorgulayıcı bir şekilde çekiştirdikten sonra yanına uzandım, bir kolumu gövdesine, bir bacağımı da kalçalarına attım.

Beynimin işlemesi gereken çok şey var ve kardeşim ve onu seven kadın hakkındaki yeni bilgileri dosyaladığım sırada sevdiğim adama sıkıca tutunuyorum. Zihinsel olarak, hastanede Rosaline'in ortaya çıktığı son anları tekrar gözden geçiriyorum. Ondan ve Dom'dan uzak durmaya o kadar odaklanmışım ki Josh'un gülümsemesinin neden bu kadar geniş olduğunu düşünmeye hiç zaman ayırmamıştım. Onlar etraftayken mesafemi korumaya o kadar odaklanmışım ki, ikisinin Josh'u nadiren birlikte ziyaret ettiklerini fark edemedim.

Hep diğeri gelmeden gittiğimi sanırdım. Rosaline'in Josh'u tek başına ziyaret etmek için orada olduğunu hiç fark etmemiştim. Sevdiği adamla olabildiğince çok vakit geçirmek için.

Çünkü son günü yaklaşıyordu ve bunu biliyordu. Ama sahip olabildiği sürece bir gün daha istiyordu.

"Bir gün," diye mırıldanıyorum Dom'un göğsüne karşı. "Bu Josh'un bize bırakacağı iyi bir soru olurdu. Sadece bir günümüz olsaydı ne yapardık? Bizim de geleceğimiz onunki gibi sınırlı olsaydı?"

Dom'un eli enseme avuçlamak için yukarı kayıyor, ama ona bakmamı sağlamıyor, sadece başparmağıyla saç çizgimi okşuyor.

"Sadece bir günüm olsaydı," diyor, "evimin önünde durup hiç içeri girmemene izin vermezdim."

göğsüne yaslanıyorum. "Ben bunu yapmam."

Homurdanıyor ama ses şüpheli bir şekilde eğlenmişe benziyor.

"Bunu yapmıyorum... çok fazla," diye kabul ediyorum. "Ve sadece hızlı bir bakış. Bu civarda olduğum zamanlarda. Muhtemelen beni başka biriyle karıştırıyorsun."

"Parlak kırmızı bir yağmurluğunuz ve bulmaca desenli yağmur çizmeleriniz var. Bunları karıştırmak zor."

Lanet olsun. "Bu son derece popüler bir görünüm."

Dom'un göğsü bir kıkırdamayla titriyor ve ben de karşılık olarak gülümsüyorum. O da derin bir iç geçiriyor. Boştaki eli benimkilerden birini buluyor ve parmaklarımızı birbirine doluyor. "Eğer bir günüm ya da binlerce günüm kalmışsa, hepsinde senin olmanı istiyorum."

Rosaline'in yüzü geliyor aklıma, Josh'tan bahsederkenki üzüntü ve memnuniyet karışımı hali.

"İçinde senin olduğun günlerden korkmuyorum," diye fısıldıyorum. "Sensiz geçirebileceğim günlerden korkuyorum."

"Gidebileceğimi düşündüğün için mi?" diye soruyor.

"Ya da ölürüm." İtiraf o kadar sessiz ki duyduğuna şaşıyorum ama nefesinin kesilmesinden anlıyorum ki duymuş.

"Ölmeyeceğime söz veremem Maddie. Ama yaşadığım sürece seni hep seveceğime yemin edebilirim. Ve sanırım sen de benim tarafımdan sevmekten hoşlanacaksın. Eğer bunu yakından yapmama izin verirsen."

Boğuk bir kahkaha atıyorum. Kollarımı onun göğsüne dayamak için kendimi destekleyerek Dom'a bakıyorum.

"Ne kadar yakın?" Umursamaz bir sesle soruyorum. Vücudumu tamamen onunkinin üzerine kaydırarak, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzaklaşana kadar hafıflıyorum. "Bu kadar yakın mı?"

Dom sırtırken gözleri ateş saçıyor. "Daha yakın."

"Daha yakın mı?" Burnum onun kine değene ve dudaklarımız bir nefes mesafeye gelene kadar bedenimi öne doğru itiyorum. "Bu kadar yakın mı?"

"Mm," diye mırıldanıyor Dom göğsünün derinliklerinde ve ben bu gürültüyü vücudumun ön kısmında hissedebiliyorum. Kıçımı avuçluyor, sonra beni ona doğru bastırıyor. "Daha yakın."

"Biraz daha yaklaşırsan içimde olacaksın." Alaycı bir tonda konuşmak istemiştım ama sesim o kadar nefessiz kaldı ki inhalerimden bir nefes almam gerekebilir. Dominic Perry'ye bu kadar bağlanmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ve şu anda güçlü parmaklarını bacaklarımın arasından geçirse panik olmayacağını fark ediyorum. Korku da olmazdı. Çünkü iliklerime kadar Dom'un bana istediğı için dokunacağını biliyorum. Çünkü beni seviyor.

"Yakında," diye mırıldanıyor, sonra kıçımdaki tutuşunu bırakıp kollarını belime demir gibi sarıyor. "Bana bir gün ver."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

"Bana bir gün ver. Yarın. Seni sevmem için. Ve günün sonunda, bana bir gün daha vermek isteyip istemediğine karar verebilirsin."

Ne yaptığının farkındayım. Belirsizliği omuzlarına alıyor. İhtiyacım olduğunu düşündüğü sevgiye temkinli bir yaklaşım sunuyor.

Bu da cevabımı kolaylaştırıyor.

"Hayır."

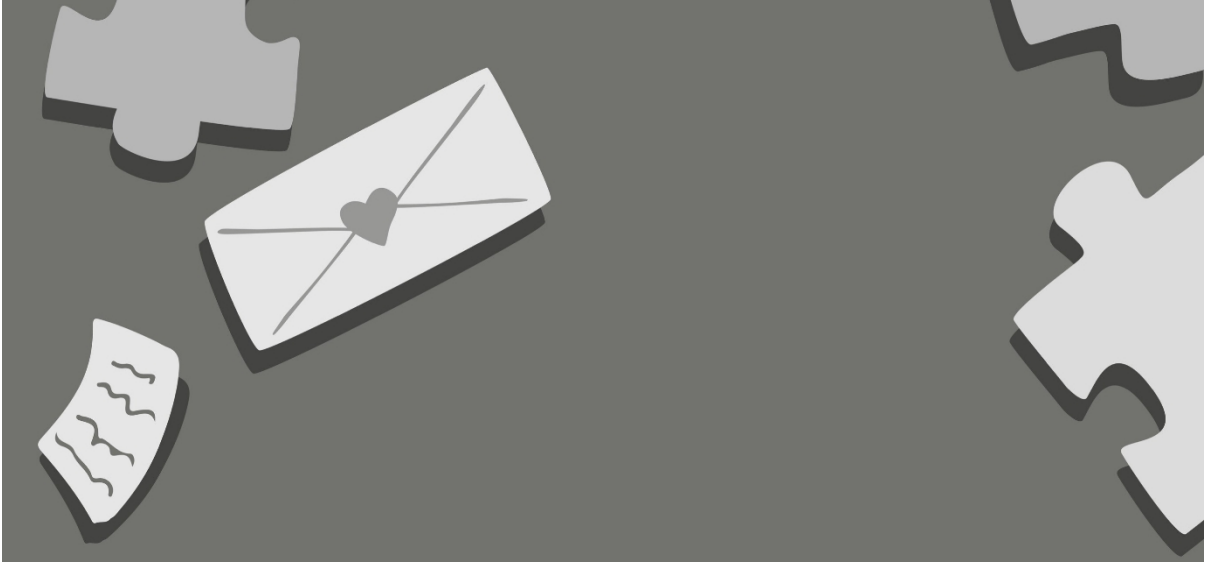
Kaşlarını çatıyor ve bu ifade beni gülümsetiyor ve burnunu öpmek için eğilmeme neden oluyor. "Seni seviyorum. Sadece bir gün istemiyorum. Hepsini istiyorum."

Vücudu kaskatı kesiliyor, altımda bir heykel gibi duruyor. "Maddie?" Adım boğazında hırıltılı bir soruya dönüşüyor.

Gözlerimi devirir gibi yapıyorum. "Adımı söylemeyi kes. Bu verandada bir tek ben varım. Başka kiminle konuşacaksın ki? Ne söylemek istiyorsan söyle."

Dom bir kıkırdamayla bir iniltiyi karıştırıyor. "Seni seviyorum. Ve kabul ediyorum. Bütün günlerin benim." Sonunda, ezici bir öpücük için başımı kendine doğru çekiyor. Çekildiğinde elleri yüzümü kavırıyor. "Ağlıyorsun."

"Öyle miyim?" Uzanıp yanaklarıma dokunduğumda nemli olduklarını fark ediyorum. Başparmağımla ve işaret parmağımla birbirine sürterek neme gülümsüyorum. Sonra elimi bırakıyorum ve sevdiğim adama sırtıtıyorum. "Mutlu gözyaşları."

Birkaç Yaz Sonra

OceanofPDF.com

Sonsöz

Josh'ın sevdiği insanları her yere götürüyoruz.

Rehoboth'ta yüzmek.

Parlayan larvalardan oluşan bir kanyonun içinden.

Sonsuza Dek Mürekkep'e. Artık hepimizin bileklerinde Josh'un aşkı var. Lavanta tarlalarına.

Çölde bir hayalet kasabayı keşfetmek.

Kıraladığımız bir minibüsle Dakotas'ın her iki bölgesini de gezdik ve bu sefer tüm yolculuğu tamamladık. Badlands'teki yürüyüşü kendi ayaklarımla hallediyorum, sadece biraz nefes nefese kalarak manzaranın tadını çıkarıyorum.

Ve Büyülü Otoyol'da hatamı telafi etme şansım var. Çünkü birden fazla günüm var, yani ikinci şanslar için zamanım var.

Idaho'da ikinci kez yürüyüş yapmak ilki kadar zor, ama kimse yavaş tempomdan şikayet etmiyor ve Adam ne zaman beni sırtına almayı teklif etse, Dom kardeşinin kafasına bir kartopu fırlatıyor.

Ve bu kez, Denali Ulusal Parkı'na uçmak için uçağa bindiğimizde, her koltuk Josh Sanderson'ı seven biri tarafından dolduruluyor.

Pilot hariç. O adamı tanımıyoruz.

Rosaline, Adam ve Carter, tüm koordinatlara dönerken Dom ve bana katıldılar. Onlara mektupları okuduk. Birlikte ağlıyoruz. Birlikte gülüyoruz.

Kardeşime merhaba diyoruz. Ve güle güle.

Her seyahatimizde yeni fotoğraflar çekiyoruz ve en iyi kareler, tıpkı Dom ve benim ilk seyahatlerimizde çektiğimiz koleksiyon gibi, duvarlarımızda çerçevelenmiş yapbozlara dönüşüyor. İlk birkaçındaki garip ifadelere aldırımıyorum çünkü şimdi

Her birinde beni sevdiğini biliyordum. Ve bir parçamın da onu hâlâ sevdiğini kabul ediyorum.

Hayatımdaki insanlara ikinci bir şans tanımaya yönelik yeni keşfettiğim niyetimle, ilk yolculuktan önce annemi arıyorum. Ona Josh'un küllerini serptiğim yerlerden birini anlatmayı teklif ediyorum, ancak bunu asla yayınlamayacağına söz verirse. Bu bilgiyi medya kariyeri için hiçbir şekilde kullanmayacaktı.

O da aynı fikirde. Bence çok hızlı.

Bir hafta sonra Jeremy -anne blogu tamponum- bana usulca Delaware'de bir plajda durup okyanusa bir Instagram fotoğrafı olduğunu söyledi. Alt yazıda oğlunun küllerinin sonsuza kadar denizde yaşayacağından bahsediyor.

Bana muhtemelen yalan söyleyeceğini bilmenin acımı azaltacağını düşündüm. Yine de o akşam yatağıma kıvrıldım ve bir ihanetle daha sarsıldım. Dom işten eve döndüğünde - Jeremy'nin direktifiyle erkenden - eskiden onun olan ama artık bizim olan evin merdivenlerinden çıkıp yanıma uzandı. Bedenimi kendine çekti ve parçalarımı bir arada tuttu.

Cecilia Sanderson hiçbir geziye davet edilmedi.

İşte bu yüzden bu buzuldaki grup Dom, Rosaline, Adam, Carter ve benden oluşuyor.

Tula, Jeremy ve Carlisle bizimle Alaska'ya geldiler, ancak bu son ayağı ailece yapmamız gerektiğini bildikleri için kasabada bekliyorlar.

"Al." Rosaline'e Josh'un kabını uzattım. Bu ikinci seferde her yolculukta bizimle gelen Rubbermaid.

Terapistimin teşvikiyle üzerinde çalıştığım bir başka şey de kederimi paylaşmak ve başkalarının yaşadığı acıyı kabul etmek. Şaşırtıcı bir şekilde, Rosaline'in empati kurması en kolay insanlardan biri olduğunu gördüm.

Belki de artık Dom'um olduğu içindir. Hayatımın aşkını kaybetmekten korkmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Onun için gerçek olan bir korku.

Ve fark ettim ki kardeşimin külleri benim için çok şey ifade ederken, bazı açılardan onun için daha da fazla şey ifade ediyor olabilir. Şimdiye kadar onun yedi parçasını istediği yerlere ulaştırdım. Bu son sorumluluk, son adım, sanki onun olmalıymış gibi geliyor.

Rosaline buzlu tundrada kıpırdamadan duruyor, sevdiği adamdan geriye kalanları göğsüne bastırırken gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde grubumuza bakıyor.

"Ben..." diye başladı, sonra durdu, gözleri cam gibi oldu.

"Sanmıyorum..." Gerisini onun söylemesine gerek kalmadan hepimiz duyuyoruz.

Yapabileceğimi sanmıyorum.

Ya da belki, *hazır olduğumu sanmıyorum.*

Panik nefesimi kesmeden önce buraya son gelişimde de benzer bir ifade takındığıma şüphe yok.

Rosaline'in de aynı panikle boğuşmasını istemiyorum. Neyse ki Dom bana bu durumun tam olarak neye ihtiyacı olduğunu öğretti.

Rosaline'e yaklaşıyorum, bileklerini tutarken gözlerini kendiminkilerle birleştiriyorum. "Sorun değil Ros. Yapmak zorunda değilsin. Henüz veda etmek zorunda değilsin."

Benim olduğum yerde olduğunu biliyorum, bunun onun sonuncusu olduğu düşüncesiyle dehşete düşmüştü. Bundan sonra Josh'a tutunacak bir şey kalmadı. Plan yapmak için. Hala onun yanında yaşadığını hayal etmek.

Başını sarsakça sallıyor ve kardeşimi bana geri vermeye çalışıyor. Onu almadım. Henüz almadım.

"Veda etmek zorunda değiliz. Ama biraz gitmesine izin versek nasıl olur?" Kapağa dokunuyorum. "Sadece bir tutam."

Gözleri kalıntılara takılıyor. "Küllerin hepsi değil mi?"

"Bu doğru. Belki bundan birkaç yıl sonra geri gelebiliriz. Tekrar deneriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Şimdi başını yavaşça, ölçülü bir şekilde sallıyor ve gülümsemesi rahatlama dolu. "Kulağa hoş geliyor."

"Ben de varım!" Adam teklif ediyor. "Ben de," diye ekliyor Carter.

Dom yanımda beliriyor, kolu belime dolanıyor ve Rosaline'in omzuna rahatlatıcı bir el koyarken beni kendine çekiyor.

"Bu bir plan."

Güzel gülümsemesini aramızda paylaşıyor, sonra hava geçirmez kapağı açıyor. "İşte." Adam öne doğru ilerledi ve üzerinde şu yazıların olduğu net bir kartvizit uzattı

PERRY'S FINE FURNITURE ön yüzünde kalın harflerle basılmıştır. "Ondan biraz almak

için bunu kullanabilirsin."

"Teşekkür ," mırıldanıyor ve kartonun sert kenarıyla kalıntılardan bir tutam alıyor. Rüzgâr onları hemen karttan koparır ve gri tozu spiraller çizerek uzağa gönderir. Rosaline aceleyle kapağı yerine yerleştirir ve Josh'un geri kalanını içeride sabitler.

Belki bir gün o da benimle aynı şeyi fark eder. O parçacıklar benim kardeşim değil. Pek sayılmaz.

O benim anılarım. Hepimizin sahip olduğu anılar. Ve onu canlı tutmanın en iyi yolu onu hatırlamaktır. Zihnimizde sessizce, ama aynı zamanda birbirimizle yüksek sesle.

"İkinizin buraya birlikte gelmesi nasıl bir şeydi?" Rosaline'e sordum.

Gülümsemesi küçük ve hüzünlü. "İnanılmaz. Romantik. Ve..." Kıkırdıyor, yanakları soğuktan daha fazla kızarıyor.

"Ne?" Bastırıyorum.

"Uçağa doğru yürürken ayağı kaydı ve kışının üstüne düştü." Rosaline şimdi genişçe sırtıyor, gözleri bu noktada gözyaşlarından çok mizahtan parlıyor. "Tam dövmesinin üzerinde bir çürük vardı. Çok büyüktü! Sürekli -" Kıkırdamaya başlıyor, gözlerinin kenarlarından kahkaha yaşları süzülüyor. "Daha iyi olması için fıstık ezmesini öpmemi isteyip duruyordu," diye zoraki bir kahkaha atıyor.

Hepimiz ona katılıyoruz, grubumuz yeni anekdot karşısında kıkırdıyor.

Ve onu hissedebiliyorum. Josh, ortamızda, grubumuzu birbirine bağlıyor. Küçük ailemizi.

Çenemin altındaki bir parmak başımı yukarı kaldırıyor ve Dom'un sevgi dolu bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Yanağıma bir öpücük konduruyor, dudakları tek bir damla gözyaşına sahip çıkıyor.

Josh yalnız değilim. Ve bir daha asla yalnız olacağımı sanmıyorum.

TEŞEKKÜRLER

Teşekkür listemde her zaman bir numara: Annem ve babam. Bu kitap sizin sevginiz, desteğiniz ve geç saatlere kadar çalıştığım huysuz köpeğimi gezdirme isteğiniz olmasaydı var olamazdı.

Bu kitap Maddie'nin kardeşine duyduğu sevgiye dayanıyor, bu yüzden elbette kendi kardeşlerim olan Brendan ve Devin'e teşekkür etmeliyim. "Bir kitap için" gibi muğlak bir açıklama yaptığım rastgele sorulara cevap verme istekliliğinizi takdir ediyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanlar için minnettarım, özellikle de birbirimizden uzakta yaşadığımız için. Sakın ölmeye kalkma!

Brendan'ı rastgele araştırma sorularıma cevap verecek kadar sevdiğin için de teşekkürler Rachel. Üzgünüm, bu Connolly olmanın bir gereği.

Bu fikrin ilk kıvılcımı gerçek bir güçlü aşk hikayesinden geldi. Bu ilham için teşekkürler Debra ve Cesur Joe. *Not: Senden Nefret Ediyorum* senin sayende hayata geçti.

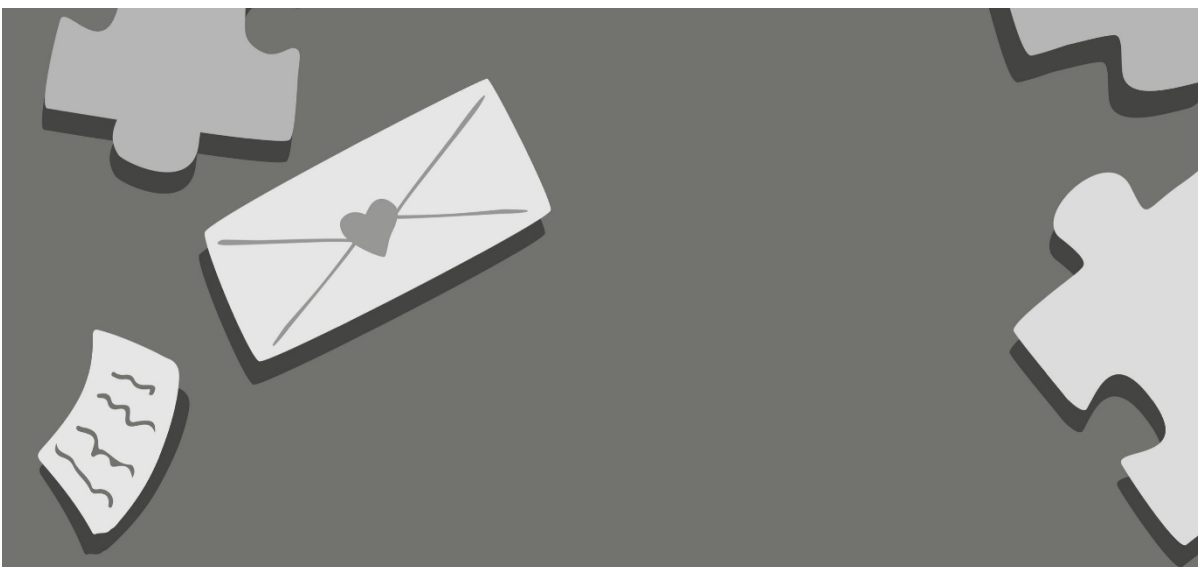
Baştan savma taslağımı bu güzel kitaba dönüştüren bir ekip var ve Berkley'de bu sihirde rol alan herkesi, özellikle de muhteşem editörüm Liz'i alkışlamak istiyorum. Maddie ve Dom'a şans verdiğiniz için teşekkür ederim!

Menajerim Lesley, yıllar boyunca beni destekleyen harika bir insan. Ona bir taslak gönderdiğimde, bunun emin ellerde olduğunu biliyorum.

Hikayemin duyulmasına yardımcı olan tüm arkadaşlarıma özel teşekkürler! Allyson, Jocelyn ve MC, bu süreç boyunca benim amigolarım oldunuz ve bunun anlamı dünyalara bedel.

Son olarak, bu kitabı eline alan her okuyucuya teşekkür etmek istiyorum. Maddie ve Dom için inşa ettiğim aşkı yaşayarak bir gün bile geçirmiş olmanız benim için inanılmaz. Hikâyelerimi yazmak ve paylaşmak bana keyif veriyor ve hayallerimi yaşamama yardımcı olduğunuz için her birinize minnettarım.

OceanofPDF.com

Not: Senden Nefret Ediyorum

LAUREN CONNOLLY

READERS GUIDE

OceanofPDF.com

MADDIE'NIN SEYAHAT ÇALMA LİSTESİ

NEFRET/ÖLÜ-KARDEŞİNİN-EN-İYİ-ARKADAŞINI-SEV

1. Olivia Rodrigo'dan "traitor"
2. "Ghost Of You" by 5 Seconds of Summer
3. Ingrid Andress'ten "Wishful Drinking" (Sam Hunt ile)
4. Rita Ora'dan "How To Be Lonely"
5. Alana Springsteen'den "Trying Not To" (feat. Roman Alexander)
6. Paramore'dan "Still into You"
7. Alana Springsteen tarafından yazılan "Me Myself and Why"
8. Ian Munsick tarafından yazılan "Long Haul"
9. Ashley Cooke'dan "bir yıl oldu"
10. "Death of a Bachelor" by Panic! At The Disco
11. vaultboy'dan "aftermath"
12. Tyler Braden tarafından yazılan "Try Losing One"

13. Taylor Swift'ten "All You Had To Do Was Stay (Taylor's Version)"

14. Canaan Cox'tan "Twice" (feat. Shaylen)

15. Sadie Jean'den "Çilingir"

16. Alana Springsteen'den "Homesick"

17. Kacey Musgraves'ten "Love Is a Wild Thing"

18. Justin Bieber'dan "Ghost"

OceanofPDF.com

TARTIşMA SORULARI

1. Maddie peynire bayılır. Arkadaşları için Brie pişiriyor, Josh'un onlar büyürken yaptığı ızgara peynirli sandviçleri anımsıyor ve Dom için Cheez-Its paketleri taşıyor. Sizin en sevdiğiniz rahatlatıcı yiyecek nedir?
2. Sizce Maddie ve Dom eyaletleri farklı bir sırayla ziyaret etseydi hikaye nasıl sonuçlanırdı? Ya ikinci yolculukta mükemmel geleceklerini birbirleriyle paylaşmak zorunda kalsalardı? Eğer sırrı açığa çıkaran Kuzey Dakota'nın mektubu daha sonra değil de maceranın başlarında mı okunmuştu?
3. Kitap boyunca Maddie, Josh'u kaybettiği için ağlayamamasında yanlış bir şeyler olduğuna inanıyor. Kederinin çoğu zaman öfke ve alaycılığa dönüşüyor ve bunu büyük ölçüde Dom'a yöneltiyor. Dom'a maruz kalmaya devam etmesinin kardeşi için duyduğu kederi nasıl etkilediğini düşünöyorsunuz? Büyük duyguların (üzüntü, neşe, öfke, vb.) "normal" olarak görölmeyebilecek tuhaf davranışlarda ortaya çıkmasıyla ilgili ne gibi deneyimleriniz var?
4. Maddie Kansas'a yaptığı ziyaret sırasında dövme yaptırması için sevgiyle dürtölür (cesaretlendirilir). Mektupta dövmenin kardeşiyle olması istenmemesine rağmen, bileğine Josh'un imzasını attırmayı seçer. Sevdiğiniz birini onurlandırmak için bir dövme yaptıracak olsaydınız, bu ne olurdu?
5. Maddie, Josh'ın mektup bıraktığını fark ettiğinde ilk başta çok sevinir. kardeşinden daha fazlası olduğunu, onun gerçekten gitmemiş olabileceğini düşünür. Ama çok geçmeden onları okuma dürtüsü, sonunda onun sözlerinin tükeneceği korkusuyla savaşır. Yapmak

Biri öldükten sonra sevdiklerine bir görev bırakmanın yas tutma sürecini etkilediğini düşünüyor musunuz? Eğer öyleyse, hangi şekillerde?

6. Maddie ve Dom Güney Dakota'nın Badlands bölgesinde yürüyüş yaparken, mektup Dom'dan Josh'un en sevdiği şarkılardan bazılarını söylemesini ister Eğer en iyi Arkadaşlarınız sizin için bir çalma listesi hazırlayacak olsa, hangi şarkılara yer verirlerdi?

7. Josh, Dom'un ölmeden önce Maddie'ye karşı olan duygularını biliyordu ancak hayattayken kız kardeşi ve arkadaşını barıştırmak için hiçbir girişimde bulunmadı. Sizce neden bekledi? Josh neden mektuplarına güveniyordu? Sizce Josh herkese Dom'un duygularını anlatmayı seçseydi ne olurdu? O gitmeden önceki gerçekler mi?

8. Maddie ve Dom, Josh'un küllerini onun hiç ziyaret etme fırsatı bulamadığı ilginç ve güzel yerlere serpmekle görevlendirildi. Dünyada gittiğiniz veya ziyaret etmek istediğiniz, hoş bir ebedi istirahat yeri olacağını düşündüğünüz bir yer var mı?

9. Kitabın sonunda Maddie kendi etrafında bir aile toplamıştır olmayan insanlardan oluşuyordu. Sizce bu onun ruh sağlığını nasıl etkiledi? Ona verdiği ek şans hakkında ne düşünüyorsunuz? Cecilia? Kan bağı olan akrabalara karşı bulunan aileler hakkında ne düşünüyorsunuz?

Fotoğraf: Evermore Photo Co. / Sara Wooten

Lauren Connolly, çağdaş ve paranormal aşk hikâyelerinin ödüllü yazarıdır. Dağların arasında, göllerin yanında ve hayali dünyalarda yaşamıştır. Lauren hiçbir zaman tek bir yerde uzun süre kalamaz, ama emin olun ki nerede yaşarsa yaşasın, kendini trol sanan bir köpek, kanepede saklanan ikiz kediler ve sevdiği yazarların hikâyeleriyle dolu kitap rafları vardır.

LAUREN CONNOLLY'YI ÇEVİRİMİÇİ ZİYARET
EDİN

LaurenConnollyRomance.com X

LaurenAliciaCon

[Instagram](https://www.instagram.com/LaurenConnollyRomantik) [LaurenConnollyRomantik](https://www.instagram.com/LaurenConnollyRomantik)

[Facebook](https://www.facebook.com/LaurenConnollyRomantik) [LaurenConnollyRomantik](https://www.facebook.com/LaurenConnollyRomantik)

OceanofPDF.com

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.